

MARGARET WEIS, TRACY HICKMAN

İKİZLERİN SINAVI

Tanrıların Çekici

Thorbardin cücelerinin orduları, Dergoth Ovaları'nda düşmanları, yani akrabalarıyla karşılaşmak için ilerlerken trompetin, keskin çelik misali çıkan sesi güz havasını parçaladı. Tepe cüceleri ve dağlı kuzenleri arasında yüzlerce yıldır süren nefret ve yanlış anlama o gün ovaları kızıla boyamıştı. Zafer çoktan anlamını yitirmişti...kimsenin ulaşmaya çalıştığı bir amaç değildi. Artık ölüp gitmiş dedelerine yapılmış olan haksızlıkların öcünü almak, her iki tarafın da tek amacıydı.

Öldürmek, öldürmek ve yine öldürmek...işte Cücekapısı Savaşı dedikleri buydu.

Sözünün eri olan cüce kahraman Kharas, dağın altında kralı için dövüştü. Akraba saydığı kişilerle savaşmak zorunda olduğu için duyduğu utanç nedeniyle feda ettiği sakalını güzelce traş etmiş olan Kharas, ordunun öncü kolundaydı ve bir yandan öldürürken bir yandan da ağlıyordu. Fakat savaşırken aniden zafer kelimesinin anlam değiştirip yok etme anlamına gelmeye başladığını fark etti. Öç alma tutkusunun çılgınlığı her iki orduyu da korkunç bir kızıl dalga gibi yutarken her iki ordunun sancaklarının da düştüğünü, kanlı ovada unutulmuş ve ayaklar altında kalmış olduğunu gördü. Ve kim yenerse vensin bir kazananın olmayacağını anlayınca Kharas, Balta'sım cücelerin Tanrısı Reorx'un yardımıyla dövülmüş olan Balta'yı attı ve savaş alanından ayrıldı.

"Korkak" diye cıyaklayan sesler çok olmuştu. Kharas bunları duymuşsa bile hiç kulak asmadı. Kendi değerini kendisi biçebiliyor, herkesten iyi biliyordu. Gözlerindeki buruk yaşları silip, akrabalarının kanını ellerinden temizleyen Kharas, Kral Duncan'ın sevgili iki oğlunun cesetlerini buluncaya kadar ölüleri araştırdı. Genç cücelerin paramparça cesetlerini bir atın sırtına atan Kharas, Dergoth Ovaları'ndan ayrılarak yüküyle birlikte Thorbardin'e döndü.

Kharas atını uzaklara sürdü, ama öç alırken bağıran kaba sesleri, çeliğin şakırtısını ve ölenlerin çığlğını duymayacak kadar uzaklara değil. Arkasına bakmadı. Ömrünün sonuna kadar sürekli bu sesleri duyacağına dair bir his vardı içinde.

Cüce kahraman tam Kharolis Dağları'nın eteklerine varıyordu ki ürkütücü bir gümbürtü sesi duymaya başladı. Kharas'ın atı ürktü. Cüce atını dizginleyerek hayvanı sakinleştirmek için durdurdu. Bunu yaparken de etrafına huzursuzca bakındı. Neler oluyordu? Bu savaşın sesi değildi, doğanın da sesi değildi.

Kharas döndü. Ses arkasından, henüz terk etmiş olduğu, akrabalarının adalet adına hâlâ birbirlerini katlettikleri topraklardan geliyordu. Ses büyüdü, sonra gitgide yükselen alçak, boğuk bir patlama sesine dönüştü. Kharas'a sesin yaklaşışını neredeyse görüyormuş gibi geldi. Cüce kahraman korkunç gümbürtü yaklaşıp, ovalar üzerinde gümbürderken ürpererek başını eğdi.

Kederle ve dehşetle, Reorx bu, diye düşündü. Bu hiddetli Tanrının sesi. Lanetleniyoruz. Ses, bir şok dalgasıyla onu neredeyse eyerinden aşağıya devirecek kadar kötü kokulu, yakıcı bir ısı rüzgârıyla birlikte Kharas'a çarptı. Kum, toz ve kül bulutları cüceyi sararak geceyi korkunç, sapkın bir karanlığa çevirdi. Etrafındaki ağaçlar eğildi, büküldü, atları dehşetle haykırdı, neredeyse kaçıyorlardı. Bir an için Kharas'ın bütün yapabildiği panikten çıldırmış hayvanları denetim altında tutabilmeye çalışmaktı.

Gözlerine batan toz bulutundan körleşen, boğulur gibi olarak öksüren Kharas ağzını kapatarak bu garip karanlıkta elinden

geldiğince atların da gözlerini kapatmaya çalıştı. Kum ve külden oluşan o bulutta ve sıcak rüzgâr içinde ne kadar durduğunu hatırlayamadı. Ama bulut aniden, geldiği hızla geçti.

Kum ve toz çöktü. Ağaçlar düzeldi. Atlar sakinleşti. Bulut, güzün daha sakin rüzgârlarıyla hareket ederek arkasında o gökgürültüsü gibi sestten daha korkunç bir sessizlik bıraktı.

Korkunç bir önseziyle dolan Kharas atlarını elinden geldiğince hızlı sürerek tepeleri tırmandı ve çaresizlikle etrafı rahatlıkla görebileceği bir yer aradı. Sonunda buldu dışarı doğru fırlamış bir kaya. Yük hayvanlarını keder dolu yükleriyle bir ağaca bağlayan Kharas atını kayanın üzerine sürdü ve Dergoth Ovaları'na baktı. Olduğu yerde kalan cüce altındaki manzaraya dehşetle bakıyordu.

Kıpırdayan bir şey yoktu. Aslında, orada hiçbir şey yoktu; kararmış, harap olmuş kum ve kayadan başka hiçbir şey. Her iki ordu da tamamen silinip gitmişti. Patlama o kadar yıkıcıydı ki, kül kaplı Ova'nın üzerinde ceset bile yoktu. Toprağın yüzü bile değişmişti. Kharas'ın dehşet dolu bakışları yüksek, zarif kulelerinin bir zamanlar Ova'ya hakim olduğu, büyülü kale Zhaman'ın bulunduğu yere doğru kaydı. O da mahvolmuştu ama tamamen değil. Kale çökmüştü ve şimdi de en korkuncu çıplak, 'Ölüm Ovası'nda oturmuş, sırttan bir insan kellesine benziyordu. "Reorx, Baba, Demirci, affet bizi," diye mırıldandı Kharas gözyaşları gözlerini bulanıklaştırırken.

Sonra, başı kederle eğilen cüce kahraman buradan ayrılarak Thorbardin'e döndü.

Cüceler Kharas öyle bildirmiş olduğu için Dergoth Ovaları'ndaki her iki ordunun yokoluşunu da Reorx'a mal etmişlerdi. Tanrı, hiddetlenerek baltasını yere fırlatmış, çocuklarına vurmuştu. Fakat Astinus'un Tarihçe'si Dergoth Ovaları'nda ne olduğunu doğru biçimiyle kaydetmiştir: Büyü gücünün doruğuna varan, Fistandantilus diye de bilinen başbüyücü Raistlin ile Paladine'm Ak Cüppeli rahibesi Crysania, burada Karanlıklar Kraliçe'sine meydan okuyup onunla savaşmak için cehenneme açılan Kapı'dan geçmek istemişlerdir.

Bu başbüyücü bu noktaya, yani ihtirasının doruk noktasına varabilmek için kendince karanlık suçlar işlemişti. Giymekte olduğu kara cüppe kana bulanmıştı; kanın bir kısmı da kendi kanıydı. Yine de bu adam, insan kalbinin ne olduğunu biliyordu. O kalbi nasıl buracağını, evirip çevireceğini, kendisine lanet okuyacak, tekme tokat kovacak insanları nasıl kendisine hayran bırakacağını biliyordu. Bunlardan biri Tarinius Hanedanından Lady Crysania'ydı. Kilisenin Saygıdeğer Kızkardeşi olan kadın, ruhunun ak mermerinde tek bir ölümcül çatlığa sahipti. O kusuru bulan Raistlin bu çatlığı büyüterek kızın tüm varlığına yaymış ve zamanla kızın kalbine ulaşmıştı...

Crysania onu korkunç Kapı'ya kadar izlemişti. Burada Tanrısına seslenince Paladine ona cevap verdi çünkü gerçekten de kız onun seçilmişiydi. Raistlin de büyüsüne başvurmuş ve başarmıştı çünkü o güne kadar yaşamış olan hiçbir büyücü bu genç adam kadar güçlü olmamıştı. Kapı açıldı.

Raistlin Kapı'dan girmeye başladı ama büyücünün ikiz kardeşi Caramon ve kender Tasslehoff Burrfoot tarafından çalıştırılan büyülü bir zaman yolculuk aleti başbüyücünün güçlü büyüsüne karıştı. Büyü alanı bozuldu...

...felaket ve beklenmedik sonuçlar doğurarak.

"Ay," dedi Tasslehoff Burrfoot.

Caramon, kendere dik dik baktı.

"Benim suçum değil! Yeminle Caramon!" diye karşı çıktı Tas.

Fakat kender bir yandan konuşurken bir yandan da etraflarını incelemeye başladı; sonra yeniden bakışlarını Caramon'a kaldırdı; sonra yeniden etrafına bakındı. Tas'ın alt dudağı titremeye

başladı ve burnu akarsa silmek zorunda kalabileceği

düşüncesiyle mendiline uzandı. Ama mendili yerinde yoktu,

kesecikleri de yerinde yoktu. Tas içini çekti. O anın heyecanıyla

unutmuştu; eşyalarının hepsi Thorbardin zindanlarında kalmıştı.

Gerçekten de çok heyecan verici bir andı. Bir dakika önce

Caramon ile birlikte büyülü kale Zhaman'da büyülü zaman

yolculuğu aletini çalıştırıyorlardı; bir dakika sonra Raistlin büyüsüne başlamıştı ve daha Tas neye uğradığını anlamadan korkunç bir kargaşa yaşanmıştı taşlar şarkı söylemiş, kayalar çatlamış, aynı anda altı ayrı yöne çekiliyormuş gibi korkunç bir hisse kapılmış ve sonra da HOOOP buraya gelivermişti. Burası her neresiyse. Ve burası her neresiyle, kesinlikle olması gereken yer değildi. Caramon ile birlikte, büyük devrik bir kayanın yanından geçen bir dağ patikasındaydılar; Tas'ın gözünün alabildiği kadarıyla altlarındaki bütün toprakları da kaplayan kül rengi, kaygan bir çamurun içine bileklerine kadar batmış duruyorlardı. Orada burada, kayaların çentikli uçları bu kül örtüsünün yumuşak yüzeyinden fıskırıyordu. Hiç bir canlıdan eser yoktu. Böylesine ıssız bir yerde canlı bir şey olamazdı. Ayakta kalan bir ağaç bile yoktu; yoğun çamurdan sadece yanıp kararmış gövdeler başlarını çıkartıyordu. Gözün görebildiği kadarıyla, her yönde ufka kadar mutlak ve eksiksiz bir yokluktan başka hiçbir şey mevcut değildi.

Gökyüzü de insanı rahatlatmıyordu. Üzerlerinde tüm griliğiyle bomboş duruyordu. Öte yandan batıya doğru parlak mavi şimşeklerin mızraklar gibi indiği, tuhaf, aydınlık bulutların kaynadığı garip bir menekşe rengi vardı. Uzaktan gelen gökgürültüsünden başka hiçbir ses...hiçbir hareket... hiçbir şey yoktu.

Caramon derin bir nefes alarak yüzünü ovuşturdu. Isı çok yüksekti ve daha bu yerde birkaç dakikadır durmalarına rağmen ter içindeki teni ince bir tabaka halinde boz renkli külle sıvanmıştı. "Neredeyiz?" diye sordu sakın, ölçülü bir sesle.

"Be... benim bir fikrim olmadığına emin olabilirsiniz Caramon," dedi Tas. Sonra, biraz duraksadıktan sonra ekledi, "Senin var mı?"

"Her şeyi bana söylediğin şekilde yaptım," diye cevap verdi Caramon, sesinde kötümser bir sükûnet vardı. "Gnimsh'in bize nereye gitmek istersek orayı düşünmemizin yeterli olacağını ve hemen oraya gideceğimizi söylediğini, söylemiştin. Ben Solace'i düşündüğümünden gayet eminim..." "Ben de!" diye bağırdı Tas.

Sonra, Caramon'un hiddetle kendisine baktığını görerek kekeledi.

"En azından genellikle orayı düşünüyordum..."

"Genellikle mi?" diye sordu Caramon, korku verici sakin bir sesle.

"Şey" Tas yutkundu "be...ben bir kere, bir an için ama bak yanlış anlama, şey uuhani ne kadar ilginç, yani işte benzersiz olurdu diye...m...hani birlikte...şey..." "şey ne?" diye sordu Caramon.

"Bir....aaaa."

"Bir ne?"

"Aaaa," diye geveledi Tas.

Caramon nefesini tuttu.

"Bir ay!" dedi Tas çabuk çabuk.

"Ay mı!" diye tekrarladı Caramon duyduklarına inanmaz bir tonda. "Hangi ay?" diye sordu bir an sonra, etrafına bakarak.

"Şey," Tas omuzlarını silkti "üç aydan herhangi biri. Herhalde birbirlerinden pek farkları yoktur.

Oldukça benziyorlardır tahminim. Sadece tabii ki Solinari'nin pırıl pırıl gümüş kayaları vardır, Lunitari'nin bütün kayaları parlak kırmızıdır ve herhalde öbürü de tamamen kapkaradır; gerçi görmediğim için kesin bir şey söyleyemem ama..."

Tam bu noktada Caramon kaşlarını çatınca Tas dilini tutmanın daha iyi olacağına karar verdi.

Caramon ciddi bir suratla etrafına bakınmaya devam ederken üç dakika kadar o da öyle yaptı. Ama kenderin konuşmadan durması için kendisine daha çok hakim olması (ya da keskin bir bıçak) gerekiyordu.

"Caramon," diye ağzından kaçırırverdi, "se...sence başarabildik mi?"

Aya şey aya gidebildik mi yani? Yani, burasının bugüne kadar gittiğim hiçbir yere benzemediği kesin. Yani bu kayalar gümüş rengi veya kızıl veya kara değil ama. Daha çok bayağı kaya rengindeler..."

"Bundan kuşku yok," dedi Caramon düşünceli düşünceli.

"Sonuç olarak bizi tam çölün ortasındaki bir liman şehrine götüren sen değil miydin..."

"O da benim kabahatim değildi!" dedi Tas darılarak. "Tanis bile ne demişti..."

"Yine de" aklı karışan Caramon yüzünü buruşturdu "burası gerçekten garip görünüyor ama yine de her nasılsa tamdık."

"Haklısın," dedi Tas bir süre sonra yeniden soğuk, küle boğulmuş manzaraya bakarak. 'şimdi sen söyleyince bana da bir yeri hatırlatıyor gibi geldi. Yalnız" kender ürperdi "bugüne kadar bu kadar korkunç bir yerde olduğumu hatırlamıyorum... Cehennem hariç," diye ekledi ama bunu kendi kendine mırıldanmıştı.

iki kafadar konuşurken kaynayan bulutlar dalgalanarak yaklaştı ve çıplak topraklar üzerine daha da kasvetli bir örtü örttü. Sıcak bir rüzgâr çıktı, ince bir yağmur çiselemeye başlayarak havada oradan oraya sürüklenen külle karışmaya başladı. Tas tam yağmurun kaygan niteliğinden bahsedecekti ki hiç uyardan dünya havaya uçuverdi.

En azından Tas in ilk izlenimi buydu. Gözleri kör edici, parlak bir ışık, bir cızırtı sesi, bir çatırtı, bir patlama toprağı sarsmış, Tasslehoff kendisini gri çamurun içinde oturmuş, ancak otuz metre kadar ilersinde patlayarak kayada açılan devasa deliğe aptal aptal bakarken bulmuştu.

"Tanrılar adına!" dedi Caramon nefesini tutarak. Uzanarak Tas'ı çekip ayağa kaldırdı. "İyi misin?" "Ga...galiba," dedi Tas, biraz sarsılmış gibiydi. Seyrederken yeniden buluttan yere bir şimşek indi ve kayaları ve külleri havaya savurdu. "Amanın! Bu gerçekten de ilginç bir deneyimdi. Gerçi hemen tekrarlanmasını arzu ettiğim bir şey de değil hani," diye ekledi aceleyle; her dakika kararmaya devam eden gökyüzünün onu bu ilginç deneyimle bir kez daha ödüllendirmeye karar verebileceğinden korkarak.

"Her neredeysek bu yüksek yerden ayrılmamız gerek," diye mırıldandı Caramon. "En azından bir patika var. Bir yere çıkıyor olsa gerek."

Çamura batmış patikadan aşağıda aynı derecede çamura batmış vadiye bakan Tas'ın aklından, Biryer'in de en az Burası kadar gri ve vıcık vıcık olacağına dair bir düşünce gelip geçti ve kender hemen kendi fikrini kendine saklamaya karar verdi.

Yoğun çamur içinden zarzor patikadan aşağıya inerken, sıcak rüzgâr daha kuvvetli esmeye başlayarak kararmış kıymıkları, külleri etlerine batırmaya başladı. Şimşekler kararmış ağaç gövdeleri arasında dans ediyor, ağaçların parlak yeşil veya mavi alevlerden minik toprak olarak patlamalarına neden oluyordu. Yer, yıldırımların sarsıntılılarıyla titriyordu. Buna rağmen, fırtına bulutları ufukta toplanmaya devam ediyordu. Caramon adımlarını hızlandırdı.

Tepeden aşağıya inmeye çalışırken, Tas'ın tahmin ettiği kadarıyla bir zamanlar güzel bir vadi olması gereken bir yere girdiler. Tahminine göre bir zamanlar buradaki ağaçlar güzün potakal ve altın renkleriyle veya baharın puslu yeşiliyle coşuyordu. Orada burada döne döne yükselen ama yükselir yükselmez de fırtına etkisiyle dağılan duman huzmeleri görüyordu. Belli ki dumanlar başka yıldırımlardan kaynaklanıyor, diye düşündü. Fakat garip bir şekilde bu ona başka bir şeyi hatırlatmıştı. Caramon gibi onun da burayı tanıdığına dair düşüncesi gittikçe artıyordu.

Çamur içinden yürüyüp, bu iç gıcıklayan zimbirtinin yeşil ayakkabılarına ve parlak mavi pantolonuna neler yaptığını düşünmemeye çalışan Tas, eski bir kender numarası olan kaybolunca kullan numarasına başvurmaya karar vermişti. Gözlerini kapatıp, her şeyi aklından uzaklaştırarak beynine önündeki manzarının bir resmini tedarik etmesini emretti. Bu oldukça ilginç kender mantığının gerisinde, Tasslehoff'un ailesinden bir kenderin bu yere daha önce gelmiş olduğuna kuşku olmadığından, hatıralar bir şekilde bu kenderin torunlarına geçiyor olması yatıyordu. Bu, bilimsel olarak kanıtlanamadığı halde (bunu komisyona havale ettiklerinden gnomelar bu konuda çalışıyorlardı) bu güne kadar Krynn üzerinde kaybolan bir kender dahi bulunmamıştır.

Sonuç olarak incik kemiğine kadar çamura batmış duran Tas gözlerini kapatarak etrafının resmini çağırmaya çalıştı. Bir resim geldi; o kadar açık seçik bir görüntüydü ki oldukça şaşırды herhalde atalarının zihinsel haritaları hiç bir zaman o kadar

mükemmel olmamıştı. Ağaçlar vardı dev ağaçlar, ufukta dağlar vardı ve bir göl vardı...

Gözlerini açan Tas'm nefesi kesilir gibi oldu. Evet bir göl vardı! Daha önce fark etmemişti, büyük bir ihtimalle gölün de kül kaplı toprakla aynı gri, sulu çamur renginde olmasındandı. Orada hâlâ su var mıydı acaba? Yoksa çamurla mı doluydu?

Acaba, diye düşündü Tas, Trapspringer Amca ayı hiç ziyaret etmiş miydi? Eğer ettiyse burayı tanımamın nedeni bu olsa gerek. Ama tabii ki kimseye söyleyememiştir.... Belki de goblinler onu yemeseydi de söyleyecek fırsatı olsaydı söylerdi. Yemek dedim de aklıma geldi.... "Caramon," diye seslendi Tas, artan rüzgârın ve gümbürdeyen gökgürültüsünün üzerinden. "Yanına su aldın mı? Ben almadım. Yemek de yok yanımda. İhtiyacımız olmaz diye düşünmüştüm, hani eve falan dönecektik ya. Ama..."

Tas aniden yiyecek, su ve Trapspringer Amcası'nı aklından alıp götürecek bir şey gördü.

"Aman Caramon!" diye yapıştı Tas, koca savaşçıya, bir yandan işaret ederek. "Bak, sence bu güneş mi?"

"Başka ne olabilir ki?" diye sözünü kesti Caramon hırçınlıkla, fırtına bulutlarındaki bir yarıktan ortaya çıkan sulu, yeşilimtrak sarı rengindeki diskten gözlerini almadan. "Ve hayır, hiç su getirmedi. O yüzden bu konuda konuşma olmaz mı?"

"İyi, biliyorsun şeye gerek yo..." diye başladı Tas. Sonra Caramon'un yüzünü görerek aceleyle sustu.

Patikadan yarısını katettikten sonra, çamurda kayarak durdular. Sıcak rüzgâr etraflarında esiyor, Tas'm tepe saçını bir sancak gibi uçuruyor, Caramon'un cüppesini etrafında kırbaç gibi şaklatıyordu. Koca savaşçı Tas'ın da dikkatini çekmiş olan göle bakıyordu. Caramon'un yüzü solgun, gözleri endişeliydi. Bir an sonra yeniden yürümeye başladı, yolda zorlukla ilerliyordu. İçini çeken Tas da peşine düştü. Bir karar vermişti.

"Caramon," dedi, "gel buradan çıkalım. Gel bu yeri arkamızda bırakalım. Burası goblinler yemeden önce Trapspringer Amca'nın da ziyaret etmiş olduğu ay olsa da, pek eğlenceli değil. Ay yani,

yoksa goblinler tarafından yenmek deđil, ama Őimdi dűŐünűnce fark ettim ki goblinler tarafından yenmek de pek eđlenceli olmasa gerek. Dođrusunu söylemek gerekirse bu ay, en az Cehennem kadar can sıkıcı ve kűtű koktuđuna da Őűphe yok. Ayrıca orada susamıyordum... Yani Őimdi susadıđımdan deđil ha,"diye ekledi aceleyle, bu konuda konuŐmaması gerektiđini biraz geą hatırlayarak, "ama dilim sanki azıcık kurudu gibi, bilmem anlatabiliyor muyum, hani insan zor konuŐuyor. Büyűlű aletimiz var." Hani son yarım saattir Caramon neye benzediđini unutmuyor diye taŐ kakmalı, asa biçimli nesneyi uzattı. "Ve söz veriyorum...tűm ciddiyetimle and iąiyorum...bu kez bűtűn aklımla Solace'ı dűŐűneceđim Caramon. Ben...Caramon?" "Sus Tas," dedi Caramon.

Vadinin tabanına varmıŐlardı; burada ąamur Caramon'un bileklerine, Tas'ın da incik kemiđine kadar yükseliyordu. Caramon, büyűlű Zhaman kalesinde dűŐűp dizini incittiđi iąin yeniden aksamaya baŐlamıŐtı. Őimdi endiŐesinin yanında yüzűnde bir de acı ifadesi vardı.

BaŐka bir ifade daha vardı. Tas'ın iąini gıcıklayan bir ifade... gerąek korku ifadesi. ŐaŐıran Tas, Caramon'un ne gördűđűnű merak ederek aceleyle etrafına bakındı. AŐađısı da yukarıdan pek farklı görűlműyor, diye dűŐűndű... gri, yapıŐkan ve korkuną. Hiąbir Őey deđiŐmemiŐti, sadece ortalık daha da kararıyordu o kadar. Fırtına bulutlarının yeniden güneŐi ortadan kaldırmıŐ olmaları Tas'ı rahatlatmıŐtı, ąűnkű güneŐ, kasvetli, gri manzarayı daha da kűtű gösteren sađlıksız görűnűŐlű bir güneŐti. Fırtına bulutları yaklaŐtıđı iąin yađmur daha da ŐiddetlenmiŐti. Bunların dıŐında, korkuną olan bir Őeyin görűnmediđi kesindi.

Kender sessiz durabilmek iąin elinden geleni yaptı ama daha o sözleri durduramadan, sözler sanki ađzından kaąıveriyordu.

"Ne var Caramon? Ben hiąbir Őey göremiyorum. Dizin mi seni

rahatsız ediyor? Ben...'

"Konuşma Tas!" diye buyurdu Caramon gergin, sinirli bir sesle. Gözleri fal taşı gibi açılmış etrafına bakıyor, elleri sinirle bir açılıp, bir kapanıyordu.

İçini çeken Tas içinde biriken sözleri durdurmak için eliyle ağzını kapattı; ölse bile sessiz kalmaya çok kararlıydı. Susunca aniden burasının çok sessiz olduğunu fark etti. Gök gürlemediği zaman başka bir ses yoktu; hatta normalde yağmur yağarken duyduğu tanıdık sesler bile yoktu; yani ağaç yapraklarından süzülen ve yere düşen damlaların, dallar arasında hışırdayan yelin yağmur şarkılarını söyleyen, ıslak kanatlarından şikayet eden kuşların sesleri yoktu...

Tas içinde garip, ürperti gibi bir şey hissetti. Yanmış ağaç gövdelerine daha yakından baktı. Yanmış olmalarına rağmen gövdeler büyüktü, şimdiye kadar görmüş olduğu en büyük ağaçlar olduğuna hiç kuşku yoktu, bir de bu ağaçlardan..

Tas yutkundu. Yapraklar, güz renkleri, yemek pişen ocakların vadide yükselen dumanları, göl... kristal kadar mavi ve pürüzsüz...

Gözlerini kırpıştırarak, çamur ve yağmurun neden olduğu o sakızimsı katmandan kurtulmak için elleriyle gözlerini ovdu. Etrafına bakındı, bakışlarını yola ve o kocaman kayaya çevirdi... Artık yanmış ağaç gövdeleri arasından rahatlıkla görebildiği göle baktı. Keskin, çentik çentik zirveleriyle dağlara baktı.

Burada daha önce bulunmuş olan

Trapspringer Amca değildi... "Aman Caramon!" diye fısıldadı dehşetle.

Ne var?" diye döndü Caramon, kendere öyle garip bakıyordu ki Tas, o içinde hissettiği çok garip iç gıcıklayan hissin, dışına da yayılmaya başladığını duyumsadı. Kolları boyunca küçük kabarcıklar oluştu.

"Hi...hiç," diye kekeledi Tas. "Sadece hayal gördüm. Caramon," diye ekledi aceleyle, "haydi ayrılalım! Hemen şimdi. İstedikimiz her yere gidebiliriz! Zaman içinde, hep birlikte olduğumuz bir zamana, hepimizin mutlu olduğu bir zamana dönebiliriz! Rint ile

Sturm'un sağ olduğu, Raistlin'in hâlâ al cüppe giydiği ve Tika'mn olduğu bir zamana gide..."

"Kapat çeneni Tas," diye kesti sözünü Caramon, uyarıcı bir ses tonuyla; sözlerinin, kenderin bile sinmesine neden olan bir şimşekle altı çizilmişti.

Rüzgâr artıyor, garip bir sesle sanki kenetlenmiş dişleri arasından titrek bir nefes alan biri gibi ölü ağaç gövdeleri arasından ısıklar çalıyordu. Ilık, yapışkan yağmur kesilmişti. Tepelerindeki bulutlar dönerek geçmiş, soluk güneşi gri gökyüzünde tüm parlaklığıyla bırakmıştı. Fakat ufukta bulutlar yığılmaya devam ediyor, yığıldıkça kararıyordu. Bulutların arasında çok renkli şimşekler çakıyor, bulutlara soğuk, ölümcül bir güzellik katıyordu.

Caramon çamurlu yoldan yürümeye başladı; bir yandan da yaralı bacağındaki ağrıdan dolayı dişlerini sıkıyordu. Fakat her ne kadar, çok farklı da görünse artık çok iyi bildiği bir yoldan aşağıya bakan Tas, yolun kıvrıldığı yeri görebiliyordu. Dönemecin ötesinde ne bulunduğunu bildiği için olduğu yerde kalarak ayaklarını yolun ortasına sıkı sıkı bastı ve Caramon'u arkasından seyretti.

Birkaç saniye süren alışılmadık bir sessizlikten sonra Caramon bir şeylerin ters gittiğini fark ederek arkasına baktı. Yüzü yorgunluk ve acıyla asılmış olan koca adam durdu.

"Haydi Tas!" dedi huzursuzca.

Tepe saçını parmağına doluyan Tas başını hayır anlamında salladı.

Caramon ona sert sert baktı.

Tas sonunda patladı, "Bunlar vâllen ağaçları Caramon!"

Koca adamın sert yüzünün ifadesi yumuşadı. "Biliyorum Tas," dedi bitap bir edayla. "Burası Solace."

"Hayır, değil!" diye bağırdı Tas. "Bu...burası sadece vâllen ağaçları olan bir yer! Vâllen ağacı olan bir sürü yer olmalı..."

"Peki Kristalmir Gölü olan da çok yer var mı Tas, ya da Kharolis Dağı'nın olduğu, ya da hem senin, hem benim Flint'i üzerine oturmuş bir tahta yontarken gördüğümüz şu koca kaya gibi kayası olan, ya da bu yolu olan başka bir yer..."

"Bilemezsin ki!" diye bağırdı Tas hiddetle. "Olabilir!" Aniden ileri doğru koşmaya başladı; ya da ileri doğru koşmaya çalıştı demek daha doğru, ayaklarını yapış yapış balçık çamurdan elinden geldiğince hızla çekmeye çalışıyordu. Tökezlenip Caramon'un üzerine devrilen kender koca adamın eline yapışıp çekiştirdi. "Haydi gidelim! Haydi buradan çıkalım!" Bir kez daha zaman aletini havaya kaldırdı. "Tar...Tarsis'e geri dönebiliriz! Ejderhaların o binayı benim üzerime devirdikleri yere! O eğlenceli, ilginç bir zamandı. Hatırladın mı?" Tiz sesi yanıp kül olmuş ağaçların arasında keskin bir çıçlık gibi cınladı.

Yüzü hâlâ asık olan Caramon uzanarak büyülü aleti kenderin elinden aldı. Tas'ın çılgın gibi karşı koymalarını yok sayıp aleti alarak taşlarını evirip çevirmeye ve yavaşça o parlak asayı sade, sıradan bir kolye ucu haline sokmaya başlamıştı. Tas hüznle seyretti.

"Neden gitmiyoruz Caramon? Burası korkunç. Ne yiyeceğimiz, ne içeceğimiz var ve gördüğüm kadarıyla bulma şansımız da pek yok. Ayrıca o yıldırımlardan biri bize isabet edecek olsa tozumuzun kalmayacağına da kuşku yok; üstelik o fırtına da gittikçe yaklaşıyor ve sen de bal gibi burasının Solace olmadığını biliyorsun..."

"Bilmiyorum Tas," dedi Caramon sakın bir edayla. "Ama öğreneceğim. Ne var? Merak etmiyor musun? Ne zamandır kenderler bir macera fırsatını geri çevirmeye başladı?" Yeniden topallayarak yoldan ilerlemeye başladı.

"Ben de en az bütün kenderler kadar meraklıyım," diye geveledi Tas, boynunu büküp Caramon'un ardına takılırken. "Ama daha önce hiç gitmemiş olduğun bir yeri merak etmek başka, insanın kendi yerini yurdunu merak etmesi başka. İnsan yurdunu merak etmemelidir! Yerin yurdun değişmez. Orada durur, senin geri dönmeni bekler. İnsanın yeri yurdu, 'Ah işte gittiğimden beri hiç değişmemiş,' dediği yerdir, yoksa 'Amanın burası üzerinden altı milyon ejderha uçup yerle bir etmiş,' dediği yer değil. İnsanın yurdu macera yaşanacak yer değildir Caramon!"

Tas bakışlarını kaldırıp sözlerinin Caramon'da bir etki yaratıp yaratmadığına baktı. Yaratmışsa bile, hiç belli olmuyordu. Bu acı dolu yüzde, Tas'ı oldukça şaşkırtan, şaşkırtan ve hayrete düşüren sert bir kararlılık ifadesi vardı.

Caramon değişti, diye fark etti Tas aniden. Bu sadece cüce içeceği bırakmasından kaynaklanmıyor üstelik. Üzerinde değişik bir hava var; daha ciddi ve...şey, sorumluluğunu daha çok bilen biri gibi görünüyor sanırım. Ama başka bir şey daha var. Tas düşündü. Gurur, diye karar verdi bir dakikalık bir derin düşünceden sonra. Kendisiyle gurur duyuyor; gurur ve kararlılık var. Bu, kolay kolay pes etmeyecek bir Caramon, diye düşündü Tas, canı sıkılarak. Bu, başını belâya sokmaması ve meyhanelerden koruması için bir kendere muhtaç olan Caramon değil. Tas hoşnutsuz bir edayla içini çekti. O eski Caramon'u özleyiyor gibiydi.

Yoldaki dönemece vardılar. Bir şey söylememelerine rağmen her ikisi de burayı tanımıştı. Caramon söyleyecek bir şeyi olmadığı için, Tas ise burayı tanıdığını tüm dikkafahlığıyla inkâr ettiğinden bir şey söylemiyordu. Fakat her ikisi de ayaklarını sürdüklerini fark ettiler. Bir zamanlar, o dönemeci dönen yolcular ışıklar içindeki Son Yuva Hanı'nı görürdü. Otik'in baharatlı patateslerinin kokusunu alır, bir gezgini veya Solace'lı bir müdavimi içeri almak için her kapı açıldığında dışarı taşan kahkaha ve şarkı seslerini duyardı. Caramon da, Tas da söylenmemiş bir fikir birliğiyle dönemeci dönmeden durdu.

Hâlâ konuşmuyorlar, her ikisi de etrafındaki terkedilmişliğe, yanmış ve kararmış ağaç gövdelerine, kül kaplı zemine, kararmış kayalara bakıyordu. Sessizlik kulaklarında, gümbür gümbür gümbürdeyen gökgürültüsünden daha yüksek ve korkunç çınlıyordu. Çünkü her ikisi de, göremeseler de bu noktadan Solace'i duyabileceklerini biliyorlardı. Kasabanın sesini duyabilmeliydiler; demircilerin sesini, pazar yerinin sesini, sokak satıcılarının, çocukların ve tüccarların sesini, Han'ın sesini...

Fakat sessizlikten başka bir şey yoktu. Ve, ileride uzakta gökgürültüsünün meşum gümbürtüsü vardı.

Sonunda Caramon içini çekti. 'Haydi gidelim,' dedi ve ileri doğru topalladı.

Tas daha yavaş izliyordu; çamur ayakkablarına öyle bulaşmıştı ki sanki cücelerin demir tabanlı çizmeleri vardı ayağında. Ama ayakkabıları, yüreği kadar ağırlaşmamıştı. Sonunda söyledikleri kulağa Ristlin'in büyü duaları gibi gelmeye başlayınca kadar, kendi kendine, "Burası Solace değil, burası Solace değil, burası Solace değil," diye tekrarlayıp durdu. Dönemeci alan Tas korkuyla gözlerini kaldırdı...

...ve rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"Ne demiştin Caramon?" diye haykırdı, uluyan rüzgârın arasından. "Bak, hiçbir şey, hiçbir şey yok orada. Ne bir Han var, ne kasaba, hiçbir şey yok." Minik eliyle Caramon'un koca elini tutup adamı geri çekmeye çalıştı. "şimdi gidelim artık. Bir fikrim var. Fizban'ın altın köprüyü havadan indirdiği zamana dönebiliriz"

Fakat kenderin elinden kurtulan Caramon asık yüzüyle ileri doğru ağır aksak ilerliyordu. Durarak yere bakmaya başladı. "O halde bu ne Tas?" diye sordu korkuyla gerginleşen bir sesle.

Tepe saçının ucunu sinirli sinirli kemiren kender gidip Caramon'un yanında durdu. "Ne ne?" diye sordu inatla. Caramon işaret etti.

Tas burun kıvırdı. "Tamam, yerde büyük bir boş alan var. Tamam, belki orada bir şey vardı. Belki orada büyük bir bina vardı. Ama artık yok, neden bunun için endişelenelim ki? Ben...ayy! Caramon!"

Koca adamın yaralı dizi aniden boşaldı. Sendeledi; eğer Tas destek olmasaydı yere düşecekti. Tas'ın yardımıyla Caramon, açık alanın çamur kaplı zemininin kenarında bulunan, bir zamanlar anormal derecede iri olduğu anlaşılan bir vallen ağacının gövdesi bulunduğu yere gitti. Solgun yüzü, acı ve ter içersinde olan Caramon ağaca yaslanarak yaralı dizini ovdu.

"Nasıl yardım edebilirim?" diye sordu Tas endişeyle, ellerini açarak. "Buldum! Sana bir koltuk değneği bulayım! Etrafta bir sürü kırık dal vardır. Gidip bir bakayım." Caramon bir şey söylemeden, yorgun bir tarzda başını salladı.

Tas hemen fırladı; keskin gözleri gri, yapışkan zemini tarıyordu; bir şeyler yapabiliyor olmaktan ve saçma sapan açıklıklar hakkındaki soruları cevaplandırmak zorunda kalmamaktan memnundu.

Kısa bir süre sonra aradığı şeyi buldu...çamurdan çıkan bir dalın ucu. Dalı yakalayan kender çekti.

Elleri ıslak daldan kayınca sırt üstü yere düştü. Ayağa kalkan kender esefle mavi pantolonuna bakarak boşu boşuna silmeye çalıştı. Sonra içini çekerek asık bir yüzle yeniden dalı tuttu. Bu kez, dalın biraz kıpırdadığını hissetti.

"Hemen hemen çıkarttım Caramon!" diye rapor verdi. "Ben..." Çığlıklar atan rüzgârın arasından hiç kenderlere yakışmayan bir viyaklama sesi geldi. Caramon telaşla bakınca Tas'ın ters kepçe, görünüşe göre kenderin ayaklarının dibinde aniden beliren bir çukura dalmakta olduğunu gördü.

"Geliyorum Tas!" diye seslendi Caramon ileri doğru tökezlenirken, "Dayan..."

Fakat Tas'ın çukurdan geri tırmandığını görünce durdu. Kenderin yüzü Caramon'un hiç görmemiş olduğu bir haldeydi. Yüzü kul rengi, dudakları beyaz, gözleri ise fal taşı gibi açılmış boş boş bakıyordu.

"Daha fazla yaklaşma Caramon," diye fısıldadı Tas, minik, çamurlu eliyle geriye gitmesini işaret ederek. "Lütfen geri dur!"

Ama çok geçti. Caramon çukurun kenarına varmış aşağıya bakıyordu. Tas, yerde onun yanına çömelerek hıçkırmaya başladı. "Hepsi ölmüş," diye sızladı. "Hepsi ölü." Yüzünü koluna kapatarak ileri geri sallanıp, acı acı ağladı.

Etrafı taşlarla kaplı, dibi kalın bir çamur katmanıyla dolu bir çukurun dibinde bir ceset yığını vardı; adamların, kadınların çocukların cesetleri. Çamurun korumuş olduğu cesetlerin bir

kısmı, acıklı bir surette tanınacak haldeydi... ya da Caramon'un hummalı gözlerine öyle görünmüştü. Akli görmüş olduğu son toplu mezara gitti: Crysania'nın bulmuş olduğu, bulaşıcı hastalığın kırıp geçirdiği köye. Kardeşinin hiddetli, hüznü yüklü yüzünü hatırladı. Raistlin'in bir şimşegi yere indirip herşeyi, köyü yakıp kül edişini hatırladı.

Dişlerini sıkan Caramon kendisini mezara bakmaya zorladı...bir tutam kızıl bukle aramak için zorladı kendisini...

Rahatlayan Caramon hıçkırıklardan sarsılarak arkasını mezara döndükten sonra etrafına çılginca bakıp Han'a doğru koşmaya başladı. "Tika!" diye bağırdı.

Tas başını kaldırıp telaşla ayağa fırladı. "Caramon!" diye seslendi, çamurda kaydı ve düştü.

"Tika!" diye bağırdı Caramon kabaca uluyan rüzgârın ve uzaktaki gök gürültüsünün arasından. Bacağındaki yarayı hiç umursamadığı belli olan koca adam, ağaç gövdelerinin olmadığı geniş açık alandan kendisi sağlıklı düşünemediği halde aklının Tas'a, Han'ın yanındaki yol olduğunu söylediği yerden sendeleyerek koşuyordu. Ayağa kalkan kender Caramon'un ardından aceleyle seğirtti fakat koca adam arayı açıyor, çamur içinden sendeleyerek yürüyor, korkusu ve umudu ona güç veriyordu.

Kısa bir süre sonra Tas kararmış ağaç gövdeleri arasında Caramon'un izini kaybetti ama hâlâ Tika'ya seslenen sesini duyabiliyordu. Tas artık koca adamın nereye yöneldiğini biliyordu. Adımları yavaşladı. Bu yerin ısı ve kötü kokularıyla başı ağrımaya, gördükleriyle içi ezilmeye başlamıştı. İleride göreceği şeylerden ürken kender, çamurla ağırlaşmış ayakkabılarını sürüyerek tökezlenerek yürümeye devam etti. Tabii ki Caramon ileride başka bir vallen ağacı gövdesinin yakınındaki boş bir alanda duruyordu.

Elinde bir şey tutmuş, sonunda yenilgiyi kabul etmiş birinin ifadesiyle bu şeye bakıyordu. Çamur içinde kalmış, pejmürde halli, sıkıntılı kender onun yanına gitti. "Ne?" diye sordu titreyen dudakları arasından, koca adamın elindeki nesneyi işaret ederek.

"Bir çekiç," dedi Caramon boğuk bir sesle. "Benim çekicim."
Tas çekice baktı. Tamam, bir çekiçti. Ya da bir zamanlar bir çekiçmiş gibi duruyordu. Tahta sapının dörtte üçü yanmıştı. Geriye bütün kalan bir parça kömürleşmiş tahta ile alevlerle kararmış metal başlığıydı.

"Nasıl... nasıl emin olabilirsin?" diye kekeleydi, hâlâ mücadele edip, hâlâ inanmayı reddederek. "Eminim," dedi Caramon burukça. "Şuna bak." Dokunduğu zaman sapı kıpır kıpır oynadı ve başı sallanarak düştü. "Hâlâ... hâlâ içerken yapmıştım bunu." Gözlerini eliyle sildi. "Pek iyi yapamamıştım. İşin ortasında sapı elimde kalırdı. Ama zaten" boğulur gibi oldu "bununla pek bir iş yapmamıştım."

Koşmaktan yorulmuş olan Caramon'un yaralı bacağı aniden boşaliverdi. Bu kez kendini ayakta tutmaya çalışmadı bile, kendini öylece çamurun içine bırakıverdi. Bir zamanlar evi olan açık alanın ortasına oturup çekici sıkıca tutarak ağlamaya başladı. Tas başını çevirdi. Koca adamın hüznü kutsaldı, onun gözleri için dahi fazla mahrem bir şeydi. Burnundan aşağıya süzülen kendi gözyaşlarına boşveren Tas etrafa tatsızca bakıyordu. Hiçbir zaman kendisini bu kadar çaresiz, kaybolmuş ve tek başına hissetmemişti. Ne oldu? Nerede yanlış yapıldı? Mutlaka bir ipucu, bir cevap olmalıydı.

"Be...ben etrafa bir bakmacağım," diye geveledi, kendisini duymayan Caramon'a.

İçini çeken Tas zorla yürüyerek uzaklaştı. Artık nerede olduğunu biliyordu tabii ki. Artık bunu daha fazla inkâr edemiyordu. Caramon'un evi kasabanın ortalarında, Han'ın yakınlarında bir yerlerdeydi. Tas, bir zamanlar evlerin arasından ilerleyen bir yol olan yerden ilerliyordu. Artık hiçbir şey ne bir ev, ne cadde, evleri barındıran vallen ağaçları kalmamış olmasına rağmen tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Bilmemiş olmayı dilerdi. Orada burada çamurdan çıkan dalları gören Tas ürperdi. Çünkü başka hiçbir şey yoktu. Sadece...

"Caramon!" diye seslendi Tas, inceleyebileceği bir şeyler bulduğu için minnettar olmuştu; Caramon'un aklını hüznünden başka bir

yere çekebileceğini umuyordu. "Caramon, bence gelip bunu görmelisin!"

Fakat koca adam onu duymamazlığa gelmeye devam ettiğinden Tas nesneyi incelemek için kendisi gitti. Caddenin en sonunda, bir zamanlar küçük bir park olan yerde dikili bir taş duruyordu. Tas parkı hatırlıyordu ama dikili taşı hatırlamıyordu. Son Solace'a gittiğinde orada öyle bir şey olmadığını hatırladı, taşı inceledikçe. Kabaca yontulmuş yüksek taş yangının, rüzgârın ve fırtınanın tahribatına dayanabilmişti. Yüzeyi kararmış, yanmıştı ama Tas yaklaştıkça üzerinde harfler olduğunu gördü; üzerindeki pisliği temizleyince okuyabileceğini düşündü.

Tas taşın üzerindeki is ve çamur katmanını temizleyip uzun süre taşta baktıktan sonra yavaşça seslendi, "Caramon."

Kenderin sesindeki tuhaf ton Caramon'un hüzün pusunu delmisti. Başını kaldırdı. Garip dikilitaşı ve Tas'ın alışımadık derecede ciddi yüzünü gören koca adam acı içersinde ayağa kalkıp taşta doğru aksayarak gitti.

"Neymiş?" diye sordu.

Tas yamtlayamadı; sadece başını sallayıp, eliyle işaret edebidi. Caramon dolanıp taşın önüne gelerek durdu ve sessizlik içinde kabaca yontulmuş harfleri ve yarım kalmış yazıyı okudu.

Mızrak Kahramanı Tika Waylan Majere Yaşamının ağacı çok erken devrildi. Korkarım, balta da benim elimde bulunacak.

"Ço...çok üzgünüm Caramon," diye mırıldandı Tas, koca adamın gevşemiş, hissizleşmiş elini tutarak.

Caramon başını eğdi. Rüzgâr etraflarında herşeyi kırbaçlarken elini taşta koyarak taşın soğuk, ıslak yüzeyini okşadı. Taşa birkaç damla yağmur çarptı. "Tek başına öldü," dedi. Yumruğunu sıkarak taşta vurdu; elini taşın keskin kenarında kesti. "Onu yalnız bıraktım! Burada olmalıydım!"

Allah kahretsin, burada olmalıydım!"

Omuzları hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Fırtına bulutlarına bakan ve yeniden harekete geçip yaklaştıklarını gören Tas, Caramon'un elini sıkı sıkı tuttu.

"Burada olsaydın da yapabileceğin bir şey olduğunu zannetmiyorum Caramon..." diye başladı kender ciddiyetle. Aniden, susayım derken dilini ısırarak durdu. Elini Caramon'un elinden çekerek (koca adam bunu fark etmemişti bile) yere çömeldi. Keskin gözleri, soluk güneşin hastalıklı ışıklarında parlayan bir şey yakalamıştı. Titreyen bir elle uzanan Tas pisliği temizledi.

"Tanrılar adına," dedi dehşetle, arkaya doğru kaykılarak.

"Caramon, sen de buradaymışsın!" "Ne?" diye homurdandı Caramon.

Tas işaret etti.

Başını kaldıran Caramon dönüp bakışlarını o yöne çevirdi.

Orada, ayaklarının dibinde kendi cesedi yatıyordu.

En azından Caramon'un cesediymiş gibi duruyordu.

Solamniya'dan elde etmiş olduğu zırhı giyiyordu...Cücekapısı Savaşı sırasında giydiği zırhı, Tas ile birlikte Zhaman'dan ayrıldıklarında üzerinde olan zırhı, o anda giymekte olduğu zırhı...

Fakat bunun ötesinde bedenini belirtecek başka bir şey yoktu.

Tas'm bulmuş olduğu ve çamurun içinde muhafaza olarak kalmış cesetlerin aksine bu ceset yüzeye oldukça yakın durmuş ve çürümüştü. Bütün kalan, dikilitaşın altında yatan, iri bir adama ait olduğu belli olan bir iskeletti. Bir kes"ki tutan eli, sanki son işi o korkunç sözleri yazmakmış gibi tam taş abidenin altında duruyordu.

Onu neyin öldürmüş olduğuna dair bir işaret yoktu.

"Neler oluyor Caramon?" diye sordu Tas titrek bir sesle. "Eğer bu sensen ve sen ölüysen, nasıl oluyor da aynı anda burada olabiliyorsun?" Ani bir fikir geldi aklına. "Yo hayır! Ya burada değilsen!" Tepesaçını tutarak döndürmeye başladı. "Eğer sen burada değilsen, o zaman ben seni uydurmuş oluyorum. Aman Tanrım!" diye yutkundu Tas. "Hiç bu kadar güçlü bir hayal gücüm olduğunu bilmezdim. Gerçekten de gerçek gibi görünüyorsun." Titreyen elini uzatarak Caramon'a dokundu. "Gerçek gibi de hissediliyorsun, ayrıca alınma ama gerçek gibi de kokuyorsun!"

Tas ellerini 'deli' dercesi ne döndürdü. "Caramon! Deliriyorum," diye bağırdı çılgınlar gibi. "Aynı o Thorbardin'deki kara cüceler gibi!"

"Hayır Tas," diye mırıldandı Caramon. "Bunlar gerçek. Çok fazla gerçek." Cesede bakıyordu; sonra bakışlarını hızla azalmakta olan ışık altında belli belirsiz seçilen dikilitaşa çevirdi. "şimdi bir anlam ifade etmeye de başladı. Eğer bir..." Dikilitaşa dikkatlice bakarak durdu. "Tamam işte! Tas, abidedeki tarihe bak!"

Tas içini çekerek başını kaldırdı. "358," diye okudu donuk bir sesle. Sonra gözleri faltaşı gibi açıldı. "358 mi?" diye tekrarladı. "Caramon, Solace'tan ayrıldığımızda 356'ydı!"

"Çok ileri geldik Tas," diye mırıldandı Caramon dehşetle. "Kendi geleceğimize geldik."

Ufukta, saldırmadan önce bütün gücünü toplayan bir ordu gibi biriken, kaynar gibi görünen kara bulutlar tam hava kararmadan önce üzerlerine gelerek, büyük bir merhametle küçülmüş güneşin varlığını kavuşmasına son bir kaç an kala sildiler.

Fırtına hızla ve inanılmaz bir hiddetle vurdu. Sıcak bir rüzgâr patlayarak Tas'ın ayaklarını yerden keserken, Caramon'u dikilitaşa yapıştırdı. Derken yağmur vurdu; üzerlerine kurşun eriyikleri gibi iniyordu. Dolu başlarına çarpıyor, onları dövüyor, yaralayıp bereliyordu.

Rüzgâr ve yağmurdan daha da korkuncu, buluttan yere çakılarak ağaç gövdelerine çarpıp onları millerce uzaktan görülebilecek parlak alev toplarına bölen rengârenk ölümcül şimşeklerdi. Gökgürültüsünün gümbürtüsü hiç geçmiyor, yeri sarsıyor, duyularını hissizleştiriyordu.

Çaresizlik içersinde fırtınanın şiddetinden kaçıp sığınacak bir yer arayan Tas ile Caramon devrik bir vallen ağacının altına büzüştüler ve Caramon'un gri balçık çamur içine kazmış olduğu bir deliğe sindiler. Onları anca koruyan bu korunaktan, zaten ölü olan bu topraklara daha büyük zararlar veren fırtınayı inanamayarak seyrettiler. Dağların yamaçlarını alevler süpürüyordu; yanan odunların nahoş kokusunu duyuyorlardı. Yakınlara bir yere bir yıldırım isabet ederek ağacı infilak ettirdi,

yerden iri parçalan havaya kaldırdı. Gökğürültüsü kulaklarımı sağır edici bir şiddetle pathıyordu.

Fırtınanın onlara bahşettiği tek şey yağmur suyuydu. Caramon miğferini ters olarak dışarda bıraktı ve içine neredeyse anında içebilecek kadar su birikti. Fakat suyun tadı korkunçtu çürümüş yumurtaya benziyor, diye bağırdı Tas, içebilmek için burnunu tıkarken...su, susuzluklarını giderme konusunda da pek bir faydalı olmamıştı.

Her ikisi de, suyu saklamaları ve yiyecek bir şey bulma olanakları olmadığını düşünseler bile dile getirmedi.

Artık nerede ve hangi zamanda olduğunu (her ne kadar neden ve nasıl orada olduğunu bilmese de) bildiği için kendisini daha iyi hisseden Tasslehoff, ilk bir iki saat fırtınadan zevk bile aldı.

"O renk şimşek hiç görmemişim," diye bağırdı gümbürdeyen gökğürültüsü arasından ve samimi bir ilgiyle izledi. "Sokak gözbağcısının gösterisi kadar güzel!" Fakat kısa bir süre sonra manzaradan sıkıldı.

"Sonuç olarak," diye seslendi, "elli kere seyredince, bulunduğu yerden havaya uçan ağaçları seyretmek bile sıkıcı olmaya başlıyor. Eğer sıkılmazsan Caramon," diye ekledi ağız yırtılırcasına esneyerek, "biraz kestireceğim galiba. Sen nöbet tutsan olur değil mi?"

Caramon tam cevap vermeye hazırlanarak başını sallamıştı ki boş bulunarak ortalığı kaldıran bir çatırtıyla irkildi. Otuz metre kadar ilerlerindeki bir ağaç gövdesi maviyeşil bir ateş topu içinde yok oldu.

Bu biz olabilirdik diye düşündü için için yanan küllere bakarak; kükürt kokusu nedeniyle burnunu kırıştırmıştı. Sıra bizde olabilir! Aklına çılgın bir kaçma fikri gelmişti, bu o kadar güçlü bir arzuydu ki kasları seğiriyor, olduğu yerde kalmak için kendisini zorlamak zorunda kalıyordu. Dışarıda mutlak bir ölüm var. En azından burada, bu delikte, yer seviyesinden aşağıdayız. Ama seyrederken, şimşeğin yerde devasa bir çukur açtığını görünce acı acı tebessüm etti. Hayır, emniyette olan tek bir yer

bile yoktu. Sonuna kadar dayanıp, kendimizi Tanrılara emanet etmek zorundayız.

Tas'a baktı, kenderi rahatlacak bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu. Kelimeler dudaklarında dondu kaldı. İçini çekerek başını salladı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu; kender de bunlardan biriydi. Bir top halinde kıvrılan Tas, etrafında dönen korkunç şeylerden tamamen habersiz bir halde derin bir uykuya dalmıştı.

Gözleri tepelerinde çalkalanan, şimşeklerle yol yol olmuş bulutlarda olan Caramon, deliğin derinliklerine büzüştü. Aklını korkusundan uzaklaştırmak için, başına gelenleri düşünmeye, bu çıkmaza nasıl düştüklerini bulmaya çalıştı. Gözlerini, kör edici şimşeğe kapatan koca adam bir kez daha ikizini korkunç Kapı'nın önünde dururken gördü.

Cehenneme girmesine izin vermeleri ve Kapı'yı açmaları için Kapı yi koruyan beş ejderha kafasına seslenen Raistlin'in sesini duyabiliyordu. Paladine rahibesi Crysania'yi kendi Tanrısına dua ederken, kendi inancı içinde kaybolmuş, kardeşinin kötülüklerine karşı körleşmiş bir halde görüyordu.

Raistlin'in sözlerini sanki başbüyücü yanında duruyormuş gibi bütün netliğiyle duyan Caramon ürperdi.

Evet kardeşim. Benimle birlikte Cehennem'e girecek. Önümden gidip, benim yerime dövüşecek. Kara rahiplerle, kara büyükullanıcılarıyla, ruhları lanetlenmiş topraklarda kalmaya mahkum edilmiş ölümlerle ve Kraliçemin yaratabileceği sayısız işkenceyle karşılaşacak. Tüm bunlar hem bedenini yaralayacak, hem aklını yutacak, hem de ruhunu parçalayacak. Sonunda, artık dayanacak halı kalmayınca ayaklarımın dibine yığılacak... kan içinde, perişan halde, ölüm döşeğinde. Kalan son gücüyle, teselli amacıyla elini bana uzatacak. Benden, kendisini kurtarmamı istemeyecek. Böyle bir şey istemeyecek kadar güçlü. Benim için hayatını isteyerek, severek verecek. Bütün isteyeceği, ölümlerken yanında durmam olacak.

Ama ben onun yanından yürüyüp geçeceğim Caramon. Yüzüne bile bakmadan, tek bir söz söylemeden yürüyüp geçeceğim.

Neden mi? Çünkü artık ona ihtiyacım kalmayacak...

Ancak bu sözleri duyduktan sonra Caramon kardeşinin iflah olmayacağını anlamıştı. Ve böylece onu terk etmişti.

ister Cehenneme gitsin, diye düşündü Caramon buruklukla; isterse Karanlıklar Kraliçesi'ne meydan okusun, isterse de Tanrı olsun. Beni hiç ilgilendirmiyor. Artık onun başına ne geldiğini umursamıyorum. Sonunda ondan kurtuldum...onun da benden kurtulduğu gibi.

Caramon ile Tas büyülü aleti harekete geçirmiş, ParSalian'in koca adama öğretmiş olduğu tekerlemeyi söylemişlerdi. Taşların şarkı söylemeye başladığını duymuştu, aynı daha önce iki kere zaman yolculuğu büyüsünün yapıldığı anlarda olduğu gibi.

Ama o zaman, bir şey olmuştu. Bir şey farklıydı. Şimdi durup düşününce, ani bir panikle bir şeyin ters gidip gitmediğini merak etmişti ama ne olduğunu düşünemiyordu.

Bu konuda elimden bir şey geleceğinden değil aslında, diye düşündü acı acı. Büyüyü hiç anlamamıştım... hiç güvenmemiştim de aslında.

Yakına düşen başka bir yıldırım dikkatini dağıtmış, Tas'ın bile uykusunda sıçramasına neden olmuştu. Huzursuzlukla homurdanan kender gözünü elleriyle kapatarak uyumaya devam etti; aynı yuvasında kıvrılmış duran bir fındık faresine benliyordu.

İçini çeken Caramon düşüncelerini fırtınalardan ve fındık farelerinden ayırarak, büyünün yapıldığı o son birkaç saniyeye çevirdi.

Çekildiğimi hatırlıyorum, diye fark etti aniden; şeklim şemalim değişmişti; sanki bir güç bir yana, diğeri tam ters yöne çekiliyordu gibi. Raistlin o sıra ne yapıyordu? Caramon hatırlamaya çalıştı. Kardeşinin soluk bir görüntüsü geldi gözlerinin önüne. Şok olmuş bir halde Kapı'ya bakarken yüzü dehşetle çarpılmış Raistlin'i gördü. Kapı'da duran Crysania yi

gördü ama kız artık Tanrısına dua etmiyordu. Bedeni acıyla harap olmuş gibiydi, gözleri de dehşetle faltaşı gibi açılmıştı.

Ürperen Caramon dudaklarını yaladı. Tadı acı su, sanki paslı çivi çiğnemiş gibi bir katman bırakmıştı ağızında. Tükürerek ağızını eliyle sildikten sonra, bitap bir halde arkasına dayandı.

Başka bir patlama sinmesine neden oldu. Aynı almış olduğu cevap gibi.

Kardeşi başarısız olmuştu.

Fistandantilus'a olan şey, Raistlin'e de olmuştu. Büyüsü denetimden çıkmıştı. Zaman yolculuğu aletinin büyülü alanı belli ki onun yapmakta olduğu büyüyü bozmuştu. Tek makul açıklama buydu...

Caramon kaşlarını çattı. Hayır, mutlaka Raistlin böyle bir şey olabileceğinin ihtimalini önceden görmüştü. Eğer öyle olsaydı onların aleti kullanmalarını önler, aynı Tas'ın arkadaşı gnome'u öldürdüğü gibi onları da öldürürdü.

Aklını başına getirmek için başını sallayan Caramon baştan düşünmeye başladı; çocukken annesinin kendisine öğrettiği, o nefret ettiği aritmetik işlemleriyle nasıl uğraşıyorsa, bu problemle de öyle uğraşıyordu. Büyü alanı bozulmuştu, bu kadarı açıktı. Kender ile onu zamanda çok ileriye atmış, onları geleceğe göndermişti.

Bunun anlamı sanırım, benim aleti yeniden harekete geçirmem demektir; o zaman..bizi o zamana Tika'ya, Solace'a götürecektir...

Gözlerini açarak etrafına bakındı. Ama geri döndüklerinde bu gelecekle mi karşılaşacaklardı? Caramon ürperdi. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurdan sıırılsıklam olmuştu. Gece soğumaya başlamıştı ama onu rahatsız eden soğuk değildi.

Gelecekte ne olduğunu bilerek yaşamamanın ne

demek olduğunu biliyordu. Ümitsizlikle yaşamamanın ne

demek olduğunu biliyordu. Onları bekleyen bu olduğunu

bile bile nasıl geri dönüp Tika ve arkadaşlarının yüzüne

bakardı?

Abidenin dibindeki cesedi düşündü. Kendisini neyin beklediğini bile bile nasıl geri gidebilirdi? Eğer gördüğü kendisiyse. Kardeşi

ile arasındaki son konuşmayı hatırladı. Tas zamanı değiştirmişti; Raistlin böyle söylemişti. Çünkü kenderler, cüceler ve gnomelar tasarlanarak değil yanlışlıkla yaratılmış ırklardı; insan, elf ve ogre ırkları gibi zamanın akışında yerleri yoktu. Bu yüzden, zamanı değiştirme gücüne sahip oldukları için kenderlerin zaman içinde yolculuk yapmaları yasaklanmıştı.

Fakat Tas yanlışlıkla geri yollanmış; Yüksek Büyücülük Kulesi'nin başı ParSalian'ın Caramon ile Crysania'yı zamanda geri yollamak için yarattığı büyülü alana atlamıştı. Tas zamanı değiştirdi. O yüzden Raistlin de Fistandantilus'un kaderine mahkum olmadığını biliyordu. Sonuçları değiştirme gücü vardı.

Fistandantilus'un öldüğü yerde Raistlin yaşayabilirdi.

Caramon'un omuzları çöktü. Aniden kendisini hasta hissetti, başı döndü. Ne demektir bu? Burada ne işi vardı? Nasıl olur da aynı anda hem canlı, hem ölü olabilirdi? Acaba o, onun cesedi miydi? Tas zamanı değiştirebildiğine göre, belki de o bir başkasıydı.

Fakat en önemlisi Solace'a ne olmuştu?

"Raistlin mi neden oldu bunlara? diye mırıldandı Caramon kendi kendine; kendi sesini çakan şimşekler ve her yanı sarsan patlamalar arasında duymuştu. "Bunun onunla bir ilgisi var mı? Bunlar, o başarısız olduğu için mi oldu yoksa..."

Caramon nefesini tuttu. Yanında Tas uykusunda kıpırdanarak sızlandı ve haykırdı. Caramon düşünmeden onu okşadı. "Kötü bir rüya," dedi, kenderin minik bedeninin elinin altında seğirdiğini hissederek. "Kötü bir rüyaydı Tas. Uykuna geri dön."

Yuvarlanıp iyice Caramon'a sokulan Tas'ın elleri hâlâ gözlerini örtüyordu. Caramon onu sakinleştirircesine okşamaya devam etti.

Kötü bir rüya. Bütün bunların öyle olmuş olmasını dilerdi. Kendi yatağında uyanmayı, başının fazla içkiden zonkluğunu olmasını çaresizlikle diledi. Tika'nın mutfakta tabakları oraya buraya çarpıp, tembel ve ayaşın teki olduğu için kendisine küfürler ederken bir yandan da onun en sevdiği kahvaltıyı hazırlıyor olmasını diledi. O sefil, içkiye batmış haliyle devam etmiş olmayı diledi çünkü o zaman ölebilirdi, bilmeden ölebilirdi...

Ah, ne olur bunlar bir rüya olsun! diye dua etti Caramon başını dizlerine doğru indirip gözyaşlarının kapalı kirpikleri arasından süzülüşünü hissederken.

Artık fırtınadan bile etkilenmeden, bu ani farkındalığınm ağırlığı altında ezilerek olduğu yerde oturdu kaldı. içini çeken Tas titredi ama sükûnetle uyumaya devam etti. Caramon kıpırdamadı. Uyumadı. Uyuyamadı. içinde yürüdüğü rüya, ayakta görülen bir rüyaydı, ayakta görülen bir kâbus. Gönülden bildiği bir şey varsa, o da bildiği şeyin ispatlanmasına bile gerek olmadığıydı. Fırtına yavaş yavaş güneye doğru kaydı. Caramon, yıldırımları, toprakta gezen devlerin ayaklarıymış gibi duyuyordu. Fırtına sona erdiğinde sessizlik kulaklarında gökgürültüsünden daha yüksek sesle uğuldamaya başladı. Gökyüzü artık açılacaktı, biliyordu. Bir sonraki fırtınaya kadar açık kalacaktı. Ayları, yıldızları görecekti... Yıldızlar...

Gökyüzüne bakmak için başını kaldırması yeterliydi, açık gökyüzüne ve o zaman bilecekti. Bir an daha, baharatlı patateslerin kokusunu almak, Tika'nın kahkahasının sessizliği yırtmasını duymak, gönlündeki sızının yerine başının sarhoşluktan ağrımaması için oturduğu yerde çöktü kaldı.

Ama bir şey olmadı. Sadece ölülerin, boş toprakları şimşeklerin uzaktan gelen gümbürtüsüyle bozulan sessizliği vardı.

içini kendisinin bile zor duyduğu bir sessizlikle çeken Caramon başını kaldırarak gökyüzüne baktı.

Ağzındaki acı tükürüğü yutarken neredeyse boğuluyordu.

Gözyaşları gözüne battı ama daha rahat görebilmek için gözlerini kırpıştırdı.

işte oradaydı...korkularının teyidi, kıyametin damgası.

Gökyüzünde yeni bir takım yıldız.

Bir kumsaati...

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu Tas, gözlerini ovuşturup uykulu uykulu yıldızlara bakarken. "Raistlin'in başardığı," diye cevap verdi Caramon, sesinde korku, hüznün ve gururun garip bir

karışımıyla. "Bu, Cehenneme girerek Karanlıklar Kraliçesi'ne meydan okuduğu ve onu yendiği anlamına geliyor!"

"Onu yenememiş Caramon," dedi Tas gökyüzünü dikkatle inceleyip işaret ederek. 'Orada onun da takımyıldızı var ama olmaması gereken yerde. Burada olması gerekirken, orada. Paladine da orada.' içini çekti. "Zavalli Fizban. Acaba o da Raistlin'le dövüşmek zorunda kaldı mı? Bundan hoşlanacağını zannetmiyorum. Her zaman onun Raistlin'i anladığına dair bir his vardı içimde, belki de hepimizden iyi anlıyordu."

"Belki de savaş hâlâ devam ediyordur," diye düşüncelere daldı Caramon. "Belki de fırtınaların nedeni budur." Bir an için kumsaatının pırıltılı biçimine dalarak sessizleşti. Hayalinde, çok zaman önce Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki korkunç sınavdan çıkan kardeşinin gözbebekleri kumsaati şeklini almış gözlerini görebiliyordu.

"Böylece Raistlin, her şeyi değiştirirken zamanı göreceksin," demişti ParSalian ona. "Böylece, inşallah, etrafındakilere merhamet duymaya başlarsın." Ama bu bir işe yaramamıştı. "Raistlin kazandı, dedi Caramon hafifçe iç çekerek. "Olmak istediğini oldu...bir Tanrı artık. Ve artık ölü bir dünyada saltanat sürüyor."

"Ölü bir dünya mı?" dedi Tas telaşla. "Ya...yani bütün dünya mı böyle? Krynn'deki her yer: Falanthis, Haven, Qualinesti de mi? Ke...kendermore' da mı? Her şey mi?"

"Etrafına bak," dedi Caramon tatsız bir edayla. "Ne düşünüyorsun? Buraya geldiğimizden beri canlı başka bir şey gördün mü?" Bulutlar gittiği için artık görülen, gökyüzünde onları izleyen bir göz gibi duran, Solinari'nin solgun ışığında belli belirsiz görünen elini şöyle bir salladı. "Yangınların dağ yamaçlarını silip süpürdüğünü gördün. şimdi de şimşekleri ufukta görebiliyorum." Doğu'yu işaret etti. "Bak, bir başka fırtına geliyor. Hayır Tas. Böyle bir ortamda kimse canlı kalamaz. Biz de çok geçmeden öleceğiz...ya da paramparça olacağız"

"Ya da... başka bir şey olacak..." dedi Tas ümitsizlikle. "Kekendimi pek iyi hissetmiyorum

Caramon. Ve bu...bu ya içtiğim sudan, ya da yeniden o salgın hastalığa tutuluyorum.' Yüzü acıyla buruşan kender elini karnına götürdü. 'İçim bir tuhaf olmaya başladı, sanki bir yılan yutmuşum gibi."

"Su," dedi Caramon yüzünü ekşiterek. "Ben de hissediyorum. Belki de o bulutlardan gelen bir çeşit zehirdi."

"Yo...yoksa burada mı öleceğiz Caramon?" diye sordu Tas birkaç bir dakika derin derin, sessizce düşündükten sonra. "Çünkü eğer burada öleceksek, gidip Tika'nın yanına uzanmak istiyorum, eğer senin için bir mahsuru yoksa. Ke...kendimi daha rahat hissedeceğim. Flint ile ağacına varıncaya kadar." İçini çekerek başını Caramon'un güçlü koluna dayadı. "Flint'e anlatacak ne çok şeyim var değil mi Caramon? Afeti anlaticam, o ateşli dağı, senin hayatını nasıl kurtardığımı, Raistlin'in Tanrı oluşunu. Emin ol o bölüme inanmayacak. Ama belki sen de orada yanımda olursun Caramon ve ona aslında şey m...abartmadığımı söylersin."

"Ölmenin kolay olacağına şüphe yok," diye mırıldandı Caramon, özlemle dikilitaş'a doğru bakarak. Lunitari yükselmeye başlamıştı artık; kan kırmızısı ışığı Solinari'nin beyaz ışığıyla karışarak kül kaplı topraklara meşum, morumtrak bir ışın yayıyorlardı.

Yağmurla ıslanmış olan dikilitaş mehtapta pırıldıyor, kabaca yontulmuş kara harfleri solgun yüzeyi üzerinde tüm çıplaklığıyla görünüyordu.

"Ölmek kolay olacak," diye tekrarladı Caramon; Tas'tan çok kendisine söylüyordu bunu. "Uzanmak, karanlığın beni alıp götürmesini beklemek kolay olacak." Sonra dişlerini sıkarak zorla ayağa kalktı. "Komik," diye ekledi, kılıcını çıkartıp, onları barındıran devrik vallen ağacının bir dalını keserken. "Raist bir kez bunu bana sormuştu. 'Peşimden karanlığa gelir misin?' demişti." "Ne yapıyorsun?" diye sordu Tas, Caramon'u merakla izlerken.

Ama Caramon cevap vermedi. Ağaç dalını kesmeye devam etti.

"Bir koltuk değneği yapıyorsun!" dedi Tas; sonra ani bir telaşla ayağa fırladı. "Caramon! Bunu düşünüyor olamazsın! Bu...bu delilik! Raistlin'in sana o soruyu sorduğu zamanı hatırlıyorum', ve senin 'evet' dediğinde onun verdiği cevabı da hatırlıyorum! Bunun senin ölümün olacağını söylemiştii Caramon! Ne kadar güçlü olursan ol, böyle bir şey seni öldürür!"

Caramon hâlâ cevap vermiyordu. Ağaç dalını kesmeye çalıştıkça ıslak tahta parçalan uçuşup duruyordu. Zaman zaman arkasına dönerek yaklaşan, yavaşça takım yıldızları gözlerden saklamaya başlayan ve iki aya doğru ilerleyen fırtına bulutlarına bakıyordu. "Caramon!" Tas koca adamın koluna asıldı. "Gitsen bile...oraya" kender sözcüğü söyleyemediğini fark etti "ne yapacaksın ki?" "Çok zaman önce yapmam gereken bir şeyi," dedi Caramon kararlılıkla.

Onün peşinden gidiyorsun, değil mi?" diye bağırdı Tas, delikten çıkmaya çalışarak. Bu hareket gözlerinin, hâlâ dalı kesmekte olan Caramon ile aynı düzeye gelmesine neden olmuştu. "Bu delilik, sadece delilik! Nasıl gideceksin oraya?" Aklına ani bir fikir geldi. "Hem orası neresi? Nereye gittiğini bile bilmiyorsun! Onun nerede olduğunu bilmiyorsun!"

"Oraya gitmem gerek," dedi Caramon soğukkanlılıkla, kılıcını yeniden kınına yerleştiren. Dalı güçlü ellerine alarak eğip büktükten sonra, sonunda kırmayı başardı. "Bıçağını versene," diye mırıldandı Tas'a doğru.

içini çeken kender bıçağını uzattıktan sonra, Caramon küçük parçalar yontarken itirazlarına devam etmeye başlıyordu ki koca adam sözünü kesti.

"Büyülü alet bende. Oraya gelince" Tas'a sert sert baktı "orayı sen biliyorsun!" "Ce...cehennem mi?" diye kekeledi Tas.

Donuk bir gök gümbürtüsü her ikisinin de yaklaşan fırtınaya endişeyle bakmasına neden oldu; sonra Tas itirazlarına başlarken Caramon daha bir canla başla işine döndü. "Büyülü alet Gnimsh ile beni oradan çıkarttı Caramon ama eminim ki seni içeri sokamayacaktır. Zaten oraya gitmek istemezsin," diye ekledi kender kararlı bir edayla. "Hoş bir yer değil."

"Belki beni içeri sokamaz," diye başladı Caramon, sonra bir el işaretiyle Tas'ı yanına çağırdı.

"Başka bir fırtına başlamadan şu koltuk değneği işe yarıyor mu, yaramıyor mu bir bakalım.

Tika'nın... dikilitaşına kadar yürüyeceğiz."

Kılıcı ile ıslak çamurlu cüppesinden bir parça kopartan savaşçı bunu dalın tepesine sardı; değneği koltuk altına yerleştirdi ve denercesine yükünü bu değneğe verdi. Kaba koltuk değneği birkaç santim çamura battı. Caramon değneği çamurdan çekip çıkarttı, bir adım daha attı. Çomak yine battı ama en azından biraz ilerleyebilmiş ve yükü yaralı dizinden alabilmişti. Tas onun yürümesine yardım etmek için yanına gitti; birlikte yavaşça aksayarak ıslak, balçık zemin üzerinde ilerlediler.

Nereye gidiyoruz? diye sormak istiyordu Tas ama cevabı duymaktan korkuyordu. İlk kez sessiz kalmak onun için o kadar zor olmamıştı. Ne yazık ki Caramon sanki onun düşüncelerini duymuştu çünkü söylenmeyen sorunun cevabını verdi.

"Belki alet beni Cehenneme sokamaz," diye tekrarladı Caramon, ağır ağır nefes alarak, "ama ben beni sokabilecek birini tanıyorum. Alet bizi ona götürecektir." "Kime?" diye sordu kender kuşkuyla.

"ParSalian'a. O bize nelerin olduğunu anlatabilir. Beni... nereye gitmem gerekiyorsa oraya gönderir."

"ParSalian mı?" Tas, neredeyse Caramon, Karanlıklar Kraliçesi, demiş kadar telaşlandı. "Bu daha da delice!" diye söylenmeye başladı ama aniden karnına dehşetli bir acı saplandı. Caramon durup onu bekledi; ay ışığında kendisi de solgun ve hasta görünüyordu.

Tepe saçından, çoraplarına kadar içinde ne varsa hepsini çıkardığına emin olan Tas kendisini biraz daha iyi hissetti. Başıyla Caramon'a olumlu bir işaret yapan Tas henüz yürüyecek kadar iyi olmadığı için, tökezleyerek ilerlemeyi becerdi.

Balçık çamurun içinde zar zor ilerleyerek dikilitaşta vardılar. Her ikisi de kendilerini yere bırakarak taşta dayandılar; yirmi adım kadar kısacak bir yolu zor katetmişler, bu çabadan yorgun

düşmüşlerdi. Sıcak rüzgâr yeniden başlamıştı, gök gürültüsü sesi de gittikçe yaklaşıyordu. Tas'ın yüzünü ter kaplamıştı; dudaklarının kenarları yeşilimtrak bir renk almıştı ama yine de Caramon'a masum bir çekiciliği olduğunu umduğu bir tebessümle bakıyordu.

"ParSalian'a mı gideceğiz?" dedi düşünmeden söylermiş gibi, yüzünü tepe saçıyla silerken. "Bence bu hiç de iyi bir fikir değil. Bütün o yolu yürüyecek halde değilsin. Ne suyumuz var, ne yiyeceğimiz, üstelik..."

"Yürümeyeceğim." Caramon pandantifi cebinden çıkartarak, onu güzel, taşlı bir asaya dönüştürecek işlemleri yapmaya başladı. Bunu görüp yutkunan Tas daha hızlı konuşmaya devam etti.

"Bence ParSalian şey..şey... meşguldür. Meşguldür! Evet öyle!" Berbat bir halde sıırttı. "şu anda bizi göremeyecek kadar meşguldür. Etrafındaki kaosu düşünsene, mutlaka yapacak bir sürü şeyi vardır. O yüzden gel bu işi unutalım da geçmişte eğlendiğimiz bir zamana dönelim. Raistlin'in Bupu'ya büyü yaptığı ve Bupu'nun ona aşık olduğu zamana ne dersin? O gerçekten çok komikti! O iğrenç lağım cücesi onun peşinden hiç ayrılmıyordu..."

Caramon cevap vermedi. Tas, tepe saçının ucunu elinde kıvrıp duruyordu.

"Ölmüştür," dedi aniden, kederle iç çekerek. "Zavallı ParSalian. şimdiye bir kapı tokmağı kadar hareketsiz kalmıştır. Sonuç olarak," diye dikkat çekti kender neşeyle, "356 yılında gördüğümüzde bile çok yaşlıydı. O zaman da hiç iyi görünmüyordu. Olanlar onu şok etmiş olmalı; yani Raistlin'in Tanrı olması falan. Mutlaka kalbine ağır gelmiştir.

Bam!..muhtemelen olduğu yere devrilivermiştir."

Tas, Caramon'a baktı. Koca adamın dudaklarıyla belli belirsiz bir tebessüm vardı ama hiçbir şey söylemeden pandantifin parçalarını evirip çeviriyordu. Parlak bir şimşek boş bulunup sıçramasına neden oldu. Fırtınaya bakarken tebessümünü soldu.

"Eminim Yüksek Büyücülük Kulesi'nin yerinde yeller esiyordur!" diye haykırdı Tas çaresizlikle. "Eğer dediklerin doğruysa bütün

dünya böyle... böyleyse" kötü kokulu yağmur yağmaya başlarken minik elini şöyle bir salladı "gidecek olan yerlerin başında Kule gelir! Yıldırım düşmüştür! Poof!

Sonuç olarak Kule bugüne kadar gördüğüm ağaçların çoğundan uzundu..."

"Kule yerinde olacak," dedi Caramon acımasızca, büyü aletinin son ayarlamalarını yaparken. Aleti kaldırdı. Aletin üzerindeki kıymetli taşlar Solinari'nin ışınlarını yakalayarak bir an için pırlı pırlı parladı. Derken fırtına bulutları ayın önüne gelerek ayı yuttular. Karanlık artık çok yoğun ve ancak parlak, güzel ve ölümcül şimşeklerle bozuluyordu.

Acı karşısında dişlerini sıkarak Caramon koltuk değine tutunarak ayağa kalktı. Tas daha yavaş izliyor, perişan bir halde Caramon'a bakıyordu.

"Bak Tas, artık Raistlin'i tanıyorum," diye devam etti Caramon, kenderin kederli yüz ifadesini görmezliğe gelerek. "Belki çok geç oldu ama artık onu tanıyorum. Kule'den nefret ediyordu, aynı ona yaptıklarından dolayı o büyücülerden nefret ettiği gibi. Ama nasıl nefret ediyorsa, bir yandan da seviyor; çünkü bu onun Sanatının bir parçası Tas. Ve Sanatı, yani büyü, ona yaşamın kendisinden daha manalı geliyor. Hayır, Kule yerinde olacaktır."

Aleti havaya kaldıran Caramon bir yandan da söylemeye başladı, "Zamanın kendine aittir. Zaman üzerinde yolculuk yapsan da" Fakat sözü yarıda kesilmişti.

"Aman Caramon!" diye uludu Tas, ona yapışarak. "Beni ParSalian'a geri götürme! Bana çok kötü bir şeyler yapacak! Biliyorum.

Beni...beni bir yarasaya çevirebilir!" Tas duraksadı. "Aslında yarasa olmak ilginç olabilse de, ayağımla tutunup başaşağı uyumaya alışabileceğimi zannetmiyorum. Üstelik şimdi düşününce insan fark ediyor da, kender olmaktan oldukça da memnunum ve..."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye çıkıştı kendere Caramon; sonra yeniden fırtına bulutlarına baktı.

Yağmurun şiddeti artıyordu, şimşekler de gittikçe yaklaşıyordu.

"ParSalian!" diye haykırdı Tas çılgınlar gibi. "O... onun zaman yolculuğu büyüünü bozdum! Gelmemem gerektiği halde geldim!

Sonra birilerinin ortalarında bıraktığı, beni bir fareye dönüştüren büyülü bir yüzüğü ça... ıbuldum! Eminim buna çok bozulmuştur! Sonra... sonra büyülü aleti kırdım Caramon. Hatırlıyor musun? Gerçi o tam olarak benim hatam değildi, onu Raistlin kırdırmıştı! Ama aşırı titiz bir insan daha ilk başta benim onu ellemem gerektiğini falan düşünebilir yani biliyorum ellemem gerekirdi o zaman böyle bir şey de olmazdı. ParSalian da bana çok titiz bir insan gibi görünüyor, sen ne dersin? Bu arada ben aleti Gnimsh'e tamir ettirsem de, o da tam olarak tamir etti sayılmaz, biliyorsun..."

"Tasslehoff," dedi Caramon yorgun bir edayla, "kapat çeneni." "Tabii Caramon," dedi Tas, uysallıkla, burnunu çekerek.

Caramon parlak şimşek ışığında görünen minik mahzun surete bakarak içini çekti. "Bak Tas, ParSalian'in sana bir şey yapmasına izin vermem. Söz veriyorum. Önce beni bir yarasaya çevirmesi gerek."

"Hakkatten mi?" diye sordu Tas heyecanla.

"Söz," dedi Caramon, bakışlarını fırtınaya çevirerek. "şimdi, elini ver bana ve buradan ayrılalım."

"Tabii dedi Tas neşeyle ve minik eliyle Caramon'un koca elini tuttu.

"Tas..."

"Ne var Caramon?"

"Bu kez...Vayreth'teki Yüksek Büyücülük Kulesi'ni düşün! Ayları değil!"

"Tamam Caramon," dedi Tas derin bir iç çekerek. Sonra yeniden gülümsedi. "Biliyor musun," dedi Caramon yeniden söylenmesi gerekenleri söylerken, 'Caramon eminim kocaman bir yarasa olurdun..."

Kendilerini ormanın kenarında buldular.

'Benim suçum değil Caramon!' dedi Tas aceleyle. "Canı gönülden Kule'yı düşündüm. Bir an bile aklıma ormanın gelmediğine emin olabilirsin."

Caramon dikkatle ormana baktı. Hâlâ geceydi ama ufukta fırtına bulutlan görünse bile gökyüzü açıktı. Lunitarı donuk bir kırmızıyla için için yanıyordu. Solinari fırtınaya doğru alçalıyordu. Üzerlerinde, yıldızlardan kumsaati duruyordu.

"Eh, doğru zaman dilimindeyiz. Ama Tanrılar adına neredeyiz?" diye mırıldandı Caramon, koltuk değneğine dayanmış huzursuzca büyü alete bakarak. Bakışları gölgeli ağaçlara döndü; ağaçların gövdeleri parlak mehtapta görülebiliyordu. Aniden bakışları netleşti. "Tamam Tas," dedi rahatlayarak. "Burayı tanımadın mı? Burası VWayreth Ormanı...Yüksek Büyücülük Kulesi'ni koruyan, etrafındaki büyü orman!"

"Emin misin?" diye sordu Tas kuşkuyla. "Daha önce gördüğüm ormana benzemediği kesin. O zamanlar çirkindi, ölü ağaçlar pusuya yatmış beni izliyorlardı; içeri girmeye çalıştığım da beni sokmuyorlardı; ayrılmak istediğimde de bırakmadılar ve..."

"Burası orası," diye mırıldandı Caramon asayı yeniden özelliiksiz pandantif haline sokarken.

"Öyleyse ormana ne olmuş?"

"Dünyanın gen kalan kısmına olanlar Tas," diye cevap verdi Caramon, pandantifi dikkatlice deri kesesine yerleştirirken.

Tas'in aklı, büyü VWayreth Ormanı'nı son gördüğü zamana gitti. Yüksek Büyücülük Kulesini koruması için yetiştirilen Orman garip ve meşum bir yerdi. Her şeyden önce insan büyü ormanı bulamıyordu...orman sizi buluyordu. Ormanın Tas ile Caramon'u bulduğu zaman Lord Soth'un Lady Crysania'ya ölüm büyü yapmasından hemen sonraydı. Tas derin bir uykudan uyanmış ve bir gece önce boş olan bir yerde Ormanı hazır bulmuştu!

O zamanlar ağaçlar ölü gibi görünüyordu. Dalları çıplak ve eğri büğrüydü; gövdelerin altından insanı ürperten bir sis yayılıyordu. içinde karanlık ve gölgeli suretler geziniyordu. Ama ağaçlar ölü değildi. Aslında, insanları izlemek gibi acayip de bir huyları vardı. Tas, Ormandan çıkmak istediğini ama her yürüyüşünde kendini hangi yöne giderse gitsin hep Ormana doğru yürür buluyordu. Yeterince korkunç görünüyorlardı ama Caramon Ormanın derinliklerine yürürken Orman gözle görülür biçimde değişmişti.

Ölü ağaçlar büyümeye vallen ağacına dönüşmeye başlamıştı! Ölümle dolu karanlık ve tehditkâr orman yaşam dolu yemyeşil ve altın rengi çok güzel bir ormana dönüşmüştü. Kuşlar vallen ağaçlarının dallarında tatlı tatlı şakıyarak, onları içeri davet etmişti. Şimdi de değişmişti Orman. Tas, aklı karışarak ormana bakakaldı. Hatırladığı her iki ormana da benziyor gibiydi; yine de ikisi de değildi. Ağaçlar ölü gibi duruyordu; eğri büğrü dalları çıplak ve boştu. Fakat ormana bakarken ağaçların canlıymış gibi kıpırdadıklarını gördüğünü düşünmeye başladı! Uzanıyorlardı, sanki bir şeyler tutmaya çalışan kollar gibi...

Sırtını korkunç Vayreth Ormanı'na veren Tas etrafı incelemeye başladı. Geri kalan her şey Solace'taki gibiydi. Başka canlı veya ölü olsun tek bir ağaç bile yoktu. Kararmış, parçalanmış ağaç gövdeleriyle çevrelenmişlerdi. Yer de aynı balçık, gri çamurla kaplıydı. Aslında görebildiği kadarıyla harap bir manzaradan ve ölümden başka bir şey yoktu... "Caramon," diye bağırdı Tas aniden işaret ederek.

Caramon baktı. Ağaç gövdelerinin yanında yere yığılmış biri vardı. "Bir insan!" diye haykırdı Tas, çılgın gibi bir heyecanla. "Burada biri daha var!"

"Tas!" diye seslendi Caramon uyarırcasına, ama daha durduramadan kender fırlamıştı bile. Hey!" diye bağırdı. "Huu! Uyuyor musun? Uyansana." Uyuyanı sarsmak için uzanan kenderin dokunuşuyla kaskatı kesilmiş sert beden sırtüstü yuvarlanıverdi.

"Ayy!" Tas bir adım geriledikten sonra durdu. "Ah Caramon," dedi yavaşça. "Bu Bupu!"

Bir zamanlar, çok uzun bir zaman öjice Raistlin bu lağım cücesiyle arkadaş olmuştu. Şimdi ise Bupu görmeyen boş gözlerle gökyüzüne bakıyordu. Pis ve pejmürde giysiler içindeki minik bedeni acınacak kadar zayıf, kirli yüzü yorgun, bir deri, bir kemikti. Bir sicimin ucuna sertleşmiş ölü bir kertenkele bağlanmıştı. Bir eliyle ölü bir sıçanı, bir eliyle de kurumuş bir tavuk budunu tutuyordu. Ölüm yaklaşırken bildiği bütün

büyülere başvurmuş, diye düşündü Tas hüzünle ama bir işe yaramamış.

"Öleli çok olmamış," dedi Caramon. Aksayarak gelip pejmürde kıyafetli minik cesetin yanına canı yanarak diz çöktü. "Açlıktan ölmüşe benziyor." Elini uzatarak, nazikçe açık gözlerini kapattı. Sonra başını salladı. "Acaba nasıl olmuş da bu kadar yaşayabilmiş? Solace'ta gördüğümüz cesetler en azından aylar önce ölmüşlerdi.'

"Belki Raistlin korumuştur onu," dedi Tasslehoff düşünmeden. Caramon kaşlarını çattı. "Pöh! Bir tesadüf, o kadar," dedi sertçe.

"Lağım cücelerini bilirsin Tas. Her şeyi yiyebilirler. Bence, hayatta kalan son yaratıklar onlardır. Aralarında en akıllılarından biri olduğuna göre Bupu, diğerlerinden daha uzun yaşamış.

Fakat...sonunda, bu Tanrıların lanetlediği yerde bir lağım cücesi bile ölecektir." Omuzlarını silkti. "Haydi, kalkmama yardım et."

"Onu... onu ne yapacağız Caramon?" diye sordu Tas cılız bir sesle.

"Onu... onu burada bırakacak mıyız?"

"Başka ne yapabiliriz?" diye mırıldandı Caramon hırçın bir tonda.

Lağım cücesinin görüntüsü ve Ormanın yakınlığı acı yüklü, hoş olmayan hatıraları canlandırmıştı. "O çamura gömülmek ister miydin?" Urpererek etrafına bakındı. Fırtına bulutları hızla yaklaşıyordu; şimşeklerin yere indiğini görüyor, gökgürültülerini duyuyordu. "Ayrıca, pek zamanımız yok, o bulutların geliş hızlarına bakacak olursak."

Tas, hüzünle ona bakmaya devam etti.

"Zaten onu rahatsız edebilecek bir canlı kalmamış Tas, dedi huzursuzca. Sonra, kenderin yüzündeki kederli ifadeyi gören Caramon yavaşça cüppesini çıkartarak dikkatlice bir deri, bir kemik kalmış cesetin üzerini örttü. "Hakete geçsek iyi olacak," dedi.

"Hoşçakal Bupu," dedi Tas yavaşça. Ölü sıçanı sıkı sıkı tutmuş minik, katı eli okşayarak pelerinin ucundan tutup üzerine çekecekti ki Lunitari'nin kızıl ışığında parlayan bir şey takıldı gözüne. Gördüğü nesneyi tanıdığını düşünen Tas'ın nefesi kesildi.

Dikkatlice olağım cücesinin ölümle sertleşmiş parmaklarını açtı. Ölü sıçan yere düştü, sıçanla birlike bir de zümrüt. Tas, taşı yerden aldı. Aklında gerilere gitti... neredeydi? Xak Tsaroth mu?

Lağım borusunda ejderan askerlerin geçip gitmelerini bekliyorlardı. Raistlin bir öksürük nöbetine tutulmuştu...

Bupu onu endişeyle seyrettikten sonra elini torbasına sokmuş birkaç saniye arandıktan sonra ışığa tuttuğu bir nesne bulmuştu. Bu nesneye gözlerini kısarak baktıktan sonra içini çekerek, başını sallamıştı. "Ben bunu istememiştim," diye mmlndanmıştı.

Parlak, rengârenk ışığı fark eden Tasslehoff yanına emeklemişti. "Nedir o?" diye sormuştu, cevabı bildiği halde. Raistlin de bu nesneye faltaşı gibi açılmış, pırıldayan gözlerle bakıyordu. Bupu omuzlarını silkmışti. "Güzel taş," dedi umursamadan, bir kez daha torbasına uzanarak.

"Bir zümrüt!" diye hmldamıştı Raistlin.

Bupu başını kaldırmıştı. "Sevding?" diye sormuştu Raistlin e.

"Hem de çok!" Büyücünün nefesi kesilmişti.

"Sen al." Bupu kıymetli taşı büyücünün eline koyuvermişti. Sonra, bir zafer nidasıyla, aradığı şeyi çıkartmıştı. Yeni bir merakla görebilmek için yaklaşan Tas iğrenerek geri çekilmişti. Bu ölü son derece ölü bir kertenkeleydi. Kertenkelinm sert kuyruğuna bir parça çiğnenmiş deri tutturulmuştu. Bupu bunu Raistlin'e doğru uzatmıştı.

"Boynuna tak bu," demişti. "Öksürük iyi et."

"Demek ki Raistlin buradaydı," diye mırıldandı Tas. "Bunu Bupu'ya o vermiş, o vermiş olmalı! Ama neden? Bir tılsım mı... bir armağan mı?..." Başını sallayan kender içini çekip ayağa kalktı.

"Caramon..." diye başladı ama derken, koca adamın durmuş VWayreth Ormanı'na baktığını gördü.

Caramon'un solgun yüzünü görerek, adamın neler hatırlayarak, neleri düşündüğünü tahmin etti.

Tasslehoff zümrütü cebine attı.

VWayreth Ormanı en az etrafındaki dünya kadar ölü ve ıssız görünüyordu. Fakat Caramon için hatıralarla capcanlıydı. Garip

ağaçlara huzursuzca baktı; ağaçların ıslak gövdeleri ve çürüyen dalları Lunitari'nin ışığında sanki kanla parlıyormuş gibi görünüyordu.

"Buraya ilk geldiğimde korkmuştum," dedi Caramon kendi kendisine, eli kılıcının kabzasına gitmişti. "Raistlin olmasaydı içine girmezdim. İkinci kez, Lady Crysania'yı getirip yardım aradığımızda daha da korkmuştum. O zaman da beni büyüleyip çeken o kuşların sesi olmasaydı girmezdim." Hüzünce gülümsedi. "Orman asude. Mükemmelleşen konaklarımız asude. Burada artık hem büyüyoruz hem de çürümüyoruz diye şakıyorlardı. Bize yardım vaad ettiklerini düşünmüştüm. Bana bütün cevaplan vaad ettiklerini. Ama artık şarkının ne anlama geldiğini anlıyorum. Ölüm, tek mükemmel konak orası, büyüüp, çürümediğimiz tek mekân orası!"

Orman'a bakan Caramon, gece havasının bunaltıcı sıcağına rağmen ürperdi. "Bu sefer, her zamankinden daha çok korkuyorum," diye mırıldandı. "Orada doğru gitmeyen bir şey var." Parlak bir şimşek, gün parlaklığıyla gökyüzünü ve yeryüzünü aydınlattı; bunu monoton bir gökgürültüsü ve yanağına düşen yağmur damlaları izledi. "Ama en azından hâlâ ayakta," dedi. "Büyüsü çok güçlü olmalı...bu fırtınaya dayanacak kadar." Midesi büyük bir acıyla buruldu. Susuzluğunu hatırlayınca kuru, çatlak dudaklarını yaladı. "Asude Orman," diye mırıldandı. "Ne dedin?" diye sordu Tas, yanma gelerek.

"Ölümün öylesi de böylesi de aynı, dedim," diye cevap verdi Caramon omuzlarını silkerek. "Biliyor musun ben üç kere oldum," dedi Tas ciddiyetle. "İlki Tarsis'teydi, ejderanların binayı üzerime devirdiklerinde. İkincisi Neraka'da bir tuzakta zehirlenmiştim de Raistlin beni kurtarmıştı. Sonuncusu da Tanrıların ateşli dağı üzerime fırlattıkları zamandı. Bütün bunları hesaba katacak olursak" bir an için düşündü "söylediğinin doğru bir saptama olduğunu söyleyebilirim. Ölümler genellikle aynı oluyor. Yani bak, zehir insanın canını çok yakıyor ama çabucak bitiyor. Öte yandan bina..."

"Haydi" Caramon yorgun bir edayla gülümsedi "bunları Flint'e sakla." Kılıcını çekti. "Hazır mısın?" "Hazırım," diye cevapladı Tas cesurca. "En iyisini hep en sona sakla derdi babam. Gerçi" kender duraksadı "bunu yemek için söylerdi, ölmek için değil sanırım. Ama belki de aynı kapıya çıkıyordur."

Kendi minik bıçağını çeken Tas, VVayreth Ormanı'na giren Caramon'un peşinden gitti.

Karanlık onları yuttu. Ne aylardan, ne de yıldızlardan gelen ışık VVayreth Ormanı'ndaki geceyi delemeydi. O ölümcül, büyülü şimşeğin parlaklığı bile burada gözden kaybolmuştu. Gökgürültüsünün gümbürtüsü duyulsa bile, sanki uzaktan gelen bir yankısına benziyordu. Caramon gerilerinde kalan yağmurun sesini, dolunun tıkırtısını duyabiliyordu. Sadece en kenarda duran ağaçlar yağmurdan etkileniyordu.

"Eh, bu bir rahatlık!" dedi Tasslehoff neşeyle. "şimdi, biraz da ışığımız olsaydı. Ben..." Sesi, boşuluyormuş gibi bir gurultu arasında kesildi. Caramon, pat diye bir ses, çatırdayan çalıcırpı ve yerde sürüklenen bir şeyin sesini duymuştu.

"Tas?" diye seslendi.

"Caramon!" diye bağırdı Tas. "Bir ağaç! Bir ağaç yakaladı beni! Yardım et Caramon! İmdat!"

"şaka mı bu Tas?" diye sordu Caramon sertçe. "Çünkü komik değil!.."

"Hayır!" diye bağırdı Tas. "Beni yakaladı ve bir yerlere sürüklüyor!"

"Ne... nereye?" diye seslendi Caramon. "Bu lanet olası karanlıkta hiçbir şey göremiyorum! Tas?"

"Buradayım! Buradayım!" diye bağıırıyordu Tas deliler gibi.

"Ayağımdan yakaladı ve beni ikiye ayırmaya çalışıyor!"

"Bağırmaya devam et Tas!" diye haykırdı Caramon, hışırtı dolu karanlıkta tökezlenerek yürürken.

"Galiba yaklaştım"

Koca bir ağaç dalı Caramon'un göğsüne vurarak onu yere serdi ve nefesini kesti. Caramon nefes almaya çalışarak yerde yatıyordu ki sağ yanında bir çıtırtı duydu. Körü körüne sese kılıcını savurup yuvarlanarak uzaklaştı. Yatmış olduğu yere ağır

bir şey çarpmıştı. Gücükle ayağa kalktı ama başka bir dal sırtına vurup onu Ormanın çıplak zeminine yüzü koyun düşürdü. Sırtına gelen darbe tam böbreklerine inmiş, acıyla nefesini kesmişti. Yeniden ayağa kalkmaya çalıştı ama dizi büyük bir acıyla zonkluyor, başı dönüyordu. Artık Tas'ı duyamıyordu. Üzerine gelen çıtırdayan, hışırdayan ağaçlardan başka bir şey duymuyordu. Bir şey koluna sürtüyordu. Ürküp çekilen Caramon emekleyerek bu şeyden uzaklaştı ama o anda başka bir şey ayağından kavramıştı bile. Çaresizlik içinde bu şeye kılıcıyla vurdu. Havada uçuşan tahta parçacıkları bacağına batıyordu ama belli ki kendisine saldırana bir zararı dokunmamıştı. Yüzyılların gücü ağacın koca dallarında birikmişti. Büyü ise ağaca düşünce ve amaç kazandırmıştı. Caramon ağacın koruduğu toprağa, davetsizlere yasak olan alana izinsiz girmişti.

Ağacın kendisini öldüreceğini biliyordu.

Başka bir ağaç dalı Caramon'un kalın butunu yakaladı. Küçük dallar kollarını yoklayarak rahat tutabilecekleri bir yer aradı. Birkaç saniye içinde paramparça edilecekti...Tas'ın acıyla bağırdığını duydu...

Sesini yükselten Caramon çaresizlik içinde haykırdı, "Ben Raistlin Majere'nin kardeşi Caramon

Majere'yim! ParSalian veya şu anda Külenin Efendisi kimse onunla konuşmam gerek!" Bir anlık bir sessizlik oldu, anlık bir tereddüt. Caramon ağacın iradesinin bocaladığını hissetti, dallar yavaşça gevşediler. "ParSalian orada mısın? ParSalian beni tanıyorsun! Ben onun ikiziyim.

Senin tek ümidin!"

"Caramon?" diye geldi titrek bir ses.

"Sus Tas!" diye tısladı Caramon.

Sessizlik de karanlık kadar yoğundu. Sonra, yavaşça dalların kendisini bıraktığını hissetti. Yeniden çatırtı ve hışırtı sesleri duydu ama bu kez ağaçlar yavaşça yanlarından uzaklaşıyorlardı. Rahat bir nefes alan; korku, acı ve artan mide bulantısıyla zayıflayarak başını koluna dayayan Caramon soluklanmaya çalıştı.

"İyi misin?" diye seslenebildi sonunda.

"Evet Caramon," diye geldi kenderin sesi yanından. Elini uzatan Caramon kenderi yakalayarak yanına yaklaştırdı.

Karanlıkta sadece bazı sesleri duymuş olmasına rağmen, ağaçların geri çekildiklerini biliyordu; aynı zamanda sanki ağaçlar onun her hareketini izliyorlarmış, her sözü dinliyorlarmış gibi bir hisse kapılmıştı. Yavaşça, dikkatle, kılıcını kınına soktu.

"ParSalian'a kim olduğunu söylemeyi akıl ettiğin için gerçekten minnettarım Caramon," dedi Tas nefes nefese. "Ben de tam Flint'e, nasıl bir ağaç tarafından öldürüldüğümü anlatacağımı tasarlıyordum. Yaşamötesi'nde gülünüp gülünmediğini bilmiyorum ama eminim ki katıla katıla gülerdi!"

"Şişşşt," dedi Caramon yavaşça.

Tas duraksadıktan sonra fısıldadı, "İyi misin?"

"Evet, dur biraz soluklanayım. Koltuk değneğimi kaybettim."

"Orada. Takılıp düşmüştüm." Emekleyerek ayrılan Tas biraz sonra bir ucuna kumaş sarılmış ağaç dalını sürükleyerek geldi. "Al."

Caramon'un zorlukla ayağa kalkmasına yardım etti.

"Caramon," diye sordu bir an sonra, "sence Kule'ye varmamız ne kadar sürer? Ço...çok susadım; bu arada oradayken içim kötüydü ya, şimdi biraz daha iyi, gerçi hâlâ midemde o garip burulmayı hissediyorum."

"Bilmiyorum Tas." Caramon içini geçirdi. "Bu lanet olası karanlıkta hiçbir şey göremiyorum. Ne nereye gideceğimizi, ne hangi yöne doğru yön alacağımızı, ne de bir şeye çarpmadan nasıl yürüyebileceğimizi bilmiyorum..."

Hışırtılar aniden yeniden başladı, sanki fırtına gibi bir yel ağaç dalları arasında esermiş gibi.

Ağaçların bir kez daha yanlarına yaklaşmaya başladıklarını duyunca Caramon gerginleşti; hatta Tas bile telaşla gerildi. Tas ile Caramon çaresizlik içinde karanlıkta dururken ağaçlar gittikçe yaklaştı. Dallar tenlerine değdi, ölü yapraklar saçlarını süpürerek kulaklarına garip sözler fısıldadı. Caramon'un titrek eli kılıcının kabzasına gitti, gerçi bunun pek bir işe yaramayacağını biliyordu.

Ama sonra, ağaçlar onlan iyice sarıp sıkıştırınca hareket ve fısıltı kesildi. Ağaçlar bir kez daha sessizleştiler.

Uzanan Caramon sağ ve solundaki ağaç gövdelerine dokundu.

Ağaçların arkasında da çoğalmış olduğunu hissedebiliyordu.

Aklına bir fikir geldi. Kollarını öne, karanlığa doğru uzattı ve ilersinde olanları hissetmeye çalıştı. Önü apaçıktı.

"Yanıma sokul iyice Tas," diye emretti ve kender hayatında ilk kez itiraza kalkışmadı. Birlikte ağaçların açtıkları yolda ilerlediler.

İlk başlarda dikkatle hareket ediyorlar, bir köke veya düşmüş bir

dala takılmaktan veya bir çalıya dolanıp, bir çukura düşmekten

korkuyorlardı. Fakat zamanla orman zemininin düzgün, kuru,

engelsiz ve çalı çırpıdan yoksun olduğunu anladılar. Nereye

gittikleri hakkında tek bir fikirleri yoktu. Mutlak bir karanlıkta

yürüyorlar, ağaçların önlerinde açılıp ardlarından kapanarak

oluşturdukları, değiştiremeyecekleri yoldan gidiyorlardı.

Ayarlanmış yoldan biraz bile sapsalar ağaç gövdelerinden,

birbirine girmiş dallardan, ölü ve fısıltılı yapraklardan oluşan bir duvara tosluyorlardı.

Sıcak boğucuydu. Hiç rüzgâr esmiyor, hiç yağmur düşmüyordu.

Korkudan unuttukları susuzlukları, onlara zulmedercesine geri

döndü. Yüzündeki teri silen Caramon garip, yoğun sıcaklık

karşısında hayrete düşmüştü çünkü buradaki ısı, Orman'ın

dışındakinden çok daha yüksekti. Isı sanki Orman'ın kendisi

tarafından üretiliyordu. Orman, buraya daha önceki gelmiş

olduğu iki seferde de fark ettiğinden çok daha hareketliydi.

Dışarıdaki dünyadan çok daha canlı olduğuna zaten kuşku yoktu.

Hışırdayan ağaçlar arasında hayvanların hareketlerini, kuş

kanatlarının çırpınısını duyabiliyor ya da duyduğunu düşünüyor

bazen de karanlıkta parlayan gözleri gözünün ucuyla yakalıyordu.

Fakat yeniden canlılar arasında bulunuyor olmak Caramon'u hiç

rahatlatmamıştı. Onların nefretini, hiddetini hissedebiliyordu;

bunu hissederken de bu nefret ve hiddetin kendisine

yönlenmemiş oldunu fark etti. Bu nefret ve hiddet kendi

kendilerine çevrilmişti.

Derken yine kuşların şarkılarını duydu, son kez bu meşum yere girdiğinde duymuş olduğu gibi. Tiz, tatlı ve saf bir sesle ölüm, karanlık ve yenilginin üzerine çıkarak, yükseliyordu tarlakuşunun ötüşlerinde.

Doğu göğündeki ışık Hep, hâlâ sabah, Tazelenen havayı değiştirip inanç ve özlem yapıyor. Ve tarlakuşları melekler gibi kalkıp melekler gibi süzülüyor, güneş altında ziynet gibi parlak çimlerden Onları kucaklayan rüzgârlara.

Fakat tarlakuşunun şarkısı Caramon'un kalbini o tatlılığıyla parçalarken, kaba bir gaklama sinmesine neden oldu. Etrafında kara kanatlar çırpındı, ruhu gölgelerle doldu.

Doğudaki yalın ışık Karanlıktan çıkar Günün oluşumundan, Tarlakuşunun azalan şarkısından. Kuzgunlar geceye biner Ve batıdaki karanlığa, Kalplerinin kanat çırpışları Saklı bir yuvada, büyüktür.

"Ne demek istiyor Caramon?" diye sordu Tas, sürekli olarak hiddetli ağaçlar tarafından yönlendirilerek el yordamıyla Orman'da ilerlemeye çalışırken.

Bu sorunun cevabı Caramon'dan değil de başka bir ezgiden, baykuşun kadim irfanını taşıyan olgun, derin ve hüznü sesinden geldi. Gecenin içinden mevsimler karanlığa giderler, Yıllar, değişen ışıklarda teslim olur.

Nefes, şafakta ya da akşam karanlığında sahipsiz kalır, Soyut günler ve geceler arasında.

Daima savaş alanlarında ölüşi vardı,
Ve mezbahaların üzerinde
ruhların yakamozları. Ve öğlenin
göbeğinde gölgeli
vallenağaçlarımn, En üst dalları
aydınlıktır.

"Yani büyü denetimden çıkmış," dedi Caramon yavaşça. "Bu ormanı denetim altında tutan irade her neyse, ancak ayakta durabiliyor." Ürperdi. "Kule'ye gidince ne bulacağımızı merak ediyorum." "Kule'ye varabilirsek," diye mırıldandı Tas. "Bu

korkunç, yaşlı ağaçların bizi yüksek bir uçurumun kenarına götürmediğini ne biliyoruz?"

Caramon bu korkunç sıcakta soluklanmak için durdu. Kaba koltuk değneği koltuğunun altına batıp canını acıtıyordu. Yükünü koltuk değneğine verince dizi sertleşmeye başlamıştı. Bacağı kızarmış ve şişmişti; daha fazla ilerleyemeyeceğini biliyordu. Kender de kendisini kötü hissetmiş fakat zehir bedeninden temizlenince kendini biraz daha rahat hissetmeye başlamıştı. Yine de susuzluk işkence gibiydi. Ve Tas'm hatırlatmış olduğu gibi o da ağaçların onları nereye götürdüğü hakkında bir fikre sahip değildi.

Boğazı kuruyan Caramon sesini yükselterek sertçe seslendi, "ParSalian! Bana cevap ver yoksa daha ileriye gitmeyeceğim! Bana cevap ver!"

Ağaçlar bir yaygaradır kopardı; dallar sallandı, sanki sert bir rüzgâr çıkmış gibi karıştı, gerçi Caramon'un ateş içinde yanan cildini rahatlatan bir meltem olmamıştı. Kuşların sesleri korku yüklü bir ahenksizliğe dönüşmüştü; bu sesler, şarkıların insanın aklını dehşet ve dehşet dolu beklentilerle dolduran korkunç, sevimsiz melodileriyle karışıyor, birbirine bindiriyor ve karıştırıyordu.

Tas bile bundan biraz hayrete düşmüş (koca adam teselliye ihtiyaç duyarsa diye) Caramon'a doğru yaklaşmıştı fakat Caramon kararlılıkla durmuş sonsuz geceye bakarak arkasında kopan kıyamete kulak asmıyordu.

"ParSalian!" diye seslendi bir kez daha.

Derken cevabını duydu...ince, tiz bir çığlık.

Bu korkunç ses karşısında Caramon'un tüyleri diken diken oldu.

Çığlık karanlığı ve ısıyı yırtıp geçmişti. Kuşların o acaip şarkılarını bastırarak ağaçların patirtisini boğmuştu. Caramon'a sanki, ölmekte olan dünyanın tüm dehşeti ve hüznü emilmiş ve o son korku dolu çığlıkla saliverilmişti gibi gelmişti.

"Tanrılar adına!" diye soluğunu saldı Tas, merakla karışık bir korkuyla (olur da büyük adam korkar diye) Caramon'un elini tutarak. "Neler oluyor?"

Caramon cevap vermedi. Orman'daki hiddetin gittikçe yoğunlaştığını hissedebiliyordu; artık bu hiddet çok büyük bir korku ve hüznle karışmıştı. Ağaçlar sanki onları dürtüp ilerletmek istiyor, onları sıkıştırıyor, acele ettiriyordu. Çığlık, bir insan nefes almadan ne kadar uzun süre bağırabilirse o kadar sürdü; sonra nefes alacak kadar bir süre ara verip yeniden başladı. Caramon bedenindeki terin soğuduğunu hissetti. Yanbaşında Tas'la yürümeye devam etti. Yavaş ilerliyorlardı, aslında ilerleyip ilerlemedikleri hakkında bir fikirleri olmaması çünkü ne gittikleri yeri görüyorlarlar, ne de doğru yöne gidip gitmediklerini biliyorlardı durumu daha da zorlaştırıyordu. Kule'yi gösteren tek işaret duydukları o tiz, insanlık dışı çığlıktı. Düşe kalka ilerlemeye devam ettiler durdular; Tas elinden geleni yapsa da her adım Caramon için bir ıstırap halini almıştı. Yaralarının acısı ona hakim olmuş, kısa bir süre sonra zaman kavramını yitirmişti. Neden buraya geldiklerini ve hatta nereye gittiklerini unutmuştu. İleri doğru ilerlemeye çalışmak, sonunda aklın ve ruhun karanlığı halini alan bu karanlık içinde birer birer adım atmak Caramon'un tek düşüncesi idi. Yürümeye devam etti... yürüdü... yürüdü... bir adım, bir adım, bir adım... Ve sürekli kulaklarını tırmalayan o korkunç, bitmeyen çığlık... "Caramon!"

Ses, yorgun, acıyla körelmiş beynine ulaştı. Sanki bir süredir çığlığı bastıran bu sesi duyuyormuş gibi bir duyguya kapıldı fakat eğer öyleyse bile daha önce onu saran siyahlığı delememişti. "Ne?" diye mırıldandı; artık birinin onu kavramış sarstığını fark etmişti. Başını kaldırarak etrafına bakındı. "Ne?" diye sordu yine, gerçekleri yeniden yakalamaya çalışarak. "Tas?" "Bak Caramon!" Kenderin sesi bir pus arasından geliyordu; beynindeki sisi dağıtmak için başını çaresizlikle salladı. Ve görebildiğini fark etti. Aydınlandı...ay ışığı! Gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. "Orman?" "Arkamızda," diye fısıldadı Tas, sanki bu konuda konuşmak aniden Orman'ı geri getiriverecekmiş gibi. "En azından bizi bir yere getirdi. Tam olarak neresi olduğuna emin değilim. Etrafına baksana.

Burayı hatırlıyor musun?"

Caramon baktı. Orman'ın gölgesi gitmişti. Tas ile birlikte bir açıklıkta duruyordu. Hızla, korku dolu bakışlarla etrafına bakındı. Ayaklarının dibinde karanlık bir uçurum başlıyordu.

Arkalarında, Orman bekliyordu. Orman'ı görmek için Caramon'un dönmesine gerek yoktu, nasıl bir daha girerlerse canlı çıkamayacaklarını biliyorsa, orada olduğunu da biliyordu. Onları buraya kadar getirmişti Orman, burada bırakacaktı. Ama burası neresiydi? Ağaçlar arkalarındaydı ama önlerinde hiçbir şey yoktu; engin, karanlık bir boşluk vardı. Bir uçurumun tam kenarında duruyor olabiliriz, demişti Tas.

Fırtına bulutlan ufuğu karartıyordu fakat o an için hiçbiri yakın görünmüyordu. Yukarda ayları ve yıldızları görebiliyordu. Lunitari ateşli bir kızilla, Solunari'nin gümüşü ışığı ise Caramon'un şimdiye kadar hiç görmediği bir pırıltıyla parlıyordu. Ve artık, belki de karanlık ile aydınlık arasındaki o şiddetli zıtlık nedeniyle Nunitari'yi sadece kardeşinin gözlerine görünen kara ayı da görebiliyordu. Ayların arasında yıldızlar hiddetle parlıyordu ama hiçbiri o garip kurnsaati şeklindeki takım yıldız kadar parlak değildi.

Duyabildiği tek ses, arkasındaki Orman'dan gelen kızgın mırıltılar ve önünden gelen tiz, korkunç çığlıktı.

Başka çaremiz yok, diye düşündü Caramon bitap bir halde. Geriye dönüş yok. Orman buna izin vermezdi. Üstelik ölüm dediğin bu acıya, bu susuzluğa, bu acıyla burkulan kalbe bir son vermek değil de neydi.

"Burada kal Tas," diye başladı, karanlığa adım atabilmek için elini kenderin minik elinden kurtarmaya çalışarak. "Biraz ileriden giderek öncülük..."

"Yo hayır!" diye haykırdı Tas. "Bensiz bir yere gitmiyorsun!" Kender daha da sıkı sıkı tutmaya başladı. "Cüce savaşlarında başını ne kadar belaya soktuğuna bir baksana!" diye ekledi, boğazındaki o can sıkıcı boğulur gibi olma hissini yenmeye çalışarak. "Ben oraya geldiğimde hayatını kurtarmak zorunda kaldım." Tas, ayaklarının dibinden başlayan karanlığa baktı; sonra

kararlılıkla dişlerini sıkarak koca adamın bakışlarına karşılık vermek için başını kaldırdı. "Sonra...sonra Öteyaşam sen...sen olmazsan çok fena yalnız olur; ayrıca Flint'i de duyar gibiyim, 'E kapıkulpu, bu sefer nelere gidip ne haltlar ettin? O koca yağ fıçısını da kaybetmeyi becerdin değil mi? Belli oluyor. Şimdi sanırım burada, bu ağacın altındaki, yumuşacık yerimi bırakıp, o kastan başka şeyi olmayan ahmağı aramam gerekecek. Hiç bir zaman doludan kaçmayı bilmezdi..." "Pekala Tas," diye kesti sözünü Caramon gülümseyerek, bir an için yaşlı cücenin aksiliğini gözünde canlandırmıştı. "Flint'i rahatsız etmeye gelmez. Sonunu duymak hiç nasip olmaz." "Ayrıca," diye devam etti Tas, daha da neşelenerek, "bizi bir çukura atmak için buraya kadar getirme zahmetine niye katlansınılarki?"

"Değil mi ya!" dedi Caramon düşünerek. Koltuk değneğini iyice kavrayıp kendine olan güvenini tazeleyerek karanlığa doğru bir adım attı; Tas ardından izliyordu.

"Tabii," diye ekledi kender yutkunarak, "ParSalian hâlâ bana kızgınsa..."

Yüksek Büyücülük Kulesi önlerinde yükseliyordu...karanlıktan bir nesne; ay ve yıldızların ışığı önünde silueti seçilebilen, sanki gecenin kendisinden yaratılmış gibi görünen kule. Yüzlerce yıldır böyle durmuştu, bir büyü kalesinin burcu, Sanatın yıllardır toplanan kitapları ve nesnelere deposu.

Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'nden, Kralrahip tarafından kovulan büyücüler buraya gelmişti; kendilerine saldıran kalabalıktan kurtardıkları en kıymetli nesnelere buraya getirmişlerdi. VWayreth Ormam'yla korundukları bu yerde barış içinde oturmuşlardı. Genç büyükustamcı çırakları Smav'ı, yenilenler için ölüm anlamına gelen yorucu sınavı burada alıyordu.

Raistlin buraya gelerek, ruhunu Fistantilus'a kaptırmıştı.

Caramon burada, Raistlin'in ikiz kardeşinin hayalini öldürmesini izlemeye zorlanmıştı.

Caramon ile Tas, yanlarında lağım cücesi Bupu ile komadaki Lady Crysania'nın bedenini buraya taşımışlardı. Burada Üç Cüppe Kara,

Kızıl ve Ak Meclis'ine katılmışlardı. Burada öğrenmişlerdi Raistlin'in ihtirasını...Karanlıklar Kraliçesi'ne meydan okumak istediğini. Burada Meclis'in ajanı ve onun çırağı Dalamar ile karşılaşmışlardı. Burada büyük başbüyücü ParSalian Caramon ile Lady Crysania'ya zaman yolculuğu büyüsü yapmış, onları dağın düşmesinden önceki i star'a yollamıştı. Burada, Tasslehoff Caramon'la gitmek için ortaya sıçrayarak yanlışlıkla büyüyü bozmuştu. Böylece bütün büyü kanunlarıyla yasaklanmış olan kenderin varlığı, zamanın değıştirilebilmesini olanaklı kılmıştı. şimdi Caramon ile Tas dönmüştü... ne bulmak için?

Caramon Kuleye baktı, içinde kötü bir şeyler olacağına dair bir sezi, bir korku vardı. Cesareti onu yan yolda bırakmıştı.

Giremeyecekti, o açması, sürekli çığlık kulaklarında çınladığı müddetçe giremeyecekti. Geri dönmek, Orman'da hızlı bir ölümle ölmek daha iyiydi. Ayrıca kapıları unutmuştu. Gümüş ve altından yapılmış olan kapılar sımsıkı kapalı duruyor, Kule'ye giden yolu kapatıyorlardı. Örümcek ağı kadar ince görünüyorlar, yıldızların aydınlattığı göğe siyah çizgilerle çizilmiş gibi duruyorlardı. İnsan bakınca zannederdi ki ufak bir temas bile açabilir onları. Oysa ki etraflarına büyüler örülmüştü, öyle ki bir ogre ordusu bile kapılara omuz atsa, bu narin görünümlü kapılar bana mısın demezdi.

Hâlâ devam ediyordu çığlık, daha yüksek ve daha yakın. Aslında o kadar yakındı ki sanki geldiği yer...

Caramon ileri doğru bir adım attı, kaşları çatılmıştı. Adım atar atmaz kapılar önünde iyice belirdiler.

Ve çığlığın kaynağını gözler önüne serdiler...

Kapılar ne kapalıydı, ne de kilitli. Kapıların bir kanadı, sanki hâlâ büyülerle bağlıymış gibi kapalıydı. Fakat diğeri kırılmıştı ve tek bir menteşesi üzerinde, durmayan, bu sıcak yel altında bir ileri bir geri, bir ileri bir geri sallanıp duruyordu. Meltemde yavaş yavaş bir ileri bir geri sallanırken de tiz, yüksek bir viyaklama sesi çıkartıyordu.

"Kilitli değil," dedi Tas hayal kırıklığıyla. Minik eli çilingir aletlerine uzanmaya başlamıştı bile. "Değil," dedi Caramon

gıcırdayan menteşeye bakarak. "Duyduğumuz ses de buymuş; paslı metal sesi." Rahatlamış olması gerekirdi ama bu gizemi daha da derinleştirmişti. "Eğer ParSalian veya oradaki biri değil idiyse" gözleri önlerinde tüm karanlığıyla, görünüşte boş duran Kule'ye gitti

"bizi Orman'dan geçiren kimdi, kimdi o zaman?"

"Belki de kimse değildir," dedi Tas umutla. "Eğer burada kimse yoksa Caramon, hemen gidebilir miyiz?"

"Mutlaka birisi vardır," diye mırıldandı Caramon. "Bir şey bizim o ağaçlar arasından geçmemizi sağladı."

Tas içini çekti, boynu büküldü. Caramon onu mehtapta görebiliyordu; minik yüzü solgun ve kirliydi. Gözlerinin altında karanlık gölgeler vardı, alt dudağı titriyor ve minik burnunun yanlarından gözyaşları yuvarlanıyordu.

Caramon onun omzunu okşadı. "Biraz daha," dedi kibarca.

"Yalnızca biraz daha dayan Tas, olmaz mı?"

Başını kaldıran, süzülüp ağzına giren o hain gözyaşlarını yutan Tas neşeyle sırttı. "Tabii Caramon," dedi. Boğazının ağrıyor ve susuzluktan çatlamış olması gerçeği bile, sessiz Kuleye bakarak, "Beni bilirsin; her zaman maceraya hazırım. Orada bir sürü büyülü, harika şeyler olmalı, sence de öyle değil mi?" diye eklemesine engel olamamıştı. "Kimsenin bir daha aramayacağı şeyler. Büyülü yüzükler değil tabii ki. Büyülü yüzüklerle işim kalmadı. İlki beni gerçekten kötü bir zebani ile karşılaştığım bir büyücünün şatosuna götürmüştü, ikincisi de beni fareye dönüştürmüştü. Ben..."

Görünüşe göre kenderin tekrar normale döndüğüne memnun olarak, Tas'ın çocukça konuşmasına izin veren Caramon, ileri doğru topallayarak, açmak için elini sallanan kapıya koydu.

Hayretle kapının kırıldığını gördü; zayıflamış menteşesi sonunda dayanamamıştı. Kapı, altındaki gri kaldırım taşları üzerine hem Caramon, hem de Tas'ın dışlerini sıkmalarına neden olan bir gürültüyle düştü. Sesler Kule'nin siyah, cilalı duvarlarından yankılanıyor, sıcak gecede yeniden patlıyor ve sessizliği paramparça ediyordu.

"Eh artık burada olduğumuzu biliyorlar," dedi Tas.

Caramon'un eli bir kez daha kılıcının kabzasına gitti ama kılıcını çekmedi. Yankılar zayıfladı.

Sessizlik yine her yanı kapladı. Hiçbir şey olmadı. Kimse gelmedi.

Kimse konuşmadı... Tas dönerek Caramon'un ileri doğru

aksayarak gitmesine yardımcı oldu. "En azından o korkunç sesi dinlemek zorunda kalmayacağız," dedi kırık kapının üzerinden

atlayarak. "Artık bunu söylemekte bir sakınca görmüyorum ama

o gıcırta sesi sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Gerçekten de hiç

kapı sesi gibi değildi, bilmem anlatabildim mi. Sanki... ne sesi

desem, sanki..." "şunun gibiydi," diye fısıldadı Caramon.

Çığlık havayı yırtarak, ayların aydınlattığı karanlığı

paramparça etti ama bu kez farklıydı. Bu çığlığın içinde

sözler vardı... tarif edilemese bile seçilebilen sözler.

Ne göreceğini bildiği halde gayri ihtiyari başını çeviren Caramon

kapıya bakmaya başladı. Kapı yerde, cansız, ölü yatıyordu.

"Caramon," dedi Tas yutkunarak, "o...oradan...Kule'den geliyor..."

"Kes şunu!" dedi ParSalian çığlık çığlığa. "Bu eziyete bir son ver!

Daha fazla dayanmam için beni zorlama!"

Sen beni dayanmam için ne kadar zorladın, Ak Cüppelilerin Ulu

Büyüğü? diye geldi yumuşak, alaycı bir ses ParSafian'ın aklına.

Büyücü ıstırapla kıvrandı ama ses acımasızca ruhununun derisini

yüzmek konusunda bir kırbaç olmakta ısrarcıydı. Beni buraya

getirerek beni ona...Fistandantüus'a verdin! Bu düzlemde

yaşayabilmek için yaşamkaynağımı benden emip alırken,

kuruturken oturup seyrettin.

"Pazarlığı yapan sendin," diye haykırdı ParSalian; kadim sesi

Kule'nin boş hollerinden taşınıyordu. "Onu reddedebilirdin..."

Ya sonra? Onurlu bir şekilde ölmek için mi? Ses kahkaha attı.

Nasıl bir seçimdi o öyle? Ben yaşamak istiyordum! Sanatımda

ilerlemek! Ve yaşadım da. Sen, tüm katılığınla bana bu kumsaati

gözleri verdin...etrafındaki ölüm ve çürümeden başka bir şey

görmeyen bu gözleri. şimdi sen bak ParSalian! Etrafında ne

görüyorsun? Ölümünden başka ne...Ölüm ve çürümekten

başka...Yanı artık eşitiz.

ParSalian homurdandı. Ses acımadan, insafsızca devam etti. Eşitiz, evet. Atık seni toz haline gelinceye kadar öğüteceğim. Çünkü ıstırap içindeki son anlarında ParSalian benim zaferime tanık olacaksın. Takımyıldızım gökyüzünde parlamaya başladı bile. Kraliçe küçülüyor. Yakında solup sonsuza kadar yok olacak. Son düşmanım Paladine bekliyor beni artık. Onun yaklaştığını görebiliyorum. Ama o, benim rakibim bile sayılmaz yaşlı bir adam, ıkı büküm, yüzü, onun sonuna neden olacak bir hüznle dolu, mutsuz. Çünkü çok zayıf, çok zayıf ve iyileşemeyecek kadar da yaralı; tıpkı Cehennem'in değişen düzlemlerinde ölen zavallı rahibe Crysania gibi. Onu yok edişimi seyredeceksin ParSalian; dövüş bittiğinde de, Platin Ejderhanın takımyıldızı göklerden düştüğünde ve Solinari'nin ışığı yok olduğunda, sen Kara Ay'ın gücünü görüp kabul ettiğinde, yeni ve tek Tanrı'na yani bana kulluk ettiğinde kurtulacaksın ancak ParSalian, ölümden ne huzur bulunuyorsa o huzuru bulacaksın!

Palanthaslı Astinus nasıl ParSalian'ın çılıklarını kaydediyorsa bu sözleri de kaydetti; hızlı, kara, kalın harflerini acele etmeden, yavaşça yazdı. Yüksek Büyücülük Kulesi'nin büyük kapısı önünde oturmuş, kapının gölgeli derinliklerine bakıyor, o derinliklerde etrafındaki karanlıktan da karanlık bir suret görüyordu. Bütün görülebilen, kumsaati şeklindeki gözbebekleri ona ve yanında kapana kısımış ak cüppeli büyücüye dikilmiş iki altın gözdü. Çünkü ParSalian kendi Kule'sinde tutsak olmuştu. Belinden yukarısı yaşayan bir adamdı...ak saçları omuzlarına dökülüyor, ak cüppesi zayıf, bir deri bir kemik bedenini örtüyordu; gözleri Kapı'ya dikilmişti. Görmüş olduğu manzaralar korkunçtu ve uzun bir zaman önce neredeyse aklını kaçıracaktı. Fakat bakışlarını ayıramıyordu. ParSalian'ın belinden yukarısı canlı bir adamdı. Belinden aşağısı ise... mermer bir sütundu. Raistlin tarafından lanetlenen ParSalian, Kule'nin en üst odasında kalmaya ve acı bir ıstırapladünyanın sonunu seyretmeye mecbur bırakılmıştı. Yanında Dünyanın Tarihçisi Astinus oturuyor, Krynn'in kısa ve parlak tarihinin son bölümünü yazıyordu. Astinus'un yaşadığı, Büyük Kütüphane'nin bulunduğu Güzel Palanthas artık bir kül ve

kömürleşmiş cesetler şehriydi. Astinus buraya, Krynn üzerinde ayakta kalan son yere, dünyanın son ve korkunç anlarına tanık olup onları kaydetmek için gelmişti. Her şey bittiği zaman kapalı kitabını alacak, bunu Tarafsızlık Tanrısı Gilean'ın sunağı üzerine koyacaktı. Ve bu da son olacaktı. Cümlelerin sonuna geldiğinde Kapı'nın içindeki kara cüppeli figürün bakışlarını kendisine çevirdiğini hisseden Astinus gözlerini kaldırarak suretin altın gözlerine baktı.

Nasıl ilktiysen, dedi suret, son olacaksın. Benim mutlak zaferimi kaydettikten sonra kitap kapanacak. Ben hiçbir muhalefete maruz kalmadan saltanat süreceğim.

"Doğru, muhalefete maruz kalmadan saltanat süreceksin. Ölü bir dünyada saltanat süreceksin. Senin büyüünün yok ettiği bir dünyada. Tek başına hüküm süreceksin. Tek başına olacaksın, biçimsiz, sonsuz bir boşlukta tek başına," diye cevap verdi Astinus soğuk bir edayla, bir yandan yazıp, bir yandan konuşurken. Yanında ParSalian inleyip ak saçlarını yoluyordu. Görmüyor gibi görünse de her şeyi gördüğü gibi, Astinus, kara cüppeli suretin ellerinin kasıldığını da gördü. Bu bir yalan eski dostum! Ben yaratacağım! Yeni dünyalar benim olacak. Yeni insanları ben yaratacağım...bana tapacak yeni nesilleri!

"Kötü olan yaratamaz," diye dikkat çekti Astinus, "sadece bozar. Kendi kendine dönerek, kendini kemirir. Daha şimdiden seni yiyip bitirdiğini hissediyorsun. Daha şimdiden ruhunun kurduğunu hissediyorsun. Paladine'in yüzüne bak Raistlin. Bir zamanlar, Dergoth Ovalarında yaptığın gibi, cücenin açtığı kılıç yarasıyla ölürken ve Lady Crysania ellerini sana dokundurduğunda baktığın gibi bak. O zaman da, aynı şimdi gördüğün gibi görmüştün Tanrının acı ve kederini Raistlin. O zaman da biliyordun, şimdi bildiğin gibi ama Paladine'in kendisi için değil, senin için üzülmediğini kabullenmeyi reddediyordun.

"Bizim için rüyasız bir ölüme geçmek kolay olacak. Senin için bir uyku olmayacak Raistlin. Sadece sonsuz bir uyanıklık, hiç gelmeyecek olan sesleri durmadan dinleyeceksin; ne ışık, ne de karanlık barındıran boşluğa durmadan bakacaksın; kimsenin

duymayacağı, kimsenin cevaplandırmayacağı sözleri durmadan haykıracaksın; tekrar ve tekrar kendi kendine dönerek durmadan meyvasız planlar yapacaksın. Sonunda bu delilik ve çaresizlik içinde varlığının kuyruğunu yakalayarak, aynı aç bir yılan gibi, ruhuna bir yiyecek bulmak için kendi kendini yutup bitireceksin. "Ama boşluktan ve hiçlikten başka bir şey bulamayacaksın. Ve sonsuza kadar bu boşlukta var olmaya devam edeceksin...bitmeyen açlığını yatıştırmak için etrafındaki her şeyi emip minik bir hiçlik noktası..."

Kapı titreşti. Astinus, o gözlerin gerisindeki iradenin dalgalandığını hissederek aceleyle başını yazısından kaldırıp baktı. Gözlerin camımsı yüzeyini geçerek derinliklerine baktı ve bir kalp atımlık süre içersinde tarif etmiş olduğu eziyeti ve işkenceyi gördü. Korkmuş, tek başına, bir kapana kısılmış, kaçmaya çalışan bir ruh gördü. Varlığından beri ilk kez bir merhamet kırıntısı hissetmişti Astinus. Eliyle kitabındaki yerini işaretleyerek oturduğu yerde hafifçe doğruldu, diğer elini Kapı'ya uzattı...

Derken kahkaha... ürkütücü, alaycı, acı bir kahkaha... ona değil ama gülene gülen bir kahkaha.

Kapı'daki kara cüppeli suret gitmişti.

İçini çeken Astinus oturduğu yerde kaldı; hemen hemen aynı anda Kapı'da büyümlü bir şimşek oynadı. Buna alevlenen beyaz bir ışık karşılık verdi...Paladine ile Karanlıklar Kraliçesi'ni yenip onun yerini alan genç adamın son karşılaşması.

Dışarıda da şimşekler oynuyor, seyretmekte olan iki adamın gözlerine kör edici bir parlaklıkla batıyordu. Gökgürültüsü duyuldu, Kule'nin taşları titredi, temeli sarsıldı. Rüzgârlar uludu; bu uluma ParSalian'ın inlemelerini bastırdı.

Bitkin, asık yüzünü kaldıran kadim büyücü, yüzünde bir dehşet ifadesiyle pencerelerin dışında olanları seyretmeye başladı. "Bu son," diye mırıldandı; güçten düşmüş yamru yumru elleri dermansızca havayı dövüyordu. "Her şeyin sonu."

"Evet," dedi Astinus, Kale'nin aniden sallanması bir hata yapmasına neden olduğu için can sıkıntısıyla kaşlarını çatarak.

Gözlerini Kapı'ya dikerek kitabını daha sıkı tuttu; bir yandan da yazıyor, son dövuşü kaydediyordu.

Birkaç saniye içinde her şey olup bitti. Beyaz ışıık biraz kıpırdadı...bütün güzelliğiyle, bir an için.

Sonra öldü. Kapı'nın içi tamamen karanlıktı.

ParSalian ağladı. Gözyaşları taş zemine düştü; gözyaşlarının temasıyla Kule' de canlıymış gibi sarsıldı, sanki o da felaketi görmüş ve dehşetle titirmiş gibi.

Düşen taşlara ve kabaran zemine hiç kulak asmayan Astinus tüm serinkanlılığıyla son sözlerini kaleme aldı.

358 yılının Beşinciayının, dördüncü günü dünyanın sonu geliyor. Sonra derin bir iç geçiren Astinus kitabını kapatmaya başladı.

Bir el kitap sayfalarının üzerine vurdu.

"Hayır," dedi sert bir ses, "burada bitmeyecek."

Astinus'un eli titredi, kalemı sayfanın üzerine bir damla mürekkep akıtarak son sözleri sildi. "Caramon... Caramon Majere!" diye haykırdı ParSalian, genç adama güçsüz ellerle acınacak bir

durumda uzanmaya çalışarak. "Ormanda duyduğum sendin demek ki!"

"Benden kuşku mu duymuştun?" diye homurdandı Caramon.

Perişan büyücü ve cezası karşısında şok olup dehşete düşse bile Caramon başbüyüçüye bir türlü acıyamıyordu. ParSalian'a bakıp belden aşağısının mermer olduğunu gören Caramon, kardeşinin Kule'de maruz kaldığı eziyeti, Crysania ile birlikte İstar'a geri yollandığında kendisinin çekmiş olduğu acıyı tüm netliğiyle hatırladı.

"Hayır, senden kuşkulanmadım!" ParSalian ellerini döndürüp duruyordu. "Kendi aklımdan şüphe ettim! Anlayamıyor musun? Nasıl burada olabilirsin? Dünyayı yok eden büyülü çatışmalardan nasıl kurtuldun?"

"Kurtulmadı," dedi Astinus sertçe. Yeniden kendine hakim olan tarihçi açık kitabı ayaklarının dibine koyarak ayağa kalktı.

Kaşlarını Caramon'a doğru çatarak, suçlarcasına bir parmağım uzattı. "Ne gibi bir oyun bu? Sen öldün! Bunun anlamı nedir..."

Tek bir söz söylemeyen Caramon Tasslehoff u arkasından sürükleyerek çıkarttı. Durumun ciddiyet ve resmiyetinden derinden etkilenen Tas Caramon'a sokuldu; faltaşı gibi açılan gözleri yalvarırcasına ParSalian'a dikilmişti.

"Be...benim bir açıklamada bulunmamı mı istiyorsun Caramon?" diye sordu Tas gökgürültüleri arasında zorla duyulan ufak, kibar sesiyle. "Be...ben gerçekten de neden zaman yolculuğu büyüsünü böldüğümü anlatmak isterim ve sonra Raistlin'in bana nasıl yanlış talimat verdiğini ve büyülü aleti kırmama neden olduğunu, gerçi bunun bir kısmı da benim suçumdu sanırım; nasıl sonunda kendimi Cehennem'de, zavallı Gnimsh'in yanında bulduğumu." Tas'ın gözleri yaşlarla doldu. "Ve nasıl Raistlin'in onu öldürdüğünü..."

"Ben bütün bunları biliyorum," diye kesti sözünü Astinus. "Demek ki buraya kender nedeniyle gelebildin. Zamanımız kısa. Ne yapmak amacındasın Caramon Majere?"

Koca adam bakışlarını ParSalian'a çevirdi. "Sana karşı bir sevgi beslemiyorum büyücü. Bu konuda, kardeşimle aynı fikirdeyim. Belki orada, İstar'da bana ve Lady Crysania'ya yaptığın şeylerde kendince nedenlerin vardı. Eğer öyleyse" Caramon görünüşe göre konuşmaya yeltenen ParSalian'ı susturmak için elini kaldırdı"eğer öyleyse, onlarla yaşayan sensin, ben değilim. Şimdilik bil ki zamanı değiştirecek güce sahibim. Raistlin'in kendisinin bana söylemiş olduğu gibi, kender nedeniyle geçmişte olanlar değiştirilebilir.

"Büyülü alet bende. Zaman içinde her hangi bir noktaya dönebilirim. Bana bu yıkıma neyin, ne zaman neden olduğunu söyle; ben de elimden gelirse bunu engellemeye çalışayım."

Caramon'un bakışları ParSalian'dan Astinus'a çevrildi. Tarihçi başını salladı. "Bana bakma Caramon Majere. Ben bütün bu olanlarda tarafsızım. Sana yardım edemem. Ama sadece sana şu uyarıda bulunabilirim: Geri dönebilirsin ama bir şeyi değiştiremediğini de görebilirsin. Hızla akan nehirdeki bir çakıl taşı...sadece bir çakıltaşı olabilirsin."

Caramon başıyla onayladı. Eğer hepsi buysa, en azından zayıflığımı telafi etmeye çalışırken öldüğümü bileceğim." Astinus Caramon'a dikkatli, delip geçen bir bakışla baktı. "Hangi zayıflıktan söz ediyorsun Savaşçı? Sen, kardeşinin peşinden giderek kendi yaşamını tehlikeye attın. Elinden geleni yaptın, yürüdüğü bu karanlık yolun sadece kendi sonunu hazırladığı konusunda onu ikna etmeye çalıştın." Astinus Kapı'yı işaret etti. "Onunla konuştuklarımı duydun mu? Neyle karşı karşıya olduğunu biliyor musun?"

Tek bir söz söyleyemeyen Caramon başıyla yine onaylarcasına bir işaret yaptı; yüzü solgun ve kederliydi.

"Söyle bana o halde," dedi Astinus soğuk bir edayla.

Kule titredi. Rüzgâr duvarları dövüyor, şimşekler bitmeye yüz tutan geceyi yakınlarıyla kör edici parlaklıkta bir güne çeviriyordu, içinde buldukları kulenin küçük ve çıplak odası sarsıldı. Burada yalnız olmalarına rağmen Caramon ağlama sesleri duyduğunu düşündü ve zamanla bunun Kule'nin taşlan olduğunu fark etti. Etrafına huzursuzca baktı.

"Zamanın var," dedi Astinus. Yeniden taburesine oturarak kitabı eline aldı. Ama kitabı kapatmadı.

"Çok uzun değil belki ama hâlâ vaktin var. Nerede başarısız oldun?"

Caramon titrek bir nefes aldı. Sonra kaşları birleşti. Hiddetle kaşlarını çatarken bakışları ParSalian'a kaydı. "Bir numaraydı, öyle değil mi büyücü? Siz büyücülerin yapamadığı şeyi bana yaptırmak için bir numara... Raistlin'in o ölümcül ihtirasını durdurmak için. Ama başarısız oldunuz. Cysania'dan korktuğunuz için ölmesi için onu geri yolladınız. Fakat onun iradesi ve aşkı sizin zannettiğinizden güçlü çıktı. Yaşadı; kendi aşkı ve ihtirasıyla kör olarak Raistlin'in peşinden Cehennem'e gitti." Caramon ters ters baktı. "Paladine'in onun dualarına karşılık verirken amacının ne olduğunu anlayamıyorum, onun oraya gitmesi için güç verirken... "

"Tanrıların yaptıklarını anlamak sana düşmez Caramon Majere," diye sözünü kesti Astinus soğuk bir edayla. "Sen kim oluyorsun da onları yargılıyorsun? Zaman zaman onlar da başarısız olabilir. Ya da daha iyi olacağı umuduyla en iyisini bile riske atmayı göze alabilirler."

"Nasıl isterlerse öyle olsun," diye devam etti Caramon, yüzü karanlık ve huzursuzdu, "büyücüler Crysania'yı geri yollayarak kardeşimin Kapı'dan geçmesi için gerekli olan anahtarlardan birini verdiler. Başarısız oldular. Tanrılar da başarısız oldu. Ben de başaramadım." Caramon titreyen eliyle saçlarını düzeltti. "Raistlin'i, yürüdüğü ölümcül yoldan döndürebilecek sözleri söyleyebileceğimi zannetmiştim. Öyle olmayacağım tahmin etmeliydim." Koca adam acı acı güldü. "Ne zaman benim zavallı sözlerim onu etkiledi ki? Kapı'nın önünde durmuş Cehennem'e girmeye hazırlanırken, bana amacını anlatırken, onu terk ettim. O kadar kolay olmuştu ki. Sadece sırtımı dönüp yürüyüp gittim." "Pöh!" diye burnunu büktü Astinus. "Ne yapabiliirdin ki? O zaman çok güçlüydü, hiçbirimizin hayal bile edemeyeceği kadar güçlü. Büyülü düzlemi sadece kendi irade gücü ve kuvvetiyle tek başına bir arada tutuyordu. Onu öldüremezdin..."

"Öyle," dedi Caramon, bakışları odadakilerden uzaklaşarak daha da şiddetli esmeye başlayan fırtınaya kaydı, "ama onu izleyebilirdim peşinden karanlığa gidebilirdim bu benim ölümüm anlamına gelse bile. Onun büyüü ve ihtirası için feda etmek istediği şeyi, benim sevgiden feda edebileceğimi göstermek için." Caramon bakışlarını odadakilere çevirdi. "O zaman bana saygı duyardı. O zaman dinleyebilirdi. O yüzden geri döneceğim. Cehennem'e gireceğim" Tasslehoff'un dehşet nidasını duymamazlığa geldi "ve orada yapılması gerekeni yapacağım." "Yapılması gerekeni," diye tekrarladı ParSalian hummalıca. "Bunun ne anlama geldiğinin farkında değilsin! Dalaman.."

Kulakları saçır eden alevli bir yıldırım odaya düşerek içeridekileri taş duvarlara çarptı. Yıldırım üzerlerine düşerken kimse bir şey göremedi veya duymadı. Sonra gökgürültüsünü bastıran azap dolu bir çığlık duyuldu.

Bu boğulur gibi çıkan, acı yüklü çığlıkla sarsılan Caramon gözlerini açınca, böylesine dehşet verici bir şey görmüş olmaksansa gözlerinin sonsuza kadar kapanmış olmuş olmasını diledi.

ParSalian mermerden bir sütundan, alevden bir sütuna dönüşmüştü! Raistlin'in büyüüne kapılan büyücü çaresizdi. Alevler kıpırdatamadığı bedenine yayılırken, elinden bağırmaktan başka bir şey gelmiyordu.

Sinirleri bozulan Tasslehoff yüzünü elleriyle örterek sindi ve bir köşede inlemeye başladı. Astinus, savrulduğu yerden kalkınca elleri hâlâ tutmakta olduğu kitabına gitti. Yazmaya başladı ama eli boşaldı, kalem elinden kaydı. Bir kez daha kitabı kapatmaya başladı...

"Hayır!" diye haykırdı Caramon. Elini uzatarak sayfaların üzerine koydu.

Astinus ona baktı; Caramon o ölümsüz gözlerin altında bocaladı. Elleri titredi fakat deri kaplı kitabın beyaz sayfalarını sıkıca bastırmaya devam etti. Ölmekte olan büyücü korkunç bir ıstırapla uluyordu.

Astinus açık kitabı bıraktı.

"Tut şunu," diye emretti Caramon, kıymetli kitabı kapatıp, Tasslehoff'un eline vererek. Uyuşmuş gibi başını sallayan kender kollarını neredeyse kendi kadar olan kitaba doladı ve Caramon ölmekte olan büyücüye doğru sendelerken köşesine büzüşmüş etrafına dehşetle bakındı. "Hayır!" diye viyakladı ParSalian. "Bana yaklaşma!" Omuzlarına sökülen beyaz saçları ve uzun sakalı, teninde oluşan baloncuklar cızıdıyor, kükürt kokusuna yanan tenin iç bayan o korkunç kokusu karışıyordu.

"Söyle bana!" diye bağırdı Caramon ısıya karşı kolunu kaldırıp mümkün olduğunca büyücüye yaklaşarak. "Söyle bana ParSalian! Ne yapmam gerek? Buna nasıl mani olabilirim?"

Büyücünün gözleri eriyordu. Bir zamanlar yüzü olan kara biçimsiz bir kütlede ağız boş bir delik gibi açıldı. Fakat ölüm halindeki sözleri Caramon'a bir yıldırım gibi çarptı ve sonsuza kadar aklına kazındı kaldı.

"Raistlin 'in Cehennem 'den çıkmasına izin verilmemeli!"

Xara Güşövatyesi Lord Soth, Dargaard Ka lesi'nin terk edilmiş, lanetli yıkıntılarındaki ateşten kararmış, ufalanmakta olan tahtına oturmuştu. Kavuniçi gözleri görünmeyen göz çukurlarında alevleniyordu; bu, Solamniya şövalyesinin kararmış zırhında lanetli bir yaşamın alevlendiğinin tek göstergesiydi.

Soth tek başına oturuyordu.

Ölüm şövalyesi, yaşamda ona sadık kaldıkları için lanetlenerek ölümden de ona sadık olmak zorunda kalan eski şövalyelerden oluşan görevlileri yanından uzaklaştırmıştı. Onun alaşağı olmasında rol oynamış ve artık ömürlerini onun hizmetinde geçirmek için lanetlenmiş olan banşileri de yollamıştı. Yüzlerce yıldır, yani öldüğü o korkunç geceden beri Lord Soth kendi kötü yazgısını tekrar ve tekrar onunla paylaşmaları için bu zavallı kadınlara hükmediyordu. Her gece harap olmuş tahtında otururken, paylaştıkları yüz karasını anlatan bir şarkıyı söylemeye zorluyordu onları.

Bu şarkı Soth'a büyük bir ıstırap veriyordu ama o bu acıyı istiyordu. Hiçbir kutsallığı olmayan o ölümden geri kalan bütün zamanını dolduran hiçlikten on kez iyiydi bu. Ama o gece şarkıyı dinlemedi. Ufalanmakta olan kalenin saçakları arasında buruk gece rüzgârı gibi fısıldayan kendi hikâyesini dinliyordu onun yerine.

"Bir zamanlar, çok zaman önce, ben Solamniya Hükümdarlık şövalyelerindendim. O zaman her şeyim vardı; yakışıklıydım, çekiciydim, cesurdum, güzel olmasa da servet sahibi bir kadınla evlenmiştim. Şövalyelerim bana bağlıydılar. Evet, insanlar beni kiskanıyordu...Dargaard Kalesi'nin Lord Soth'unu.

"Afet'ten önceki bahar aylarında Dargaard Kalesi'nden ayrılarak maiyetimdekilerle birlikte Palanthas'a yollandım. Bir şövalyeler Meclisi toplanıyordu ve bana ihtiyaç vardı. Meclis toplantısı pek umurumda değildi önemsiz kurallar üzerine bitmeyen tartışmalar sürüp gidecekti. Ama bir yandan içilecek, muhabbetler kurulacak,

bir yandan da savaş ve macera öyküleri anlatılacaktı. Ben bu yüzden gidiyordum.

"Atlarımızı yavaş sürdük, acele etmedik; günlerimiz şarkılarla, şakalaşmalarla geçiyordu. Geceleri, kalabildiğimizde hanlarda, kalamadığımızda yıldızların altında uyuyorduk. Hava güzeldi, yumuşak bir bahardı. Güneş bizi ısıtıyor, akşam meltemleri bizi serinletiyordu. O bahar otuz iki yaşımdaydım. Hayatımdaki her şey yolundaydı. Hayatımda daha mutlu olduğum bir zamanı hatırlamıyorum bile.

"Derken, bir gece o geceyi aydınlatan gümüş aya lanetler olsun kırların kucağında kamp kurmuştuk. Karanlığı bir çığlık yararak bizi uykumuzdan uyandırdı. Bu bir kadının çığlığıydı; sonra kaba ogre bağırtılarına karışan bir sürü kadın sesi duyduk.

"Silahlarımızı kaptığımız gibi dövüşmeye koştuk. Kolay bir galibiyet olmuştu bizim için; basit bir hırsız çetesiydi. Çoğu biz yaklaşırken kaçmıştı fakat liderleri ya çok gözüpek olduğu, ya da diğerlerinden daha sarhoş olduğu için ele geçirdiğinden kaçmak istememişti. şahsen, onu suçlayamadım. Çok güzel, genç bir elf kızı yakalamıştı. Kızın güzelliği mehtapla parlıyordu, korkusu ise sadece narin güzelliğini arttırıyordu. Tek başıma adama meydan okudum. Dövüştüğ ve ben kazandım. Ve benim ödülüm ah, ne kadar buruk bir tatlılığı olan bir ödüldü baygın elf kızını kollarımda arkadaşlarının yanına taşımak oldu.

"Hâlâ mehtapta parlayan ince, altın saçlarını görebiliyorum. Uyandığı zaman bana bakan gözlerini görebiliyorum; şimdi bile o zaman görmüş olduğum gibi bakarken içinde bana karşı doğan aşkını görebiliyorum. O da benim gözlerimde gizleyemediğim hayranlığımı gördü. Karım, şerefim, kalem her şey onun güzel yüzüne bakarken aklımdan uçup gitti.

"Bana teşekkür etti; ne kadar da mahcup konuşuyordu. Onu elf kadınlara teslim ettim; bir grup rahibeydi bunlar, Palanthas'a, oradan da İstar'a gidiyorlardı hac için. O henüz bir yardımcıydı. Bu yolculukta Paladine'in Saygıdeğer Kızkardeş'i olacaktı. Onu ve kadınları bırakarak adamlarımla kampa döndüm. Uyumaya çalıştım ama hâlâ kollarımdaki o kıvrak, genç bedeni

hissediordum. O güne kadar bir kadına hiç bu denli büyük bir tutku hissetmemiştim.

"Uyuduğum zaman rüyalarım tatlı bir işkence olmuştu.

Uyandığında, ayrılmamız gerektiği düşüncesi bir bıçak gibi kalbime saplanmıştı. Erkenden kalkarak elflerin kampına döndüm. Palanthas ile bulunduğumuz yer arasında dolanan goblin çeteleriyle ilgili bir yalan uydurarak, elf kadınları, onları korumam gerektiği konusunda kolaylıkla ikna ettim. Adamlarım bu kadar hoş yol arkadaşlarına karşı çıkmadılar ve böylece onlarla birlikte yolculuk ettik. Ama bu benim ıstırabımı rahatlatmadı. Daha da arttırdı. Gün geçtikçe atını yanımda ama yeterince yakınımdan değil süren kızı seyrediyordum. Birbirini izleyen geceler boyunca yalnız yatıyordum...düşüncelerim allak bullaktı.

"Onu istiyordum, onu bu dünya da istediğim her şeyden çok istiyordum Yine de ben bir şövalyeydim, Emir ve Kuralları korumak için dönülmez bir yemin etmiştim, karıma sadık kalacağıma dair kutsal yeminler vermiştim, bir kumandanın içmesi gereken andları içerek adamlarımı şerefli yollara yönlendirecektim. Kendimle uzun süre savaştım ve sonunda kazandığıma karar verdim. Yarın ayrılacağımı bildirdiğimde üzerime bir huzurun çöktüğünü hissettim.

"Gerçekten de ayrılmayı amaçlamıştım, ayrılmam gerekirdi. Fakat kaderime lanetler olsun, ormanda avlanmaya gittim ve orada, kamptan uzakta, onunla karşılaştım. O da şifalı ot toplaması için yollanmıştı.

"Tek başınaydı. Ben de tek basmaydım. Yol arkadaşlarımız çok uzaktaydı. Onun gözlerinde gördüğüm aşk hâlâ parlıyordu. Saçlarını salmıştı ve saçları altından bir bulut gibi topuklarına dökülüyordu. şerefim, kararım bir anda yok oldu, beni yakıp kavuran tutkunun ateşiyle kül oldu. Onu baştan çıkarması kolaydı: zavalılık. Önce bir öpücük, derken bir daha. Sonra onu yeni bitmiş çimenlere, yanıma çektim; ellerim onu okşuyor, ağzım onun itirazlarını durduruyordu ve...sonra benim oldu...gözyaşlarını öperek avuttum.

"O gece, yine yanıma geldi, çadırıma. Mutluluktan kendimi kaybetmiştim. Tabii ki onunla evlenmeyi vaad ettim. Başka ne yapabilirdim? İlk başta niyetim bu değildi. Nasıl olsun ki? Bir karım vardı, zengin bir karım. Paraya ihtiyacım vardı. Harcamalarım yüksekti. Fakat sonra bir gece, elf kızını kollarıma almışken, onu hiç bırakamayacağımı anladım. Karımı tamamen ortadan kaldırmak için planlar yaptım... "Yolculuğumuza devam ettik. Bu arada elf kadınlar kuşkulanmaya başlamıştı. Nasıl kuşkulanmasınlar? İkimiz için de gündüz vakitlerinde gizli tebessümlerimizi saklamak, yalnız kalmak için her fırsatı değerlendirmemek zordu.

"Palanthas'a vardığımızda mecburen ayrıldık. Elf kadınlar, Kralrahip'in şehri ziyareti sırasında kaldığı güzel evlerden birinde kalmaya gittiler. Adamlarımla ben kendi yerlerimize gittik. Öte yandan, ben onun yanına gidemediğim için onun bir yolunu bulup benim yanıma geleceğinden emindim. İlk gece geçti, pek endişelenmemiştim. Fakat ikinci ve üçüncü gece geçtiği halde haber gelmedi.

"Sonunda biri kapımı çaldı. Ama o değildi. Yanında Üç şövalye Tarikatı'nın başıyla birlikte gelen Solamniya şövalyeleri'nin başıydı. Onları görünce olanları anladım. Gerçeği anlatarak beni ele vermişti.

"Sonuç olarak beni ele veren o değil de diğer elf kadınları olmuştu. Sevgilim hastalanmıştı, tedavi için gittiklerinde benim bebeğimi taşıdığını görmüşlerdi. Bunu kimseye, bana bile söylememişti. Ona evli olduğumu söylemişler, daha da kötüsü tam o sırada Palanthas'a karımın 'gizemli bir şekilde' ortadan yok olduğu haberi gelmişti.

"Tutuklandım. Halkın önünde küçük düşürülerek Palanthas sokaklarından sürüklendim; kaba şakalara maruz kaldım, kötü isimlerle hitap edildi bana. İnsanların bir şövalye'nin kendi seviyelerine düşmesinden çok hoşlarına giden bir şey yoktu. Günün birinde onlardan ve güzel şehirlerinden oç alacağıma dair yemin ettim. Ama umutsuz bir istekti bu. Davam hızla görüldü. Ölüme mahkum edilmiştim... şövalyeliğe ihanet etmiştim. Hem

topraklarım, hem unvanım elimden alındı; kendi kılıcımla boğazım kesilerek öldürülecektim. Ölümümü kabul ettim. Hatta onun da bana yüz çevirdiğini düşünerek, bir an önce gerçekleşmesini bekliyordum.

"Ama ölmem gereken günden bir gün önce bana sadık olan adamlarım beni zindandan kurtardı. O da onların yanındaydı. Bana her şeyi, benim bebeğimi taşıdığını söyledi.

Elf kadınların kendisini affettiklerini ama bir daha Paladine'ın Saygıdeğer Kızkardeşi olamayacağını, ölünceye kadar şerefsizliği yüzüne vurulsa da halkının yanında yaşayabileceğini söyledi bana. Ama bana veda etmeden ayrılmaya dayanamamıştı. Beni seviyordu, bu kadarı açıktı. Ama kendisine anlatılan hikayelerin onu endişelendirmiş olduğunu da görüyordum. "Karım hakkında bir yalan uydurarak onu inandırdım. Karaya ak desem, inanıyordu. İçi rahatlayınca benimle kaçmayı kabul etti. Artık biliyorum ki daha ilk başta o yüzden gelmişti yanıma. Bize refakat eden adamlarımla birlikte Dargaard Kalesi'ne kaçtık. "Sürekli diğer şövalyeler tarafından takip edildiğimiz için zorlu bir yolculuk olmuştu ama sonunda bir kez varınca kaleye yerleştik. Savunması kolay bir noktaydı; dimdik uçurumların tepesine konmuştu. Büyük bir erzak stoğumuz vardı ve hızla yaklaşan kışı rahatlıkla atlatabilirdik.

"Kendimle, yeni yaşamımla, yeni gelinimle o düğün merasimi ne rezalet bir şeydi mutlu olmalıydım! Ama suçluydum ve daha da kötüsü şerefimi kaybetmiş olmak bana işkence gibi geliyordu. Bir zindandan çıkıp kendimi başka bir zindanda bulduğumu fark ettim... bu da kendi seçimlerimden biriydi. Ölümünden, karanlık ve rezil bir yaşam için kaçmıştım. Her zaman çabuk hiddetlenen, çabuk vuran bir adamdım, ama artık daha da kötüleşmiştim. Birkaçını dövdükten sonra hizmetkârlar kaçtı. Adamlarım benden sakınır oldu. Sonra bir gece, onu da dövdüm... onu, bu dünyada beni biraz da olsa rahatlatılabilen tek kişiyi.

"Göz yaşlarıyla dolu yüzüne bakınca, ne biçim bir canavar olduğumu gördüm. Onu kollarıma alarak beni affetmesini istedim. O güzel saçları her yanıma döküldü. Rahminde bana

tekme atan çocuğumu hissedebiliyordum. Orada birlikte diz çökerek Paladine'a dua ettik. şerefimi yeniden kazanabilmek için her şeyi yapacağımı söyledim Tanrıya. Tek dileğim kızım veya oğlumun benim utancımı bilmeden büyümeleri idi.

"Paladine dualarımıza cevap verdi. Bana Kralrahip'ten ve bu ahmak adamın Tanrılardan isteyeceği küstahça şeylerden bahsetti. Eğer daha önce Huma'nın yapmış olduğu gibi tek bir adam kendisini masumlar için feda etmeye hazır olmazsa, dünyanın dahi Tanrıların öfkelerini hissedeceğini söyledi.

"Paladine'ın ışığı etrafımda parlıyordu. İşkenceler içindeki ruhum huzur buldu. Çocuğumun şeref içinde yetişmesi ve dünyanın kurtulması için ne kadar da küçük bir fedakârlık gibi gelmişti bana. Paladine'ın yanımda olduğunu bildiğim için Kralrahip'i durdumaya kesin karar vererek İstar'a sürdüm atımı.

"Ama o yolculuk boyunca yanımda biri daha sürüyordu atını: Karanlıklar Kraliçesi. Esir etmekten hoşlandığı ruhlara işte böyle sürekli savaş açar. Beni yenmek için ne mi kullandı? O elf kadınlarını... adına bu işe başkoyduğum Tanrının rahibelerini.

"Bu kadınlar çoktan Paladine'ın ismini unutmuşlardı. Kralrahip gibi onlar da kendi bildikleri doğruyla çevrelenmişler ve bu iyilik örtüsü ardından hiçbir şey görmez olmuşlardı. Ben de kendi iyi bildiğime inanarak, onlara yapmak istediğim şeyi açıkladım.

Korkuları çok fazla oldu. Tanrıların dünyayı cezalandıracağına inanmıyorlardı. Sadece iyilerin (bununla cifleri kastediyorlardı) Krynn üzerinde yaşayacağı bir günün geleceğine inanıyorlardı.

"Beni durdurmaları gerekiyordu. Ve bunu başardılar da.

"Kraliçe zekidir. Adamın kalbinin karanlık bölgelerini bilir. Eğer önüme çıksa, bir orduyu ezer geçerdim. Fakat elf kadınların o yumuşak sözleri içime zehir gibi işledi. Elf kızı, ne kadar da çabuk ve rahatlıkla seni başından atıvermiş böyle, dediler. Artık şatoma, servetime tek başına sahipti, insan bir kocanın zahmetini de çekmiyordu üstelik. Acaba bebeğin benden olduğuna emin miydim? Beni izleyen gençlerden biriyle de sık sık görülmüş. Gecenin bir yarısında çadırımdan çıkınca nereye gidiyormuş ki?

"Bir kez bile yalan söylemediler. Bir kez bile onun aleyhinde doğrudan bir Şey söylemediler. Ama sorulan ruhumu yiyip bitirdi, beni kemirdi. Kelimeleri, olayları, bakışları hatırlamaya başladım. Aldatıldığıma emin oldum. Onları birlikte yakalayacaktım! Sevgilisini öldürecektim! Ona acı çektirecektim
"Sırtımı i star'a döndüm.

"Eve varınca Őatomun kapılarını kırdım. TelaŐlanan karım beni karşılamaya geldi; kucağında da minik oğlunu tutuyordu. Yüzünde bir umutsuzluk ifadesi vardı... ben bunu suçunun kabulü olarak algıladım. Onu da, çocuğunu da lanetledim. Ve o anda ateşli dağ, Ansalon'a çarptı.

"Gökyüzünden yıldızlar düşüyordu. Yer sarsılıyor, yarılıyordu. Üzerinde yüz tane mumun yandığı bir avize tavandan düştü. Tam o anda karımı alevler yuttu. Ölmekte olduğunu anladı ama kendisini yutan alevlerden kucağındaki bebeği kurtarmak için bana uzattı. Ben önce tereddüt ettim; sonra kıskançlık kalbimi yakarken sırtımı döndüm.

"Son nefesinde yakarak Tanrıların öfkesini bana yöneltti. 'Bu gece yangında öleceksin,' diye bağırdı, 'oğlunla ben nasıl ölüyorsak. Ama sonsuza kadar karanlıkta yaŐayacaksınız. Bu gece ahmaklığınla ölümüne neden olduğun her yaşam için bir ömür yaŐayacaksınız!' Ve öldü.

"Alevler yayıldı. Kısa bir süre sonra Őatom alevler içinde kaldı. Ne yapsak o garip yangını söndüremedik. Taşları bile yakıyordu. Adamlarım kaçmaya çalıştı. Fakat alevler içinde kaldıklarını gördüm. O dağda benden, benden başka canlı kalmamıştı. Tek başıma büyük salonda durdum; her yanımda henüz bana dokunmamıŐ olan alevlerle doluydu. Fakat orada dururken alevlerin üzerime doğru gelip beni sardığını, yaklaştığını gördüm, gittikçe yaklaştığını...

"Dayanılmaz bir ıstırap içinde yavaş yavaş öldüm. Sonunda ölüm geldiğinde, beni rahatlatmadı. Çünkü gözlerimi kapattığım an açtım; bu kez boşluk, tatsız bir umutsuzluk ve sonsuz bir işkence dolu bir dünyaya açtım gözlerimi. Birbirini izleyen geceler

boyunca, bitmeyen yıllar süresince bu tahta oturup o elf kadınların öykümü anlatan şarkılarını dinledim.

"Ama bunlar bitti, bunlar seninle bitti Kitiara...

"Kara Kraliçe ona savaşında yardımcı olmam için beni çağırdığında ona, Dargaard Kalesi'nde bir gece geçirebilecek kadar cesur olan ilk Ejderha Yüceefendisi'ne hizmet edeceğimi söylemiştim. Sadece tek bir kişi başardı bunu... sen güzelim. Sen Kitiara! Seni bu yüzden takdir ettim; cesaretin, becerin, insafsız kararlılığın yüzünden. Sende, kendimi görüyorum. Ne olabileceğimi görüyorum. "Kraliçe'nin yenilgisini izleyen kargaşada Neraka'dan kaçarken diğer Yüceefendileri öldürmene yardım ettim; Sanction'a varmana yardım ettim ve orada gücünü bir kez daha bu kıta üzerinde kurmana yardım ettim. Kardeşin Raistlin'in planlarını, onun Karanlıklar Kraliçesi'ne meydan okumak için yaptığı planları engellemek istediğinde sana yardım ettim. Hayır, senden akıllı çıkması beni şaşırtmadı. Bugüne kadar canlılar arasında korktuğum tek insan o.

"Senin aşk maceralarıyla eğlendim bile Kitiaram. Biz ölümler şehvet hissedemeyiz. Bu kanın tutkusudur ve bizim buz gibi uzuvlarımızda kan dolaşmaz. O zayıf Tanis Yarımelf seni alt üst ettiğinde her anından senin kadar zevk aldım.

"Ama şimdi Kitiara, ne oldun? Efendi, köle oldu. Ve ne için... bir elf için! Ah, onun adını söylediğinde gözlerinin alevlendiğini görüyorum. Mektuplarını tuttuğunda ellerinin titrediğini görüyorum. Savaş planları yapman gerekirken onu düşünüyorsun. Generallerin bile artık senin dikkatini çekemiyor.

"Hayır, biz ölümler şehvet hissedemeyiz. Ama nefreti, kıskançlığı, haseti ve tutsaklığı hissedebiliriz. "Dalamar'ı öldürebilirim; kara elf çırak iyi ama benim dengim değil. Ustası mı? Rasitlin mi? Ah, bak o başka bir hikaye.

"Kara cehennemdeki Kraliçem... Raistlin'e dikkat et! Onun aracılığıyla en büyük tehlikeyle yüzleşiyorsun ve sonunda onunla yalnız karşılaşacaksın. O düzlemde sana yardım edemem Karanlık Majeste ama belki bu düzlemde bir faydam olur.

"Evet Dalamar, seni öldürebilirim. Ama ölmenin ne demek olduğunu bildim; ölüm berbat, değersiz bir şey. Acısı bir ıstırap ama kısa sürede geçiyor. Bu canlılar dünyasında oyalanmaya devam etmekten, onların ılık kan kokularını almaktan, yumuşak tenlerini görmekten ve bir daha hiç ama hiçbir zaman senin olmayacağını bilmekten daha büyük bir ıstırap var mıdır? Ama sen de bunları çok iyi anlayacaksın kara elf..."

"Sana gelince Kitiara şunu biliyorum: Bu acıya katlanırım, seni bir daha başka bir canlı adamın kollarında görmektense bir yüzyıl daha bu işkenceli varlığıma devam ederim!"

Ölüm şövalyesi düşündü, taşındı; aklı şatosunu saran kara güllerin dikenli dalları gibi eğilip büküldü. İskelet savaşçı harabe halindeki mazgallı siperleri gezdi; bunların her biri ölümle karşılaştığı yerin yakınlarında yükseliyordu. Elf kadınlar tensiz ellerini sallayarak, kötü kaderlerine yanıp yakılıp duruyordu.

Soth hiçbir şey duymadı, hiçbir şeyi fark etmedi. Kararmış tahtında oturarak görmeyen gözlerle taş zemindeki kara, yanmış bir lekeye yıllardır bütün büyü gücüyle silmeye çalıştığı lekeye baktı; leke hâlâ orada duruyordu: Kadın şeklinde bir leke...

Ve sonra, sonunda, görünmeyen dudakları bir tebessümle kıvrıldı, kavuniçi gözlerinin alevi bitmeyen gecede parladı.

"Sen Kitiara... sen benim olacaksın... sonsuza dek..." gürültüyle durdu. Atlar, sanki bu yolculuğu bir an önce bitirip rahat ahırlarına dönmek için can atar gibi burunlarından soluyup silkinerek koşum takımlarını şingirdattılar, naili ayaklarını muntazaman döşenmiş kaldırım taşlarına vurdular.

Arabanın penceresinden içeri bir yüz baktı.

"Günaydın beyim. Palanthas'a hoş geldiniz. Lütfen isminizi ve işinizi belirtin." Bu sözler, işine yeni başlamış zeki, genç bir memur tarafından canla başla ve resmi bir biçimde dile getirilmişti. Arabanın içine bakan muhafız gözlerini kırpmıştırdı, gözlerini arabanın içinin serin gölgesine alıştırılmaya çalışıyordu. Belki baharın son günlerine ait güneş de daha yeni işbaşı yaptığı için genç adamın yüzüne bir o kadar canla başla parlıyordu.

"Adım Tanis Yarımelf," dedi arabanın içindeki adam, "buraya Saygıdeğer Oğul Elistan'ın daveti üzerine geldim. Elimde bir mektup var. Biraz beklerseniz size..."

"Lord Tanis!" Arabanın penceresinde belirmiş olan yüz, giymekte olduğu aşırı süslü, apoletlerle bezenmiş üniforma kadar kıpkırmızı kesildi. "Çok özür dilerim beyim. Ben...ben tanıyamadım..."

yani, göremedim yoksa görseydim mutlaka tanırdım..." "Yeter artık be adam," diye tepki verdi Tanis huzursuzca, "işini yaptığın için benden özür dileme. Al, mektup bura..."

"Dilemem beyim. Yani dilerim beyim. Yani, özür dilerim. Çok üzgünüm beyim. Mektup mu? Buna gerek yok beyim."

Kekeleyen muhafız selam vereyim derken başını araba penceresine bir güzel çarptıktan sonra üniformasının dantelli kolu da kapıya takıldı; bir daha selam verdi ve sonunda nöbet yerine, sanki hobgoblinlerle büyük bir savaştan çıkmış gibi tökezleyerek döndü.

Kendi kendisine hüznü bir tebessümle gülümseyen Tanis, Eski şehir Surları'nın kapılarına doğru ilerleyen arabasındaki yerine yaslandı. Muhafızlar onun fikriydi. Palanthaslı Lord Amothus'u şehrin kapılarının sadece kapalı olmasının yetmeyeceğine, aynı zamanda muhafızlarla korunması gerektiğini anlatmak ve ikna etmek Tanis'in epey vaktini almıştı.

"Ama insanlar hoş karşılanmadıklarını düşünüp, alınabilirler," diye karşı çıkmıştı Amothus hafifçe. "Sonra, sonuçta savaş bitti." Tanis yeniden içini çekti. Ne zaman öğreneceklerdi? Hiçbir zaman, diye tahmin yürüttü üzüntüyle, pencereden iki yıl önce biten Mızrak Savaşı'ndan sonra, Ansalon kıtasındaki tüm şehirlerden daha çok kendi ayakları üzerinde durabilen bu şehre bakarken.

Bu Tanis'in bir kez daha içini çekmesine neden olmuştu. Lanet olsun! Unutmuştu! Savaş Sonu Günü! Ne zamandı? İki hafta sonra mı? Yoksa üç hafta mı? O salakça kostümü giymesi gerekiyordu... Solamniya şövalyeleri'nin tören zırhı, elf tören takıları, cüce süsleri. Onu gecenin yarısına kadar ayakta tutacak,

zengin yemeklerin sunulduğu akşam yemekleri, yemekten sonra uykusunu getirecek olan söylevler olacaktı ve Laurana... Tanis'in nefesi tıkanı. Laurana! O unutmamıştı! Tabii ya! Nasıl bu kadar kalın kafalı olabilirdi?

Solostaran'ın Qualinesti'deki cenazesine katıldıktan sonra eve yeni dönmüşlerdi, daha sonra o Lady Crysania'yı bulmak için Solace'a başarısız bir yolculuk yapıp dönmüştü ki akıcı bir elf yazısıyla Laurana'ya bir yazı gelmişti: "Derhal Silvanesti'de olman gerekiyor!"

"Dört haftaya kadar dönerim canım," demişti elf kadın, şevkatle yarımelfi öperek. Yine de gözlerinde, o harika gözlerinde bir kahkaha gizliydi!

Laurana onu bırakmıştı işte! Onu, o korkunç törenlere tek başına katılması için bırakmıştı! Üstelik elf kadın, hâlâ Lorac'ın kâbuslarının bulaştırdığı dehşetten kurtulmaya çalışsa da, Lord Amothus ile geçirilecek bir akşamdan bin kez daha iyi olan elf yurdunda olaçaktı...

Tanis aniden neler düşündüğünü fark etti. Silvanesti'nin hatırası aklında canladı korkunç işkencelere maruz kalmış kan ağlayan ağaçları, gölgelerden bakan, çoktan ölmüş olan elf savaşçılarının ıstırap içindeki yüzleri. Buna karşılık Lord Amothus'un yemek şlenlerinden birinin hatırasını anımsadı...

Tanis gülmeye başladı. Ölmeyen savaşçılarını her zaman tercih ederdi!

Laurana'ya gelince, eh, onu suçlayamazdı. Bu törenler ona bile çok zor geliyordu; Laurana ise Palanthashlıların sevgilisiydi, onların Altın Komutan'ı, şehirlerini savaşın tahribatından kurtaran kişi. Onun için kendisine zaman ayırmasına izin vermek dışında yapamayacakları bir şey yoktu. Son Savaş Sonu Günü'nde Tanis üç gün üç gece savaştığı zamandan bile daha çok yorulan karısını eve kucağında taşımıştı.

Karısının Silvanesti'deki halini, çiçekleri yeniden dikmeye çalışışını, işkence görmüş ağaçların rüyalarını rahatlatmaya ve onlara yaşamlarını yavaşça geri vermeye çabalamasını, şu sıralarda Silvanesti'de olması gereken ama kocası Porthios'un

kendisine refakat etmediği artık yengesi olan Alhana Yıldızmeltemi'ni ziyaret edişini gözünde canladırıyordu. Bildiği kadarıyla onlarınki soğuk, sevgisiz bir evlilikti; Tanis bir an için belki de Alhana'nın bu yüzden Silvanesti'ye sığındığını düşündü. Savaş Sonu Günü Alhana için de zor olmalıydı. Aklı Sturm Brightblade'e Alhana'nın sevmiş olduğu, şu anda Yüce Rahip Kulesi'nin altında yatan şövalyeye kaydı; daha sonra da diğer dostları düştü aklına...ve düşmanları.

Sanki bu anılardan çıkarmışcasına kara bir gölge arabanın üzerinden geçti. Tanis pencereden dışarı baktı. Uzun, boş, terk edilmiş bir caddenin ucunda gözüne karanlık bir yer çarptı: Shoikan Korusu, Raistlin'in Yüksek Büyücülük Kulesi'ni koruyan Orman.

O mesafeden dahi Tanis ağaçlardan yayılan soğukluğu, insanın ruhunu, kalbini donduran soğukluğu hissedebiliyordu. Bakışları, Palanthas'ın güzelim binaları arasından şehrin ak göğsüne saplanmış kara, demir bir çivi gibi çıkan Kule'ye kaydı.

Aklına, onu Palanthas'a getiren mektup geldi. Mektuba bakarak kelimeleri bir kez daha okudu:

Tanış Yarımelf,

Hemen görüşmemiz gerekiyor. Çok acil bir durum. Paladme Tapınağı, Saatsonrası Yükselirken, Döndüncüğün, Yıl 356.

Bu kadar. İmza yoktu. Tek bildiği o günün Dördüncüğün olduğuydu; üstelik mektubu sadece iki gün önce almış olduğundan, zamanında Palanthas'a ulaşabilmek için gece gündüz yolculuk etmek zorunda kalmıştı. Notun lisani elfçeydi, yazı da elfçeydi. Bunda tuhaf bir şey yoktu. Elistan'ın bir sürü elf rahipleri vardı fakat neden mektup imzalanmamıştı? Eğer, gerçekten Elistan'dan geliyor idiyse. Yine de başka kim Paladine'in Tapınağı'na böylesine rahat bir davette bulunabilirdi? Kendi kendisine omuzlarını silkip bu soruyu daha önce defalarca kendi kendine sorduğu halde içini rahatlatan bir sonuca varmadığını hatırlayarak mektubu yeniden kesesine tıktı. Bakışları, istemeye istemeye de olsa Yüksek Büyücülük Kulesi'ne gitti.

"Eminim bunun seninle bir ilgisi vardır eski dostum," diye mırıldandı kendi kendisine; kaşlarını çatmış, bir kez daha rahibe Lady Crysania'nın garip biçimde ortadan yok oluşunu düşünüyordu. Araba yeniden durarak, Tanis'i karanlık düşüncelerinden sıçrattı. Pencereden dışarı bakarak Tapınak'a şöyle bir gözattı fakat üniformalı uşak gelip de kapısını açınca dek büyük bir sabırla yerinde oturmaya devam etmek için kendisini zor tuttu. Kendi kendine güldü. Neredeyse karşısında oturmuş, sıkıysa kapının kulpunu tutsun diye kaşlarını çatarak kendisine bakan Laurana'yı görebiliyordu. Tanis'in, kapıyı hemen açıp, uşağı yere sererek, ne sürücü, ne araba, ne atlar, ne de herhangi bir şey düşünmeden yürüyüp gitmek gibi tezcanlı alışkanlığını yenebilmek için aylarca uğraşmıştı.

Bu artık aralarında sadece ikisinin paylaştığı bir şakaya dönüşmüştü. Tanis, onu kızdırmak amacıyla elini kapının kulpuna doğru götürürken Laurana'nın kısılan gözlerini seyretmeye bayılıyordu. Ama bütün bunlar birden onu ne kadar özlediğini hatırlatmıştı kendisine. Şu lanet olası uşak da neredeydi? Tanrılar adına, yalnızdı, bir kez olsun kendi usulüyle hareket etseydi ya... Kapı savrulurcasına açıldı. Uşak, yere doğru açılan basamakla uğraşıyordu. "Aman boşver onu," diye atıldı sabırsızca yere atlayarak. Uşağın öfkeli duyarlılığını yansıtan ifadesini görmezliçe gelen Tanış, arabanın sıkıcı kurallarını atlabilmiş olmanın rahatlığıyla derin bir nefes aldı. Paladine'in Tapınağı'ndan yayılan o harika huzur ve barış hissini ruhuna dolmasına müsaade ederek etrafına bakındı. Bu kutsal yeri koruyan bir orman yoktu. Kadife kadar yumuşak ve düzgün engin, açık çimenler yolcuları üzerlerinde yürümeleri, oturmaları ve dinlenmeleri için kucaklıyordu. Parlak renkli çiçeklerden oluşan bahçeler insanın gözlerini okşuyor, parfümleri havaya bir tatlılık katıyordu. Orada burda, dikkatle budanmış ağaçlar, kızgın güneşten kaçanlara sığınacak bir gölge yaratıyordu. Çeşmelerden saf ve serin sular akıyordu. Ak cüppeli rahipler bahçelerde dolaşıyorlar, başlarını eğmiş ciddi tartışmalara giriyorlardı.

Bahçelerin, gölgeli koruların, çimenden halıların çerçevelediği Paladine Tapınağı tatlı tatlı sabah güneşinde parlıyordu. Ak mermerden yapılmış olan tapınak sadeydi; süssüz yapısı etrafına yaydığı barış ve sükunetine katkıda bulunuyordu.

Kapılar vardı ama muhafızlar yoktu. Herkes içeri çağırılıyordu ve çoğu da giriyordu. Hüzünlüler, yorgunlar ve mutsuzlar için bir sığınaktı burası. Tanış, bakımlı çimlerin üzerinden ilerlemeye başlayınca çimenler üzerine uzanmış veya oturan, yüzlerinde bir huzur ifadesi bulunan, yüzlerindeki kaygı ve yorgunluk izlerinden pek günyüzü görmemiş oldukları anlaşılan bir sürü insan gördü. Tanis birkaç adım atmıştı ki yine içini çekerek arabayı hatırladı. Durarak döndü. Tam, 'Beni bekle,' diyecekti ki, Tapınak topraklarının tam kıyısında bulunan tozağacı korusunun gölgelerinden bir suret belirdi. "Tanis Yarımelf mi?" diye sordu suret.

Suret gün ışığına doğru yürüyünce Tanis irkildi. Kara cüppeler giymişti. Kemerinden bir sürü kese ve diğer büyü alet ve edevatı sallanıyordu; kara cüppesinin kol ağızlarına ve kukuletasına gümüş rünler işlenmişti. Raistlin! diye düşündü Tanis hemen, daha biraz önce başbuyücüyü düşünmekte olduğu için.

Ama hayır. Tanis rahat bir nefes aldı. Bu büyük kullanıcısı en az bir baş daha uzundu Raistlin'den. Bedeni dimdik ve yapılıydı, hatta kaslı sayılabilirdi, adımları zinde ve hayat doluydu. Ayrıca artık daha dikkatle bakan Tanış sesin de Raistlin'inki gibi yumuşak ve hastalıklı fısıltı gibi değil daha sert ve derin olduğunu fark etti.

Ayrıca, hani mümkün olsa Tanis adamın elf aksanıyla konuştuğuna da yemin edebilirdi neredeyse.

Ben Tanis Yarımelf im," dedi, biraz gecikerek.

Suretin kara kukuletasının derinlikleri içinde gizlenmiş yüzünü göremese de adamın tebessüm ettiğine dair bir his uyandı içinde.

Seni tanıyacığımı düşünmüştüm. Bana sık sık tarif edilmişsin.

Arabayı yollayabilirsin. Ona gerek olmayacak. Günler, hatta haftlar boyunca burada, Palanthas'ta kalacaksın."

Adam elf dilinde konuşuyordu! Silvanesti Elfçesi! Tanis o kadar şaşkına dönmüştü ki bir an için bakmaktan başka bir şey

yapamadı. Tam o sırada arabanın sürücüsü boğazını temizledi. Uzun ve zorlu bir yolculuk yapmışlardı ve Palanthas'ta bütün Ansalon'a nam salmış biraları olan hanlar vardı...

Fakat Tanis atlı arabasını kara cüppeli bir büyücünün tek bir sözüyle yollayacak değildi. Tam birkaç soru sormak için ağzını açacaktı ki ellerini cüppesinin kolları içinde kavuşturmuş duran büyükullanıcısı ellerini çıkartarak biriyle hızlı bir şekilde bir red hareketi, diğeriyle de bir davet hareketi yaptı.

"Lütfen," dedi yeniden elfçe, "benimle yürümez misin? Çünkü ben de senin gittiğin yere gidiyorum.

Elistan bizi bekliyor."

Bizi mi! Tanis'in aklı karıştı, allak bullak oldu. Ne zamandan beri Elistan kara cüppeli büyükullanıcılarını Paladine Tapınağı'na davet ediyordu? Ve ne zamandan beri kara cüppeli büyükullanıcıları kendiliklerinden bu kutsal topraklara ayak basıyordu!

Her neyse, belli ki bunları öğrenmenin tek yolu bu garip şahsiyete eşlik etmek ve onunla yalnız kalıncaya kadar da sorularını kendine saklamaktı. O yüzden aklı biraz karışan Tanis arabacısına gerekli talimatı verdi. Kara cüppeli suret sessizce yanında durmuş, arabanın ayrılışını seyrediyordu. Araba ayrılınca Tanis ona döndü.

"Benden avantajlı durumdasınız beyim," dedi yarımelf tutuk bir Silvanesti lisaniyla; bu yetiştiği Qualinesti'de konuşulan elfçeden daha saf bir elfçeydi.

Suret eğilerek selam verdikten sonra, sabah güneşi yüzünü aydınlatsın diye kukuletasını başından sıyırdı. "Ben Dalamar'ım," dedi ellerini yeniden cüppesinin kolları içinde kavuşturarak.

Krynn üzerinde kara cüppeli bir büyücüyle el sıkışabilecek çok az insan vardır.

"Bir kara elf!" dedi Tanis hayretle, düşünmeden konuşarak.

Kızardı. "Özür dilerim," dedi kaba bir hareketle. "Daha önce bir..."

"Kara elfle karşılaşmamış mıydın?" diye tamamladı cümlesini

Dalamar rahatlıkla; soğuk, yakışıklı, ifadesiz elf yüzünde hafif bir tebessüm vardı. "Doğru, karşılaşmış olduğunu zannetmem.

Onların tabiriyle 'güneşten mahrum olan' bizler varlığın güneşle aydınlatılmış düzlemlerine pek gelmeyiz." Tebessümü aniden daha bir sıcaklaştı ve Tanis kara elfin bakışlarının biraz önce durmakta olduğu tozağacı korusuna kayarken hüznü bir ifade kazandığını fark etti. "Gerçi bazen, biz bile sıla özlemi çekiyoruz." Tanis'in bakışları da tozağaçlarına kaydı...bütün ağaçlar içinde elflerin en çok sevdiği ağaçtı bu. O da gülümsedi, kendini biraz daha rahat hissederek. Tanis de kendi karanlık yollarında yürümüş ve birkaç derin uçurumdan yuvarlanmanın kıyasına kadar gitmişti.

"Randevumun zamanı yaklaşıyor," dedi. "Ve söylemiş olduklarından senin de öyle veya böyle bu işin içinde olduğunu çıkartıyorum. Belki devam etsek..."

"Elbette. Dalamar belli ki kendini toplamıştı. Hiç tereddüt etmeden, Tanis'in peşinden yeşil çimlerin üzerine adım attı. O yüzden Tanis dönüp baktığında elfin narin yüz hatlarının acıyla kasıldığını ve görülür bir şekilde yüzünü buruşturduğunu görünce oldukça şaşırıldı.

"Ne oldu?" diye durdu Tanis. "iyi değil misin? Yardım edebilir miyim?"

Dalamar acı dolu yüzünde çarpık bir tebessümün belirmesi için kendini zorladı. "Hayır, Yarımelf," dedi. "Yardım etmek için yapabileceğin bir şey yok. Üstelik hasta da değilim. Benim yaşadığım yeri koruyan Shoikan Korusu'na girseydin sen çok daha kötü görünürdün."

O zaman Tanis anlayışla başını salladı; neredeyse gönülsüzce Palanthas'ın üzerinde yükselen uzaktaki karanlık, kasvetli Kule'ye baktı. Kuleye bakarken üzerine garip bir his geldi. Sade, beyaz Tapınak'a baktıktan sonra bakışlarını yeniden Kule'ye çevirdi. İkisini birlikte görünce, sanki her ikisini de ilk defa görüyormuş gibi oldu. Her ikisi de ayrı ayrı bakıldığında görüldüğünden daha tam, bitmiş ve bütün görünüyordu. Bu öyle gelip geçen bir intibaydı, daha önce hiç düşünmemiş olduğu bir şey. Şimdi ise sadece tek bir şey düşünebiliyordu...

"O halde sen orada yaşıyorsun, öyle mi? Rai... Onunla birlikte mi?" Ne kadar denerse denesin Tanis başbüyücünün adını buruk bir hiddetle söylemekten kendini alamadığını bildiğinden ismi hiç kullanmadı daha iyi.

"O benim Shalafi'm," diye cevap verdi Dalamar acıyla gerginleşmiş bir sesle.

"Yani sen onun çırağısın," diye karşılık verdi Tanis, elfçe Usta kelimesini tanıyarak. Kaşlarını çattı.

"O halde burada ne arıyorsun? Seni o mu yolladı?" Eğer öyleyse diye düşündü yarımelf, buradan ayrılacağı, Solanthas'a yürümek zorunda kalsam bile.

"Hayır," diye cevap verdi Dalamar, yüzü iyice solarken. "Ama onun hakkında konuşacağız." Kara elf kukuletasını başına çekti.

Konuştuğu zaman, zorla konuştuğu anlaşılıyordu. "Şimdi senden hızlı yürümeni rica edeceğim. Bu sınavdan geçmem için bana Elistan tarafından verilen bir tılsım var. Ama bu benim uzatmak istediğim bir deneyim değil."

Elistan kara cüppeli büyük kullanıcılarına tılsımlar mı veriyordu? Raistlin'in çırağına? Tamamen aklı karışan Tanis rıza göstererek adımlarını hızlandırdı.

"Tanis, dostum!"

Paladine rahibi ve Ansalon kıtası mabetlerinin başı Elistan elini yarımelfe uzattı. Tanis içtenlikle adamın ellerini tutarak, rahibin bir zamanlar güçlü ve sert olan ellerinin ne kadar zayıflamış ve güçsüzleşmiş olduğunu görmezliğe gelmeye çalıştı. Yastıklarla desteklenmiş, yatakta yatan narin, neredeyse iskelete dönmüş surete bakan Tanis hissettiği şok ve acıma duygularının yüz ifadesinde belli olmaması için çabalayarak yüzüne de hakim olmaya çalışıyordu.

"Elistan..." diye başladı Tanis sıcakkanlılıkla.

Liderlerinin yanında beklemekte olan ak cüppeli rahiplerden biri bakışlarını yarımelfe kaldırarak kaşlarını çattı.

"Yani Say...gıdeğer Oğul" Tanis resmi sıfatı ağzında gevelemişti

"çok iyi görünüyorsunuz." Ve sen Tanis Yarımelf bozulup bir yalancı olmuşsun," diye belirtti Elistan, Tanis'in çaresizlikle

yüzünden uzaklaştırmaya çalıştığı acı dolu ifadeye gülümseyerek.

Elistan Tanis'in güneşten yanmış elini, ince, beyaz parmaklarıyla okşadı. "Ayrıca ben o 'Saygıdeğer Oğul' saçmalığına da kulak asmıyorum. Evet, bunun uygun ve doğrusu olduğunu biliyorum Garad ama bu adam beni Pax Tharkas'ta köle olduğum zamanlardan tanır. Şimdi hepiniz koşturun bakalım," dedi başını bekleyen rahiplere. "Konuklarımızı rahat ettirecek neyimiz varsa getirin." Bakışları, Elistan'ın odasındaki ateşin yanında duran sandalyeye yığılan kara elfe gitti. "Dalamar," dedi Elistan kibarca, "bu yolculuk senin için kolay olmamıştır. Geldiğin için kendimi sana karşı borçlu hissediyorum. Ama burada, benim odamda, sanırım rahatlayabilirsin. Ne alırsın?" "Şarap," diyebildi kara elf kaskatı kesilmiş, kül rengi dudakları arasından. Tanis, elfin sandalyenin kenarında duran ellerinin titrediğini fark etti.

"Konuklarım için şarap ve yiyecek getirin," dedi Elistan, çoğu kara cüppeli büyücüye hoşnutsuzlukla bakarak odadan çıkmakta olan rahiplere. "Gelir gelmez Astinus'u buraya getirdikten sonra kimsenin bizi rahatsız etmesine izin vermeyin." "Astinus mu?" diye nefesi kesildi Tanis'in. "Tarihçi Astinus mu?"

"Evet Yarımelf." Elistan bir kez daha gülümsedi. "Ölmek insana özel bir önem kazandırıyor. 'Bir zamanlar ben geçerken başını çevirmeyenler şimdi beni görmek için sırada.' Yaşlı adamın şiiiri böyleydi değil mi? Evet işte Yarımelf. Hava temizlendi. Evet, öldüğümün farkındayım. Uzun zamandır biliyorum. Kalan aylar, haftalara dönüştü. Haydi Tanis. Daha önce de insanların öldüklerine şahit olmuşsun. Kararık Orman'da Ormanefendisi'nin sana ne söylediğini anlatmıştın bana... 'Amaçlarına ulaşarak ölenlerin kayıpları için üzülmeyiz.' Ben yaşamımın amacına ulaştım Tanis... üstelik tahmin edemeyeceğim şekilde." Elistan pencereden geniş çimenliğe, çiçek içindeki bahçelere ve uzaktaki karanlık Yüksek Büyücülük Kulesi'ne baktı.

"Dünyaya umudu geri getirmek bana nasip oldu Yarımelf," dedi Elistan yavaşça. "Umudu ve şifayı. İnsanlar başka ne diyebilirler ki? Tapmağın bir kez daha sağlam bir şekilde kurulduğunu

biliyorum. Artık bütün ırklar arasından rahipler var. Evet, kenderlerden bile." Gülümseyen Elistan eliyle ak saçlarını düzeltti. "Ah," diye içini çekti, "inancımız için ne denli uğraş gerektiren bir zamandı Tanis! Hâlâ tam olarak neyin eksik olduğunu bulamıyoruz. Ama iyi kalpli, iyi ruhlu insanlar. Ne zaman sabrım tassa Fizban'ı bize kendini gösterdiği haliyle Paladine'ı ve onun minik dostumuz Tasslehoff a göstermiş olduğu o özel sevgiyi düşünürüm."

Kenderin isminin anılmasıyla Tanis'in yüzü karardı; ayrıca sanki Dalamar da bir an için oturup alevlerin dansını seyrettiği yerden başını kaldırdı gibi geldi yarımelfe. Fakat Elistan bunu fark etmedi.

"Tek üzüldüğüm nokta, benden sonra yerimi tam manasıyla alabilecek birinin olmaması." Elistan başını salladı. "Garad iyi adamdır. Haddinden fazla iyi. Onda başka bir Kralrahip'in özelliklerini görüyorum. Fakat o henüz dengenin korunması gerektiğini, bu dünyayı oluşturmak için hepimize ihtiyaç olduğunu anlayamıyor. Öyle değil mi Dalamar?"

Tanis hayretler içersinde kara elfin başıyla onayladığını gördü. Kukuletasını çıkartmış ve rahiplerin getirdiği kırmızı şaraptan içebilmişti. Yüzüne renk geri geldi; elleri de artık titremiyordu. "Çok bilgesin Elistan," dedi büyücü hafifçe. "Diğerlerinin de en az senin kadar aydın olmalarını isterdim."

"Belki de bu bilgelikten çok, olanları sadece bir yönüyle değil de birkaç açıdan birden görebilmektir." Elistan Tanis'e döndü. "Sen, dostum Tanis. Sen, buraya gelirken gördüğün manzaraya dikkat etmedin mi, takdir etmedin mi?" Zayıf bir hareketle Yüksek Büyücülük Kulesi'nin rahatlıkla görüldüğü pencereyi işaret etti. "Tam olarak neyi kast ettiğinden emin değilim," diye dolandırdı lafı Tanis, her zamanki gibi duygularını paylaşmak onu huzursuz ediyordu.

"Yok, eminsin Yarımelf," dedi Elistan, eski hazır cevaplığı geri gelmişti. "Kuleye baktın, sonra da Tapınak'a baktın ve bunların ikisinin bu kadar yakın olmuş olmasının ne kadar yerinde

olduğunu düşündün. Ah, Tapınak'ın böyle bir manzaraya maruz kalmaması için o kadar ısrar eden oldu ki.

Garad ve tabii ki Lady Crysania..."

Bu isim söylenince Dalamar boğulur gibi oldu, öksürdü ve aceleyle elindeki şarap kadehini bıraktı. Tanis ayağa kalkarak her zamanki alışkanlığıyla ne yaptığının bile farkında olmadan odada volta atmaya başladı; sonra bu yaptığının ölüm döşeğindeki adamı rahatsız edeceğini düşünerek yeniden oturup, sandalyesinde huzursuzca kıpırdanmaya başladı.

"Lady Crysania'dan bir haber var mı?" diye sordu alçak sesle.

"Çok üzgünüm Tanis," dedi Elistan kibarca, "Niyetim seni üzmemek değildi. Gerçekten de kendini suçlamaktan vaz geçmelisin. Yaptığı şeyi kendi hür iradesiyle seçip yaptı. Ben de başka türlü olmasını istemezdim. Onu durduramazdın veya kaderinden kurtaramazdın...kaderi her neyse.

Hayır, ondan bir haber alamadık."

"Hayır, haber var," dedi Dalamar anında odadaki iki adamın birden ilgisini çeken soğuk, hissiz bir sesle. "Sizi bir araya toplamak için çağırmamın nedenlerinden biri de bu..."

"Sen mi çağırdın!" diye tekrarladı Tanis, yeniden ayağa kalkarak.

"Ben, bizi buraya Elistan çağırdı zannetmiştim. Bunun arkasında Shalafi'n mi var yoksa? Bu kadının ortadan yok olmasından o mu sorumlu?" Bir adım attı; sakalının altından yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Dalamar da gözleri tehlikeli bir biçimde parıldayarak ayağa kalktı; eli, belli belirsiz kemerine asılı keselerden birine kaydı. "Çünkü, Tanrılar adına, eğer bu kıza bir zarar verdiyse, o altın boynünü büküveririm"

"Palanthaslı Astinus," diye beyan etti kapı eşiğindeki rahip.

Tarihçi kapıda belirdi. Daha sonra kaydedebilmek için her şeyi ve herkesi bir anlık bir bakışıyla algılayan gri gözleri odayı tararken, yaştan arınmış yüzünde hiçbir ifade yoktu. Tanis'in kızarmış hiddetli yüzünden, elfin mağrur ve küstah çehresine, oradan da ölüm döşeğindeki rahibin yorgun ve sabırlı yüzüne gitti bakışları.

"Durun bir tahmin edeyim," dedi Astinus, soğukkanlılıkla içeri girip, otururken. Kocaman bir kitabı masaya bırakarak boş bir

sayfa açtı, yanında taşıdığı tahta bir kurudan tüy kalemini çıkarttı, ucunu dikkatle inceledikten sonra bakışlarını kaldırdı. "Mürekkep, dostum," dedi şaşırmış kalmış duran rahibe; adam, Elistan'dan başıyla bir işaret aldıktan sonra hızla odadan ayrıldı. O zaman tarihçi cümlesine geri döndü. "Durun bir tahmin edeyim. Raistlin Majere hakkında konuşuyordunuz."

"Sizi buraya benim çağırdığım," dedi Dalamar, "doğru."

Kara elf ateşin yanındaki yerine dönmüştü. Kaşları hâlâ çatık olan Tanis Elistan'ın yanındaki yerine gitmişti. Astinus'un mürekkebiyle birlikte geri dönen rahip Garad başka bir şey isteyip istemediklerini sordu. İstemedikleri yolunda bir cevap alınca, odadakilerin kendi iyilikleri için Elistan'ın iyi olmadığı ve uzun süre rahatsız edilmemesi gerektiğini sertçe ekleyerek odadan ayrıldı.

"Hepinizi buraya ben topladım," diye tekrarladı Dalamar, bakışları ateşteydi. Sonra gözlerini kaldırarak doğrudan Tanis'e baktı. "Sen gelmek için biraz zahmete katlandın. Ama ben geldim, inancıma sahip herkesin bu kutsal topraklarda yürüyünce yaşayacağı işkenceleri göze alarak. Çünkü sizinle konuşmak zorundayım, burada bulunan herkesle, aynı anda. Elistan'ın bana gelemeyeceğini biliyordum. Tanis Yarımfelf in de gelmeyeceğini biliyordum. O yüzden başka çarem kalmamıştı..."

"Devam et," dedi Astinus derin, soğuk sesiyle. "Biz burada otururken dünya geçip gidiyor. Burada bizi bir araya getirdin. Bu yerine geldi. Ne içindi?"

Dalamar bir süre sessiz kaldıktan sonra bakışları bir kez daha alevlere kaydı. Konuştuğunda bakışlarını kaldırmadı.

"En çok korktuğumuz şey oldu," dedi yavaşça. "Başardı."

Yuvana dön...

Ses hatırasında dolanıp duruyordu. Akıl birikintisinin kıyısına diz çökmüş biri, sakin ve berrak yüzeye kelimeler damlatıp duruyordu. Bilinç dalgacıkları huzursuz ederek onu huzur dolu, rahat uykusundan uyandırdı.

"Yuvana dön... Oğlum, yuvana dön."

Gözlerini açan Raistlin annesinin yüzüne baktı.

Gülümseyen kadın elini uzatarak, Raistlin'in yüzüne düşen bir tutam ak saçını okşayıp geri itti. "Zavallı oğlum," diye mırıldandı; kara gözleri hüznü, acıma ve sevgiyle yumuşamıştı. "Sana neler yapmışlar! Seyrettim. O kadar uzun zamandır seyrediyorum ki. Ve ağladım. Evet oğlum, ölümler bile ağlar. Tek tesellimiz bu. Ama artık her şey geçti. Benimlesin. Burada dinlenebilirsin..."

Raistlin oturmaya çalıştı. Kendisine bakınca dehşet içersindekan revan içinde olduğunu gördü. Yine de hiç acı hissetmiyordu, sanki hiç yarası yoktu. Nefes almakta güçlük çekiyordu, nefes almaya çalıştı.

"Dur sana yardım edeyim," dedi annesi. Beline sarmış olduğu ipek sicimi, keselerinin, kıymetli büyü alet edevatının asılı olduğu sicimi gevşetmeye başladı. Raistlin gayri ihtiyarı annesinin elini yana itti. Nefes alışverişleri rahatlardı. Etrafına bakındı.

"Ne oldu? Neredeyim?" Aklı son derece karışmıştı. Çocukluk anıları belirdi gözlerinde. İki ayrı çocukluk anısı canlanmıştı aklında! Onunki...ve bir başkasının! Annesine baktı; annesi hem tanıdığı biriydi, hem de bir yabancı.

"Ne oldu?" diye tekrarladı huzursuzca, her an aklını kaçırmaya neden olan, aklına üşüşen hatıraları uzaklaştırmaya çalışarak.

"Öldün oğlum," dedi annesi kibarca. "Artık burada yanındasın." "Öldüm mü?" diye tekrarladı Raistlin donakalarak.

Deliler gibi hatırlamaya çalıştı. Ölüme yaklaştığını hatırladı...Nasıl olmuştu da başarısız olmuştu?

Elini alnına götürerek hissetti... tenini, kemiklerini, sıcaklığı...Ve sonra hatırladı... Kapı!

"Hayır," diye bağırdı hiddetle annesine kaşlarını çatarak. "Bu imkansız."

"Büyün denetimden çıktı oğlum," dedi annesi, yeniden elini Raistlin'e uzatarak. Raistlin annesinden uzaklaştı. Hafif hüznü bir tebessümle Raistlin'in çok yakından bildiği bir tebessümle annesi bıraktı ki eli yeniden kucağına düşsün. "Düzlem değişti, güçler seni parçaladı."

Korkunç bir patlama oldu, patlama Dergoth Ovalarını yerle bir etti. Büyülü Zhaman kalesi çöktü."

Annesinin sesi titriyordu. "Ne kadar ıstırap çektiğini görmeye dayanamadım."

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı Raistlin elini başına götürerek.

"Acıyı hatırlıyorum....ama..." Bir şeyler daha

hatırlıyordu...rengârenk ışıkların parlak infilaklarını; ruhunda birikmeye başlayan bir coşku ve kendinden geçme hissini hatırladı; Kapı'yı koruyan ejderha başlarının hiddetle çığlıklar attığını hatırladı; Crysania'ya sarıldığını hatırladı.

Ayağa kalkan Raistlin etrafına bakındı. Dümdüz bir yerdeydi, bir çeşit çöl gibi bir yer. Uzakta dağları görebiliyordu. Dağlar tanıdık gelmişti... tabii ya! Thorbardin! Cüce krallığı. Döndü. Sanki sonsuza kadar sırtan ağzıyla toprağı yutuyormuş gibi görünen kalenin yıkıntıları duruyordu. Yani Dergoth Ovaları'ndaydı. Manzarayı hatırladı. Ama bir yandan hatırlasa bile, bir yandan da burası garip geliyordu ona. Her şey kızıla boyanmıştı, sanki her şeyi kan içinde kalmış gözlerle görüyormuş gibi. Nesnelere de hatırladığı gibi dursalar bile, ona yabancı görünüyorlardı. Mızrak Savaşı sırasında görmüş olduğu Kurukelle. Böyle içrenç bir şekilde sırttığını hatırlamıyordu. Dağlar da çok sivriydiler ve gökyüzüne karşı çok belirgindiler. Gökyüzü! Raistlin derin bir nefes aldı. Gökyüzü boştu! Aceleyle her yana baktı. Hayır, güneş yoktu ama gece değildi. Ne aylar, ne yıldızlar vardı: ve çok garip bir rengi vardı... kavuşan güneşi yansıtan yumuşak bir pembe gibi.

Önünde, yere diz çökmüş duran kadına baktı.

Raistlin gülümseyince ince dudakları birleşti.

"Hayır," dedi; bu kez sesi kesin ve kendinden emindi. "Hayır, ölmedim! Başardım." Eliyle işaret etti. "Bu benim başarımın kanıtıdır. Burayı hatırladım. Kender burayı bana anlatmıştı.

Burasının, hayatında hiç bulunmamış olduğu halde, bulunmuş olduğu her yeri de içerdini söylemişti.

Kapı'dan, ben de buraya girdim ve şimdi Cehennemdeyim."

Uzanan Raistlin kadını kolundan yakalayarak sürüklediği gibi ayağa kaldırdı. "İblis, hayalet! Crysania nerede? Söyle, her kim veya her neysen! Söyle yoksa Tanrılar adına..."

"Raistlin! Dur, canımı yakıyorsun!"

şaşıran Raistlin bakakaldı. Konuşan Crysania'ydı; tuttuğu da Crysania'nın kolu! Sarsılan büyücü elini gevşetti ama bir anda yeniden kendisine hakim oldu. Kız kendisini kurtarmaya çalışıyordu ama o kızın kolunu sıkı sıkı tutmuş kendisine çekiyordu.

"Crysania?" diye sordu, kızını dikkatle inceleyerek.

Crysania aklı karışarak büyücüye baktı. "Evet," dedi duraksayarak.

"Ne var Raistlin? Çok garip konuşuyordun."

Başbüyücü elini daha da sıktı. Crysania bağırdı. Evet, kızın gözündeki acı gerçektir; korku da öyle. Gülümseyerek içini çeken Raistlin kıza sarılarak, kızını iyice bağına bastı. Kız kanlı canlı, sıcacık, mis kokuluydu, kalbi çarpıyordu...

"Ah Raistlin!" Kız Raistlin'e sokuldu. "Öyle korktum ki. Bu korkunç yer. Tek başımaydım." Raistlin'in eli kızın kara saçları arasında dolandı. Kızın bedeninden yükselen mis kokular ve bedeninin yumuşaklığı büyücüye panzehir gibi gelmiş, içindeki arzuyu kabartmıştı. Adamın kollarında kıpırdanan kız başını biraz geri çekti. Dudakları yumuşak ve hevesliydi. Pahibe, büyücünün kollarında titriyordu. Raistlin bakışlarını kıza indirdi... ve alevden gözlere baktı.

Sonunda yuvama geldin demek ki büyücüm!

şuh bir kahkaha aklının içinde patladı, kollarındaki kıvrak beden kıvranıp dururken...büyücü beş başlı ejderhanın boyunlarından birini yakaladı...tepesindeki açık ağızlardan asitler damlıyordu...etrafında alevler gürlüyordu...kükürt kokulu dumanlar Raistlin'i boğar gibi oldu.

Çaresizlik içinde hiddetle büyüüne başvurdu Raistlin. Yine de, daha kendisini koruyacak büyüü aklında tekrarlarlarken, içinde bir kuşku hissetti. Belki de büyü işe yaramayacaktı! Zayıfım, Kapı'dan yaptığım yolculuk gücümü kuruttu. Bir hançer kadar keskin ve ince olan korku ruhunu deşti.

Büyünün sözleri aklından uçup gitti. Panik tüm bedenini kapladı. Kraliçe! Bunları bana yapan o! Ast takar ist...Hayır! Böyle değildi! Kahkahayı, zafer kahkahasını duydu...

Parlak bir ışıık gözlerini kör etti. Düşüyor, düşüyor, düşüyor, sonsuzluğa düşüyordu; karanlıktan güne doğru helezonlar çiziyordu.

Gözlerini açan Raistlin Crysania'nın yüzüne baktı.

Rahibenin yüzüydü ama bu çehre onun hatırladığı çehre değildi.

Daha o seyrederken gözleri önünde yaşlanan, ölen bir çehreydi.

Elinde Paladine'in platin madalyonunu tutuyordu. Madalyonun saf beyaz ışığı, etrafındaki ürkütücü pembemsi ışık arasından tüm canlılığıyla parlıyordu.

Raistlin rahibenin yaşlanmakta olan görüntüsünü uzaklaştırmak için gözlerini yumarak, geçmişteki görünüşünü hatırasında canlı tutmaya çalıştı; eskinden narindi, güzeldi, aşk ve tutkuyla canlıydı. Kızın sesi soğuk ve sert çıkıyordu.

"Neredeyse seni kaybediyordum.

Gözlerini açmadan uzanarak rahibenin kolunu yakaladı, kıza çaresizlikle tutundu. "Neye benziyorum? Söyle! Değiştim değil mi?"

"Seni Büyük Kütüphane'de ilk gördüğüm zamanki gibisin, dedi Crysania, sesi hâlâ sertti, çok sert... gergin, sinirli.

Evet, diye düşündü Raistlin, ben eskisi gibiyim. Bunun da anlamı zamana dönmüş olmam demek. Eski narinliğini, eski zayıflığını, göğsündeki yakan acıyı ve onunla birlikte sanki ciğerlerini örümcek ağları kaplamış gibi öksürdüğü zaman oluşan boğulma hissini duydu. Biliyordu ki baksa altın rengi tenini, beyaz saçlarını ve kum saati gözlerini görecekti...

Crysania'yı yana iterek yüzü koyun döndü, yumruklarını hiddetle sıkarak öfke ve korkuyla hıçkırmaya başladı.

"Raistlin!" Artık Crysania'mn sesinde gerçek bir dehşet vardı. "Ne var? Raistlin, neredeyiz? Ters giden şey ne?"

"Başardım, diye hırladı büyücü. Gözlerini açınca kızın yüzünü, buruşup giden yüzünü gördü.

"Başardım. Cehennem'deyiz."

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı, dudakları aralandı. Korkuyla neşe birbirine karıştı.

Raistlin acı acı tebessüm etti. "Ve ben büyümü kaybettim."

Hayretler içinde kalan Crysania adama bakakaldı.

'Anlayamıyorum...'

Istırap içinde kıvranan Raistlin kıza bağırdı. "Büyü gitti! Burada zayıfım, çaresizim... burada, onun diyarında!" Aniden, onun da dinliyor, izliyor, mest oluyor olabileceğini fark ederek kendini toparlarlayan Raistlin dondu. Çığlığı dudaklarındaki kan renkli köpükte dondu kaldı. Dikkatle etrafına bakındı.

Ama hayır, beni yenemedin!" diye fısıldadı. Eliyle, yanında uzanan Büyücülük Asası'nı kavradı. Asaya yaslanarak ayağa kalkmaya çalıştı. Crysania kibarca güçlü kollarıyla adama sarılarak ayağa kalkmasına yardım etti.

"Hayır," diye mırıldandı büyücü boş düzlüklerin enginliğine,

pembe, boş göğe bakarak, "Nerede olduğunu biliyorum!

Hissedebiliyorum. Godshome'dasın. Ülkenin konumunu

biliyorum. Nasıl hareket etmem gerektiğini biliyorum, kender ateşle sayıklarken bana gerekli anahtarları vermişti.

Zemin, yukarıdaki zeminin aynası. Yolculuk uzun ve tehlikeli de

olsa seni arayıp bulacağım. "Evet" etrafına bakındı "aklımı

yokladığımı, düşüncelerimi okuduğunu, yaptığım ve söylediğim

her şeyi sezdiğini hissedebiliyorum. Beni yenmenin kolay

olacağını düşünüyorsun! Ama ben de senin kafanın karışıklığını

hissediyorum. Yanımda zihnine dokunamayacağın biri var! O beni savunup, koruyor; öyle değil mi Crysania?"

"Evet Raistlin," diye cevap verdi Crysania yavaşça,

başbüyüçüye destek olarak. Raistlin bir adım attı, sonra bir

tane daha, bir tane daha. Hem Crysania'ya, hem esasına

dayanıyordu. Yine de her adımı büyük bir emektir, aldığı her

nefes canını yakıyordu. Dünyaya baktığında gördüğü tek şek

boşluktu. içi de tamamen boştu. Büyüsü gitmişti.

Raistlin tökezlenir gibi oldu. Crysania büyücüyü tutarak ona

sarıldı; yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

Raistlin kahkaha sesini duyabiliyordu...

Belki de Őimdi pes etmeliyim!, diye dűŐündü acı bir çaresizlikle. Yorgunum, çok yorgun. Üstelik büyüm olmadan, neye yararım ki? Hiç. Zayıf, sefil bir çocuktan baŐka hiçbir Őey deĐilim...

Salamar'ın açıklamasından uzun bir zaman sonra odada hâla sessizlik hüküm sürüyordu. Derken, Astinus'un kara elfin sözlerini büyük kitabına yazarken kaleminin çıkarttığı sesler sessizliği bozdu.

"Paladine bize acısın," diye mırıldandı Elistan. "Kız da yanında mı?"

"Tabii," diye atıldı Dalmar biraz huzursuzca; Sanat'inin bütün hünerlerine rağmen saklayamadığı bir sinirliliği gözler önüne sermişti. "Yoksa nasıl başarardı sanıyorsunuz? Kapı sadece onun gücündeki bir Kara Cüppeli büyücü ile, Crysania'nın inancına sahip Ak Cüppeli bir rahibin güçlerinin birleŐmesiyle açılabilir." Tanis'in aklı karışarak, bir birine, bir diğerine bakıyordu. "Bana bakın," dedi kızarak,

"Anlamıyorum. Neler oluyor? Kimden söz ediyorsunuz? Raistlin'den mi? Ne yaptı? Bunun Crysania ile bir ilgisi mi var? Peki Caramon'a ne oldu? O da mı yok oldu. Tas ile birlikte üstelik! Ben..." "Tabiatının insan yarısının sabırsızlığını biraz denetle Yarımelf," diye dűŐüncesini dile getirdi Astinus, bir yandan kara, sert hareketlerle yazmaya devam ederken. "Ve sen kara elf, ortadan baŐlayacağına baŐtan baŐla."

"Ya da bu Őartlarda, sondan," diye dűŐüncesini belirtti Elistan alçak bir sesle.

Dudaklarını Şarapla ıslatan Dalamar bakışlarını ateşten ayırmadan Tanis'in bu güne kadar sadece bir kısmını bildiği garip öyküyü anlattı. Bir çoğunu zaten yarımelf tahmin edebiliyordu, bir çoğu onu ŐaŐırttı ve bir çoğu da deŐette bıraktı.

"Leydi Crysania Raistlin tarafından büyülenmişti. Ve doğruyu söylemem gerekirse o da, bence, kız tarafından cezboldu. Kim onun hakkında bir Őey söyleyebilir? Buzlu su bile, onun damarlarında dolaŐmak için sıcak dűŐer. Bütün bunları ne kadar zamandır tasarladığını, ne kadar zamandır bunların dűŐlediĐini kim bilebilir? Fakat sonunda artık hazırđı. Mahrum olduğu tek

şeyi gelmiş geçmiş en büyük büyücü Fistantantilus'un bilgisini aramak için zamanın gerisindeki yolculuğu planladı.

"Leydi Crysania'nın da zamanda geriye doğru yolculuk yapması için bir tuzak hazırladı, aynı zamanda ikiz kardeşini de çekecekti..."

"Caramon'u mu?" diye sordu Tanis hayretle.

Dalamar onu duymazlıktan geldi. "Fakat beklenmedik bir şey meydana geldi. Shalafi'nin kızkardeşi bir Ejderha Yüceefendisi olan Kitiara..."

Kan Tanis'in başına çıktı, gözlerini kararttı, duymasını engelledi. Yüzüne de aynı kanın hücum ettiğini hissetti. Sanki teni insanın elini yakacak kadar ısınmıştı.

Kitiara!

Kara saçları yüzünün etrafında bukle bukle, dudakları o çekici, çarpık tebessümüyle kıvrılmış, zırhından ısıltılar yayılan, kara gözlerinde şimşekler saçan kız karşısındaydı...

Etrafında dalkavuklarıyla mavi ejderhasının sırtından ona bakıyordu; hükmedercesine, güç sahibi, kuvvetli ve zalim...

Kollarında yatıyordu; güçsüz, sevecen ve gülücüklerle...

Tanis göremese de Elistan'ın sempati yüklü, acıyan bakışlarını hissetti. Astinus'un katı ve bilen bakışlarından kaçınmaya çalıştı.

Kendi suçluluğu, kendi utancı, kendi rezilliği içine bürünen

Raistlin Dalamar'ı da rahatsız eden, kara elfi kızartmaktan çok solduran yüz ifadesini fark edemedi. Kadının ismini söyleyen kara elfin sesinin titrediğini duyamadı.

Bir iç çekmeden sonra Tanis yeniden kendine hakim olarak, anlatılanları dinyaletmeye başladı.

Fakat bir kez daha kalbindeki o eski acıyı, sonsuza kadar geçmiş olduğunu düşündüğü o acıyı hissetti. Laurana ile mutluydu. Bir adamın, bir kadını inanamayacağı kadar çok, derin ve şevkat dolu bir sevgisi vardı. Kendisiyle barışıktı. Yaşamı zengin ve doluydu.

şimdi ise hâlâ içinde barındırdığı karanlığı, sonsuza kadar uzaklaştırmış olduğunu zannettiği karanlığı fark etmek onu şaşırtmıştı. "Kitiara'nın emriyle ölüm şövalyesi Lord Soth, Leydi Crysania'ya bir büyü yaptı, kızı öldürmüş olması gereken bir

büyü. Fakat Paladine korumak için araya girdi. Kızın ruhunu kendi yanına alarak, bedenini boş bir kabuk gibi geride bıraktı. Ben Shalafimn yenildiğini düşünmüştüm. Ama hayır. Kızkardeşinin bu hainliğini kendi çıkarına döndürdü. İki kardeşi Caramon ile kender

Tasslehoff, Leydi Crysania'yı, oradaki büyücülerin kızı iyi edebileceklerini düşünerek Vayreth'teki Yüksek Büyücülük Kulesi'ne götürdü. Ama Raistlin'in de bildiği gibi iyileştiremediler. Yapabilecekleri tek şey kızı, Krynn üzerinde, kızın ruhunu yeniden bedenine yerleşirmesi için Paladine'ı çağırabilecek kadar güçlü olan bir Kralrahip'in yaşadığı zaman dilimine yollamaktı. Ve bu da, tam olarak Raistlin'in istediği şeydi."

Dalamar elini yumruk yaptı. "Bunu büyücülere söylemiştim! Ahmaklar! Onlara, tam onun istediği oyuna geldiklerini söylemiştim."

"Söylemiş miydin?" Tanis artık bu soruyu sorabilecek kadar kendisine hakim olduğunu düşünüyordu. "Ona, Shalafi'ne ihanet mi ettin yani?" Kulaklarına inanamayarak burnundan soludu. "Oynadığım tehlikeli bir oyundur Yarımelf," Dalamar artık ona bakıyordu, gözleri sanki içinde yanan ateşin korlarıyla içerden aydınlanıyormuş gibiydi. "Ben Raistlin'in her hareketini izlemek için Büyücüler Divanı tarafından yollanmış bir casusum. Evet, şaşırmakta haklısın. Ondan korkuyorlar...bu tün Tarikatlar ondan korkuyor; Beyazı da, Kızılı da, Karası da. Özellikle de Kara Cüppeliler; çünkü biz, o güç kazanırsa kaderimizin ne olacağını biliyoruz."

Tanis ona bakarken kara elf elini kaldırdı ve yavaşça kara cüppesinin önünü açarak, göğsünü ortaya çıkardı. Kara elfin pürüzsüz teni üzerini beş cılk yara lekelemişti. "Elinin izi," dedi Dalamar ifadesiz bir ses tonuyla. "Hainliğimin ödülü."

Tanis, Raistlin'in altın rengi ince parmaklarını genç kara elfin göğsüne koyusunu görebiliyordu; Raistlin'in yüzünü de görebiliyordu hissiz, acımasız, gaddarlıktan yoksun, insanlıktan hiç payını almamış ve parmakların kurbanının tenini yakıp

geçişini görebiliyordu. Midesi kalkarak başını sallayan Tanis bakışlarını yere indirerek yeniden sandalyesine gömüldü.

"Ama beni dinlemediler," diye devam etti Dalamar. "Saman parçacıklarına tutunmaya kalktılar. Raistlin'in de daha önceden tahmin ettiği gibi en büyük umutları, en büyük korkularındaydı. Leydi Crysania'yı zaman içinde geri yollamaya karar verdiler, sözde Kralrahip onu iyileştirsin diye. Caramon'a söyledikleri buydu çünkü başka türlü söylemeler gitmeyeceğini biliyorlardı. Ama aslında kızı ölsün diye, ya da en azından Afet'ten önce bütün rahipler gibi yok olsun diye yolladılar. Caramon'un da zamanın gerisine gidip ikizi hakkındaki gerçekleri öğrenince, yani Raistlin'in aslında Fistantantilus olduğunu öğrenince, kardeşini öldürmek zorunda kalacağını ümit ettiler."

"Caramon'un mu?" Tanis acı acı güldükten sonra yemden hiddetle kaşlarını çattı. "Nasıl böyle bir şey yapabilirler? Adam hasta! Şu anda Caramon bir şişe çüce içkisinden başka bir şey deviremez. Raistlin zaten onu mahvetti. Neden büyücüler..."

Astinus'un rahatsız olmuş bakışını yakalayan Tanis sustu. Akli allak bullaktı. Bütün bu anlatılanlar bir şey ifade etmiyordu! Elistan'a baktı. Belli ki rahip bunların bir çoğunu zaten biliyordu. Yüzünde bir şok veya sürpriz ifadesi yoktu; hatta büyücüler Crysania'yı ölsün diye yolladıklarını duyunca bile. Sadece derin bir hüznün ifadesi vardı.

Dalamar devam ediyordu. "Fakat kender Tasslehoff Burrfoot, ParSalian'ın büyüsünü bozmuş ve kazayla zaman içinde Caramon ile birlikte geriye yolculuk yapmıştı. Kenderin zamanın akışına girmesi, zamanın da değişirilebilmesini olanaklı kıldı. Orada, İstar'da neler olup bittiğini ancak tahmin edebiliyoruz. Ama bildiğimiz Crysania'nın ölmediği. Caramon kardeşini öldürmedi. Ve Raistlin başarıyla Fistantantilus'un bilgisine sahip oldu. Crysania ve Caramon'u yanına alarak, zaman içinde ileriye, dünya üzerindeki tek gerçek rahibin Crysania olacağı bir zamana yolculuk yaptılar. Tarihimizde, Karanlıklar Kraliçesi'nin en zayıf olduğu, onu durduramayacağı tek zamana gittiler.

"Daha önce Fistantilus'un kendisinden evvel yapmış olduğu gibi Raistlin Cücekapısı Savaşı'nda savaştı ve o zamanlar büyülmüş Zhaman Kalesi'nde bulunan Kapı'ya vardı. Eğer tarih kendini tekrar etseydi Raistlin Kapı'da ölmüş olurdu; çünkü Fistantilus'un sonu böyle olmuştu."

"Biz de buna güvenmiştik," diye mırıldandı Elistan, eliyle üzerini örten örtüyü güçsüzce iterken.

"ParSalian, Raistlin'in tarihi değiştirmesinin imkânsız olduğunu söylemişti..."

"O sefil kender!" diye hırladı Dalaman "ParSalian tahmin etmeliydi, o berbat yaratığın her zaman yaptığı gibi yeni bir macera için önüne çıkan ilk fırsata atlayacağını bilmeliydi! Bizim nasihatimizi dinleyerek o küçük piç kurusunu boğarak öldürmeliydi..."

"Tasslehoff ile Caramon'a ne oldu, anlat," diye kesti sözünü Tanis buz gibi bir edayla. "Raistlin'e veya özür dilerim Elistan ama Leydi Crysania'ya ne olduğu umurumda değil. Kızcağzın gözü kendi iyiliğiyle kör olmuştu. Onun için üzgünüm ama o kendisi gözlerini açıp gerçeği görmeyi reddetti. Ben kendi dostlarımı merak ediyorum. Onlara ne oldu?"

"Bilmiyoruz," dedi Dalamar. Omuzlarını silkti. "Ama senin yerinde olsaydım, bir daha onları görebilmeyi ummazdım Yarımelf... Shalafi'nin pek işine yaramıyorlardı."

"O halde bana beni ilgilendiren her şeyi anlattın," dedi Tanis ayağa kalkarken; sesi hüznün ve hiddetle alaycı bir tondaydı.

"Eğer elimden gelen son şey olsa bile Raistlin'i bulup..." "Otur Yarımelf," dedi Dalamar. Sesini yükseltmemişti ama gözünde, Raistlin'in elinin kılıcının kabzasına atmasına neden olan tehlikeli bir pırıltı vardı; ama elini kabzasına götürünce, Paladine Tapınağı'm ziyaret ettiği için kılıcının olmadığını hatırladı. Daha da hiddetlenip konuşacak hali kalmayan Tanis eğilerek önce Elistan'a, sonra Astinus'a selam verdikten sonra kapıya doğru ilerledi.

"Raistlin'e ne olduğu senin de ilgini çekecektir Tanis Yarımelf," diye yolunu kesti Dalamar'ın pürüzsüz sesi, "çünkü seni de

etkiliyor. Hepimizi etkiliyor. Doğru mu söylüyorum Saygıdeğer Oğul?"

"Doğru söylüyor Tanis," dedi Elistan. "Hissettiklerini anlayabiliyorum ama bunları bir kenara bırakman lâzım."

Astinus bir şey söylemedi, kaleminden çıkan sesler adamın odada olduğuna dair tek kanıttı. Tanis önce yumruklarını sıktı, sonra, Astinus'un bile başını kaldırmasına neden olan galiz bir küfürle Dalamar'a döndü. "Peki o halde. Raistlin etrafındakileri daha çok incitecek, yaralayacak, mahvedecek başka ne yapmış olabilir ki?" "Söze başladığım zaman en çok korktuğumuz şeyin başımıza geldiğini söylemiştim," diye cevapladı Dalamar; çekik elf gözleriyle, yarımelfin yarı çekik gözlerine bakarak. "Evet," diye kesti sözünü Tanis sabırsızca, hâlâ ayakta durarak.

Dalamar dramatik bir havayla sustu. Bakışlarını kaldıran Astinus, biraz sıkıntıyla ak kaşlarını havaya kaldırdı.

"Raistlin Cehennem'e girdi. Leydi Crysania'yla birlikte Karanlıklar Kraliçesi'ne meydan okuyacaklar'

Tanis, kulaklarına inanamayarak Dalamar'a baktı. Sonra patlarcasına kahkaha atmaya başladı. "Eh," dedi, omuzlarını silkerek, "görünüşe göre pek sıkılmama gerek kalmamış. Büyücü kendi hükmünü kendi eliyle vermiş."

Fakat Tanis'in kahkahaları havada asılı kaldı. Dalamar onu soğuk, alaycı bir edayla eğlenerek izliyordu, sanki bu saçma sapan tepkiyi yarımelften umarmış gibi içini çeken Astinus yazmaya devam etti. Elistan'ın narin omuzları çöktü. Gözlerini kapatarak yastıklarına yaslandı.

Tanis hepsine baktı. "Bunun ciddi bir tehlike olduğunu düşünmüyorsunuz herhalde," diyebilmek istedi. "Tanrılar adına ben Karanlıklar Kraliçesi'nin önünde durdum! Onun gücünü ve ihtişamını hissettim...üstelik, bu varlık düzleminde sadece kısmen bulunuyordu." Yarımelf gayri ihtiyarı ürperdi. "Onunla karşılaşmanın nasıl bir şey olacağını tahmin bile edemiyorum, yani kendi...kendi..."

"Yalnız değilsin Tanis," dedi Elistan yorgun bir edayla. "Ben de Karanlıklar Kraliçesiyle konuştum.' Gülümsemesi azalırken, gözlerini açtı. "Bu seni şaşırtdı mı? Bütün insanlar gibi benim de baş etmem gereken baştan çıkartmalar ve sınavlar oldu."

"Sadece bir kez geldi bana." Dalamar'ın yüzü soldu, gözlerinde korku vardı. Dudaklarını yaladı. "Bu haberleri getirmek içindi." Astinus bir şey söylemedi ama yazmayı bıraktı. Taşlar bile tarihçinin yüzünden daha fazla ifade yüklüydü.

Tanis hayretle başını salladı. "Kraliçe ile karşılaştın mı Elistan? Onun gücünü kabul ediyor öyle değil mi? Yine de narin ve hastalıklı bir büyücü ile evde kalmış bir rahibenin ona zarar verebileceklerini mi düşünüyorsun?"

Elistan'ın gözlerinde şimşekler çaktı, dudakları kasıldı; o zaman Tanis çok ileri gittiğini anladı.

Kızarak sakalını kaşdı ve tam özür dilemek için ağzını açacaktı ki inatla yine çenesini tuttu.

"İnsana mantıklı gelmiyor," diye geveledi, geriye dönüp kendisini sandalyesine bırakırken. "Peki cehennem adına, onu nasıl durdurabiliriz?" Ağzından çıkanı kulağı duyan Tanis'in yüzü daha da kızardı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bu durumla alay etmek değil niyetim. Söylediğim her şey ağzımdan yanlış çıkıyor sanki. Ama lanet olsun ki anlayamıyorum! Raistlin'i durdurmamız mı lâzım, yoksa devam etsin diye yüreklendirmemiz mi?"

"Onu durduramazsın," diye lafa karıştı Dalamar soğuk bir edayla, tam Elistan konuşacakken. "Bunu sadece biz büyücüler yapabiliriz. Bu konuda birkaç haftadır uğraşyoruz, bu tehtidi duyduğumuzdan beri plan yapıyoruz. Gördüğün gibi Yarmelf, söylediklerin kısmen doğru. Raistlin, hepimizin Karanlıklar Kraliçesi'ni, onun kendi düzleminde yenemeyeceğini bildiğimizi biliyor. O yüzden onu oradan çekip çıkartıp, Kapı'dan geçirerek dünyaya getirmeyi düşünüyor..." Tanis, midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Bir an için, nefes bile alamadı. "Bu çılgınlık," diyebilirdi sonunda, nefes almaya çalışarak; elleri sandalyesinin kollarını kavramış, elinin eklem yerleri sandalye kolunu

sıkmaktan bembeyaz olmuştu. "O haldeyken bile onu Neraka'da zor yendik! Onu dünyaya geri mi getirecek?"

"Eğer durdurulmazsa," diye devam etti Dalamar, "bu da, söylemiş olduğum gibi benim görevim." "O halde bizim ne yapmamız gerekiyor?" diye bilmek istedi Tanis, ileri doğru abanarak. "Bizi neden buraya getirdin? Burada oturup seyir mi edeceğiz? Ben..." "Sabırlı ol Tanis!" diye sözünü kesti Elistan. "Hem sinirlisin, hem korkuyorsun. Hepimiz bu hisleri paylaşıyoruz."

Orada oturan o taş kalpli tarihçi hariç, diye düşündü Tanis, acı acı...

'Ama aceleci hareketler veya kaba sözlerle bir yere gelemeyiz." Elistan kara elfe bakınca sesi biraz daha yumuşadı. "Sanırım henüz en kötüsünü duymadık, öyle değil mi Dalamar?"

"Öyle Saygıdeğer Oğul," dedi Dalamar; Tanis elfin çekik gözlerindeki his kıpırtılarının izlerini görünce hayret içinde kaldı. "Ejderha Yüceefendisi Kitiara'nın da" elf boğulur gibi oldu, boğazını temizledi ve daha düzgün konuşarak devam etti "Kitiara'nın da Palanthas'a top yekûn saldıracağı hakkında bilgi aldım."

Tanis kendisini sandalyesine bıraktı. İlk düşüncesi acı, iğneleyici bir alay olmuştu: Söylememiş miydim Lord Amothus.

Söylemiştim sana Porthios. O sıcacık, güzel yuvalarınıza geri dönüp savaş hiç yaşanmamış numarası yapanlara, hepinize söylemiştim, ikinci düşüncesi daha ölçülüydü. Hatıraları canlandı...alevler içindeki Tarsis şehri, Solace'a saldıran ejderha orduları, acı, ıstırap...ölüm...tüm bunları hatırladı.

Elistan bir şeyler söylüyordu ama Tanis duymuyordu bile. Arkasına dayanmış gözlerini kapatarak düşünmeye çalışıyordu. Dalamar'ın Kitiara hakkında konuştuğunu hatırladı ama ne demişti?

Bilincinin kıyılarında bir yerlerde dolanıp duruyordu. Kit'i düşünüyordu. Pek kulak vermemişti.

Sözler belli belirsizdi...

"Durun!" diye doğruldu Tanis, aniden hatırlayarak. "Kitiara'nın Raistlin'e kızdığını söylemiştin. Onun da Kraliçe'nin bu dünyaya

geri dönmesinden en az bizim kadar korktuğunu söylemiştin. Bu yüzden Soth'a, Crysania'yı öldürme emri vermişti. Eğer bunlar doğruysa neden Palanthas'a saldırıyor? Bu çok anlamsız!

Sanction'da her geçen gün biraz daha güçleniyor. Kötü ejderhalar orada toplandılar; ayrıca savaştan sonra dağılan ejderanların da onun emri altında yeniden bir araya geldiklerini duyduk. Ama Sanction Palanthas'tan çok uzaktadır. Arada Solamniya şövalyeleri'nin toprakları var. Eğer kötü ejderhalar havalanırsa yeni ejderhalar ayaklanır. Neden?

Neden bütün elde ettiklerini riske atsın? Ne uğruna..."

"Sanırım Lord Kitiara'yı tanıyorsun Yarımelf?" diye sözünü kesti Dalamar.

Tanis boğulur gibi oldu, öksürdü, bir şeyler geveledi.

"Özür dilerim, duyamadım."

"Evet, lanet olsun, onu tanıyorum!" diye atıldı Tanis; Elistan'ın bakışlarını yakaladı, bir kez daha teninin yandığını hissederek sandalyesine gömüldü.

"Haklısın," dedi Dalamar sakince, açık, elf gözlerinde bir eğlence pırıltısı vardı. "Kitiara Raistlin'in planını ilk duyduğunda, korkmuştu. Ondan değil tabii ki; onun Karanlık Kraliçe'yi hiddetlendirince, kendisine vereceği zarar yüzünden. Fakat" Dalamar omuzlarını silkti "bu, Kitiara Raistlin'in kaybetmesi gerektiğine inandığı zamanlardı. Şimdi, görünüşe göre, kardeşinin başarabilme şansı olduğuna inanıyor. Ve Kit her zaman kazanan tarafta olmayı sever. Palanthas fethedip, büyücü Kapı'dan geçerken onu karşılamaya hazırlanmayı planlıyor. Kit, ordularının kudretini kardeşine sunacak. Eğer Raistlin yeterince güçlü olursa bu arada güçleneceğine şüphe yok kötü yaratıkları Karanlık Kraliçe'ye hizmet etmekten kendi çıkarına hizmet etmeye kolaylıkla döndürebilir."

"Kit mi?" Bu kez eğleniyor gibi görünen Tanis'ti. Dalamar belli belirsiz dudak büktü.

"Evet, öyle Yarımelf. Ben de Kitiara'yı en az senin kadar iyi tanıyorum."

Fakat kara elfin sesindeki alaycı tonda bir tutukluk olmuş, gayri ihtiyari buruklaşmıştı. İnce elleri kasıldı. Tanis aniden anlayarak başını salladı; genç elf için garip bir acıma duygusu hissetmişti. "Demek Kit sana da ihanet etmiş," diye mırıldandı Tanis yavaşça. "Sana destek vereceğine söz vermişti. Orada olup, yanında duracağını söylemişti. Raistlin döndüğünde, seninle omuz omuza dövüşecekti."

Dalamar ayağa kalktı, kara cübbesi etrafında hışırdamıştı. "Ona hiç güvenmedim," dedi soğuk bir edayla ama onlara sırtını dönerek, dikkatle ateşe bakarken yüzünü özellikle saklı tutuyordu. "Onun ne kadar hain olduğunu zaten biliyordum. Bu beni şaşırtmadı." Fakat Tanis, elfin şömine rafını tutan ellerinin bembeyaz kesildiğini gördü.

"Bunu sana kim anlattı?" diye sordu Astinus aniden. Tanis boş bulunarak irkildi. Tarihçinin varlığını neredeyse unutmuştu.

"Karanlık Kraliçe değildir her halde. O bu konuyu umursamaz."

"Hayır, hayır." Dalamar bir an için aklı karışmış gibi durdu. Belli ki aklı başka yerlerdeydi, içini çekerek, bir kez daha onlara baktı. Ölü şövalye Lord Soth anlattı. "Soth mu?" Tanis, artık ipin ucunu kaçırdığını hissetmeye başlamıştı.

Beyni, çılgınlar gibi tutunacak bir yer arıyordu. Birbirlerini gözetleyen büyücüler. Işığın rahipleri ile karanlığın büyücüleri bir arada. Işıktan medet umarak, sırtını karanlığa veren karanlık.

Karanlığa dönüşen ışık...

"Soth, Kitiara'ya sadakat yemini etti!" dedi Tanis aklı karışarak.

"Neden ona ihanet etsin ki?" Ateşe sırtını dönen Dalamar, Tanis'in gözlerinin içine baktı. Bir kalp atımı süresi zarfında ikisi arasında bir bağ, ortak bir anlayıştan, ortak bir ıstıraptan, ortak bir acıdan, ortak bir tutkudan oluşan bir bağ oluşmuştu. Ve Tanis aniden anlayınca ruhu dehşetle büzüştü. "Soth onu ölü istiyor," diye cevap verdi Dalamar.

Genç çocuk Solace sokaklarından yürüdü. Pek yakışıklı bir genç değildi ve bunu biliyordu genellikle çocuklara nasip olmayan bir farkındalıkla kendisi hakkında çok şey bildiği gibi. Bundan dolayı,

zamanının büyük dilimini kendi kendisiyle geçiriyordu, özellikle de yakışıklı olmadığı ve çok fazla şey bildiği için.

Ama o gün tek başına yürümüyordu. Yanında ikiz kardeşi Caramon vardı. Raistlin, köy sokağının tozları içinde ayaklarını sürüyerek gezip, etrafında bulutların oluşmasını seyrederken kaşlarını çatmıştı. Tek başına yürümüyor olabilirdi ama Caramon'la olduğu anda, onsuz olduğundan daha yalnız oluyordu. Herkes cana yakın, yakışıklı ikizine seslenip onu selamlıyordu. Herkes seslenip Caramon'u oyunlarına çağırıyordu. Kimse Raistlin'i çağırılmıyordu. Kızlar, hani o kendilerine özgü halleriyle Caramon'a gözlerinin ucuyla bakıyorlardı. Oysa kızlar Raistlin'i hiç fark etmemişlerdi bile.

"Caramon, Kalenin Kralı oynucan mı bizlen?" diye seslendi biri. "Sen de oynamak ister misin Raist?" diye sordu Caramon, yüzü heyecanla aydınlanarak. Güçlü, atletik bir yapıya sahip olan Caramon bu kaba, yorucu oyundan hoşlanıyordu. Fakat Raistlin bu oyunu oynarsa kısa bir süre sonra yorulacağını, başının döneceğini biliyordu. Ayrıca diğerlerinin, onu kimin takımının almak zorunda kalacağı konusunda tartışacaklarını da biliyordu. "Hayır. Ama sen oyna."

Caramon'un yüzü asıldı. Sonra omuzlarını silkerek, "Ziyanı yok Raist. Ben seninle kalmayı tercih ederim."

Raistlin boğazının kasıldığını, midesinin bir yumak olduğunu hissetti. "Hayır Caramon," diye tekrarladı yavaşça, "tamam. Sen git ve oyna."

"İyi gibi durmuyorsun Raist," dedi Caramon. "Önemli bir şey değil. Gerçekten. Hadi, bana öğrendiğin şu yeni sihir numarasını, şu paralarla yapılan numarayı yap..."

"Bana böyle davranma!" diye bağırdığını fark etti Raistlin. "Sana ihtiyacım yok! Seni etrafımda istemiyorum! Sen git! Git o ahmaklarla oyna! Bütün ahmaklar hep bir arada! Hiç birinize ihtiyacım yok!"

Caramon'un yüzü paramparça oldu. Raistlin, bir köpeğe tekme atmış gibi hissediyordu kendisini.

Bu his onu daha da çok hiddetlendirmekten başka bir işe yaramadı. Başını çevirdi.

"Tabii Raist, eğer istediğin buysa," diye geveledi Caramon. Omuzunun üzerinden arkasına bakan Raistlin ikizinin diğerlerinin peşinden koştuğunu gördü. Baçrıışları, gülüşleri ve onu karşılamalarını duymazlığa gelmeye çalışan Raistlin gölgeli bir yere oturup, torbasından büyükitaplarmdan birini çıkartarak çalışmaya başladı. Kısa bir süre sonra büyüünün çekiciliği onu tozdan, kahkaldardan, ikizinin incinmiş gözlerinden alıp götürdü. Onu, elementlere hükmettiği, gerçeği kendisinin denetlediği sihirli bir dünyaya taşıdı... Büyükitabı elinden yuvarlanarak, ayaklarının dibindeki toza düştü. Raistlin hayretle başını kaldırdı. Tam tepesinde iki oğlan duruyordu. Birinin elinde bir çomak vardı. Kitabı bu çomakla dürttükten sonra, çomağı kaldırıp Raistlin'i de göğsünden sertçe itti. Sız böceksiniz, dedi Raistlin çocuklara sessizce. Böcekler. Benim için hiçbir anlamınız yok. Hiçten de azsınız. Göğsündeki acıyı yok sayarak, önündeki böcek yaşam formunu yok sayarak, yine kitabına uzandı Raistlin. Oğlan parmaklarına bastı. Ürkmüş olduğu halde artık korkudan çok hiddet duyan Raistlin ayağa kalktı. Bütün geçim kaynağı elleriydi. Onlarla narin büyü bileşenlerini kullanıyor, onlarla Sanat'ın ince, gizemli sembollerini havaya çiziyordu.

"Beni rahat bırakın," dedi soğuk bir edayla; bir an için öyle bir konuşmuş, gözlerinde öyle bir bakış belirmişti ki oğlanlar gerilemişlerdi. Ama artık etraflarında bir kalabalık oluşmuştu. Diğer çocuklar da oyunlarını bırakarak eğlenceyi seyretmek için onlara katılmıştı. Diğerlerinin seyrettiğini fark eden çomaklı oğlan, sıska, zırlıtlı, burnu akan kitap kurdunun kendisinden üstün çıkmasını kabullenemedi.

"Yoksa n'aparsın?" diye alay etti oğlan. "Beni kurbağa mı yaparsın?"

Bir gülüşme oldu. Raistlin'in aklında büyüünün sözleri oluştu. Henüz öğrenmemiş olması gereken bir büyüydü; bu kötü bir büyüydü, insanın canı yakacak bir büyü, gerçek bir tehlike

karşısında kullanılması gereken bir büyü. Ustası çok hiddetlenecekti. Raistlin, ince tebessümüyle gülümsedi. Tebessüm ve Raistlin'in gözlerindeki ifade karşısında oğlanlardan biri geriledi.

"Gel gidelim," diye mırıldandı arkadaşına.

Fakat diğer oğlan yerinden ayrılmadı. Çocuğun arkasında Raistlin, yüzünde bir hiddet ifadesiyle ikizinin kalabalık içinde durduğunu gördü. Raistlin sözleri söylemeye başladı...

...ve sonra dondu kaldı. Hayır! Yalnız olan bir şey vardı!

Unutmuştu! Büyüsü işe yaramayacaktı!

Burada olmazdı! Sözler ağzına saçma sapan geliyor, bir anlam ifade etmiyordu. Hiçbir şey olmadı! Oğlanlar güldü. Elinde çomak olan oğlan, çomağı kaldırarak Raistlin'in midesine batırıp, nefesini kesip onu yere devirdi.

Raistlin elleri ve dizleri üzerine düşmüş soluklanmaya çalışıyordu. Birisi onu tekmeledi. Çomağın sırtında kırıldığını hissetti. Başka biri daha onu tekmeledi. Artık yerde yuvarlanıyor, toz bulutu içinde boğulur halde, ince kollarıyla çaresizce başını korumaya çalışıyordu. Tekmeler ve darbeler yağmur gibi iniyordu üzerine.

"Caramon!" diye bağırdı. "Caramon, bana yardım et!"

Fakat karşılık olarak derin, sert bir ses cevap verdi. "Bana ihtiyacın yoktu, unuttun mu?" Başına bir taş isabet ederek canını çok yaktı. Göremese de bu taşı atanın Caramon olduğunu biliyordu. Şuurunu kaybetmeye başlamıştı.

Birilerinin elleri uzanmış onu tozlu yol üzerinde sürüklüyordu; onu karanlık ve buz gibi soğuk bir çukura atıyorlardı. Onu oraya atacaklar o da düşecek, sonsuza kadar karanlık ve soğuk içinde düşecek ve hiç, hiçbir zaman yere çarpmayacaktı, çünkü çukurun dibi yoktu...

Crysanıa etrafına bakındı. Neredeydi? Raistlin neredeydi? Daha birkaç saniye önce onunlaydı, bitap bir halde ona dayanmıştı. Sonra aniden yok oluvermişti; kız kendisini tek başına, yabancı bir köyde yürürken bulmuştu.

Ama gerçekten yabancı mıydı? Daha önce de burada olduğunu hatırlar gibi oldu; ya da en azından benzer bir yerde bulunmuştu. Etrafını yüksek vallen ağaçları sarmıştı. Kasabanın evleri ağaçlar üzerine kurulmuştu. Ağaçların birinde bir han vardı. Bir levha gördü. Solace.

Ne kadar garip diye düşündü, kendi kendine etrafına bakarak. Evet burası Solace'tı. Kısa bir süre önce buraya, Caramon'u aramak için Tanis Yarımelf'le gelmişti. Ama bu Solace farklıydı. Her şey kırmızıya boyalıydı ve birazcık daha biçimsizdi. Durup gözlerini ovuşturup, görüntüyü netleştirmek geliyordu içinden. "Raistlin!" diye seslendi.

Hiç cevap yoktu. Yanından geçen insanlar sanki onu duymuyorlar, görmüyorlar gibi hareket ediyorlardı. "Raistlin!" diye seslendi, paniğe kapılarak. Ne olmuştu büyücüye? Nereye gitmişti?

Yoksa Karanlık Kraliçe...

Bir kalabalık gördü, çocuklar bağıırıp çağırıyor ve onların seslerini bastıran ince, cırtlak bir ses yardım istiyordu.

Dönüp bakan Crysania çocukların yerde büzüşmüş bir suretin etrafında toplanmış olduklarını gördü. Atılan yumrukları ve tekmeleri gördü; bir sopanın kalkıp, sertçe indiğini gördü. Yine o tiz ses çığlık attı. Crysania etrafındaki insanlara baktı ama onlar anormal bir şey görmüyor gibiydiler. Ak cüppesini topladığı gibi çocuklara doğru koşmaya başladı Crysania. Yaklaştıkça ortadaki suretin bir çocuk olduğunu gördü! Küçük bir oğlan! Ani bir dehşetle çocuğu öldürdüklerini fark etti! Kalabalığa varınca, uzaklaştırmak için çocuklardan birine uzandı. Kadının temasıyla çocuk Crysania'ya bakmak için döndü. Crysania telaşlanarak geriledi.

Çocuğun yüzü beyazdı, kadavra gibi, kuru kelle gibi. Derisi kemikleri üzerine iyice gerilmiş, dudakları menekşe rengini almıştı. Dişlerini gösterdi rahibeye, dişleri kara ve çürüktü. Çocuk eliyle rahibeye vurdu. Uzun tırnakları kadının derisini yırttı; yakan, onu felç eden bir acı tüm bedenine yayıldı. Boğulur gibi olan Crysania çocuğu bıraktı ve çocuk yüzünde sapık bir zevk tebessümüyleyerdeki çocuğa eziyet etmek için döndü.

Kolunda kanayan izlere bakan, acıdan başı dönüp bayılacak gibi olan Crysania oğlanın bir kez daha bağırdığını duydu.

"Paladine, yardım et bana," diye dua etti kız. "Bana kuvvet ver."

Kararlılıkla, iblis çocuklardan birini yakaladığı gibi yana fırlattıktan sonra bir başkasını tuttu. Yerdeki çocuğa ulaşmayı başardıktan sonra kendi bedenini çocuğun kanlar içinde kalmış, baygın bedenine siper ederken bir yandan da bütün gücüyle diğer çocukları uzak tutmaya çalışıyordu. Uzun tırnakların tekrar ve tekrar tenini yırttığını, zehirin bedenine yayıldığını hissetti. Fakat kısa bir süre sonra ona bir kez dokunduktan sonra çocukların ıstırap içinde çekildiklerini fark etti. Sonunda kâbusumsu yüzlerinde asık bir ifadeyle çekildiler ve kız, kan revan içindeki, hasta düşmüş kurbanlarıyla yalnız bıraktılar.

Rahibe kibarca oğlanın yaralı bedenini çevirdi. Kahverengi saçını eliyle geri iterek yüzüne baktı. Elleri titremeye başladı. O ince yüz yapısını, o narin kemikleri, çıkık çeneyi karıştırmaması mümkün değildi.

"Raistlin!" diye fısıldadı, minik eli, eline alarak.

Oğlan gözlerini açtı...

Kara cüppeli adam doğrulup oturdu.

Büyücü suratsızca etrafına bakınırken Crysania da ona bakıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu rahibe, titreyerek; zehrin vücudundaki etkilerini hissetmeye başlamıştı. Raistlin kendi kendine başını salladı.

"Bana bu şekilde eziyet ediyor," dedi yavaşça. "Benim en zayıf olduğumu bildiği noktadan bana saldırıyor." Kumsaati şeklindeki altın gözlerini Crysania'ya çevirdi, ince dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Benim için dövüştün. Onu yendin." Kızı kendine çekip onu kara cübbesinin içine alarak, sıkı sıkı sarıldı.

"Tamam işte, biraz dinlen. Acın dinecektir, sonra yolumuza devam ederiz."

Titremeye devam eden Crysania başını başbüyücünün göçsüne dayadı; büyücünün ciğerlerindeki nefesin ötüşünü ve hırlayışını duyabiliyor, gül yaprakları ile ölümün o hafif kokusunu alabiliyordu.

Demek ki o yürekli sözlerinden ve yeminlerinden bütün çıkan bu," dedi Kitiara alçak bir sesle. "Başka türlüünü mü umuyordun?" diye sordu Lord Soth. Üzerindeki kadim zırhın omuzlarını sükince çıkan soğuk sesin eşlik ettiği sözleri neredeyse anlamlı gelmişti. Fakat sözlerinde, Kitiara'nın ölü şövalyeye dik dik bakmasına neden olan ters bir tını vardı. Garip bir yoçunlukla parlayan kavuniçi gözlerinin kendisine baktığını gören Kitiara kızardı. Hislerini istediğinden daha fazla belli ediyor olduğunu fark etmek Kitiara'yı hiddetlendirmiş, daha da fazla kızarmasına neden olmuştu. O yüzden aniden Soth'a arkasını döndü.

Zırh, silahlar, parfümlü ipek çarşaf, kalın pöstekilerin garip karışımıyla döşenmiş olan odanın bir yanından, öte yanına geçen Kitiara, titreyen bir elle sabahlığının iki yanını, göğsünün üzerinden sıkı sıkı kapattı. Bu hareketinin ahlâkla bir ilgisi yoktu ve daha neden böyle davrandığını düşünmeye başladığı anda, bu hareketinin sebebini hemen anlamıştı. Elbette ki daha önce ahlâkla hiçbir zaman ilgilenmemişti, özellikle de üçyüz yıl önce bir avuç kül olmuş bir yaratığın yanındayken. Fakat aniden, var olmayan yüzündeki o alev alev gözlerin altında kendisini rahatsız hissetmişti. Kendişini çıplak ve gözler önünde hissetmişti.

"Yo, tabii ki hayır," diye cevap verdi Kitiara soğuk bir edayla.

"Sonuç olarak bir kara elf," diye devam etti Soth, aynı, hatta biraz daha sıkkın bir tonda. "Ayrıca kardeşinden, ölümden korktuğundan daha fazla korktuğunu da saklamıyor. Dizleri titreyen bir avuç yaşlı güçsüz büyücünün yanında olmaksızın Raistlin'in yanında savaşması seni şaşırtıyor mu?"

"Ama kazanabileceği o kadar çok şey vardı ki!" diye karşı çıktı Kitiara, elinden geldiğince sesini Soth'un ses tonuna uydurmaya çalışıyordu. Titreyerek yatağının ayak ucunda duran kürk bir sabahlığı alarak omuzlarına attı. "Ona Kara Cüppelilerin liderliğini önermişlerdi. Bundan sonra da, ParSalian'ın ardından Divan'ın başı Krynn üzerindeki tartışmasız tek büyü ustası olacağından emindi.

Üstelik başka ödülleri de biliyordun Kara Elf, diye ekledi Kitiara sessizce, kendisine bir kadeh kırmızı şarap koyarken. Benim o aklını kaçırmış kardeşim yenildikten sonra seni durdurabilecek kimse kalmayacaktı. Ya planlarımıza ne oldu? Sen asanla, ben kılıcımınla hüküm sürecektik. Şövalyeleri dize getirecektik! Elfleri yurtlarından senin yurdundan sürecektik! Sen büyük bir zaferle dönecektin sevgilim ve ben senin yanında olacaktım!

Şarap kadehi elinden kayıp düştü. Kadehi yakalamaya çalıştı. Eli çok hızlı ve çok güçlüydü. Narin kadeh elinde parçalandı, etini kesti. Halıya dökülen şaraba, kanı karıştı.

Kitiara'nın savaş yaraları, aşıklarının elleri gibi yayılmıştı tüm bedenine. Bu yaralan gözünü kırpmadan, mızımızlanmadan taşımıştı. Ama şimdi gözleri yaşlarla doldu. Acı dayanılır gibi değildi.

Yanında içi su dolu bir kase belirdi. Kitiara elini soğuk suya daldırarak, ağlamamak için dudaklarını dişledi. Su hemen kıpkırmızı oldu.

"Rahiplerden birini getir!" diye hırladı yanında durmaya devam edip, onu kıpır kıpır gözlerle izleyen Lord Soth'a. Kapıya yürüyen ölü şövalye, hemen yanından uzaklaşan bir hizmetkâra seslendi. Dişlerinin arasından küfreden, gözlerini kırpıştırarak göz yaşlarını engellemeye çalışan Kitiara bir havlu tuttuğu gibi elini sardı. Rahip geldiğinde havlu kan içinde kalmıştı; Kitiara'nın yüzü de yanmış teni altında kül rengine dönmüştü.

Karanlıklar Kraliçesi'ne dualar mırıldanan rahip eğildiğinde Beş Başlı Ejderha madalyonu Kit'in eline değdi. Kısa bir süre içinde yaralı eti kapandı ve kanama durdu.

"Kesik çok derin değil. Kalıcı bir zarar vermemesi icap eder," dedi rahip, teselli edercesine. "Senin adına sevindim!" diye atlıdı Kitiara, hâlâ üzerine çökmüş olan o anlamsız baygınlık haliyle savaşarak. "O benim kılıç kullandığım elim."

"Kılıcı alışık olduğunuz rahatlık ve hünerle kullanabileceksiniz, sizi temin ederim haşmetmeap," diye cevap verdi rahip. "Size başka..."

"Hayır! Çık dışarı!"

"Lordum," rahip eğilerek selam verdi, "şövalyem" ve odadan ayrıldı.

Soth'un alevli gözlerine bakmak istemeyen Kitiara başını ölü şövalyeden öte yana çevirerek, gözden uzaklaşmakta olan rahibin hışırtılı cübbesine kaşlarını çatarak baktı.

"Ne ahmaklar! Onları beslemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Yine de, zaman zaman işe yarayabiliyorlar." Tamamen iyileşmiş görünse de eli hâlâ ağrımaya devam ediyordu. Hepsi aklında olup bitiyor, dedi kendi kendine buruklukla. "Eh, sence şu ... şu Kara Elf meselesinde ne yapmalıyım?" Ama öte yandan daha Soth cevap veremedi Kitiara ayağa fırlamış hizmetkârına bağırp çağırmaya başlamıştı bile.

"Temizleyin şu pisliği. Bana başka bir kadeh getirin." Korkudan sinmiş adamın yüzüne bir tokat indirdi. "Bu kez altın kadehlerden birini getir. Şu elf yapımı narin şeylerden nefret ettiğimi biliyorsunuz! Götür şunları gözüm görmesin! Atın hepsini!"

"Hepsini atalım mı!" diye karşı çıkmayı göze aldı hizmetkâr. "Ama onlar çok kıymetli Lordum.

Bunlar Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'nden gelmişti, bunlar hediyeydi..."

"Sana bunları at dedim!" Kitiara kadehleri tuttuğu gibi birer birer odasının karşı duvarına fırlattı. Hizmetkâr, başının üzerinden her bardak geçtiğinde eğilerek, siniyordu. Son bardak da kadının elinden fırlayınca, Kitiara köşedeki bir sandalyeye çöküp dimdik önüne bakmaya başladı; ne kıpırdıyor, ne konuşuyordu.

Hizmetkâr aceleyle kırık camları süpürdü, kâsenin içindeki kanlı suyu boşattı ve ayrıldı. Şarapla geri geldiğinde Kitiara hâlâ kıpırdamadan oturuyordu. Lord Soth da. Ölü şövalye odanın ortasında durmaya devam ediyor, gözleri odanın artmakta olan karanlığında parlıyordu.

"Mumları yakayım mı Lordum?" diye sordu hizmetkâr yavaşça; şarap şişesini ve altın kadehi bırakırken.

"Çık dışarı," dedi Kitiara, sıkıldığı dişleri arasından.

Hizmetkâr eğilip selam vererek ayrıldı ve kapıyı ardından kapattı.

Duyulmayan adımlarla hareket eden şövalye odayı geçti. Hâlâ kıpırdamadan duran ve görünüşe göre görmeyen gözlerle bakan Kitira'nm yanına gelip, elini omuzuna koydu. Kadın, görünmeyen parmakların temasıyla irkildi; parmakların soğuğu içine işledi. Ama çekilmedi.

"Ee," dedi Kit yine, sadece ölü şövalyenin gözlerinden çıkan ateşle aydınlanan odaya bakınarak, "sana bir soru sordum. Dalamar ile kardeşimin bu çılgınlığını nasıl durdurabiliriz? Karanlık Kraliçe hepimizi yok etmeden ne yapabiliriz?"

"Palanthas'a saldırmaksın," dedi Lord Soth.

"Bu yapılabilir sanırım!" diye mırıldandı Kitiara, düşünceli bir halde hançerinin kabzasını bacağına vurarak.

"Son derece dahice Lordum," dedi güçlerinin komutanı sesinde gizlemediği, samimi bir takdirle. Neredeyse kırk yaşlarında bir insan olan komutan, Ejderha Orduları generali olabilmek için dişini tırnağına takmış, bir sürü insan öldürmüştü. Kambur ve sevimsiz olan, yüzünü kesen bir yarayla da biçimsizleşen komutan Kitiara'nm birçok komutanının eskiden zevkine varmış olduğu şeyleri tadamamıştı. Ama umudu da yok sayılmazdı. Bakışlarını kaldırınca kadının yüzünü gördü son günlerde normalin üzerinde soğuk ve sert olan yüzü, komutanın iltifatıyla zevkten aydınlanmıştı. Hatta Kit adama gülümsemeye bile tenezzül etmişti...hani o kullanmasını çok iyi bildiği çarpık tebessümüyle. Komutanın kalbi daha hızlı çarpmaya başladı.

"Yeteneğini kaybetmemiş olduğunu görmek hoş," dedi Lord Soth, boşluktan gelirmiş gibi çıkan sesi harita odasında yankılanırken.

Komutan ürperdi. Artık ölü şövalyeye alışmış olması gerekirdi. Karanlık Kraliçe onun, ölüm şövalyesi ve iskelet askerleriyle birlikte yeterince savaştığını biliyordu. Fakat kara cüppesi, kararmış ve kanlı zırhını saran şövalyenin etrafını bir mezar soğukluğu çevreliyordu. Kitiara ona nasıl tahammül ediyor? diye merak etti komutan.

Onun kadının yatak odasına bile gittiğini söylüyorlar! Bu düşünce komutanın kalp atışlarını hemen normale döndürdü. Belki de köle

kadınlar o kadar kötü sayılmazdı. En azından insan onlarla karanlıkta yalnız kalınca!

"Tabii ki yeteneğimi kaybetmedim!" diye cevap verdi Kitiara o kadar hiddetli bir kızgınlıkla ki komutan etrafına huzursuzca bakınarak, ayrılmak için bahaneler uydurmaya başladı. Allahtan, bütün bir Sanction şehri savaşa hazırlandığı için bahane bulmak zor olmuyordu.

"Eğer bana verecek başka bir emriniz yoksa lordum," dedi komutan eğilip selam vererek, "gidip cephanelikteki işleri bir denetlemem gerek. Yapacak çok iş var ama zaman az."

"Tabii, sen git," diye mırıldandı Kitiara dalgın dalgın; gözleri ayaklarının altındaki taşlara işlenmiş muazzam haritadaydı. Arkasını dönen komutan ayrılmaya başladı; enli kılıcı zırhına çarpıyordu. Fakat tam kapıdayken lordunun sesi onu durdurdu. "Kumandan?"

Döndü. "Lordum?"

Kitiara bir şey söylemeye yeltendi, durdu, dudaklarını ısırıp, sonra devam etti, "Bu...bu gece akşam yemeğinde bana refakat etmek ister misin, diye düşünmüştüm." Omuzlarını silkti. "Ama sormak için geç kaldım. Sanırım başka planlar yapmışsındır." Komutanın aklı karışarak tereddüt etti. Avuçlarının içi terlemeye başladı. "Aslında lordum, öncelikli bir sözüm var fakat çok rahatlıkla değiştirebilirim..."

"Yo," dedi Kitiara, rahatladığına dair bir ifade yüzünden gelip geçmişti. "Yok, gerek yok. Başka bir akşam. Gidebilirsin."

Hâlâ kafası karışık olan komutan yavaşça dönerek bir kez daha odadan çıkmaya yeltendi. Tam çıkarken ölü şövalyenin yanan gözlerinin onu delip geçen bakışlarını yakaladı.

şimdi kendime akşam yemeği için birini ayarlamalıyım, diye düşündü komutan koridordan giderken. Zor değil. Bu gece için de esir kızlardan birini çağırırım; gözde mi...

"Rahatlamış olman lâzım. Kendini zevk dolu bir akşama hazırla," dedi Lorth Soth, komutanın ayak sesleri Kitara'nın askeri karargâhının koridorlarından uzaklaşıp giderken.

"Yapacak çok iş var ama zaman az," diye yanıtladı Kit, ayaklarının altındaki haritaya dalmış gitmiş numarası yaparak. "Sanction" diye işaretlenmiş yerde durmuş odanın kuzey batı köşesinde etrafındaki dağların korudukları bir yarıktaki yuvalanmış duran Palanthas'a baktı.

Onun bakışlarını izleyen Soth yavaşça bu mesafeyi katederek çatallı dağların arasındaki tek geçide, "Yüce Rahip Kulesi" denen yere gelip durdu.

"Şövalyeler seni burada durdurmak isteyecektir tabii ki," dedi Soth. "Seni son savaşta durdurdukları yerde."

Kitiara kıvrık saçlarını sallayarak sırttı ve Soth'a doğru ilerledi. O hafif kasıla kasıla yürüyüş tarzı geri gelmişti. "Şimdi bu görülmeye değer mi? Bütün o güzel şövalyeler bir sıra halinde dizilmiş." Aniden kendisini haftalardır hissetmediği kadar iyi hisseden Kitiara bir kahkaha saldı. "Biliyor musun, onlar için sakladığımız şeyleri gördüklerinde yüzlerinde belirecek ifadeyi görmek bile koca bir savaşa bedel."

Yüce Rahip Kulesi üzerine basarak topuğuyla ezdikten sonra Palanthas'a doğru ilerledi. "En sonunda," diye mırıldandı, "süslü minik hanım savaş kılıcının yumuşak, dolgun teninde bir yarık açıldığını hissedecek." Gülümseyerek Lord Soth'a bakmak için döndü. "Galiba bu gece komutanı akşam yemeğine istiyorum. Çağırın onu." Soth ses çıkarmadan boyun eğdi, kavuniçi gözleri eğlentiyle parlıyordu. "Tartışacağım bir sürü askeri konu var." Kitiara zırhının tokalalarını açmaya başlayarak bir kahkaha attı yine. "Savunmasız kanatlarla, surlardaki gediklerle, girmekle, yarmakla ilgili..."

"Sakinleş artık Tanis," dedi Lord Gunthar, iyi niyetle.

"Aşırı heyecanlım." Tanis Yarımelf bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?" Gunthar arkasını döndü; elinde (mahzen merdivenlerinin hemen yanındaki karanlık köşede duran fiçidan alınmış) en iyi biralarından bir kupa tutuyordu. Bunu Tanis'e uzattı. "Aşırı heyecanlı olduğum konusunda haklısın, dedim!" diye sözünü kesti Yarımelf, söylediği şeyin bunla bir ilgisi

olmadığı halde; ama bunu söylemek, Solamniya şövalyeleri'nin liderine, asıl söylemiş olduğu şeyi tekrarlamaktan daha uygundu. Lord Gunthar uth VVistan şövalyelerin asırlardır sembolü haline gelmiş ve son günlerde de pek moda olan uzun bıyıklarını eliyle okşar gibi yaparak tebessümünü gizledi. Tabii ki Tanis'in ne demiş olduğunu duymuştu. Gunthar başını salladı. Neden bu konudoğrudan doğruya getirilmemişti? şimdi, sınırları gergin olduğu anlaşılan düşman güçlerinin bu önemsiz hareketlenmesinin yanısıra bir de kara cüppeli büyücünün çırakları, beyaz cüppeli rahipler, sınırları gergin kahramanlar ve bir kütüphaneciyle uğraşmak zorunda kalacaktı! içini çeken Gunthar, dalgın dalgın bıyıklarını çekti. Eh bir tek kender eksik kalmıştı...

"Tanis, dostum, otur. Ateşin yanında biraz ısın. Uzun bir yolculuk yapmışsın; üstelik baharın bu son günleri için serin bir gün. Denizciler sık sık esen bir rüzgârdan, ya da o tür bir saçmalaktan söz ediyordu. İnşallah yolculuğun iyi geçmiştir? Sana söylememde mahsur yok, şahsen ben grifonları, ejderhalara tercih ederim..."

"Lord Gunthar," dedi Tanis gerginlikle, ayakta durmaya devam ederek. "Sancrist'ten buraya kadar rüzgârları veya grifonlarının meziyetlerinin ejderhalardan fazla olduğunu konuşmak için uçmadım! Tehlike içindeyiz! Sadece Palanthas değil ama bütün dünya tehlikede! Eğer Raistlin başarır..." Tanis elini yumruk yaptı. Daha fazla konuşmadı.

Yaşlı hizmetlisi VVills'in mahzenden yeni getirmiş olduğu sürahiden kupasını dolduran Gunthar yarımelfin yanına gitti. Elini Tanis'in omzuna koyarak adamı kendisine doğru çevirdi.

"Sturm Brightblade seni çok övmüştü Tanis. Laurana ile sen onun en yakın dostlarıydınız." Bu sözler üzerine Tanis başını eğdi. şimdi bile, Sturm'ün ölümünden iki yıl sonra bile, arkadaşının kaybını içi sızlamadan anamıyordu.

"Sadece onun söylediklerine dayanarak bile sana saygı gösterirdim, çünkü Sturm'ü kendi oğullarımdan biri gibi sever sayardım," diye devam etti Lord Gunthar ciddiyetle. "Ama ben de

bizzat seni sevdim ve seni takdir ettim. Savaştaki cesaretin tartışılmaz; şeref, soyluluğun şövalyelere layık." Tanis bu şeref ve soyluluk sözleri karşısında huzursuzca başını salladı ama Gunthar bunu fark etmedi bile. "Savaş sonunda sana verilen onuru fazlasıyla hak ediyordun. Savaş bittiğinden beri yaptıkların inanılmaz. Laurana ile birlikte yüzyıllardır ayrı kalmış olan ulusları birleştirdiniz. Porthios anlaşmayı imzaladı ve Thorbardin cüceleri yeni bir kral seçer seçmez imzalayacak."

"Teşekkür ederim Lord Gunthar," dedi Tanis, bir yudum bile almamış olduğu bira kupası elinde gözlerini ayırmadan ateşe bakarken. "İltifatlarınız için teşekkür ederim. Ben de bunları hak etmiş olduğumu düşünmek isterdim. Şimdi bütün bu tatlı sözlerin nereye gittiğini söylerseniz..."

"Gördüğüm kadarıyla elften çok insansın," dedi Gunthar hafif bir tebessümle. "Pekâlâ Tanis. Elflerin hoşluklarını atlayarak, gelmek istediğim noktaya atlayacağım. Galiba geçmişte yaşadıkların seni biraz aceleci yapmış; hem seni, hem Elistan'ı. Dürüst olalım dostum. Sen bir savaşçı değilsin. Hiçbir zaman öyle bir eğitim almadın. Bu son savaşa bir rastlantı sonucu bulaştın. Şimdi, benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum. Gel, gel..."

Tanis dolu kupasını şömine rafına bırakarak, Gunthar'ın güçlü eliyle kendisini çekip götürmesine izin verdi. Onu şövalyelerin tercih ettikleri cinsten masif, sade ama rahat mobilyalarla dolu odadan geçirdi. Burası Gunthar'ın savaş odasıydı; duvarlara şövalyelerin Üç Tarikatı'nın; Gül, Kılıç ve Taç sancakları yanı sıra kılıçlar, kalkanlar asılmıştı. Yıllar boyunca yapılmış olan savaşların ganimetleri saklandıkları yerlerde pırıl pırıl duruyordu. Baş köşede, bütün duvarı bir boydan bir boya kaplayan bir ejderhamızrağı Theros Ironfeld in ilk yaptığı mızrak duruyordu. Etrafına ise çeşitli goblin kılıçları, bir ejderanın çirkin, testere ağızlı kılıcı, devasa, çift ağızlı bir ogre kılıcı ve kötü namı şövalye Derek Crownguard'a ait bir kılıç vardı.

Bu etkileyici bir düzenlemeydi; şövalyelerin emrinde geçen onurlu bir yaşama şahitlik ediyordu. Gunthar dönüp bir bakmadan bunların yanından yürüyüp geçti, odanın bir köşesinde büyük bir

masanın durduğu yere doğru yöneldi. Masanın altındaki küçük bir bölmede rulo edilmiş haritalar duruyordu; her bölüm de dikkatlice etiketlenmişti. Bir an için onları inceledikten sonra Gunthar eğilip bir harita çekerek bunu masanın üzerine serdi. Eliyle Tanis'i yakınına çağırdı. Yarımelf sakalını kaşıyarak ve ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışarak ona yaklaştı.

Gunthar memnuniyetle ellerini ovuşturdu. Artık havasına girmişti. 'Bu lojistik bir mesele Tanis. Saf ve basit. Bak, Ejderha Yüceefendisi nin ordusu burada, Sanction da kısmış kalmış. Şimdi, Yüceefendi nin güçlü olduğunu kabul ediyorum, elinde savaşın başlamasından başka bir şey istemeyen çok sayıda ejderan, goblin ve insan var. Ayrıca ajanlarımızın Sanction'da bir hareketliliğin gözleendiğine dair raporlar getirdiklerini de itiraf etmeliyim. Yüceefendi'nin aklında bir şeyler var. Ama Palanthas'a saldırmak! Cehennem adına Tanis, katetmek zorunda olduğu şu araziye bir düşün!

Ve bu arazinin çoğu da şövalyelerin denetiminde! Diyelim ki, bütün bu yol boyunca savaşacak insan gücü var, erzak taşınması gereken şu mesafeye bir baksana! Erzak birliklerini korumak için koca bir orduya ihtiyaç duyardı. Bu erzak yollarını çok rahatlıkla keseriz, istediğimiz yerden hem de."

Gunthar yeniden bıyığını çekiştirdi. "Tanis, o orduda bende saygı uyandıran bir tek Yüceefendi Kitira'ydı. Hem acımasız, hem hırslı ama aynı zamanda zeki ve gereksiz riskleri göze almayacağı kesin. İki yıldır ordusunu kurmak için, bizim cesaret edip ona saldırmayacağımızı bildiği bir yerde güçlenerek bekledi. Böyle bir hayalle boşa atamayacak kadar çok şey kazandı." "Sanırım onun planı bu değil," diye mırıldandı Tanis. "Başka ne planı olabilir ki?" diye sordu Gunthar büyük bir sabırla. "Bilmiyorum," diye kestirdi Tanis. "Ona saygı duyduğunu söylüyorsun, ama ona hak ettiği saygıyı veriyor musun? Ondan yeterince korkuyor musun? Ben onu tanıyorum ve aklında bir şeylerin olduğunu hissedebiliyorum..." Sesi alçalıp, kesildi; kaşlarını çatarak haritaya baktı.

Gunthar sessiz duruyordu. Tanis Yarımfelf ile bu Kitiara hakkında garip söylentiler duymuştu. Bunlara inanmamıştı tabii ki ama yarımfelfin bu kadın hakkındaki bilgisinin derinliklerini daha fazla karıştırmamayı hayırlı buldu.

"İnanmadın değil mi?" diye sordu Tanis aniden. "Söylediklerimin hiç birine?"

Huzursuzca kıpırdanan Gunthar bıyığının her iki yanını da düzeltti, eğilerek aşırı bir titizlikle haritayı rulo yapmaya başladı. "Tanis, oğlum, sana saygı duyduğumu bilirsin..."

"Bunları daha önce konuşmuştuk."

Gunthar lafının kesilmiş olmasına kulak asmadı. "Ayrıca bu dünyada Elistan'dan daha derin bir hürmet beslediğim biri olmadığını da bilirsin. Ama ikiniz birden bana Kara Cüppeli üstelik kara bir elften duyduğunuz şu büyücü Raistlin'in yeniden Cehennem'e girip Karanlıklar Kraliçesi'ni tehdit etmesiyle ilgili bir masal anlattığınızda! Eh, Tanis, o zaman kusura bakma. Artık genç bir adam olmadığım kesin. Hayatım boyunca çok garip şeylere tanık oldum Ama bu daha ziyade bir çocuk masalına benziyor!"

"Ejderhalar için de aynı şeyi söylemişlerdi," diye mırıldandı Tanis, sakalının altından kızarak. Bir an için başı öne eğik durduktan sonra sakalını kaşıyarak Gunthar'a dikkatle baktı. "Lordum, Raistlin'in büyümesine tanık oldum. Onunla birlikte seyahat ettim, onu gördüm, hem onunla, hem ona karşı savaştım. Bu adamın neye muktedir olduğunu biliyorum!" Tanis, Gunthar'ın kolunu kavradı. "Eğer nasihatimi dinlemezseniz, o zaman Elistan'inkini dinleyin! Size ihtiyacımız var Lord Gunthar! Size ve şövalyelere ihtiyacımız var. Yüce Rahip Kulesi'ni güçlendirmeniz gerek. Çok az vaktimiz var.

Dalamar bize Karanlık Kraliçe'nin varlık düzleminde zamanın hiçbir anlam taşımadığını söyledi. Raistlin onunla aylarca, hatta yıllarca savaşıyor olabilir ama bu bize sadece bir gün gibi gelebilirmiş. Dalamar efendisinin her an dönebileceğini söylüyor. Ben ona inanıyorum; Elistan da inanıyor. Biz ona neden

inaniyoruz Lord Gunthar? Çünkü Dalamar ürkmüş. Korkuyor..,biz de korkuyoruz.

"Casuslarımız Sanction'da olağan dışı bir hareketliliğin olduğunu söylüyor. Bu kanıtın yeterli olduğuna kuşku yok! Bana inan Lord Gunthar, Kitiara kardeşinin yardımına koşacak. Çünkü eğer başarılı olursa kardeşinin kendisini dünyanın hükümdarı yapacağını biliyor. Ve her şeyini sadece bu şans için riske atacak kadar da iyi bir kumarbaz o! Lütfen Lord Gunthar, beni dinlemeyecekseniz bile, hiç olmazsa Palanthas'a gelin! Elistan ile konuşun!"

Lord Gunthar önünde duran adamı dikkatle inceledi. şövalyelerin lideri, bulunduğu konuma her şeyden önce adil ve dürüst bir adam olduğu için yükselmişti. Aynı zamanda bir insan sarrafıydı da. Savaştan sonra tanıştığı andan beri yarımelfi sevmiş ve takdir etmişti. Ama bir türlü fırsat bulup da onunla samimi olamamıştı. Tanis'de, kurmuş olduğu gözle görülmeyen engellerin aşılmasını engelleyen bir şey, bir çekingenlik, bir içine kapanıklık vardı. Gunthar şimdi ona bakınca kendisini bu güne kadar olduğundan çok daha yakın hissetti Tanis'e. Hafif çekik gözlerinde bir irfan gördü; pek öyle kolayca kazanılmamış, içindeki ıstırap ve acılardan süzülüp gelmiş bir irfan. Korktuğunu hemen kabul edecek kadar cesaretini sindirmiş birinin korkusunu gördü onda. Ona bakınca bir lider gördü. Öyle sadece kılıcını sallayarak savaşta insanların saldırmalarını sağlayan biri değil, sakin bir tarzda, insanlardan en fazlasını alabilen, içlerinde olduğunu bile bilmedikleri cevherlere ulaşmaları için insanlara yardım eden bir lider. Sonunda Gunthar o güne kadar idrak edemediği bir şeyi anladı. Soyu nesiller boyu hiç kirlenmeden devam etmiş olan Sturm Brightblade'in neden bu piç yarımelfi eğer söylenenler doğruysa acımasız bir tecavüzün bir ürünü olan bu yarımelfi izlemeyi seçmiş olduğunu artık biliyordu. Artık bir elf prensesi ve tanıdığı en güzel, en güçlü kadınlardan biri olan Laurana'nın neden her şeyini hatta hayatını bile bu adamın aşkı için gözden çıkartmış olduğunu anladı.

"Pekâlâ Tanis." Lord Gunthar'ın sert yüzü yumuşadı; sesindeki soğuk, kibar ton ısındı. "Seninle Palanthas'a geleceğim. şövalyeleri silah altına alarak Yüce Rahip Kulesi'ni savunacağız. Söylemiş olduğum gibi bizim casuslarımız Sanction'da olağandışı bir hareketlilik konusunda bizi uyarmadı. Kabuklarından çıkmak şövalyeler'in incilerini dökecek değil ya. Araziye çıkmayalı çok olmuştu zaten."

Kararını verdikten sonra Lord Gunthar derhal bütün ev halkını harekete geçirdi; hizmetlisi VVills'e seslenerek zırhının getirilmesini, kılıcının bileylenmesini ve griffon'unun hazır edilmesini emretti. Kısa bir süre sonra hizmetkârları oraya buraya koşuşturuyordu ki itaatkâr görünüşlü eşi içeri girdi ve ilkbahar şafağı Kutlamalarına pek bir şey kalmadığı halde kürk yakalı, ağır pelerini yanına alması konusunda ısrar etti.

Bu kargaşalıkta unutulmuş olan Tanis şömineye doğru ilerleyerek bir kupa bira aldı ve zevkine varmak için şömine kenarına oturdu. Ama birayı tadamadı bile. Aevlere dalarak, bir kez daha o çekici, çarpık tebessüm ile kara, kıvrıkcık saçları gördü...

Cehennemini biçimi bozulmuş kırmızı renkli topraklarında ne kadar zamandır gittikleri hakkında Crysania'nın bir fikri yoktu. Zaman artık bir anlam veya alaka içermiyordu. Bazen buraya geleli daha ancak bir iki saniye olmuş gibi geliyordu, bazen ise bu garip ve değişken arazide yorucu yıllar boyunca yürüdüğünü sanıyordu. Kendisini zehirden kurtarmıştı ama zayıf ve bitkin durumdaydı. Kollarındaki çizikler kapanmıyordu. Bunlara her gün yeni sargılar sarıyordu. Gece olduğunda sargılar kan içinde kalıyordu.

Acıkmıştı ama açlığı yaşamını devam ettirmek için yiyeceklere gereksinim duymasından ziyade bir çilek veya fırından yeni çıkmış sıcak bir ekmekten bir lokma veya bir kök naneye duyulan bir açlıktı. Susuzluk da hissetmiyordu ama yine de tüm berraklığıyla akan bir suyun, kabarcıklar çıkartan bir şarabın veya tarbean çayının keskin, sert kokusunu hayal edip duruyordu. Bu diyarda bütün sular kızılıntrak bir kahverengine sahipti ve kan kokuyordu.

Yine de ilerlediler. En azından Raistlin öyle diyordu. Crysania zayıfladıkça o daha da güçleniyor gibiydi. Artık kızın yürümesine zaman zaman yardım eden o oluyordu. Hiç dinlenmeden yollarına devam etmelerinde ısrarcı olan, birbiri arı sıra kasabalardan geçen ve Godshome'a yaklaştıklarını söyleyen artık oydu. Yeraltındaki bu diyarda köylerin Qeshu, Xak Tsaroth ayna görüntüleri Crysania'nın aklında bulanıklaştılar. Cehennemin Yeni Deniz'ini geçtiler, berbat bir yolculuktu. Suya bakan Crysania, Afet'te ölen herkesin dehşet dolu yüzlerinin kendine baktığını görmüştü. Raistlin'in, Sanction olduğunu söylediği bir yerde karaya çıktılar. Crysania kendisini en çok burada bitap hissetti çünkü Raistlin, Karanlık Kraliçe'nin yandaşlarının ibadetlerinin merkezinin burası olduğunu söylemişti. Mabetleri, Kıyamet Efendileri diye bilinen dağların çok altlarına inşa edilmişti. Burada, demişti Raistlin, Savaş sırasında iyi ejderhaların yumurtadan çıkmamış yavurularını kötü ve sapkın ejderanlar haline sokan kötü ayinler yapılmıştı.

Uzun bir süre ya da belki de sadece bir saniye olmuştu başlarına bir şey gelmemişti. Kimse siyah cüppesi içindeki Raistlin'e başlarını çevirip bir ikinci kez bakmıyordu; Crysania'ya ise bir kez bile bakan yoktu. Sanki gözle görülmüyordu. Sanction'dan kolayca geçmişlerdi; Raistlin'in hem gücü, hem de kendisine güveni artıyordu. Crysania'ya artık çok yaklaştıklarını söyledi. Godshome Khalkist Dağları'nın kuzeyinde bir yerlerdeydi. Bu garip ve korkunç diyarda Raistlin'in yönünü nasıl bulduğu Crysania'nın akıl sır erdiremediği bir şeydi onlara yön verecek hiçbir şey yoktu ne bir güneş, ne aylar, ne de yıldızlar vardı. Ne kelimenin tam anlamıyla geceydi, ne de gerçek anlamda gündüz; tam arada kalan korkunç, kızılımtırak bir aydınlık. Öte yandan bunları düşünerek Raistlin'in yanında halsiz bir durumda, her yer aynı görüldüğü için nereye gittiğine bile bakmadan zorla yürürken aniden başbüyücünün olduğu yerde duruverdiğini gördü. Büyücünün aniden derin bir nefes aldığını, gerginleştiğini hisseden Crysania hemen telaşlanarak başını kaldırdı.

Beyaz öğretmen cüppesi giymiş orta yaşlı bir adam yoldan onlara doğru ilerliyordu... "Tekrarlayın bakayım; ayrıca sözlere gerekli vurguları vermeyi ihmal etmeyin." Yavaşça sözleri söyledi. Sınıfın öğrencileri yavaşça tekrarladı. Biri hariç hepsi. "Raistlin!"

Sınıf sustu.

"Usta?" Raistlin bu sözü söylerken sesindeki alayı gizleme zahmetine bile katlanmamıştı.

"Senin dudaklarının kıpırdadığımı görmedim."

"Belki kıpırdamadıkları için görmemişsinizdir Usta," diye cevap verdi Raistlin.

Eğer genç büyük kullanıcısının sınıfındaki başka biri böyle bir söz söyleyecek olsa öğrenciler gülüşürlerdi. Fakat Raistlin'in, kendilerini de en az Ustaları kadar küçük gördüğünü biliyorlardı; o yüzden kaşlarını çatarak ona baktılar ve huzursuzca kıpırdandılar.

"Sen büyüü biliyorsun, öyle değil mi çırak?"

"Elbette ki büyüü biliyorum," diye yapıştırdı cevabı Raistlin.

"Daha altı yaşındayken bu büyüü biliyordum! Siz ne zaman öğrendiniz? Dün gece mi?"

Usta hiddetten köpürdü, yüzü kızgınlığıyla morardı. "Bu kez çok ileri gittin çırak! Bana çok sık hakaret etmeye başladın!"

Sınıf Raistlin'in gözleri önünden solup, eriyip gitti. Sadece Usta kaldı ve Raistlin izlerken yaşlı hocasının cüppesi siyahlaştı! Aptal, ablak suratı kötülüğün sadist ve şeytani çehresine dönüşmüştü. Boynunda kantaşından bir pandantif belirdi.

"Fistandantilus!" dedi Raistlin nefesi kesilerek.

"Yine karşılaştık çırak. Ama büyüün nerede şimdi?" Büyücü kahkaha attı. Buruşmuş elini uzatarak kantaşından pandantifle oynamaya başladı.

Raistlin'in her yanını bir paniktir kapladı. Büyüsü neredeydi? Büyülerin sözleri paldır küldür aklına geldi ama daha o bunların hiçbirine ulaşmadan aklından kayıp gittiler. Fistandantilus'un elinde bir ateş topu belirdi. Raistlin korkudan boğulur gibi oldu.

Asa!, diye düşündü aniden. Büyücülük Asası. Onun büyü de burada etkilenmemişti ya! Asayı kaldırıp önünde tutarak, asaya kendisini korumasını buyurdu. Fakat asa Raistlin'in elinde eğilip bükülmeye, kurumaya başladı. "Hayır!" diye haykırdı dehşet ve hiddetle. "Emrime riayet et! Riayet et!"

Asa Raistlin'in koluna dolandı; artık bir asa değil, koca bir yıldı. Parlak dişleri etine battı.

Çılgık atan Raistlin dizleri üzerine çökerek kendisini asanın zehirli ısırığından korumaya çalıştı. Fakat bir düşmanıya savaşırken diğerini unutmuştu. Büyünün örümcek ağmsı sözlerini duyunca korkuyla bakışlarını kaldırdı. Fistandantilus gitmişti ama yerinde bir drow...bir kara elf duruyordu. Raistlin'in Sınav'ın son faslında dövüşmüş olduğu kara elf. Derken kara elf Dalamar oldu, ona bir ateş topu attı; top gelirken kılıç oldu ve ona sakalsız bir cüce tarafından saplandı.

Etrafını alevler kapladı, çelik, bedenini deşti, zehirli dişler tenine saplandı. Karanlığa batmaya başlamıştı ki beyaz bir ışıkla yıkandı, ak cüppeler tarafından sarılarak yumuşak, sıcak bir göğse yaslandı...

O zaman gülümsedi; çünkü kendisini ona siper eden beden bürüşmelerinden ve ıstırapla dolu hafif haykırılarından silahların ona değil de kıza isabet ettiğini anlamıştı.

Botum Gunthar!" dedi Palanthas Lordu Amothus, ayağa kalkarak. "Ne hoş bir sürpriz! Ve siz, Tanis Yarımelf. Herhalde ikiniz birden buraya Savaş Sonu Kutlamalarını tertiplemek için gelmişsinizdir. Çok memnun oldum. Bu sene işlere erkenden başlayabiliriz böylece. Benim, yani komitemizin inancına göre..."

"Saçmalamayın," dedi Lord Gunthar kesin bir dille, Amothus'un kabul salonunda dolaşıp etrafı dikkatli gözlerle inceleyerek; daha şimdiden aklından eğer gerekirse burasını güçlendirmek icap ederse neler gerekeceğini hesaplıyordu. "Biz, şehrin nasıl savunulması gerektiğini konuşmak için geldik."

Lord Amothus gözlerini kırptırarak pencereden dışarısını seyrederken kendi kendine söylenmekte olan şövalyeye baktı.

Lord Gunthar, "Çok fazla cam var," diyerek döndüğünde Lordun

aklının karışıklığı o kadar artmıştı ki kekeleyerek özür dilemeye çalışıp, çaresizlik içinde odanın ortasında kalakaldı.

"Bize saldırıyorlar mı?" diye sormayı göze aldı tereddütle, Gunthar'ın keşfinden birkaç dakika sonra.

Lord Gunthar Tanis'e sertçe baktı. İçini derin derin çeken Tanis kibarca Lord Amothus'a kara elf Dalamar'ın uyarısının, Ejderha Yüceefendisi Kitiara'nın Karanlıklar Kraliçesi ile yaptığı savaşta kardeşi Yüksek Büyücülük Kulesi Ustası Raistlin'e destek olabilmek amacıyla Palanthis'a girmek için planlar yaptığı gerçeğiyle onları karşı karşıya getirdiğini hatırlattı.

"A, tamam!" Lord Amothus'un yüzü aydınlandı. Narin elini, sanki sivrisinekleri kovarmış gibi küçümseyen bir edayla salladı.

"Palanthis için endişelenmenize gerek olmadığını düşünüyorum Lord Gunthar. Yüce Rahip Kulesi..."

"...güçlendiriliyor. Oradaki gücümüzü iki katına çıkartıyorum. Ana saldırı oraya gelecektir tabii ki. Kuzeyden denizden gelmek hariç Palanthis'a başka yol kalmıyor; denizler de bizim denetimimizde. Hayır, karadan gelecektir. Ama eğer işler rast gitmezse Amothus, Palanthis'ın kendisini savunabilecek durumda olmasını istiyorum. Şimdi..."

Doğrusunu söylemek icap ederse bir kez hareket atına atlayan Gunthar almış başını gidiyordu. Lord Amothus'un bu konuyu generalleriyle tartışsa daha iyi olabileceği yolundaki mırıltı halinde çıkan itirazını çiğneyip geçen Gunthar dörtnala ilerleyerek kısa bir süre sonra Amothus'u askerlerin dağılımı, erzak gereksinimi, ordu mühürleri ve benzeri konuların tozunu yutar halde bıraktı. Amothus ipin ucunu kaçırmıştı. Oturarak yüzüne kibarca meraklı bir ifade takındı ve anında başka bir konu üzerinde düşünmeye başladı. Palanthis'a hiçbir zaman savaşın eli değmemişti. Orduların önce Yüce Rahip Kulesi'ni geçebilmesi gerekiyordu son savaştaki büyük ejderha orduları da dahil olmak üzere şimdiye kadar geçebilen bir ordu olmamıştı.

Olup biteni izleyen ve Amothus'un neler düşündüğünü gayet iyi bilen Tanis kendi kendine acı acı gülümsedi ve tam kendisi de böyle bir şiddetli bir saldırıdan nasıl kaçabileceğini düşünmeye

başlamışken süslü oymaları olan yaldızlı devasa kapı hafifçe çalındı. İmdada yetişen kurtarma birliklerinin borazınını duyan biri gibi ayağa fırlayan Amothus daha bir şey söyleyemeden kapılar açıldı ve içeriye yaşlıca bir hizmetkâr girdi.

Charles, yarım yüzyıldan uzun bir zamandır Palanthas'ın kraliyet ailesinin hizmetindeydi. O olmasa hiçbir şey yapamazlardı ve o da bunu gayet iyi biliyordu. Her şeyi bilirdi; mahzendeki şarap şişelerinin eksiksiz sayısından, akşam yemeğinde hangi elflerin hangilerinin yanına oturtulması gerektiğine, örtülerin en son ne zaman havalandırıldıklarına kadar her şeyi. Her zaman ağırbaşlı ve saygın olmasına rağmen yüzünde de öldüğü zaman kraliyet ailesinin paramparça olacağını ima eden bir ifade vardı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim diye başladı Charles.

"Hiç önemi yok!" diye haykırdı Lord Amothus, zevkle yüzü aydınlanarak. "Hiç önemi yok. Buyur..." "Fakat Tanis Yarımelfe çok acil bir mesaj var," diye bitirdi Charles heyecansız bir edayla; efendisinin sözünü kesmesini belli belirsiz azarlıcasına bir ifade takınarak.

"Ya." Lord Amothus boş boş bakıp, son derece hayal kırıklığına uğradı. "Tanis Yarımelfe mi?" "Evet lordum," diye cevapladı Charles.

"Bana yok mu?" diye sorma cesaretini gösterdi Amothus, kurtarma birliğinin ufuktan uzaklaşmakta olduğunu görerek.

"Hayır lordum."

Amothus içini çekti. "Pekâlâ. Teşekkür ederim Charles.

Tanis, sanırım bir an önce..." Ama zaten Tanis odanın ortasına varmıştı bile.

"Ne var? Laurana'dan değildir..."

"Bu taraftan lüften lordum," dedi Charles, Tanis'e kapıdan çıkarken yol göstererek. Charles'ın bir bakışıyla yarımelf son anda Amothus ve Gunthar Lordları selamlamak için geri döndü. Şövalye gülümseyerek elini salladı. Lord Amothus Tanis'e kıskanç bir bakış atmadan edemedi; sonra yağların kaynatılması için gerekli olan malzemeleri dinlemek için sandalyesine gömüldü. Charles kapıyı ardlarından dikkatle ve yavaşça kapattı.

"Ne var?" diye sordu Tanis, uşağın peşinden koridorlardan giderken. "Ulak başka bir şey söylemedi mi?"

"Söyledi lordum." Charles'ın yüzü, merhamet yüklü bir hüznle yumuşadı. "Bu haberi, sizi işinizden alıkoymaya çok mecbur kalmadıkça söylememem icap ediyordu. Saygıdeğer Oğul Elistan ölüyor. Geceyi atlatamayacağı düşünülmemekte."

Tapınak'ın çimenleri, günün solan ışığında huzur dolu ve sakin görünüyordu. Güneş öyle alevli bir ihtişamlı değil de göğü ters yüz edilmiş bir deniz kabuğunun tatlı renklerinden bir gökkuşağıyla doldurarak yumuşak, incimtrak bir parlaklıkla kavuşuyordu. Tanis, etrafta toplanmış heyecanla haber bekleyen büyük bir kalabalık, düzensizlik içersinde oraya buraya koşuşturan beyaz cüppeli rahipler beklerken her yerin sakin ve düzen içinde olduğunu görünce hayret etti. insanlar her zamanki gibi çimenler üzerinde dinleniyor, ak cüppeli rahipler çiçek yatakları arasında geziniyor, birbirleriyle alçak sesle konuşuyor, eğer yalnızlarsa sessiz bir tefekküre dalmış gitmiş gibi görünüyorlardı.

Belki de haberci yanılmıştır veya kendisine yanlış bir haber verilmiştir, diye düşündü Tanis. Kadifemsi yeşil çimler üzerinden ilerlerken genç bir rahibenin yanından geçti. Genç kadın bakışlarını kaldırarak ona baktı; o zaman rahibenin gözlerinin ağlamaktan kızarmış olduğunu gördü. Ama rahibe yine de Tanis'e gülümseyerek yolunda ilerlerken yüzündeki bütün hüznün izlerini sildi attı.

O zaman Tanis ne Palanthas'ın idarecisi Lord Amothus'a, ne de Solamniya şövalyeleri'nin başı Lord Gunthar'a haber verilmemiş olduğunu hatırladı. Herşeyi aniden kavrayan yarımelf hüznle gülümsedi. Elistan aynı yaşamış olduğu gibi ölüyordu...sessiz bir saygınlık içersinde.

Genç bir hizmetli Tanis'i Tapınak'ın kapısında karşıladı.

"Giriniz, hoş geldiniz Tanis Yarımelf," dedi genç adam yavaşça.

"Bekleniyorsunuz. Bu taraftan gelin."

Tanis'in üzerinden serin gölgeler geçti. Tapınak'ın içinde üzüntünün işaretleri belirgindi. Elf bir arpçı tatlı bir ezgi çalıyor,

rahipler birbirlerine sokulmuş, sarılmış bu hüküm saatlerinde birbirlerinde teselli arıyorlardı. Tanis'in gözleri de yaşarmıştı. "Zamanında gelebildiğinize çok memnun olduk," diye devam etti görevli, Tanis'i sakin Tapınak'ın içlerine doğru götürürken. "Yetişemeyeceğinizden korkuyorduk. Elimizden gelen her yere haber bıraktık ama ancak en çok güvendiklerimize bu büyük acımızın sırrını verebilirdik. Huzur içinde sessizce ölmesine izin verilmesi, Elistan'ın dileği idi."

Yarımelf sakallarının gözyaşlarını gizlediğine şükrederek kabaca başını salladı. Gözyaşlarından utandığından değil. Elfler yaşama herşeyin üzerinde değer verirler, bunu Tanrıların bahsettikleri arasında en kutsal emanet sayarlardı. Elfler insanlar gibi hislerini gizlemezler. Fakat Tanis, hüznünün Elistan'ı üzebileceğinden korkuyordu. Bu iyi adamın kendi ölümüne tek bir nedenle esflendiğini biliyordu; bu neden de ölümünün kalanları üzeceğini bilmekte.

Tanis'in rehberi onu Garad ile diğer Saygıdeğer Oğul ve Kızkardeşlerin başları eğik, birbirlerini teselli ettikleri bir bölümden geçirdi. Bunların gerisindeki kapı kapalıydı. Herkes o kapıya bakıyordu; kapının arkasında kimin yattığı konusunda Tanis'in bir kuşkusu yoktu.

Tanis'in girdiğini duyup başını kaldıran Garad, yarımelfi karşılamak için salonda ilerledi. "Gelebildiğine çok memnun olduk" dedi yaşlı elf içtenlikle. Tanis onun Silvanesti elfi olduğunu fark etti. Bu dine geçen elflerin ilklerinden olmalıydı, çok uzun zaman önce, unutulup gitmiş bir zamanda. "Zamanında dönemeyeceğinden korkuyorduk."

"Rahatsızlığı çok ani olmuş olmalı," diye mırıldandı Tanis, bu kadar huzur ve hüznü dolu bir ortamda yüksek ve kaba bir sesle tıngırdayan almayı unuttukarı kılıcını aniden fark ederek. Eliyle kılıcını susturdu.

"Evet, senin ayrıldığın gece çok rahatsızlandı." Garad içini çekti. "O odada neler söylenmiş olduğunu bilmiyorum ama yaşadığı şok çok büyüktü. Korkunç acılar içinde kıvrandı. Yaptığım hiçbir şeyin faydası olmuyordu. Sonunda büyücünün çırağı Dalamar"

Garad kendine hakim olamayarak kaşları çatmıştı "Tapınak'a geldi. Yanında Elistan'ın acısını rahatlatacağını söylediği bir iksir getirmişti. Nelerin olduğunu nasıl bilebildiğini, tahmin bile edemiyorum. O yerde garip şeyler olup bitiyor." Pencereden, güneşin parlak ışığını kesinlikle reddederek kara bir gölge halinde yükselen Kule'nin durduğu yere doğru baktı.

"Onu içeri mi aldınız?" diye sordu Tanis hayretle.

"Ben almazdım," dedi Garad sertçe. "Fakat Elistan girmesine müsaade edilmesini emretti. Ve kabul etmeliyim ki iksiri de işe yaradı. Ustamızın ağrısı geçti; böylece huzur içinde ölmesi bahşedilmiş oldu kendisine."

"Peki ya Dalamar?"

"O, içeride. Geldiğinden beri ne konuştu, ne kıpırdadı; öylece sessiz sessiz bir köşede oturuyor. Yine de varlığı Elistan'a huzur veriyor sanki, o yüzden biz de kalmasına izin verdik."

Onu gitmeye zorlamanızı seyretmek isterdim doğrusu, diye düşündü Tanis içinden ama bir şey söylemedi. Kapı açıldı. Herkes korkuyla baktı ama kapıdaki, kapıyı hafifçe çalmış, içeridekiyle sessizce konuşan görevliden başkası değildi. Dönerek, eliyle Tanis'i yanına çağırdı.

Yarımelf fısıldıyan cüppeleriyle ve altı bez kaplanmış terlikleriyle gezinen rahipler gibi elinden geldiğince sessiz hareket etmeye çalışarak küçük, sade döşeli odaya girdi. Ama Tanis'in kılıcı tangırıyor, çizmeleri takırıyor, deri zırhının tokaları şingirdiyordu.

Kendi kulağına, kendi sesi bir cüce ordusu gibi geliyordu. Yüzü ateş gibi yanarak çareyi parmak uçlarında yürümekte buldu. Başını yastığı üzerinde halsizce çeviren Elistan yarımelfe bakarak gülmeye başladı.

"Gören de beni soymaya geliyorsun zannedecek," dedi Elistan, bitkin elini kaldırıp Tanis'e doğru uzatarak.

Yarımelf gülümsemeye çalıştı. Kapının arkasından yavaşça kapındığını duydu ve odanın köşelerinden birini karartan gölgeli bir sureti fark etti. Ama bütün bunları duymazlığa geldi. Pax Tharkas'taki madenlerden kurtardığı adamın; teskin edici etkisi

hem kendi, hem de Laurana'nın yaşamında çok önemli rol oynamış olan bu adamın yatağının yanında diz çöken Tanis ölmekte olan adamın elini alarak sıkı sıkı tuttu.

"Bu düşmanla senin yerine dövüşebilseydim Elistan," dedi Tanis, kendi güçlü ve güneşten yanmış eli içindeki büzüşmüş, beyaz ele bakarak.

"Bir düşman değil Tanis, bir düşman değil. Eski bir dost geliyor benim için." Elini nazikçe Tanis'in elinden çekip yarımelfin kolunu okşadı. "Hayır, anlamıyorsun. Ama bir gün anlayacaksın, söz veriyorum sana. Gelelim konumuza, seni buraya sadece vedaşlaşmanın yükünü yüklemek için çağırmadım. Sana verecek olduğum bir görev var dostum." Eliyle bir hareket yaptı. Tahta bir kutu taşıyan bir görevli geldi ve bunu Elistan'a verdi. Sonra çekilip kapının yanında sessizce beklemeye başladı.

Köşedeki suret kıpırdamadı.

Kutunun kapağını açan Elistan bir parça bembeyaz parşömen çıkarttı. Tanis'in elini tutarak, parşömeni yarımelfin avucuna koyduktan sonra elini kapattırdı.

"Bunu Crysania'ya ver," dedi yavaşça. "Eğer hayatta kalabilirse, mabetin bir sonraki lideri o olacak." Tanis'in yüzünde beliren kuşku dolu hoşnutsuzluk ifadesini gören Elistan gülümsedi.

"Dostum sen karanlıkta yürüdün bunu benden daha iyi anlayabilecek biri yoktur. Seni neredeyse kaybediyorduk Tanis. Ama sen geceye tahammül ederek kazanmış olduğun bilgiyle gün ışığını gördün. Crysania için de aynı şeyi temenni ediyorum. Onun inancı güçlüdür ama senin de belirtmiş olduğun gibi samimiyet, merhamet ve insanlıktan yoksun. Kralrahip'in düşüşünün bize öğretmiş olduğu dersleri onun kendi gözleriyle görmesi icap ediyor. Başkalarının acıları karşısında merhamet duyabilmesi için incinmesi gerek Tanis, derinden incinmesi gerek. Her şeyden öte, Tanis, sevmesi gerek."

Elistan gözlerini yumdu, ıstırap yüklü yüzü büyük bir kederle doldu. "Onun için başka türlü olmasını isterdim dostum, elimden gelen bir şey olsaydı. Onun yürümüş olduğu yolu gördüm. Ama Tanrıların yaptıklarını kim eleştirebilir? Benim eleştiremeyeceğim

kesin. Gerçi" gözlerini açarak Tanis'e bakınca, yarımelf bu gözlerde bir hiddet pırıltısı gördü "onlarla biraz tartışabilirim." Tanis arkasında, görevlinin hafif ayak seslerini duydu. Elistan başıyla onayladı. "Evet, biliyorum. Ziyaretçilerin beni yorduğundan korkuyorlar. Yoruluyorum da; ama yakında istediğim kadar dinlenebileceğim." Rahip, gülümseyerek gözlerini yumdu. "Evet, dinleneceğim. Eski dostum benimle yürümek, benim halsiz adımlanma rehber olmak için geliyor." Ayağa kalkan Tanis başını sallayan görevliye sorarcasına baktı.

"Kim hakkında konuştuğunu bilmiyoruz," diye mırıldandı genç rahip. "Bu eski dostundan başka pek bir şeyden söz etmiyor. Biz de onun siz olabileceğinizi düşünmüştük..."

Fakat Elistan'ın sesi yataktan son derece belirgin yükseldi.

"Hoşçakal Tanis Yarımelf. La urana'ya sevgilerimi ilet. Garad ile diğerleri" başıyla kapıyı işaret etti "ardılım olacak kişi konusunda benim ne düşündüğümü biliyorlar. Bu işi sana verdiğimi biliyorlar. Ellerinden geldiğince sana yardım edecekler. Hoşçakal Tanis. Paladine'in takdisi üzerinde olsun."

Tanis bir şey söyleyemedi. Eğilerek rahibin elini sıktı, başıyla kısa bir hareket yaptı, konuşmaya çalıştı ama sonunda vazgeçti.

Aniden dönerek, köşede duran karanlık ve sessiz suretin yanından geçip odayı terk etti; gözyaşlarından etrafı bulanık görüyordu.

Garad Tapınak'm ön girişine kadar geçirdi Tanis'i. "Elistan'ın sana ne görev verdiğini biliyorum," dedi rahip, "ve emin ol, bütün kalbimle temennilerinin yerine gelmesini diliyorum.

Anladığım kadarıyla Lady Crysania çok tehlikeli bir çeşit hac yolculuğuna çıkmış, öyle mi?" "Evet," oldu Tanis'in cevap olarak verebildiği tek söz.

Garad içini çekti. "Paladine onunla olsun. Onun için dua ediyoruz. Güçlü bir kadındır. Eğer büyümek istiyorsak, böylesine genç ve güçlü insanlara ihtiyacımız var. Eğer yardım istersen Tanis her zaman bize başvurabileceğinden emin ol!"

Yarımelf sadece nazik bir cevap geveleyebildi. Eğilerek selam veren Garad, ölmekte olan ustasının yanında olabilmek için hızla

geri gitti Tanis, dışarıya adım atmadan önce, yeniden kendisine hakim olabilmek için kapıda bir anlığına durdu. Orada durmuş Elistan'ın sözlerini tekrar düşünürken, Tapınak kapısı yakınlarında süren bir tartışmayı fark etti.

"Özür dilerim beyim ama içeri girmenize izin veremem," diyordu genç bir görevli, kesin bir dille.

"Ama size buraya Elistan'ı görmeye geldiğimi söylüyorum," diye cevap verdi kavgacı, aksi bir ses. Tanis, duvara yaslanarak gözlerini yumdu. Bu sesi tanıyordu. Hatıraları o kadar yoğun bir ıstırapla üzerine üşüştü ki bir an için ne hareket edebildi, ne de konuşabildi.

"Bana isminizi söylerseniz belki," dedi görevli sabırla, "gidip ona sorabilirim..."

"Ben...Adım.." Biraz çıldırmış gibi çıkan ses tereddüt ettikten sonra mırıldanmaya başladı. "Daha dün biliyordum..."

Tanis Tapınak basamaklarına huzursuzca vuran tahta bir asanın sesini duydu. Ses tiz bir tınıyla yükseldi. "Ben çok önemli biriyim genç adam. Ve bana böyle terbiyesizce davranılmasına da alışık değilim. Beni sonradan pişman olacağım bir şey yapmaya mecbur bırakmadan önümden çekil. Yani senin pişman olacağın bir şey yapmadan. Yani sonuç olarak birimizden birimiz pişman olacağız."

"Çok çok üzgünüm beyim," diye tekrarladı görevli, belli ki sabrı tükenmeye başlamıştı, "ama bana bir isim veremezseniz izin vermem mümkün de..."

Kısa bir itişip kakışma sesi duyuldu; sonra sessizlik çöktü; derken Tanis gerçekten felaket habercisi bir ses duydu: Çevrilen sayfaların sesi. Gözyaşları arasından tebessüm eden yarımelf kapıya doğru yürüdü. Dışarı bakınca yaşlı bir büyücünün Tapınak'ın basamaklarında durduğunu gördü. Sıçan rengi bir cüppe giymiş, en ufak bir hareketle başından düşecekmiş gibi duran şekilsiz büyücü şapkası takmış kadim büyücü felaket bir görüntü sergiliyordu. Taşımakta olduğu sade, ahşap asasını Tapınak'ın duvarına dayamış, hiddetten kızarmış görevliyi hiç sayarak bir yandan büyükitabının sayfalarını karıştırıyor, bir

yandan da, "Ateştopu...Ateştopu. Nasıldı bu adı batacısına büyü?..."
diye mırıldanıyordu.

Tanis, elini kibarca görevlinin omzuna koydu. "Gerçekten çok önemli biridir," dedi yarımelf yavaşça. "Onu içeri alabilirsin. Ben kefil oluyorum."

"Önemli mi?" Görevli kuşkuyla bakıyordu.

Tanis'in sesini duyan büyücü basanı kaldırarak etrafa bakındı. "Ne? Önemli biri mi? Nerede?" Tanis'i görünce atıldı. "Ah, işte burada. Nasılsınız beyim?" Elini uzatmaya yeltendi fakat eli cüppesine takıldı ve büyükitabını ayağına düşürdü. Kitabı almak için eğilince asasını devirdi; asa basamaklardan aşağıya takırdayarak yuvarlandı. Bu kargaşa sırasında şapkası da başından düştü.

Yaşlı adamı toparlamak için hem görevli, hem de Tanis müdahale etmek zorunda kalmıştı. "Uff, ayak parmaklarım! Kahrolasınca! Yerimi kaybettim. Aptal asa! şapkam nerede?" Ama zamanla toparlandı. Büyükitabını yeniden heybesine sokarak şapkayı da güzelce başına geçirdi. (İlk başta bu işlerin tam tersini yapmaya kalkmıştı.) Ama ne yazık ki şapkası derhal kayarak gözlerini örttü.

"Tanrılar çarpıp kör etti beni!" diye bildirdi yaşlı büyücü dehşetle, elleriyle havayı yoklayarak. Bu mesele de kısa bir sürede çözüldü. Tanis'e daha büyük bir kuşkuyla bakan görevli büyücünün şapkasını, ak saçlarının üzerinden hafifçe geriye itti. Görevliye huzursuzca bakan yaşlı büyücü Tanis'e döndü.

"Önemli biri mi? Evet, öylesin... sanırım. Daha önce karşılaşmış mıydık?"

"Elbette karşılaşmıştık," diye cevap verdi Tanis. "Fakat benim sözünü ettiğim önemli kişi sendin Fizban."

"Ben mi?" Yaşlı büyücü bir an için afalladı. Sonra, "hımf"layarak yeniden genç rahibe hiddetle baktı.

"Eh tabii ya. Sana söylemiştim! Yana çekil, yana çekil," diye emretti görevliye huzursuzca.

Tapınak'a giren yaşlı adam, pejmürde şapkasımnın altından Tanis'e bakmak için döndü. Duraksayarak elini yanmelfin koluna

koydu. Yaşlı büyücünün yüzündeki şapşal ifade kaybolmuştu.

Tanis'e dikkatle baktı.

"Bundan daha karanlık bir zamanla hiç karşılaşmamıştın

Yarımelf," dedi yaşlı büyücü ciddiyetle.

"Umut var ama aşk mutlaka kazanmalı."

Bu sözle birlikte badi badi yürümeye başladı ve neredeyse anında

bir dolaba tosladı. İki rahip koşarak gelip onu götürdüler.

"Kim o?" diye sordu genç görevli, akli karışmış bir halde yaşlı

büyücünün arkasından bakakalarak.

"Elistan'ın bir dostu," diye mırıldandı Tanis.

"Çok eski bir dos tu.

Tapmak'tan ayrılan Tanis, "şapkam!" diye uluyan bir ses duydu arkasından.

Bir cevap yoktu, sadece hafif bir inilti sesi.

"Şışış. Her şey yolunda. Yaralandın ama düşman gitti. Bunu iç, acını hafifletir."

Kesesinden bazı şifalı otlar çıkartan Raistlin bunları dumanı tüten

bir kupa içinde karıştırdıktan sonra Crysania'yı üzerinde

yatmakta olduğu kan içinde kalmış yapraklardan yapılmış

yatağında doğrultarak kupayı kızın dudaklarına görürdü. Kız

içerken yüzü sakinleşti, gözleri açıldı.

"Evet," diye mırıldandı, Raistlin'e yaslanarak. "Daha iyi oldu."

"şimdi," diye devam etti Raistlin sakince, "seni iyileştirmesi için

Paladine'a dua etmen gerek

Saygıdeğer Kızkardeş. Yolumuza devam etmemiz gerek."

"Bi... bilemiyorum Raistlin. O kadar halsizim ki... üstelik Paladine çok uzak geliyor!"

"Paladine'a dua mı ettin?" dedi sert bir ses. "Kara Cüppe'ye küfür ediyorsun!"

Canı sıkılarak kaşlarını çatan Raistlin bakışlarını kaldırdı. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sturm!" diye kesildi nefesi.

Ama genç şövalye onu duymadı bile. O, Crysania'ya bakıyor, tam

olarak iyileşmeseler bile kızın bedenindeki yaraların kapanışını

dehşetle seyrediyordu. "Cadılar!" diye haykırdı şövalye kılıcını

çekerek. "Cadılar!"

"Cadılar mı!" Crysania başını kaldırdı. "Hayır şövalye Efendi. Biz cadı değiliz. Ben bir rahibeyim, Paladine'in bir rahibesi! Boynumdaki madalyona bak!" "Yalan söylüyorsun!" dedi Sturm hiddetle. "Rahip diye bir şey yok! Afet'te yok oldular. Üstelik bir rahibe olsaydın, kötülüğe ait bu kara büyücünün yanında ne arardın?"

"Sturm! Benim, Raistlin!" Büyücü ayağa kalktı. "Bana bak! Beni tanımadın mı?"

Genç şövalye kılıcını büyücüye yöneltti, ucu Raistlin'in boğazına denk gelmişti. "Benim ismimi hangi büyüleri kullanarak bulduğunu bilmiyorum kara cüppe, ama bir kez daha ağzına alacak olursan senin için hoş olmaz. Solace'da biz cadıların işlerini kısaca hallederiz."

"şövalyelik ve itaat yeminleriyle bağlı erdemli ve kutsal bir şövalye olduğuna göre senden adalet dileniyorum," dedi Crysania, Raistlin'in de yardımıyla yavaşça ayağa kalkarak.

Genç adamın sert yüzü yumuşadı. Başını eğdi ve kılıcını kınına soktu ama bunu yaparken de Raistlin'e yan yan baktı. "Doğru sözler söylüyorsunuz madam. Dediğiniz yeminlerle bağlıyım ve size adalet bahşedeceğim."

O konuşurken yapraklardan oluşan yatak, tahta bir zemin oldu; ağaçlar sıralara, üstlerindeki gök tavan, yol sıralar arasındaki bir koridora dönüştü. Bir an için ani değişimle başı döner gibi olan Raistlin Mahkeme Salonu'nda olduklarını gördü. Hâlâ Crysania'ya sarılmış halde, kızın odanın ortasında bulunan bir masaya oturmasına yardım etti. Önlerinde bir podyum yükseliyordu. Arkasına bakan Raistlin salonun insanlarla dolu olduğunu gördü; hepsi ilgi ve heyecanla izliyorlardı.

Bakakaldı. Bu insanları tanıyordu! Son Yuva Hanı'nın sahibi Otik oradaydı; bir tabak baharatlı patates yiyordu. Tika da oradaydı; kızıl bukleleri yaylanıyor, Crysania'yı işaret ederek bir şeyler söyleyip gülüyordu. Ve Kitiara! Kapıya yaslanmış kadının etrafını kendisini hayranlıkla seyreden genç erkekler almıştı; bir eli kılıcının kabzasındaydı, Raistlin'e bakarak göz kırptı.

Raistlin etrafına hummalıca baktı. Fakir bir oduncu olan babası kamburunu çıkarmış, bir köşeye oturmuştu; yüzünde o sürekli endişe ve üzüntü ifadesi vardı. Güzelliği, en karanlık gecede parlak bir yıldız gibi parlayan Laurana elf soğukluğuyla herkesten ayrı' oturuyordu.

Yanından Crysania'nın bağırdığını duydu, "Elistan!" Ayağa kalkan kız elini uzattı ama rahip ona sertçe ve hüznle bakıp başını salladı.

"Ayağa kalkın!" diye cınladı bir ses.

Bir sürü ayak ve sürüklenen sıra sesiyle Mahkeme Salonu'ndaki herkes ayağa kalktı. Hakim içeri girerken herkesin üzerine saygı dolu bir sessizlik çöktü. Tarafsızlık Tanrısı Gilean'ın gri cüppesinden giymiş olan hakim podyumun gerisinde yerini alarak suçlar bir ifadeyle onlara döndü.

"Tanis!" diye bağırdı Raistlin, ileri doğru bir adım atarak.

Fakat sakallı yarımelf bu yakışıksız hareket karşısında sadece kaşlarını çattı; bu arada yaşlı bir cüce olan mübaşir homurdanarak paldır küldür gelerek baltasının sapıyla Raistlin'in yanına vurdu.

"Otur cadı ve sana sorulmadıkça da konuşma."

"Flint?" Raistlin cücenin koluna yapıştı. "Beni tanımıyor musun?"

"Mübaşire de dokunma!" diye gürledi Flint, hiddetlenip kolunu çekip kurtararak. "Hıh," diye homurdanıp durdu, hakim yanındaki yerine dönerken. "Ne yaşıma, ne de mevkime saygıları var.

"Sanki herkesin mıcıklayabileceği bir çuvalmışım gibi..."

"Yeter artık Flint," dedi Tanis, Raistlin ve Crysania'yı sertçe süzerek. "şimdi, bu ikisini kim itham edecek?"

"Ben," dedi bir şövalye parlak zırhları içinde ayağa kalkarak.

"Pekâlâ Sturm Brightblade," dedi Tanis, "suçlamayı yapman için sana bir şans tanınacak. Peki bu ikisini kim savunacak?"

Raistlin tam kalkıp cevap vermeye yeltenmişti ki birisi araya girdi.

"Ben! Buradayım Tanis... ay, yani asaletmeapları! Ben, buradayım! Bekleyin. Ga... galiba takıldım..."

İnsanlar, kapıdan geçmeye çalışsan, kucağı kitaplarla dolu kendere bakmak için dönerken Mahkeme Salonu kahkahayla doldu. Sırttan Kitiara uzanarak kenderi tepe saçından tuttuğu gibi çekti ve Tas'ı teklifsizce yere savurdu. Kitaplar dört bir yana saçılınca kalabalık gülmekten katıldı. Telaşlanmayan kender yerden kalktı, üzerindeki tozu silkti, kitapların üzerine basarak sonunda ön tarafa geçmeyi başardı.

"Ben Tasslehoff Burrfoot," dedi kender, Raistlin'le tokalaşmak için minik elini uzatarak. "Başbüyücü hayret içersinde Tas'a bakakalarak hiç kıpırdamadı bile. Omuzlarını silkin Tas eline baktı, içini çekti, sonra dönerek hakime doğru yürüdü. "Selam, benim adım Tasslehoff Burrfoot..."

"Otur!" diye gürledi cüce. "Hakimle el sıkışılmaz kapı kulpu kafalı!"

"Eh," dedi Tas gücenerek. "İstersem sıkışabilirim bence. Sonuç olarak kibarlık yapmaya çalışıyordum, bu siz cücelerin hiç anlamadığınız bir şeydir. Ben..."

"Otur ve çenenen kapat!" diye bağırdı cüce, baltasının sapını yere vurarak.

Tepe saçı hopleyan kender döndü ve Raistlin'in yanındaki yerine oturmak için uysallıkla ilerledi. Fakat oturmadan önce izleyicilere dönerek suratsız cüceyi o kadar büyük bir başarıyla taklit etti ki kalabalık kahkahadan kırılarak cüceyi daha da sinirlendirdi. Fakat bu kez hakim olaya el koydu. "Bu ikisi hakkındaki suçlamalar nelerdir?" diye sordu Tanis.

Sturm Brightblade odanın önüne çıktı. Oradan buradan birkaç kişi alkışladı. Son derece yüksek bir şeref ve melankoli havasına sahip olan genç şövalyenin çok sevildiği belliydi. "Bu ikisini kırlarda buldum efendim. Kara Cüppeli olan Paladine'in adını ağzına aldı" kalabalıktan hiddet yüklü sesler yükseldi"ve ben bakarken kötü kokulu bir karışım demleyerek içmesi için bu kadına verdi. İlk gördüğümde kadın çok kötü yaralanmıştı. Cüppesini kan kaplamıştı; yüzü yanıyor ve sanki bir ateşten çıkmış gibi yara içinde bulunuyordu. Fakat cadının demlediğini içince iyileşiverdi!"

"Hayır!" diye haykırdı Crysania ve sallanarak ayağa kalktı. "Bu yanlış. Raistlin'in bana vermiş olduğu iksir sadece ağrılarımı geçirdi. Beni iyileştiren, dualarımdı! Ben Paladine'in bir rahibesiyim..."

"Özür dileriz efendim," diye bağırdı kender, ayağa fırlayarak. 'Mükellefim Paladine'in bir rahibesi olduğunu söylemek istememişti. Pandomim yapıyordum. Böyle söylemek istemişti. Evet, bunu kastetmişti." Tas kıkırdadı. "Yolculuklarını biraz hafifletmek için biraz eğleniyorlardı. Bu her zaman oynadıkları bir oyundur. Ha,ha, ha." Crysania'ya dönen kender kaşlarını çatarak, odanın içersindeki herkesin duyabileceği bir fısıltıyla, "Ne yapıyorsun? Eğer gerçeği öyle alenen söylemeye devam edersen seni nasıl kurtarabilirim! Bak bunu kabul edemem!" dedi.

"Susun!" diye gürlendi cüce.

Kender topukları üzerinde arkasına döndü. "Ayrıca senden de sıkılmaya başladım Flint!" diye

bağırdı. "O baltayı yere vurmaya kes yoksa alıp boynuna dolayivericeğim." Oda kahkalarla inledi; hakim bile sıırttı.

Crysania Raistlin'in yanına çöktü, yüzü kül gibi olmuştu. "Nedir bu manasız iş?" diye mırıldandı korkuyla.

"Bilmiyorum, ama bir son vermeye niyetim var." Raistlin ayağa kalktı.

"Sessiz olun, hepiniz." Fısıltıyla çıkan yumuşak sesi bütün odayı derhal sessizleştirmişti. "Bu hanım Paladine'in kutsal rahibesidir! Ben ise Kara Cüppelilerin bir büyücüsü, büyü sanatında bir usta..."

"A, bize sihirbazlık yap!" diye bağırdı kender, yeniden ayağa fırlayarak. "Beni bir ördek havuzuna gönderi ver..."

"Otur yerine!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar cüce.

"Cücenin sakalını tutuştur!" diye güldü Tasslehoff.

Önerisine büyük bir alkış koştı.

"Evet, bize büyünü göster, büyücü," diye seslendi Tanis, Salondaki şamatayı bastıran bir sesle.

Herkes sustu; sonra kalabalık mırıldanmaya başladı, "Evet büyücü, bize biraz büyü göster. Sihirbazlık yap büyücü!"

Kitiara'nın sesi diğerlerini bastırarak güçle çıkıyordu. "Elinden geliyorsa biraz büyü kullan seni cılız, hastalıklı gariban!" Raistlin dilini damağında şaklattı. Crysania gözlerinde umut ve dehşetle ona bakıyordu. Raistlin'in elleri titredi. Yanında duran Büyücülük Asasını kavradı ama asanın kendisine yapmış olduklarını hatırlayarak kullanmaya cesaret edemedi. Kendini toparlayarak etrafındaki insanlara sitemle baktı. "Hah! Sizin gibilere kendimi ispat etmeme gerek yok..." "Etsen fena olmaz bence," diye mırıldandı Tas, Raistlin'in cüppesine asılarak.

"Gördünüz mü!" diye haykırdı Sturm. "Cadı büyü yapamıyor! Hakkında hüküm verilmesini talep ediyorum!"

"Hüküm! Hüküm!" diye tempo tuttu kalabalık. "Cadıları yakın! Bedenlerini yakın! Ruhlarını kurtarın!"

"Eee büyücü?" diye sordu Tanis sertçe. "Söylediğin şey olduğunu kanıtlayabilecek misin?" Büyü sözleri dilinden kayıp gidiyordu. Crysania'nın elleri onu kavradı. Gürültü kulaklarını sağır etmişti. Düşünemiyordu! Tek başına olmak istiyordu; bu gülen ağızlardan, yalvaran, dehşet yüklü gözlerden uzaklaşmak. "Ben..."

Kekeledi, başını eğdi. "Yakın onları."

Kaba eller Raistlin'i yakaladı. Mahkeme odası gözleri önünden yok oldu. Kurtulmaya çalıştı ama faydasızdı. Onu yakalamış olan adam iri ve güçlüydü; çehresi neşeli bir çehre olabilirdi ama o an için ciddi ve dikkatliydi.

"Caramon! Kardeşim!" diye bağırdı Raistlin, ikizinin yüzüne bakabilmek için onu tutan elleri altında dönmeye çalışarak.

Fakat Caramon onu duymamazlıca geldi. Raistlin'i sıkı sıkı tutan Caramon narin büyücüyü tepeden yukarı doğru sürükledi.

Raistlin etrafına bakındı. Önünde, tepe başında, yere saplanmış iki yüksek direk gördü. Her direğin altında kasaba halkı arkadaşları, komşuları toplanmış, kucak dolusu odunu direklerin altına yığıyordu.

"Crysanıa nerede?" diye sordu kardeşine; kızın kaçmış ve yardım bularak gelmiş olabileceğini umarak. Derken Raistlin'in gözüne bir parça beyaz cüppe takıldı. Elistan onu direğe bağlıyordu. Elistan'ın elinden kurtulmaya çalışan kız çırpınıyordu ama çektiği acıdan bitkin düşmüştü. Sonunda pes etti. Korku ve çaresizlikle ağlayarak, ellerini arkadan, ayaklarını da yere bağlarlarken kendisini bıraktı.

Ağlarken siyah saçları pürüzsüz çıplak omuzlarına döküldü. Yaraları açılmıştı, kan giysisini ala boyamıştı. Raistlin kızın Paladine'a seslendiğini duydu ama seslenmişse bile sesi bu kalabalıktan duyulmuyordu bile. Kız nasıl elden ayaktan düşüyorsa, inancı da zayıflıyordu.

Tanis onlara doğru ilerledi, elinde alevli bir meşale tutuyordu. Raistlin'e bakmak için döndü.

"Onun akıbetini izle de kendininkini de görmüş ol cadı!" diye bağırdı yarımelf.

"Hayır!" Raistlin çırpındı fakat Caramon onu sıkı sıkı tutuyordu. Eğilen Tanis yağa batırılmış, kuru odunları tutuşturdu. Odunlar alev aldı. Ateş hemen yayıldı ve kısa bir süre sonra Crysanıa'nın ak cüppesini yuttu. Raistlin alevlerin gürlemesi arasından kızın acı dolu çığlığını işitti. Kız başını kaldırarak, Raistlin'e son bir kez daha bakmayı başardı. Kızın gözlerindeki acı ve dehşeti ve aynı zamanda kendisine duyduğu aşkı gören Raistlin'in kalbi, hiçbir insanın yaratamayacağı kadar sıcak bir ateşle yandı.

"Büyü istiyorlar! Onlara bir büyü göstereceğim!" Ve daha düşünmeden hayret içinde kalan Caramon'u yana savurup kendini kurtararak kollarını göğe kaldırdı.

Ve tam o anda büyü sözleri ruhuna doldu, bir daha ayrılmamacasına.

Parmak uçlarından şimşekler çakararak kırmızı renkli gökdeki bulutlara çarptı. Bulutlar, yol yol yere, tam büyücünün ayaklarının dibine inen şimşeklerle cevap verdiler.

Raistlin hiddetle kalabalığa döndü...ama insanlar yok olmuştu, sanki hiç var olmamışlar gibi iz bırakmadan gitmişlerdi.

"Ah, Kraliçem!" Dudaklarından bir kahkaha fokurdadı. Büyüsünün coşkusu kanını tutuştururken ruhu büyük bir neşeyle doldu. Ve sonunda anladı. Büyük ahmaklığını kavrayarak önündeki muazzam şansı gördü.

Kendi kendisini kandırmıştı! Tas, Zhaman'da ona bir ipucu vermişti ama bu konuda düşünmeye tenezzül bile etmemişti. Aklıma bir şey getiriyordum, demişti kender, aklıma gelir gelmez önümde beliriveriyor! Bir yere gitmek istediğimde bütün yapmam gereken orasını düşünmek oluyordu; o zaman ya ben oraya gidiyordum, ya orası bana geliyordu, bu konuda pek emin değilim. Hem bu güne kadar gittiğim bütün şehirlerdi bunlar, hem de deçillerdi. Böyle demişti kender ona.

Herhalde Cehennem dünyanın bir aksisi, diye fark etti Raistlin. Ve böylece burada yolculuk yapabildim. Öte yandan böyle bir yer yok. Burası benim aklımın yansımasından başka bir şey değil! Yaptığım aslında, sadece kendi aklımın içinde dolanmaktı.

Kraliçe Godshonme'da çünkü ben onun orada olması gerektiğini farz ettim. Ve Godshome ben ne kadar uzak veya yakın olduğunu düşünüyorsam, o kadar uzaklıkta veya yakınlıkta. Büyüm harekete geçmedi çünkü kendi büyümden kuşkulandım, yoksa Kraliçe benim büyüme engel olmadı. Neredeyse kendi kendimi mağlup edecektim! Ama artık seni tanıyorum Kraliçem! Artık tanıyorum ve artık zafer de benimdir! Çünkü Godshome artık sadece bir adım ötede ve Kapı'da onun bir adım ötesinde... "Raistlin!"

Ses alçak, ıstırap yüklü, yorgun ve bitkindi. Raistlin başını çevirdi. Kalabalık yok olmuştu çünkü zaten hiç varolmamıştı. Onlar, onun hayalinde yarattığı şeylerdi. Köy, topraklar, kıta, herşey, hayal etmiş olduğu her şey yok olmuştu. Düz, dalgalanan bir hiçlikte duruyordu. Gök ile yeri birbirinden ayırmaya olanak yoktu; ikisi de aynı ürkütücü, alevli pembe rengindeydi. Arazinin ilersinde belli belirsiz bir ufuk çizgisi, bir bıçak sırtı gibi duruyordu. Fakat tek bir nesne yok olmamıştı...tahta direk. Etrafına odunlar yığılmış direk pembe gökyüzüne karşı, altındaki hiçlikten çıkıp yükseliyordu. Altında, yerde bir suret yatıyordu. Suretin üzerinde

bir zamanlar ak bir cüppe olduğu anlaşılıyordu ama artık yanıp kararmıştı. Yanık et kokusu çok ağırdı.

Raistlin yaklaştı. Hâlâ sıcak olan küllerin üzerine diz çökerek, yerdeki sureti çevirdi.

"Crysanıa," diye mırıldandı.

"Raistlin?" Kızın yüzü korkunç bir şekilde yanmıştı; görmeyen gözleri etrafındaki boşluğa bakıyordu; kararmış bir pençeye benzeyen elini uzattı. "Raistlin?" Acıyla inliyordu. Raistlin kızın elini tuttu. "Göremiyorum!" diye inledi kız. "Her taraf karanlık! Sen misin?" "Evet," dedi büyücü.

"Raistlin başaramadım..."

"Hayır Crysanıa, basardın," dedi Raistlin, sesi soğuk ve monotondur. "Bana bir zarar gelmedi.

Büyüm artık güçlü, yaşadığım tüm zamanlardan çok daha güçlü. Artık ilerleyeceğim ve Karanlıklar Kraliçesi'ni yeneceğim."

Çatlamış, su toplamış dudaklar bir tebessümle açıldı. Raistlin'in elini güçsüzce tutan elini biraz daha sıktı kız. "O halde dualarım kabul oldu." Boğulur gibi oldu, bir sancı tüm bedenini kasti.

Nefes alabildiğinde bir şey fısıldadı. Raistlin duyabilmek için iyice eğildi. "Ölüyorum Raistlin. Dayanamayacak kadar zayıfladım.

Yakında Paladine beni yanına alacak. Yanımda kal Raistlin. Ben ölürken yanımda kal..."

Raistlin, önünde duran zavallı kızın kalıntılarına baktı. Kızın elini tutarken aniden kızın, Raistlin'in kendine olan denetimini kaybederek kıza sahip olacağı Caergoth yakınlarındaki ormandaki hali geldi gözlerinin önüne; kızın beyaz teni, ipek saçları, parlak gözleri. O gözlerde gördüğü sevgiyi hatırladı, kıza sıkı sıkı sarılışını hatırladı, kızın pürüzsüz tenini öpüşünü hatırladı. . .

Birer bire yaktı bu hatıraları aklında Raistlin, büyüyle tutuşturdu ve küle dönerlerken seyretti, sonra da bu külleri dumanın içine üfleyip savurdu.

Diğer eliyle, elini kızın elinden çekip kurtardı.

"Raistlin!" diye bağırdı kız, elleri dehşetle boş havayı tırmalarken.

"Benim amacıma hizmet ettin Saygıdeğer Kızkardeş," dedi Raistlin; sesi aynı bileğinde taşıdığı gümüş hançer gibi pürüzsüz ve soğuktu. "Zamanım azaldı. Şu anda bile Palanthas'taki Kapı'da, beni durdurmaya çalışanlar toplanmaya başladı. Kraliçe'ye meydan okumalı, dalkavuklarıyla son savaşımı yapmalıyım. Kazandıktan sonra Kapı'ya dönerek, beni durdurmalarına fırsat vermeden Kapı'dan geçmeliyim."

"Raistlin beni bırakma! Lütfen beni karanlıkta yalnız bırakma!" Artık parlak, canlı bir ışıkla parlayan Büyücülük Asası'na dayanan Raistlin, ayağa kalktı. "Elveda Saygıdeğer Kızkardeş," dedi yumuşak, tıslayan bir fısıltıyla. "Artık sana ihtiyacım yok." Crysania uzaklaşan Raistlin'in cüppesinin hışırtısını duydu. Büyücülük Asası'nın hafif hafif yere vuruşunu işitti. Duman ve yanık et kokusunun ekşi kokusu arasından gül yapraklarının belli belirsiz kokusunu aldı...

Sonra, sadece sessizlik çöktü. Büyücünün gittiğini biliyordu. Nasıl görüntüler yavaşça azalarak aklından siliniyorsa, yaşam da damarlarından aynı şekilde çekiliyordu.

"Bir daha Crysania karanlık... bitmeyen bir karanlıkla kör olunca yeniden görmeye başlayacaksınız." Böyle demişti elf rahip Loralon, i star düşerken. Crysania ağlardı ama ateş gözyaşlarını ve gözyaşı kaynakların yakıp kül etmişti.

"Şimdi görüyorum," diye fısıldadı karanlığa. "Hem de çok net görüyorum! Kendi kendimi kandırdım! Ona hiçbir şey ifade etmiyordum oyun tahtasında gönlünün dilediği gibi hareket ettirdiği bir taştan başka bir şey değildim. Ve o beni kullanırken...ben de onu kullandım!" inledi. "Gururumu, hırsımı güçlendirmek için kullandım onu! Benim karanlığım onunkini daha da koyulaştırdı! Kayboldu; onu kendi sonuna getirdim. Çünkü Karanlıklar Kraliçesi'ni yenecek bile olsa, onun yerini almak için yenecek!"

Göremediği göklere bakan Crysania ıstırapla haykırdı. "Bunu ben yaptım Paladine! Bu zararı kendi kendime ve dünyaya ben verdim! Ama Tanrım, ona ne büyük bir kötülük getirmiş oldum?" Sonsuz karanlık içinde yatan Crysania'nın içi kan ağladı, kendi

akıtamadığı gözyaşlarını akıttı. "Seni seviyorum Raistlin," diye mırıldandı. "Sana hiç söyleyemedim. Kendi kendime hiç itiraf edeme "Alevlerden daha derin yaralar açan acısıyla başını savurmaya başladı. "Etmiş olsaydım, ne farkedirdi?"

Acısı rahatladı. Sanki kayıp gidiyor, şuurunu yitiriyordu.

"İyi," diye düşündü yorgunlukla. "Ölüyorum. Ölüm hızla gelsin ve bu acı işkenceme bir son versin."

Bir nefes aldı. "Paladine, affet beni," diye mırıldandı.

Bir nefes daha aldı. "Raistlin. . ."

Biraz daha hafif başka bir nefes "...affet..."

Tozdan gelen su ve sudan yükselen toz Biçimlenen kıtalar, renk veya ışık kadar soyut Yiten gözlerinde, Paladine'm kızının dokunuşunda. Bir dokunuşta cüppenin beyaz olduğunu biliyor o, Suların içinden bir ülke yükseliyor, imkânsız Duada ilk düşünüldüğünde, Ve güneş ve denizler ve yıldızları görünmez Havadaki Tanrılar gibi. Sudan gelen toz ve tozdan yükselen su, Bütün renklere sahip cüppe beyaza döndü. Döndü anılara, geri gelen renk ve ışık sayesinde var görülen ülkelere, tozların içinde gözyaşlarının pınarları doğuyor. Ellerimizin işini beslemek için özlem ve yıllarla dolu yaklaşan ülkede sonsuzluk içinde Hak edilen yakın diyarlarda.

Tapınak'ın dışında durmuş yaşlı büyücünün sözlerini düşünüyordu. Sonra boşverdi. Aşk kazanmalı!

Gözyaşlarını silen Tanis başını acı acı salladı. Fizban'ın büyüsü bu kez işe yaramayacaktı. Aşkın bu işte en ufak bir rolü bile olmamıştı. Raistlin çok önce ikiz kardeşinin sevgisini kendi çıkarlarına göre kullanmış, sonunda Caramon'u yağlı, cüce içkisiyle dolu bir fıçıya dönüştürüp bırakmıştı. Mermerin bile, mermer kız Crysania'dan daha çok sevme ihtimali vardı.

Kitiara'ya gelince...O hiç sevmiş miydi acaba?

Tanis kaşlarını çattı. Bir daha Kitiara'yı düşünmek istememişti.

Fakat kadına ait anıları ruhunun karanlık kutularından birine itmeye çalışması sanki onları daha bir canlı hale getiriyordu.

Kitiara'yla ilk karşılaştığı zamana gittiğini fark etti, Solace yakınlarında kırlarda onunla karşılaştığı ana. Genç bir kızın can

havliyle goblinlerle dövüştüğünü gören Tanis kurtarmak için koşmuş; fakat genç kız büyük bir hiddetle dönüp, onu, eğlencesini bozmakla suçlamıştı! Tanis büyülenmişti. O güne kadar aşkla ilgisi, sadece Laurana isimli narin bir elf kızına karşı olmuştu. Ama bu çocukça bir maceraydı. Laurana ile birlikte büyümüşlerdi; kızın babası gayrimeşru yarımelfi sadece annesi doğumda öldüğü için acıyarak yanına almıştı. Aslında yarımelfin elf yurdunu terk ederek dünyayı yaşlı cüce demirci Flint ile dolaşmaya başlamasının nedeni biraz da Laurana'mn Tanis'e olan babasının hiçbir şekilde kabul etmeyeceği çocukça ve çılgınca aşkı yüzünden olmuştu.

Tanis tabii Kitiara gibi bir kadınla böyle cesur, atak, güzel ve şehvetli bir kadınla şimdiye kadar hiç karşılaşmamıştı. O ilk karşılaşmalarında, Kitiara yarımelfi çekici bulmuş olduğunu hiç gizlememişti. Aralarındaki eğlenceli dövüş, Kitiara'nın kürk örtüleri altında bir tutku gecesine dönüşmüştü. Bundan sonra ikisi sık sık birlikte olmuşlar; ya kendi başlarına, ya da arkadaşları Sturm Brightblade ve Kitiara'nın üvey kardeşleri Caramon ve zayıf ikizi Raistlin ile dolaşmaya başlamışlardı. İçini çektiğini fark eden Tanis, başını hiddetle salladı. Hayır! Düşünceleri tuttuğu gibi yeniden karanlığa fırlattı, kutunun kapağını kapayarak, kitledi. Kitiara onu hiç sevmemişti. Onunla vaktini iyi geçirmişti o kadar. Kadını eğlendirmişti. Kitiara her zaman peşinde olduğu şeyi gücü elde etme şansı yakalayınca, bir an bile düşünmeden onu terk etmişti. Fakat Tanis ruhundaki kilidi çevirirken bile, bir kez daha Kitiara'nın sesini duydu. Karanlıklar Kraliçesi'nin düştüğü gece, Kitiara'nın Laurana ile onun kaçmasına yardım ettiği gece söylediği sözleri işitti. "Hoşçakal Yarım elf. Unutma, bunu senin aşkın için yapıyorum." Karanlık bir suret, sanki kendi gölgesinin cisimlenmiş hali aniden Tanis'in yanında belirdi. Yarımelf aniden anlamsız bir korkuyla irkildi, sanki bu sureti kendi şuuraltından çıkartıp getirmişti. Fakat suret onu selamlayınca Tanis bunun etten kemikten biri olduğunu fark etti. Rahat bir nefes aldıktan sonra Tanis, kara elfin, onun düşüncelerinin ne kadar derinlerde olduğunu fark

etmemiş olmasını diledi. Aslında biraz da Dalamar'ın onun aklından geçenleri tahmin etmiş olmasından korkuyordu. Boğazını sertçe temizledikten sonra kara cüppeli büyücüye baktı. "Yoksa Elistan..."

"Öldü mü?" dedi Dalamar soğuk bir edayla. "Hayır, daha değil. Fakat varlığının beni çok huzursuz edeceğini tahmin ettiğim birinin yaklaştığını ve artık bir işe yaramadığımı hissedince ayrıldım." Çimenlerden ilerlerken duran Tanis, kara elfe bakmak için döndü. Dalamar kara kukuletasını başına çekmemişti; huzur dolu alacakaranlıkta yüz hatları rahatlıkla seçilebiliyordu. "Neden yaptın bunu?" diye sordu Tanis.

Kara elf de durdu, Tanis'e hafif bir tebessümle bakıyordu. "Neyi yaptım?"

"Buraya, Elistan'a geldin! Acısını hafiflettin." Tanis elini şöyle bir salladı. "Geçen seferden hatırladığım kadarıyla, bu toprağa ayak basman, senin lanetlenmişlerin azabını çekmene neden oluyordu." Yüzü sertleşti. "Raistlin'in talebesinin, herhangi biri için endişeleneceğine inanmam." "Hayır," diye cevap verdi Dalamar teklemeyen, "Raistlin'in talebeleri rahibin basma ne geldiğini hiç umursamaz. Fakat Raistlin'in talebesi şerefli biridir. Ona borçlarını ödemesi gerektiği, kimseye karşı borçlu olmaması gerektiği öğretildi. Bu Shalafim hakkında bildiklerinle uyuyor mu?"

"Evet," diye kabul etti Tanis istemeyerek, "ama..."

"Ben borcumu ödüyordum o kadar," dedi Dalamar. Çimenler üzerinden yürümeye devam ederken Tanis, kara elfin yüzünde bir ıstırap gördü. Belli ki kara elf burayı bir an önce terk etmek istiyordu. Tanis ona zor ayak uyduruyordu. "Yani," diye devam etti Dalamar, "Elistan bir keresinde

Yüksek Büyüculük Kulesi'ne gelerek Shalafime yardım etmişti."

"Raistlin'e mi?" Tanis şok olarak yeniden durdu. Ama Dalamar durmamıştı ve Tanis onun ardından yetişmek zorunda kaldı.

"Evet," diyordu kara elf, sanki Tanis'in onu duyup duymadığını pek öyle önemsemiyormuş gibi, "bunu kimse bilmiyor, Raistlin bile. Bir yıl kadar önce Shalafi hastalanmıştı, çok hastalanmıştı.

Ben tek başımaydım, korkmuştum. Hastalıklar hakkında hiçbir şey bilmem. Çaresizlik içinde Elistan'ı çağırdım. Geldi."

"Pe... Peki... Raistlin'i iyileştirdi mi?" diye sordu Tanis dehşetle. "Hayır." Dalamar başını salladı, uzun kara saçları omuzlarına dökülüyordu. "Raistlin'in illeti iyileştirme sanatının çok ötesindedir; bu onun büyüğü için feragat ettiği bir şeydir. Fakat Elistan Shalafi'mm ağrısını hafifletmeyi başarmış ve ona huzur vermişti. Yani ben de borcumu ödemekten başka bir şey yapmadım."

"Raistlin'i...bu kadar çok mu önemsiyorsun?" diye sordu Tanis, tereddütle.

"Bu önemsemek konuşmaları da niye yarımelf?" diye atıldı Dalamar huzursuzca. Çimenlerin kenarına yaklaşmışlardı artık. Akşam gölgeleri, yorgunların gözlerini kapatmak için uzanan, insanı rahatlatan parmaklar gibi etrafa yayılmışlardı. "Raistlin gibi ben de tek bir şeyi önemserim... o da Sanat'tır ve bu sanatı bahşeden güçtür. Bunun için halkımdan, yurdumdan, soyumdan vaz geçtim. Bunun için karanlığa sürüldüm. Raistlin Shalafi'dir, hocam, ustam. Sanat konusunda çok hünerlidir, bugüne kadar yaşamış olanların en hünerlilerinden biri. Meclis'e gidip casusluk yapmayı önerdiğimde, hayatımı da tehlikeye attığımı gayet iyi biliyordum. Fakat bu kadar yetenekli biriyle çalışabilme imkânı karşısında ne kadar küçük bir fedakârlıktı bu! Onu kaybetmeyi nasıl göze alabilirdim? şimdi bile ona yapmak zorunda olduklarımı, öldüğü zaman öğrendiği bunca şeyin kaybolacağını düşündükçe neredeyse..."

"Neredeyse ne? dedi Tanis sertçe, ani bir korkuyla. "Neredeyse Kapı'dan geçmesine izin mi vereceksin? Geri döndüğünde onu gerçekten durdurabilir misin Dalamar? Onu durdurur musun?" Tapınak in topraklarının sonuna gelmişlerdi. Yumuşak bir karanlık toprağı örtüyordu. Gece sıcaktı ve yeni yaşamın kokularıyla doluydu. Orada burada aspen ağaçlarının arasında bir kuş uykulu uykulu şakiyordu. şehirde, sevgililere yol göstermek için evlerdeki mumlar yakılarak pencerelere yerleştirilmişti. Solinari ufukta pırıldıyordu, sanki Tanrılar da gecelerini

aydınlatmak için kendi mumlarını yakmışlardı. Tanis'in gözleri sıcak, hoş kokulu akşamda soğuk karanlıktan bir lekeye gitti. Yüksek Büyücülük Kulesi kapkara ve tehditkâr yükseliyordu. Onun pencerelerinde mumlar yanmıyordu. Kısa bir an için Tanis, genç çırağı bu karanlıkta neyin veya kimin beklediğini merak etti. "Sana Kapılardan biraz söz edeyim Yarımelf," diye cevap verdi Dalamar. "Shalafi'min bana anlattığını anlatacağım ben de sana." Bakışları Tanis'in bakışlarını izleyerek Kule'nin en üstteki odasına gitti. Konuştuğu zaman sesi kısıktı. "O laboratuvarında bir kapı, kilitsiz bir kapının bulunduğu bir köşe var. Madenden yapılmış beş ejderha kafası bu kapıyı çevreler içine baktığında hiçbir şey görmezsin sadece boşluk vardır. Ejderhaların başları soğuk ve hareketsizdir. Kapı budur. Bunun yanı sıra bir tane daha vardır...Wayreth'deki Yüksek Büyücülük Kulesi'nde bulunur. Bizim bildiğimiz kadarıyla bir tane de Istar'da vardı ve Afet'te yok oldu. Palanthas'taki, Kralrahip buradaki Kule'yi almak istediği zaman insanlardan korunması için büyüdü Zhaman kalesine taşınmış. Fistantilus Zhaman'ı yok ettiğinde yeniden Palanthas'a geri getirilmiş. Çok uzun zaman önce, birbirleriyle daha hızlı iletişim kurmak isteyen büyücüler tarafından yaratılmış olan kapılar onları fazla ileriye götürmüş... başka düzlemlere taşınmış."

"Cehennem," diye mırıldandı Tanis.

'Evet. Büyücüler ne kadar tehlikeli bir Kapı icat ettiklerini çok geç fark etmişler. Çünkü bu düzlemden biri Cehennem'e girecek olsa ve Kapı'dan geri dönse, Kraliçe de uzun zamandır girmeye çalıştığı dünyaya bir giriş kapısı bulmuş olacakmış. Böylece Paladine'in kutsal rahipleriyle birlikte Kapı'dan geçilmesini engellemişler... daha doğrusu engellediklerini zannetmişler. Ancak kötülerin en kötüsü, bütün ruhunu karanlığa adanmış biri bu korkunç Kapı'dan geçmesini sağlayacak bilgiye ulaşabilmeyi hayal edebilir. Ve sadece dünyada hiç güvenilmeyecek tek kişiye tüm kalbiyle güvenen iyilik ve saflık timsali biri kapıyı açık tutabilir." "Raistlin ile Crysania."

Dalamar alayla gülümsedi. "Sonsuz irfanları içinde o kurumuş yaşlı büyücüler ve rahipler, aşkın kurdukları bu düzeni bozacağını hiç düşünememişler. Yani senin de gördüğün gibi Yarımelf Raistlin, Cehennem'den dünyaya geri dönmek istediğinde onu durdurmam şart. Çünkü Kraliçe de tam arkasında olacak."

Bu açıklamaların hiç biri Tanis'in içini rahatlatmaya yetmemişti. Kara elfin büyük tehlikeyi idrak etmiş olduğuna kuşku yok gibiydi. Sakin ve kendinden emin görünüyordu..."Ama onu durdurabilir misin?" diye ısrar etti Tanis, bakışları gayri ihtiyari kara elfin, pürüzsüz cildi üzerinde yanmış beş deliçe giderken. Tanis'in bakışlarını hisseden Dalamar'ın eli de gayri ihtiyari göğsüne gitti. Gözleri karardı ve korkunçlaştı. "Kendi sınırimi iyi bilirim Yarımelf," dedi yavaşça. Sonra gülümseyerek omuzlarını silkti. "Sana karşı dürüst olacağım. Shalafi'm Kapı'dan dönmeye çalıştığı sırada gücünün doruğunda olsa o zaman onu durduramazdım. Kimse durduramaz. Ama Raistlin öyle olmayacak. Kraliçe'nin dalkavuklarını öldürüp Kraliçe'nin onunla tek başına yüzleşmesini sağlarken gücünün çoğunu harcamış olacak. Zayıf ve yaralı olacak. Tek umudu... Karanlık Kraliçe'yi buraya, Raistlin'in düzlemine çekebilmek olacak. Burada gücünü yeniden kazanabilir; burada aralarında daha zayıf olan Kraliçe olacaktır. Ve böylelikle, evet, yaralı olduğu için, onu durdurabilirim. Ve evet, onu durduracağım!"

Tanis'in hâlâ kuşkuyla baktığını fark eden Dalamar'ın tebessümü alaya dönüştü. "Yani Yarımelf," dedi soğuk bir edayla, "uğraşılarım değecek bir şeyin vaadini aldım." Bu sözü söyleyerek eğildi, selam verdi ve büyü sözleri mırıldanarak yok oldu.

O ayrıldığında Tanis Dalamar'ın yumuşak, elf sesinin gece içinde konuştuğunu duymuştu. "Güneşe son kez baktın Yarımelf. Raistlin ile Karanlıklar Kraliçesi karşılaştılar. Takhisis şu anda dalkavuklarını topluyor. Savaş başlıyor. Yarın, şafak atmayacak." "Kraliçem."

Karşımda eğiliyor musun büyücü?

"Bu, sana gösterdiğim son saygıdır."

Ben de seni eğilerek selâmlıyorum Raistlin.

"Beni çok onurlandırdınız Majesteleri."

Tam tersine, senin oyununu büyük bir zevkle izledim. Her hareketime karşılık, bir hareketin vardı. Bir kereden fazla, elindeki her şeyi tek bir hareket için gözden çıkarttın. İyi bir oyuncu olduğunu ispat ettin ve oyunumuz beni pek eğlendirdi. Ama artık sonuna geldik değerli rakibim. Oyun tahtasında tek bir taşın kaldı kendin. Senin karşına ise benim kara lejyonum dizildi. Fakat, beni eğlendirmiş olduğun için Raistlin, sana bir iltimas geçeceğim.

Rahibene geri dön. Ancak benim muktedir olduğum büyüklükte bir beden ve ruh acısı içinde kıvranarak ölüyor. Onun yanında diz çok. Onu kollarına al, sıkı sıkı sarıl. Ölümün örtüsü her ikinizin üzerine birden inecek. Nazikçe sizi örtecek; karanlık ve sonsuz huzur içine kayıp gideceksiniz. "Kraliçem..."

Başımı sallıyorsun.

"Büyük Kraliçe Takhisis, bu lütfunuzdan dolayı gerçekten teşekkür ederim. Ama ben sizin deyiminizle bu oyunu kazanmak için oynuyorum. Ve sonuna kadar oynayacağım."

Çok da acı bir son olacak...senin içini Hüner ve cesaretinin sana kazan' dırmış olduğu bir hakkı tanımıştım sana. Kabul etmeyecek misin?

"Majesteleri çok cömertler. Ben böylesi bir ilgiye layık değilim..."
şimdi de benimle alay mı ediyorsun! Hâlâ gülümseyebilirken, o çarpık tebessümünü dudaklarından eksik etme büyücü çünkü kayıp da düştüğün zaman, o tek , minik hatayı yaptığın an...ellerim üzerinde olacak. Tırnaklarım tenine batacak ve ölmek için yalvaracaksın. Ama ölüm bir türlü gelmeyecek. Burada bir gün, asırlar sürer Raistlin Majere. Ben de hergün, seni zindanında ziyaret edeceğim aklının zindanında. Ve beni eğlendirmiş olduğun için, beni eğlendirmeye devam edeceksin. Hem bedenini, hem aklın işkence görecek. Ve her günün sonunda, acıdan öleceksin. Ve her gecenin başlangıcında seni yeniden dirilteceğim.

Uyuyanlayacaksın, onun yerine gelecek günün titreten beklentisiyle uyanık yatacaksın. Sabah da göreceğin ilk şey benim yüzüm olacak. Ne oldu? Sarardın büyücü. Nazik bedeninin, ellerin titriyor. Gözlerin korkudan faltaşı gibi açıldı. Önümde diz çok!

Affımı dileni "Kraliçem..."

Hâlâ dizlerinin üzerinde değil misin sen?

"Kraliçem... hamle sırası sizin."

Kapalı hava sart mıydı'

Eğer fırtına kopacaksa bari hemen kopup bitse," diye mırıldandı Lord Gunthar.

Hakim rüzgârlar, diye düşündü Tas alayla, ama düşüncesini kendisine sakladı. Lord Gunthar'm inanmayacağını bildiği için Dalamar'ın söylediklerini de kendisine saklamıştı. Yarımelf sinirliydi, her an patlayabilirdi. Görünüşte halinden memnun olan şövalye karşısında sabrını zorluyordu. İçinde bulunduğu haleti ruhiyenin nedenlerinin birazı da garip görünüşlü gökyüzüydü. O sabah, Dalamar'ın kehanette bulunmuş olduğu gibi hiç şafak atmamıştı. Onun yerine yeşilin de değmiş olduğu morumtrak mavi bulutlar, ürkütücü ve rengârenk şimşeklerle ortaya çıkmış, tepelerinde kaynamaya ve dönmeye başlamışlardı. Hiç rüzgâr yoktu. Yağmur yağmıyordu. Gün boyunca hava ısınıp, boğucu bir hal almıştı. Yüce Rahip Kulesi'nin surlarında nöbet tutan ağır zırhları içindeki şövalyeler alınlarındaki terleri siliyor, bahar fırtınalarına söylenip duruyorlardı.

Daha iki saat önce Tanis Palanthas'da, Lord Amothus'un konuk odasındaki yatağın ipek çarşafları içinde dönüp duruyor, Dalamar'ın imalı son sözleri hakkında sürekli düşünüyordu. Yarımelf gece pek uyumamış, bu sözleri ve Elistan'ı düşünüp durmuştu.

Geceyarısına doğru Paladine rahibinin bu dünyadan, daha aydınlık bir varlık alanına intikal ettiğine dair haber geldi. Başını, gizemli bir şekilde peydahlanan ve bir o kadar gizemli şekilde çekip giden sersem görünüşlü, iyi kalpli yaşlı bir büyücünün kucağına yaslayarak ölmüştü. Dalamar'ın uyarısı karşısında endişelenen,

Elistan için üzülen, artık çok fazla ölüme tanık olduğunu düşünen Tanis tam huzursuz bir uykuya dalmıştı ki bir haberci geldi.

Haber kısa ve özlüydü:

Derhal gelmeniz gerekiyor. Yüce Rahip Kulesi Lord Gunthar uth Wistan.

Yüzünü soğuk suyla yıkayarak, deri zırhını iliklemesi için yardım taleplerinde bulunan Lord Amothus'un uşaklarından birini tersleyen Tanis giyinerek, Charles'ın kahvaltı ikramını kibarca reddedip alel acele Saray'dan çıktı. Dışarıda gizli ejderha ismi Khirsah olan, kendisini Fireflash olarak tanıtan genç bir bronz ejderha bekliyordu.

"Sizin iki arkadaşınızı tanıyorum Tanis Yarımelf," dedi genç ejderha, güçlü kanatları onları uyumakta olan şehrin surları üzerinden rahatlıkla geçirirken. "Vingaard Dağları Muharebesi'nde savaşma şerefine nail olmuşum; cüce Flint Fireforge ile kender Tasslehoff Burrfoot'u arbedenin içine taşımıştım."

"Flint öldü," dedi Tanis sikkınca, gözlerini ovuşturarak. Çok fazla sayıda kişinin ölümüne tanık olmuştu.

"Ben de duydum," diye cevap verdi genç ejderha, saygıyla.

"Duyduğuma çok üzüldüm. Yine de dolu dolu, zengin bir yaşamı olmuş. Böyle kişilere ölüm, son bir şeref gibi geliyor."

Mutlaka, diye düşündü Tanis bezmiş bir halde. Peki ya Tasslehoff'a ne demeli? Hayattan biraz macera ve güzel şeylerle dolu bir keseden başka bir şey beklemeyen o mutlu, iyi huylu, iyi kalpli kendere? Eğer doğruysa eğer Raistlin'in, Dalamar'ın ima ettiği gibi onu öldürdüğü doğruysa onun ölümünde ne gibi bir şeref vardı? Sonra Caramon, zavallı sarhoş Caramon...ikizinin elleriyle gelen ölüm bir şeref gibi mi, yoksa acısını dindiren son bir bıçak darbesi gibi mi inmişti?

Düşüncelere dalan Tanis, ejderhanın sırtında uyuyakaldı ve ancak Khirsah Yüce Rahip Kulesi'nin avlusuna indiği zaman uyandı.

Neşesizce etrafına bakman Tanis'in morali düzelmedi.

Yolculuğunu ölümle yapmış, indiği yerde de ölümle karşılaşmıştı; çünkü Sturm başka bir şerefli ölü burada gömülüydü.

Sözün kıyası Tanis, Lord Gunthar'ın Yüce Rahip Kulesi'nin yüksek bir yerinde bulunan dairesine götürüldüğünde morali hiç de iyi değildi. Kule'den hem gök, hem yer mükemmel bir şekilde gözler önüne seriliyordu. Pencereden dışarıya bakarak, bulutları gittikçe artan bir uğursuzluk beklentisiyle izledi. Lord Gunthar'ın içeri girmiş, kendisiyle konuşuyor olduğunu zor fark etti Tanis.

"Özür dilerim lordum," dedi arkasına dönerek.

"Tarbean çayı ister misin?" dedi Lord Gunthar, bir kupa dumanı tüten tadı acımsı olan içeceği uzatarak.

"Evet, saçolun." Tanis çayı kabul ederek birkaç yudum içti; dilini yakmış olmasına kulak asmadan sıcaklığın bedeninde yayılmasının tadını çıkarttı.

Gelip Tanis'in yanında duran ve pencereden fırtınayı seyreden Lord Gunthar çayını, yarımelfin şövalyenin bıyıklarını yolma isteği uyandıran bir sükûnetle içiyordu.

Neden beni çağırttı? diye düşündü, tepesi atarak. Fakat şövalyenin konuya gelmeden önce yüzyıllardır uygulanan geleneksel nezaket kurallarını yerine getireceğini biliyordu.

"Elistan'ı duydunuz mu?" diye sordu Tanis sonunda.

Gunthar başıyla onayladı. "Evet, bu sabah erkenden duyduk. şövalyeler burada, Kule'de anısına bir tören tertip edecekler... eğer imkân bulabilirsek."

Tanis çayını içerken boğulur gibi oldu ve ağızmdakini zor yuttu. şövalyelerin Tanrıları Paladine'in bir rahibine merasim düzenlemelerini ancak tek bir şey engelleyebilirdi: Savaş.

"İmkân bulursak mı? Yani bir haber mi aldınız? Sanction'dan bir haber? Casuslar neler..." "Casuslarımız öldürüldü," dedi Lord Gunthar sakın bir tonda.

Tanis pencereye sırtını çevirdi. "Ne? Nasıl..."

"Parçalanmış cesetleri kara ejderhalar tarafından Solanthas'a kadar taşınarak dün gece avluya atılmış. Bunun ardından bu garip fırtına başladı; ejderhaları gözlerden gizlemek için mükemmel bir örtü ve..." Lord Gunthar pencereden dışarı bakıp kaşlarını çatarak sustu.

"Ejderhalar ve ne?" diye sordu Tanis. Aklında bir olasılık şekillenmeye başlamıştı. Sıcak çay, titreyen elleri üzerine döküldü. Aceleyle çay kupasını pencerenin pervazına bıraktı. Gunthar bıyıklarını çekiştiriyordu; kaşları daha da çatılmıştı.

"Önce Solanthas'tan, sonra da Vingaard'dan acaip haberler aldık."

"Ne haberleri? Bir şey mi görmüşler? Ne?"

"Bir şey görmemişler. Duydukları şey önemli Garip sesler geliyormuş bulutlardan...ya da bulutların üzerinden bir yerlerden" Tanis'in aklına Nehiryeli'nin Kalarnan Kuşatması hakkında anlattıkları geldi. "Ejderhalar mı?"

Gunthar başını salladı, "insan sesleri, gülüşmeler, açılıp kapanan kapılar, homurtalar, gıcırtilar..." "Biliyordum!" Tanis'in yumruk halindeki elleri pencere pervazına indi. "Kitiara'nın aklında birşeyler olduğunu biliyordum! Tabii ya! Bu olmalı!" Kaynamakta olan bulutlara ümitsizce baktı.

"Uçan bir hisar!"

Yanında duran Gunthar derin bir iç çekti. "Bu Ejderha Yüceefendisine önem verdiğimi söylemiştim Tanis. Belli ki yeterli önemi vermemişim ona. Tek bir insafsız hamlede askerlerinin sevkiyatını ve lojistik sorununu çözüverdi. Erzak konvoylarına ihtiyacı yok, erzağını da yanında taşıyor. Yüce Rahip Kulesi, yerden gelen bir saldırıya karşılık verebilecek şekilde tasarlanmıştı. Uçan bir hisar karşısında ne kadar dayanabileceğimizi bilmiyorum. Kalamana'da ejderanlar hisardan atlamış, kanatlarıyla süzölmüş ve bütün caddelere ölüm getirmişti. Kara cüppeli büyü kullanıcıları alev topları savurmuştu; ve tabii ki Kitiara'nın yanında kötü ejderhalar da var.

"Şövalyelerin kaleyi, uçan hisara karşı savunacaklarına hiç şüphem yok tabii ki," diye ekledi Gunthar sert bir edayla. "Fakat ilk düşündüğümden çok daha zorlu bir çarpışma olacak.

Stratejimizi yeniden ayarladım. Kalamana'da, bütün askerlerin hisardan atlaması beklendikten sonra, iyi ejderhaların silahlı adamları hisara taşımalarıyla ve hisarın denetimini ellerine almalarıyla alt edilmişti uçan hisarın saldırısı. Şövalyelerin

çoğunu burada, kalede bırakacağız tabii ki, atlayan ejderanlarla çarpışmaları için. Yüz kadar şövalyeyi de bronz ejderhalarla birlikte her an havalandırıp, uçan hisara saldıracak şekilde hazırda tutuyorum."

Akıllıca, diye kabul etti Tanış kendi kendine. Kalaman'daki çatışmanın bu kadarını Nehiryeli ona anlatmıştı. Fakat Tanis Kalaman'ın hisara dayanamadığını da biliyordu. Onlar hisarı geri püskürtmüşlerdi o kadar. Kitiara'nın askerleri Kalaman'daki çatışmadan vaz geçerek hisarı yeniden ele geçirmişler ve hisarı Sanction a, Kit'in uçan hisarı yeniden toparladığı yere geri götürmüşlerdi.

Tam bunu Lord Gunthar'a söyleyecekti ki sözü kesildi.

"Hisarın her an saldırmasını bekliyoruz," dedi Gunthar, sakın bir edayla pencereden dışarı bakarak. Aslında..."

Tanis, Gunthar'ın koluna yapıştı. "Bak!" diye işaret etti. Gunthar başıyla onayladı. Kapıdaki emir erine dönerek, "Alarm verin," dedi.

Borazanlar öttü, davullar çaldı. şövalyeler düzenli bir beceriyle Yüce Rahip Kulesi'nin mazgallı siperlerindeki yerlerini aldılar. "Bütün gece tetikteydik," diye ekledi Gunthar gereksiz yere. şövalyeler o kadar disiplinliydi ki uçan hisar bulutların örtüsünden çıkıp da gözler önünde yüzmeye başlayınca kimse konuşmadı veya bağırmadı. Yüzbaşılar teftişlerine devam ediyor, emirlerini veriyorlardı. Borazanlar meydan okurcasına gürlediler. Zaman zaman Tanis, oradan buradan, yerinde huzursuzlukla kıpırdanan bir şövalyenin zırhının tıkırtısını duyuyordu. Sonra yukardan bir yerden, Khirsah yönetiminde birkaç bronz ejderha filusunun Kule'den göğe doğru yükselirken kanatlarından çıkan sesi duydu.

Beni Yüce Rahip Kulesi'ni güçlendirmem için ikna ettiğin için teşekkür ederim Tanis," dedi Gunthar, hâlâ özellikle sakın bir tonda konuşarak. "Böyle olduğu halde, ancak son anda uyarabildiğim birkaç şövalyeyi bir araya toplayabildim. Yine de burada iki binin üzerinde şövalye var. Hepimiz tedarikliyiz. Evet,"

tekrarladı, "Kule'yi savunabiliriz, hiç kuşku yok hisara karşı bile. Kitiara'nın o şeyin içinde binden fazla askeri yoktur..." Tanis, Gunthar'ın bu konuya parmak basıp durmaktan vazgeçmesini diledi. Sanki şövalye kendi kendisini ikna etmeye çalışıyormuş gibi geliyordu insana. Gitgide yaklaşan hisara bakarken Tanis'in içinden bir ses haykırmaya paşladı; onu dürtüklüyor, bir terslik olduğu konusunda çığlıklar atıyordu... Öte yandan kıpırdanamıyordu bile. Düşünemiyordu. Uçan hisar artık bulutlardan aşağıya doğru alçaklığı için iyice görünüyordu. Hisar bütün dikkatini kendi üzerine çekmişti. Kalamana'da hisarı ilk gördüğü zamanı hatırladı; bu görüntünün yarattığı insanı donduran şoku, o korkunç, dehşet verici şokunu hatırladı. Daha önce olduğu gibi tek yapabildiği olduğu yerde donup seyretmekti. Sanction şehrinin kara tapınaklarının derinliklerinde, şeytani zekâsı neredeyse Karanlık Kraliçe'sinin zafer kazanmasına neden olacak olan ejderha orduları komutanı Lord Ariakas nezaretinde çalışmış olan kara cüppeli büyük kullanıcıları ile kara rahipler bir hisarı temelinden sökerek gökyüzüne kaldırmayı başarmışlardı. Savaş sırasında uçan hisarlar birkaç kasabaya saldırmış; bunların sonuncusu, savaşın son gününde saldırdıkları Kalamana olmuştu. Hisar, son derece iyi silahlanmış ve bu saldırıyı bekleyen surlarla çevrili şehri neredeyse yeniyordu.

Kara büyü bulutları arasında sürüklenen, gözleri kör eden rengârenk şimşeklerle aydınlanan uçan hisar gittikçe yaklaşıyordu. Ta | niş üç kulede bulunan pencerelerdeki ışıkları görebiliyor, yerde du', yulduğunda olağan olsa da gökten duyulduğunda insana uğursuz ve ürkütücü gelen sesleri verilen emirlerin, takırdayan silahların seslerini duyabiliyordu. Sanki kara cüppeli büyük kullanıcılarının güçlü büyülerini yapmak için mırıldandıklarını da duyabiliyordu. Kötü ejderhaların, halkalar çizerek tembel tembel hisar etrafında uçuşlarını görebiliyordu. Uçan hisar yaklaşmaya devam ederken, hisarın yan tarafındaki yıkık avluyu gördü; bu avlu, hisar temelinden çekilip çıkartılırken yıkılmıştı.

Tanis çaresizlik içinde bir huşuyla seyrediyordu ama içinden gelen o ses de hâlâ susmamıştı. İki bin şövalye! Son anda bir araya toplanmış ve doğru dürüst hazırlanmamıştı! Ejderhaların birkaç uçuşu yeterliydi. Yüce Rahip Kule'sinin dayanacağına kuşku yoktu ama bu çok pahalıya mal olacaktı. Yine de birkaç gün dayansalar yeterliydi. O zamana kadar Raistlin yenilmiş olacaktı.

Kitiara'nın artık Palanthas'a saldırmaya ihtiyacı kalmayacaktı. Ayrıca bu zamana kadar Yüce Rahip Kulesi'ne iyi ejderhaların yanı sıra daha çok sayıda rahip ulaşmıştı. Belki de sonunda Kitiara'yı yenerlerdi, kesin olarak.

Kitiara Ejderha Yüceefendisi ile Ansalon hür halkları arasında yapılmış olan gergin ateşkesi bozmuştu. Sanction korunağından ayrılmış, açığa çıkmıştı. Bu onlar için bir fırsattı. Onu yenip, yakalayabilirlerdi belki de. Tanis'in boğazı kasıldı. Kitiara canlı teslim olur muydu? Hayır. Tabii ki olmazdı. Kılıcının kabzasını kavradı. Şövalyeler hisarı alacakları zaman o da orada olacaktı. Belki o, Kitiara'yı teslim olması için ikna edebilirdi. Ona, şerefli bir düşman gibi, adil davranılmasını sağlayabilirdi...

Aklında onu o kadar net canladırabiliyordu ki! Düşmanlarınca kuşatıldığında, hayatını seve seve vermeye hazır, meydan okurcasına duracaktı. Sonra etrafına bakacak ve onu görecek. Belki o pırıltılı, kara gözler yumuşayacak, belki de kılıcını elinden düşürerek kollarını uzatacaktı... Neler düşünüyordu böyle! Tanis başını salladı. Sevdaya düşmüş bir delikanlı gibi hayaller kuruyordu. Yine de kesinlikle şövalyelerin yanında... Aşağıdaki mazgallı siperlerden gelen kargaşayı duyan Tanis aceleyle dışarı baktı; gerçi bakmasına gerek bile yoktu. Ne olduğunu biliyordu... ejderha korkusu. Kara ve mavi kanatları, bulutların önünde seçilebilen kötü ejderhaların saldıkları bu korku, oklardan daha yıkıcıydı; bu korku surlarda bekleyen şövalyeleri etkisi altına almıştı. Mızrak Savaşı gazisi olan daha yaşlı şövalyeler silahlarına davranarak yüreklerine dolan dehşetle savaşımaya başlamışlar, geri adım atmamışlardı. Fakat ilk kez ejderhalarla savaşan daha genç şövalyeler bembeyaz kesilerek

sinmişler; kimisi önlerindeki bu korkunç sahneden bağıırıp kaçarak kendilerini rezil etmişlerdi. Aşağıdaki surlarda bulunan dehşet içinde kalmış bu gençleri, bu genç şövalyeleri gören Tanis dişlerini sıktı. O da insanı hasta eden korkunun üzerinden geçtiğini, midesinin büzüştüğünü, ekşidiğini hissetmişti. Lord Gunthar'a bakan Tanis şövalyenin yüz ifadesinin sertleştiğini gördü ve onun da aynı şeyleri hissetmekte olduğunu anladı. Başını kaldıran Tanis Solamniya şövalyelerine hizmet eden bronz ejderhaların düzenli bir biçimde uçtuklarını, Kule'nin tepesinde beklediklerini gördü. Onlara saldıran olmadan saldıramazlardı savaşın sonundan beri iyi ejderhalar ile kötü ejderhalar arasındaki ateşkesin şartları böyleydi. Fakat Tanis, liderleri Khirsah'ın başını mağrurca salladığını, keskin pençelerinin şimşeklerin göz kamaştıran parıltısıyla alevlenmiş gibi görüldüğünü fark etti. En azından ejderhanın aklından, kısa bir süre sonra çatışmanın başlayacağı vardı.

İçten gelen o ses Tanis'i dürtüp durmaya devam ediyordu. Her şey çok basit görünüyordu, çok kolay. Kitiara bir şeylerin peşindeydi...

Hisar uçarak, gittikçe daha da yaklaşıyordu. Zararlı böceklerin yuvasına benziyor diye düşündü

Tanis neşesizce. Ejderanlar kesinlikle bu tanıma uyuyordu! Kısa, güdük kanatları açılmış duvarlara ve temelde buldukları her boşluğa tutunup asılmışlar, surlara tünemişlerdi; kulelerin tepelerinden sallanıyorlardı. Pis bakışlı sürüngen yüzleri pencerelerden görülüyor, kapı aralıklarından bakıyorlardı. Yüce Rahip Kulesi'ni böyle bir dehşet dolu sessizlik (arasıra korkuya yenilen bir şövalyenin kaba haykırıları hariç) dolduruyordu; öyle ki yukarıdaki hisardan yaratıkların kanatlarının hışırtı ve bunun da üzerinde bu korkunç savaş aletini havada tutan büyücü ve rahiplerin birbirine karışan seslerinden meydana gelen hafif mırıltı seçilebiliyordu.

Yaklaştıkça yaklaştı hisar; şövalyeler gerildi. Alçak sesle emirler verildi, kılıçlar kınlarından çekilip çıkartıldı, mızraklar hazırlandı, okçular yaylarını gerdi, ateşleri söndürmek için kovalar suyla

dolduruldu, gökyüzünden aşağıya atlayacak ejderanlarla dövüşmek için tümenler avluda toplandı. Tepelerinde Khirsah, düşmanın üzerine bronzdan bir şimşek gibi inecek olan, havada duran ejderhalarını, ikişerli, üçerli gruplar halinde bölerek savaş düzenine soktu.

"Aşağıda bana ihtiyaçlar» var," dedi Gunthar. Miğferini alarak başına taktı ve gözetleme kulesindeki yerini almak için subayları ve yardımcılarıyla birlikte karargâhının kapısından çıktı. Fakat Tanis ayrılmadı, hatta Gunthar'ın onunla birlikte gitmesi için gecikmiş çağrısına cevap bile vermedi. İçindeki ses daha da büyüyor, daha ısrarcı oluyordu. Gözlerini kapatarak başını pencereden çevirdi. Gittikçe zayıflayan ejderha korkusunu, kasvetli ölüm hisarını yok ederek, içinden gelen sese konsantre olmaya çalıştı.

Ve sonunda sesi duydu.

"Tanrıların adına, hayır!" diye fısıldadı. "Ne kadar aptalca! Ne kadar da kör olmuşuz! Tam onun ellerine düştük!"

Aniden Kitiara'nın planı aklında netleşivermişti. Sanki kadın orada durmuş da bütün ayrıntılarıyla planını anlatmıştı. Göğsü korkuyla daraldı, gözlerini açarak pencereye doğru sıçradı. Yumruklan taştan oyulmuş pencere pervazını dövüyor, elleri kesiliyordu. Çay kupasını yere devirdi; kupa paramparça oldu. Fakat ne yaralı elinden akan kanı, ne de yere dökülen çayı hissedebiliyordu. Korkunç görünüşlü bulutlarla kararmış göğe bakarak havada yüzmekte olan hisarın gittikçe yaklaşışını seyretti.

Artık bir ok atımı kadar yaklaşmışlardı.

Artık mızrakların erişebileceği menzildeydiler.

Başını kaldıran, şimşekten neredeyse kör olan Tanis ejderanların zırhlarının detaylarını seçebiliyor, düşman saflarında savaşan paralı askerlerin sırttan yüzlerini görebiliyor, üstlerinde uçan ejderhaların pullarını ayırt edebiliyordu.

Derken, gitti.

Ne bir ok atıldı, ne de bir büyü yapıldı. Khirsah ile bronz ejderhalar huzursuzca dönüp duruyorlar, kötü kuzenlerini

hiddetle gözlüyorlar ama yine de yeminleriyle bağlı oldukları için önce kendilerine saldırmadıkları için, saldıramıyorlardı. şövalyeler surlarda duruyor, o korkunç devasa savaş aletinin, Yüce Rahip Kulesi'nin en tepesinden teyet geçişini seyredebilmek için boyunlarını büküyorlardı; hisar geçerken birkaç taş yuvarlanmış aşığıdaki avluya düşerek parçalanmıştı.

Kendi kendine küfreden Tanis kapıya koşunca, yüzünde şaşırmış bir ifadeyle içeri girmekte olan Gunthar'la çarpıştı.

"Anlıyamıyorum," diyordu Gunthar yaverlerine. "Neden bize saldırmadı? Ne yapıyor?"

"Şehre doğrudan saldırıyor, be adam!" Tanis Gunthar'ın koluna yapıştı ve sallamaya başladı. "Başından beri Dalamar'ın söylediği buydu! Kitiara Palanthas'a saldırmayı planlıyordu! Bizimle vakit harcamaya niyetli değildi ve artık buna mecburiyeti de yok! Yüce Rahip Kulesi'nin üzerinden geçip gidiyor!"

Gunthar'ın miğferinin yarıkları arasından belli belirsiz görünen gözleri kısıldı. "Bu delilik," dedi soğuk bir edayla bıyığını çekip çıkarttı. Sonunda, huzursuzca miğferini çekip çıkarttı.

"Tanrılar adına Yarımelf, ne biçim bir askeri stratejidir bu? Ordusunun arkasını savunmasız bırakıyor! Palanthas'ı alsa bile, elinde tutacak güce sahip değil. Şehrin surları ile aramızda kısıp kalır. Hayır! Önce burada işimizi bitirip, şehre sonra saldırması gerek! Yoksa onu rahatlıkla yok ederiz. Onun için bir kaçış yolu yok!"

Gunthar yaverlerine döndü. "Belki de bu, bizi gafil avlamak için bir savaş hilesidir. Hisar ters yönden saldırıcağı gibi hazırlanalım..."

"Beni dinle!" diye atıldı Tanis. "Bu bir savaş hilesi değil. Palanthas'a gidiyor! Sen övalyelerle şehre vardığıında, kardeşi de Kapı'dan dönmüş olacak! Şehri denetimi altına almış olan Kitiara onu bekliyor olacak!"

"Saçmalık!" diye kaşlarını çattı Gunthar. "Palanthas'ı o kadar çabuk alamaz. İyi ejderhalar savaşmak için havalanır... Lanet olsun Tanis, Palanthaslılar o kadar iyi asker olmasalar bile, sadece

sayıları itibariyle kazanırlar!" Burnundan soluyordu. "şövalyeler hemen harekete geçer. Dört günde orada oluruz."

"Tek bir şeyi unuttun," diye atıldı Tanis; sertçe ama kibarca şövalyeyi kenara itip geçerek. Topukları üzerinde dönerek seslendi, Hepimiz bir şeyi unuttuk... savaşan tarafları eşitleyen bir faktör var... Lord Soth!"

Güçle arka bacaklarından kuvvet alan Khirsah havaya sıçrayarak, zarif bir rahatlıkla Yüce Rahip Kulesi surları üzerinden süzüldü. Ejderhanın güçlü kanat hareketleri, ejderha ile üzerinde taşıdığı kişinin kısa bir sürede yavaşça hareket eden hisara yetişmesini sağlamıştı. Ama yine de, diye fark etti Tanis, hisar ertesi gün şafaktan önce şehre varacak kadar hızlı hareket ediyordu.

"Çok yaklaşma," diye uyardı Khirsah'ı.

Üzerlerinden, büyük bir halka, onlara göz kulak olmak için tembel yaylar çizen kara bir ejderha uçtu. Uzakta da başka kara ejderhalar görünüyordu; artık hisar ile aynı hizada olan Tanis yüzmekte olan kalenin gri kuleleri arasında uçan mavi ejderhaları da görebiliyordu. Aralarında iri bir mavi ejderhayı Tanis tanımıştı, Kitiara'nın bineği Skie'ydı bu.

Kit nerede acaba? diye merak etti Tanis, yığınla ejderanın birikmiş onu işaret ederek eğlendiği percerelerden içerisini boşuna görmeye çalışarak. Aniden eğer seyrediyorsa kadının onu tanımasından korktu ve kukuletasını başına geçirdi. Sonra hüznle gülümseyerek sakalını kaşdı. Bu uzaklıktan Kit bir ejderhaya tek başına binmiş birinden, muhtemelen şövalyelerin bir habercisinden başka bir şey göremezdi.

Hisarın içinde olup bitenleri gözlerinde canlandırabiliyordu.

"Onu vurup düşürebiliriz Lord Kitiara," diyordu herhalde komutanlarından biri.

Kitiara'nın hatırından çıkmayan kahkahası Tanis'in kulaklarında çınladı. "Hayır, bırakın haberi

Palanthas'a taşısın ve onlara neyin geleceğini söylesin. Onlara ter dökcek vakit tanıyalım." Ter dökcek vakit. Tanis yüzünü sildi.

Dağların üzerindeki soğuk havada bile, deri tuniği ve zırhı altındaki gömleği ıslak ve soğuktu. Soğuktan titreyerek

pelerinine iyice sarındı. Kasları ağrıyordu; arabalar içinde seyahat etmeye alışmıştı, ejderhalar üzerinde değil; kısa bir an için sıcacık arabasını özlemle andı. Sonra kendi kendisiyle alay etti. Kendine gelmek için başını sallayarak (neden bir geceyi uykusuz geçirmek onu bu kadar etkilesindi?) aklım, önündeki çözülmesi imkânsız sorunların yarattığı huzursuzluktan kurtarmaya çalıştı. Khrişah, hâlâ yakınlarından süzülen kara ejderhaları görmezliğe gelmek için elinden geleni yapıyordu. Bronz ejderha hızını arttırdı ve onları gözlemek için yollanmış olan kara ejderha zamanla geri döndü. Hisar arkalarında kalmış, koca bir ordunun önünü kesecek olan dağların tepeleri üzerinden zahmetsizce süzülüyordu.

Tanis plan yapmaya çalıştı fakat yapmayı düşündüğü her şeyin içinde, daha önce yapması gerektiğini düşündüğü başka bir şey çıkıyordu; sonunda panayırlarda seyrettiği, minik çarkı, muazzam bir aceleyle çevirdiği halde hiçbir yere gitmeyen eğitilmiş fareler gibi hissetti kendisini. En azından Lord Gunthar Amothus'un generallerini (bu Palanthas'ta toplum için büyük işler başarmış kişilere verilen saygın bir sıfattı, o anda görev başında bulunan generallerin bir tanesi bile bir savaş görmemişti)azarlayarak, yerel bir milis gücünü seferber etmesi için başlarının etini yemişti. Ne yazık ki seferberlik onlar için bir kutlama bahanesi olmuştu.

Gunthar ile şövalyeleri etrafta durmuş birbirlerini dürterek, sivil askerlerin talimleri sırasında acemice hareketlerine gülmüşlerdi. Bunun ardından Lord Amothus iki saatlik bir konuşma yapmış ve kahramanlıklarıyla övünen milisler kendilerinden geçinceye dek içmiş ve gönüllerince eğlenmişti.

Hem birbirlerine, hem de silahlarına takılıp duran, hiç verilmemiş emirlere uyup, verilen emirlere kulak asmayan tombul meyhane sahiplerini, terleyip duran tacirleri, terzileri, demircileri hayalinde canlandıran Tanis, sıkıntıdan ağlayabilirdi. İşte bunlar, diye düşündü kasvetle, yarın Palanthas kapılarında ölü bir şövalye ile onun iskelet savaçlarının ordusuyla karşılaşacak olan ordu.

"Lord Amothus nerede?" diye sordu, koca kapılar daha açılmadan ittirip açarak, kapıdaki görevliyi neredeyse yeri deviren Tanis.

"U...uyuyor efendim," diye başladı uşak, "daha sabah olmadı..."

"Çabuk kaldır. şövalyelerin başında kim var?"

Uşağın gözleri faltaşı gibi açılarak kekelemeye başladı.

"Lanet olasıca!" diye hırladı Tanis. "En yüksek rütbeli şövalye kim kuş beyinli!"

"Gül şövalyelerinden Sir Markham olması gerekir efendim," dedi Charles sakın, ağırbaşlı sesiyle, iç taraftaki odalardan birinden çıkarak. "Çağrtayım..."

"Evet!" diye bağırdı Tanis; sonra sarayın giriş holündeki herkesin kendisine deli gibi baktığını fark ederek ve paniğe kapılmanın böyle bir durumda kimseye faydası olmayacağını hatırlayan yarımelf eliyle gözlerini örttü, derin bir nefes aldı ve daha sakın konuşmaya başladı. "Evet," diye tekrarladı sakın bir sesle, "Sir Markham'ı ve büyücü Dalamar'ı da çağırın."

Bu son istek Charles'ı bile şaşırtmıştı. Yüzünde ıstırap dolu bir ifadeyle bir an için bunu düşündükten sonra, "Çok üzgünüm lordum fakat Yüksek Büyüculük Kulesi'ne haber yollamamın bir yolu yok. Hiç bir canlı, hatta kenderler bile o lanetli Orman'a adım atamaz," demek cesaretini kendisinde buldu.

"Lanet olsun!" diye hiddetlendi Tanis. "Onunla konuşmam şart!"

Aklından düşünceler koşuşturup duruyordu. "Elinizde goblin tutsak vardır herhalde? Onlardan biri Koru'dan geçebilir.

Yaratıklardan birini alın, ona özgürlük, para, krallığın yarısını, Amothus'un kendisini, her hangi bir şeyi vaad edin! Yeter ki o kahrolasıca Koru'ya girsin..."

"Buna gerek yok Yarımelf," dedi pürüzsüz bir ses. Kara cüppeli bir suret sarayın holünde belirerek Tanis'in boş bulunup ürkmesine, uşağın şok geçirmesine ve hatta Charles'ın dahi bir kaşını kaldırmasına neden oldu.

"Güçlüsün gerçekten," dedi Tanis, büyük kullanıcısı kara elfe doğru yaklaşarak. Charles uşakların bir kısmına emirler sıralıyor, birini Lord Amothus'u uyandırmaya, bir başkasını Sir Markham'ı bulmaya yolluyordu. "Seninle özel konuşmam gerek. Buraya gel."

Tanis'i izleyen Dalamar, soçuk bir edayla tebessüm etti. "Övgünü kabul etmek isterdim Yarmelf, fakat senin gelişini sadece gözlemleyerek fark ettim, öyle büyü sayesinde akıl falan okuyarak değil. Laboratuvar penceresinden bronz ejderhanın saray avlusuna indiğini gördüm. Senin inip saraya girişini gördüm. Senin ne kadar benimle konuşmaya ihtiyacın varsa, benim de seninle konuşmaya ihtiyacım var. O yüzden buradayım." Tanis kapıyı kapattı. "Çabuk, diğerleri gelmeden. Buraya neyin gelmekte olduğunu biliyor musun?" "Dün gece biliyordum. Sana haber yolladım ama sen gitmiştin bile." Dalamar'ın tebessümü alaycı bir ifade aldı. "Casuslarım hızlı kanatlar üzerinde hareket eder."

"Kanatla uçuyorlarsa," diye mırıldandı Tanis. içini çekerek sakalını kaşıdıktan sonra başını kaldırarak dikkatle Dalamar'a baktı. Kara elf ellerini kara cüppesi içinde kavuşturmuş sakin ve emin görünüyordu. Genç elfin, gergin bir ortamda serinkanlı bir cesaretle hareket etmesine güvenilebilir biri olduğu kesindi. Ne yazık ki, kim için harekete geçeceğinden bir türlü emin olamıyordu insan.

Tanis alnını ovaladı. Ne kadar akıl karıştıracı bir durumdu bu böyle! Eski günlerde ne kadar daha kolaydı her şey birilerinin dedesi gibi olmaya başlamıştı! hani iyi ile kötünün kesin tanımlarla ayrıldığı, herkesin bir savaş sırasında kiminle ve kime karşı savaştığını bildiği zamanlarda. Şimdi ise, kötüye karşı, başka bir kötüyle işbirliği yapıyordu. Nasıl oluyordu bu? Kötülük kendi kendine döner, diye okumuştı Elistan Mishakal Diskleri'nden. Başını hiddetle sallayan Tanis zamanı boşa harcadığını fark etti. Bu Dalamar denen elfe güvenmek zorundaydı...en azından, onun hırsına güvenmek zorundaydı. "Lord Soth'u durdurmanın bir yolu var mı?"

Dalamar yavaşça başıyla onayladı. "Çabuk kavriyorsun Yarmelf. Yani sen de ölü şövalyenin Palanthas'a saldıracağını düşünüyorsun, öyle mi?"

"Bu çok aşikâr, değil mi?" diye atıldı Tanis. "Kit'in planı bu olmalı. İşi dengede tutan bu." Kara elf omuzlarını silkti.
"Soruna cevap vercek olursak, hayır, yapılabilecek bir şey yok. En azından şimdilik yok."

"Sen? Sen onu durdurabilir misin?"

"Ben Kapı'mn yanındaki yerimden ayrılmayı göze alamam. Bu kez geldim çünkü Raistlin'in hâlâ Kapı'dan uzak olduğunu biliyorum. Fakat aldığımız her nefes onu biraz daha yaklaştırıyor. Bu Kule'den ayrılabilmem için benim son şansımdı. O yüzden seninle konuşmaya geldim...seni uyarmak için. Çok az zaman kaldı."

"Kazanıyor!" Tanis Dalamar'a kuşkuyla baktı.

"Onu her zaman olduğundan küçük gördün," dedi Dalamar alay edercesine. "Sana onun artık güçlü, kuvvetli, bu güne kadar yaşamış en büyük büyücü olduğunu söyledim. Tabii ki kazanıyor! Ama ne pahasına... hem de ne pahasına."

Tanis kaşlarını çattı. Raistlin hakkında konuşurken Dalamar'ın sesinde duyduğu gurur tınısını sevmemişti. Bu hiç de gerektiğinde Shalafi'smi öldürmeye hazır olan bir çırağa benzemiyordu. "Fakat Lord Soth'a dönecek olursak," dedi Dalamar soğuk bir edayla, Tanis'in yüzünden, yarımelfin göstermeyi düşünmediği kadar çok düşüncesini okuyarak. "Onun çok uzun süredir nefret ettiği şehir ve sakinlerinden eğer düşüşüyle ilgili efsanelere kulak asacak olursak kendi öcünü almak için bu fırsatı kaçırmayacağı ihtimali olduğunu ilk farketdiğimde VVayreth Ormanı'ndaki Yüksek Büyücülük Kulesi'yle irtibata geçtim..."

"Tabii ya!" Tanis rahat bir nefes aldı. "ParSalian! Meclis! Onlar belki..."

"Mesajıma yanıt veren olmadı," diye devam etti Dalamar, sözünün kesilmesine aldırış etmeyerek.

"Orada garip bir şeyler oluyor. Ne olduğunu bilmiyorum.

Habercim yolun kapalı olduğunu söyledi;

nasıl anlatsam hava kadar hafif bir niteliğe sahip olan biri için bir yerden geçememek zordur." "Ama..."

"Ha," Dalamar kara cüppeli omuzlarını silkti "denemeye devam edeceğim. Onlara güvenemeyiz ama ölü bir şövalyeyi durduracak kadar büyük bir güce sahip yegâne büyük kullanıcıları da onlardır."

"Paladine rahipleri..."

"...nin inançları daha yeni. Huma'nın zamanında gerçekten güçlü rahiplerin Paladine'm yardımını yeryüzüne indirebildikleri

söyleniyor ama öyleyse bile artık Krynn üzerinde o güce sahip kimse yok."

Tanis bir an için düşündü.

"Kit'in hedefi, kardeşiyle buluşup ona yardım edeceği Yüksek Büyücülük Kulesi, öyle değil mi?"

"Ve beni durdurmaya çalışacak," dedi Dalamar gergin bir sesle, yüzü solarak.

"Kitiara Shoikan Korusu ndan geçebilir mi? Dalamar yeniden omuzlarını silkti ama Tanis kara elfin soğuk , vranış biçiminin aniden gergin ve zorlayıcı bir nitelik kazandığı fark etti. "Koru benim denetimim altında. Canlı ve ölü bütün yaratıkları uzak tutar." Dalamar yine gülümsedi ama bu kez neşesizdi "Bu arada senin goblin beş saniye bile dayanamazdı. Öte yandan Kitiara'mn, Raistlin tarafından verilmiş bir tılsımı var. Eğer hâlâ tılsım ondaysa ve bunu kullanma cesaretine hâlâ sahipse ve Lord Soth hâlâ yanındaysa, evet, geçebilir. Fakat bir kez içeri girince Kule'nin muhafızlarıyla yüzleşmesi gerekecektir; onlar da Koru'dakilerden daha az ürkütücü değildir. Yine de bunlar benim meselelerim senin değil"

"Senin endişelenmen gereken çok mesele var!" diye atıldı Tanis.

"Bana bir tılsım ver! Beni Kuleye al! Ben Kit ile başa çıkabilirim..."

"Ya, öyle mi," diye cevapladı Dalamar, eğlenerek, "senin mazide onunla nasıl başa çıktığını biliyorum. Dinle Yarımelf, sen şehri denetim altında tutmaya çalışarak zaten bütün gücünü harcayacaksın. Öte yandan bir şeyi unuttun...Soth'un asıl amacı bu. O, Kitiara'yı ölü istiyor. Onu kendisine istiyor. Bana bu kadarını anlatmıştı. Tabii ki bunu belli etmemesi gerekiyor. Hem onun ölümünü sağlayıp, hem de Palanthas'tan öcünü alabilirse, istediğine erişmiş olacak. Raistlin onun umurunda değil."

Aniden ruhuna kadar ürperen Tanis cevap veremedi. Gerçekten de Soth'un amacını unutmuştu. Yarımelf ürperdi. Kitiara çok kötü şeyler yapmıştı. Sturm onun mızrağının ucunda ölmüştü; emriyle ölenlerin ise haddi hesabı yoktu; çok daha fazlası ise acı çekmiş ve çekmeye de devam ediyordu onun yüzünden. Ama Kitiara bunu hak ediyor muydu? Cehennemden gelen bu yaratıkla

kutsallıktan uzak bir çeşit evlilikle bağlanmış, soğuk ve karanlık bir azapla dolu sonsuz bir yaşam.

Tanis'in gözlerine kara bir örtü indi. Başını dönüp kendini halsiz hisseden yarımlef kendisini sonuna kadar açılmış uçurum gibi deliğin kıyısında sendelerken gördü ve düşüyormuş gibi oldu...

Sanki yumuşak kara bir kumaşla sarmalanmış gibi hissetti kendisini; güçlü eller sanki ona destek olmuş, onu bir yere doğru yönlendiriyordu..... Sonra hiçlik.

Cam bardağın serin, pürüzsüz kenarı Tanis'in dudaklarına değdi; brendi dilini ısırarak, boğazını ısıttı. Dermansızca bakınca üzerine eğilmiş Charles'ı gördü.

"Bir lokma bir şey yiyip içmeden millerce yol katetmiş olduğunuzu söyledi kara elf bana." Charles'ın gerisinde Lord Amothus'un endişeli soluk yüzü görülüyordu. Beyaz bir robdöşambra sarılmış olan Lord Amothus çılgına dönmüş bir hayalete benziyordu.

"Evet," diye mırıldandı Tanis, bardağı ittirip ayağa kalkmaya çalışarak. Odanın ayaklarının altında sallandığını hissedince, oturduğu yerde oturmasında fayda olduğuna karar verdi.

"Haklısınız...bir şeyler yesem iyi olacak." Kara elfi görmek için etrafına bakındı. "Dalamar nerede?"

Charles'ın yüzü sertleşti. "Kim bilebilir lordum? Karanlık konutuna kaçmıştır herhalde. Sizinle işinin bittiğini söyledi. İzninizle aşçıya kahvaltınızı hazırlamasını söyleyeceğim."

Eğilerek selam veren Charles, önce Sir Markham'ın içeri girmesi için yol verdikten sonra odadan çekildi. "Kahvaltı ettiniz mi Sir Markham?" diye sordu Lord Amothus tereddütle; neler olup bittiğini hiç anlayamıyor ve kara elf büyükullanıcısının evine dilediği gibi gelip gidiyor olmasından da belli ki telaşa düşüyordu. "Etmediniz mi? O halde üç kişilik bir kahvaltı alalım. Yumurtalarınız nasıl olsun istersiniz?"

"Şu anda yumurtaları tartışmasak daha iyi lordum," dedi Sir Markham, Tanis'e hafif bir tebessümle bakarak. Yarımelfin kaşları telaşla çatılmıştı; ayrıca dağınık ve yorgun görüntüsü de berbat bir haber vermek üzere olduğunu gösteriyordu.

Amothus içini çekti; o zaman Tanis lordun, kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışmaktan başka bir şey yapmıyor olduğunu fark etti.

"Bu sabah Yüce Rahip Kulesi'nden döndüm..." diye başladı.

"Ya," diye kesti sözünü Sir Markham umursamaz bir havayla bir sandalyeye oturup, kendisine bir kadeh brendi koyarak. "Lord Gunthar'dan bu sabah düşmanla karşılaşmayı beklediklerine dair bir haber almıştım. Savaş nasıl gidiyor?" Markham varlıklı, yakışıklı, tasasız, iyi ve yumuşak huylu genç bir soyluydu. Mızrak Savaşı'nda, Laurana'nın emrinde dövüşerek kendisini göstermiş ve Gül şövalyesi yapılmıştı. Fakat Tanis, Laurana'nın genç adamın cesaretinin kayıtsız bir çeşit cesaret neredeyse umursamaz bir tutum içerisinde olduğunu ve ona güvenilemeyeceğini söylediğini hatırladı. ("Bana hep," demişti Laurana düşünceli düşünceli, "o sırada yanacak daha ilginç bir şeyi olmadığı için savaşıyor gibi geldi.")

Laurana'nın genç şövalye hakkındaki yargısını hatırlayan ve adamın neşeli, umursamaz tonunu duyan Tanis kaşlarını çattı. "Savaş olmadı," dedi kısaca. Lord Amothus'un yüzünde komik bir ümit ve rahatlama ifadesi belirdi. Bu görüntü karşısında Tanis neredeyse gülecekti ama bunun bir isteri nöbeti olmasından korkan yarımelf kendini tutmayı başardı. Bir kaşını kaldırmış olan Sir Markham'a baktı. "Savaş olmadı mı? Yani düşman gelmedi..." "Yo, geldiler," dedi Tanis buruk bir ifadeyle, "gelip geçtiler. Yanımızdan." Eliyle havada bir işaret yaptı. "Vuuuu." "Vuuuu mu?" Amothus bembeyaz kesildi. "Anlamıyorum." "Uçan bir hisar!"

"Cehennem adına! "Sir Markham alçak sesle bir ıslık çaldı. "Uçan bir hisar." Markham düşüncelere dalmış, eli gayri ihtiyari şık binici giysilerini düzeltiyordu. "Yüce Rahip Kulesi'ne saldırmadılar.

Dağların üzerinden uçuyorlar. Bunun anlamı..."

"Ellerindeki her şeyi Palanthas üzerine boşaltmak!" diye tamamladı sözü Tanis. "Ama, anlamıyorum!" Lord Amothus dehşete düşmüş gibi duruyordu. "şövalyeler onları durdurmadı mı?"

"Bu imkânsız bir şey lordum," dedi Sir Markham umursamaz bir edayla omzunu silkerek. "Uçan bir hisara ancak, ejderha filosuyla saldırma ihtimaliniz olabilir."

"Ve teslim olunduğunda imzalanan ateşkese göre iyi ejderhalar, önce kendilerine saldırılmadan, saldıramazlar. Yüce Rahip Kulesi'nde sadece tek bir bronz ejderha filomuz vardı. Bundan çok daha fazla bir sayıya ihtiyacımız var gümüş ve altın ejderhalara da, eğer hisarı durdurmak istiyorsak," dedi Tanis ihtiyatla.

Arkasına yaslanan Sir Markham düşündü. "Bölgede, kötü ejderhaları görür görmez mutlaka hemen havalanacak birkaç gümüş ejderha bulunuyor. Ama çok fazla yok. Belki ejderhalar çağrılabilir..." "Karşımızdaki en büyük tehlike hisar değil," dedi Tanis. Gözlerini kapatarak odanın dönmesini engellemeye çalıştı. Nesi vardı böyle? Yaşlanıyordu herhalde. Bu işler için çok yaşlıydı. "Değil mi?" Lord Amothus bu fazladan darbe karşısında neredeyse olduğu yere yığılmak üzereydi ama bir soylu olduğundanparamparça olmuş denetimini yeniden kazanmak için elinden geleni yapıyordu.

"Çok büyük bir olasılıkla Lord Soth da Yüceefendi Kitiara ile birlikte."

"Ölü bir şövalye!" Sir Markham hafif bir tebessümle böyle fısıldamıştı. Lord Amothus o kadar soldu ki, yiyecekleri geri dönmüş olan Charles yemekleri bırakarak efendisine doğru koştu. "Teşekkürler Charles," dedi Amothus gergin, doğal olmayan bir sesle. "Biraz brendi iyi gelir belki." "Bir sürü brendi daha isabetli olabilir," dedi Sir Markham neşeyle, bardağındakileri bitirerek.

"Şöyle sıkı, gürültücü bir sarhoş olmalı. Ayık kalmanın pek bir işe yarayacağını zannetmiyorum. Ölü bir şövalye ile lejyonlarına karşı, yarayacağını..." Genç şövalyenin sesi azalarak kesildi.

"Beyler, sizin artık bir şeyler yemeniz gerek," dedi Charles katiyetle, efendisini biraz daha rahatlatarak. Bir yudum brendi Amothus'un yüzüne biraz renk getirmişti. Yemeğin kokusu, Tanis'e acıktığını anımsattı; o nedenle, Charles büyük bir beceriyle koşuşturarak bir masa getirip servise başladığında itiraz etmedi.

"Bu...bunlar ne anlama geliyor?" diye kekeleydi Lord Amothus, peçetesini otomatikman kucağına yayarken. "Da...daha önce de bu ölü şövalyeden söz edildiğini duymuştum. Büyükbüyükbüyük büyükbabam, Soth'un Palanthas'ta yargılanışına tanık olmuştu. Ayrıca Laurana'yı kaçırmış olan bu Soth'tu, öyle değil mi Tanis?" Yarımelfin yüzü karardı. Yanıtlamadı. Amothus ellerini dokunaklı bir tavırla uzattı. "Ama bir şehre karşı ne yapabilir ki?"

Hâlâ bir yanıt yoktu. Bir yanıtı gerek de yoktu. Amothus yarımelfin ciddi, yorgun yüzünden, masa üzerindeki dantel örtü üzerine hançeriyle düzenli olarak delikler açarken acı acı tebessüm eden genç şövalyenin yüzüne döndü. Lord, cevabını almıştı.

Kahvaltısına hiç dokunmadan ayağa kalkınca peçetesi kucağından yere düşen Amothus zengin döşeli odadan geçerek, son derece karmaşık bir desenin işlenmiş olduğu kesme camlı bir pencere önünde durdu. Desen ortasında bırakılmış oval bölümden güzel Palanthas şehrinin manzarası gözler önüne seriliyordu. Şehrin tepesinde gök kararmış, dönüp durmakta olan o kara bulutlarla kaplanmıştı. Ama tepesinde toplanan fırtına bulutları sanki şehrin güzelliğini ve aşikâr huzurunu daha da fazlalaştırıyordu. Lord Amothus saten perdeyi tutarak orada durmuş, şehri seyrediyordu. Bugün, pazar günüydü. Pazar yerine giden insanlar yanından geçiyor, bu uğursuz görünüşlü gök hakkında konuşuyorlar, sepetlerim taşıyorlar, neşeli çocuklarım azarlıyorlardı.

"Ne düşündüğünü biliyorum Tanis," dedi Amothus sonunda, sesinde bir kırgınlıkla. "Tarsis'i, Solace'ı, Silvanesti'yi ve Kalamam'ı düşünüyorsun. Yüce Rahip Kulesi'nde ölen dostunu düşünüyorsun. Biz Palanthas'ta hiç etkilenmeden, bize hiç dokunulmadan yaşarken, son savaşta ölen, azap çekenleri düşünüyorsun."

Tanis hâlâ bir tepki vermiyordu. Sessizce yemek yemeye devam etti.

"Ve senin Sir Markham..." Amothus içini çekti. "Geçen gece hem sizin, hem şövalyelerinizin güldüğünüzü duydum. Palanthas

halkının savaşa para keselerini de götürüp, paralarını düşman üzerine saçıp, 'Gidin! Gidin!' diye bağıarak düşmanı altetme planları hakkında söylediklerinizi duydum."

"Lord Soth'a karşı, bu en az kılıçlar kadar etkili olacaktır!"

Omuzlarını silkip kısa, alaycı bir kahkaha atan Markham brendi kadehini doldurması için Charles'a uzattı.

Amothus başını pencere pervazına dayadı. "Savaşın kapımıza dayanacağını hiç düşünmemiştik! Bütün çağlar boyunca Palanthas bir barış, güzellik ve ışık şehri olmuştu. Afet sırasında bile Tanrılar bizi kayırmıştı. Şimdi, şimdi dünyada barış varken, başımıza bunlar geliyor!" Döndü; solgun yüzü asık ve endişeliydi. "Neden? Anlamıyorum?"

Tanis tabağını itti. Arkasına dayanıp, kaslarındaki krampları gidermeye çalışarak gerindi.

Yaşlanıyorum gerçekten, diye düşündü, yaşlanıyorum ve yumuşuyorum. Geceleri uyumadığım zaman koyuyor. Bir öğün yemek atlasam bayılıyorum. Eski günleri özleyorum. Çoktan kaybettiğim dostlarımı özleyorum. Anlamsız, aptalca bir savaşta ölen insanları görmekten bıktım usandım! Derin bir nefes alarak sulanmış gözlerini ovuşturduktan sonra dirseğini masaya dayayarak, başını ellerine yasladı.

"Barıştan mı söz ediyorsun. Ne barışı?" diye sordu. "Anne ve babaları sürekli kavga eden bir evdeki çocuklar gibiydik; şimdi, sonunda sakinleştiler ve medenileştiler. Biz de bol bol gülümsüyoruz, mutlu olmaya çalışıyoruz, tabağımızdakileri bırakmıyoruz, etrafta parmak uçlarımızda yürüyerek gürültü yapmamaya çalışıyoruz. Çünkü biliyoruz ki bunları yapmazsak, kavgalar yeniden başlayacak! Buna da barış dedik!" Tanis acı acı güldü. "Tek bir yanlış söz söylerseniz lordum, Porthios bütün elfleri ensenize bindirir. Sakalımızı yanlış biçimde sıvazlayacak olsanız, cüceler dağlardaki kapıları bir kez daha kaparlar." Lord Amothus'a bakan Tanis adamın başının eğildiğini gördü, narin elini gözlerine götürdüğünü, omuzlarının düştüğünü gördü. Tanis'in hiddeti azaldı. Kime kızıyordu böyle? Kadere mi? Tanrılara mı?

Yorgun argın ayağa kalkan Tanis gidip pencere kenarında durarak huzur dolu, güzel, lanetli şehre baktı.

"Bir cevabım yok lordum," dedi sessizce. "Eğer cevabım olsaydı kendi adıma bir Tapınak yaptırırdım ve peşimde dizi dizi rahipler olurdu herhalde. Bütün bildiğim pes edemeyeceğimiz.

Denemeye devam etmeliyiz."

"Bir brendi daha lütfen," dedi Sir Markham bir kez daha kadehini uzatarak. "şerefe beyler." Kadehim kaldırdı.

"Denemeye...'Ölmeye' ile kafiyesi tutuyor."

Kapı hafifçe çalındı. İşine dalmış olan Tanis irkildi.

"Buyrun, ne var?" diye seslendi. Kapı açıldı. "Ben, Charles lordum. Saat başlarında size seslenmemi söylemiştiniz."

Başını çeviren Tanis pencereden dışarı baktı. Biraz hava girmesi için pencereyi açık bırakmıştı. Ama bahar gecesi sıcaktı, boğucuydu, hiç esinti yoktu. Gökyüzü, zaman zaman buluttan buluta çakan ürkütücü pembe renkli şimşekler hariç karanlıktı. Dikkati bu konuya çekilince çanların Derinsaati çaldığını, görev başına gelen yeni nöbetçilerin seslerini, dinlenmek için ayrılanların da uygun adımlarını duyuyordu.

Dinlenmeleri kısa sürecekti.

"Sağol Charles," dedi Tanis. "Biraz içeri gel olmaz mı?"

"Elbette lordum."

Uşak, kapıyı nazikçe kapatarak içeri girdi. Tanis, bir an daha masa üzerindeki kağıtlara baktı. Sonra kararlılıkla dudaklarını sıktı, sıkı elf yazısıyla iki satır daha yazdı. Kurutmak için mürekkebin üzerine kum serptikten sonra mektubu bir kez daha dikkatle okudu. Ama gözleri buğulandı ve el yazısı bulanıklaştı. Sonunda pes ederek imzaladı, parşömeni rulo yaptı ve elinde kağıtla oturdu.

"Beyefendi," dedi Charles, "iyi misiniz?"

"Charles..." diye başladı Tanis, parmağındaki çelik ve altından bir yüzüğü çevirerek. Sesi kesildi. "Lordum?" diye teşvik etti Charles.

"Bu, eşime yazdığım bir mektup Charles," diye devam etti Tanis alçak bir sesle, uşağa bakmadan.

"şimdi o Silvanesti'de. Bu mektubun bu gece buradan çıkması gerek, henüz..."

"Anlıyorum beyim," dedi Charles ileri doğru bir adım atıp, mektubu himayesine alarak. Tanis, suçluluk duyarcasına kızardı. "Yollanması icap eden bundan çok daha önemli belgeler şövalyelere yollanması gereken yazılar falan olduğunu biliyorum ama..."

"Tam bu işe göre bir habercim var lordum. Aslında Silvanesti'li bir elf. Son derece sadakatlidir ve doğrusunu da söylemek gerekirse, onurlu bir görevle şehirden ayrılacağına da eminim memnun olacaktır."

"Teşekkür ederim Charles." Tanis içini çektikten sonra eliyle saçlarını düzeltti. "Eğer bir şey olursa, karımın bilmesini istediğim..."

"Elbette lordum. Son derece makul. Bu konuyu artık düşünmenize gerek yok. Ama belki mührünüzü koysanız?"

"A, tabii, elbette." Yüzüğü çıkartan Tanis bunu Charles'm mektup üzerine damlattığı balmumuna bastırarak, toz ağacı yaprağı şeklindeki mührünü çıkarttı.

"Lord Gunthar geldiler lordum. şu anda Lord Markham ile görüşüyor."

"Lord Gunthar mı!" Tanis'in yüzü aydınlandı. "Mükemmel. Ben..."

"Eğer bir mahsuru yoksa sizinle de görüşmek istiyorlarmış lordrum," dedi Charles heyecansızca. "Hiç mahsuru yok," dedi Tanis, ayağa kalkarak. "Sanırım daha hisar görün..."

"Henüz görünmedi lordum. Lordları yazlık kahvaltı salonunda bulabilirsiniz...artık orası resmi olarak savaş odası yapıldı."

"Teşekkür ederim Charles," dedi Tanis, sonunda kendisi de bir cümleyi tamamlayabilmiş olduğuna hayret ederek.

"Başka bir emriniz var mı lordum?" "Hayır teşekkür ederim. Yolu bili..."

"Çok iyi lordum." Mektup elinde eğilerek selam veren Charles kapıyı Tanis'e açtıktan sonra, ardından kapattı. Tanis'in son anda bir isteği olabileceğini düşünerek biraz bekledikten sonra tekrar eğilip selam vererek ayrıldı.

Aklı hâlâ mektupta olan Tanis, az aydınlatılmış koridorun gölgeli sükûnetine şükrederek tek başına durdu. Sonra içi titreyerek bir nefes alıp artık savaş odası olan yazlık kahvaltılık salonunu aramaya çıktı.

Tanis tam kapı kulpunu tutmuş odaya girecekti ki gözünün ucuna bir hareket takıldı. Başını çevirince karanlık bir suretin havadan çıkıp cisimlendiğini gördü.

"Dalamar?" dedi Tanis hayretle, açmamış olduğu savaş odası kapısını bırakıp holden kara elfe doğru yürüyerek. "Ben de demiştim ki..."

"Tanis. Ben de seni arıyordum."

"Haberlerin mi var?"

"Duymaktan hoşlanacağın bir haberim yok," dedi Dalamar omuzlarını silkerek. "Uzun kalamayacağım, kaderimiz bıçak sırtında. Ama sana bunu getirdim." Yanında sallanan siyah kadife keseye uzanarak gümüş bir bilezik çıkartıp Tanis'e uzattı.

Bileziği eline alan Tanis, merakla inceledi. Bilezik on santim eninde, saf gümüşten yapılmıştı. Genişliğinden ve ağırlığından Tanis bunun bir erkek için yapılmış olduğunu tahmin etti. Hafifçe kararmış olan bileziğe, yüzeyleri koridorun titrek meşale ışığında parlayan kara taşlar kakılmıştı.

Ve Yüksek Büyücülük Kulesi'nden geliyordu.

Tanis, bileziği ihtiyatla tutuyordu. "Yoksa bu..." diye tereddüt etti, bilmek isteyip istemediğinden pek emin olamayarak.

"Büyülü mü? Evet," diye cevap verdi

Dalamar. "Raistlin'in mi?" diye çattı

kaşlarını Tanis.

"Hayır." Dalamar alay edercesine gülümsedi. "Shalaft'nin böyle büyülü savunma aletlerine ihtiyacı yok. Kule'deki bu tür aletlerin koleksiyonundan bir parça. Kuşkusuz bu çok eski bir bilezik, Huma zamanından kalma."

"Ne işe yarayacak?" Tanis hâlâ kaşlarını çatarak, bileziği kuşkuyla inceliyordu.

"Bunu takanı büyüye karşı koruyor."

Tanis başını kaldırdı. "Lord Soth'un büyüüne karşı mı?"

"Her büyüye karşı. Ama evet, bunu takanı ölü şövalyenin 'öldür, 'dondur, 'kör et' gibi güç sözlerine karşı korur. Takanı, onun yaydığı korku hissinin etkilerinden de korur. Ve takanı onun ateş ve buz büyülerine karşı korur."

Tanis Dalamar'a dikkatle baktı. "Bu, gerçekten değerli bir armağan! Bize bir şans tanıyacak." "Takan, bana eğer sağ salim dönerse teşekkür eder!" Dalamar ellerini cüppesinin kollarında birleştirdi. "Ona, ölümün bile silemediği bir sadakat yemini ederek izleyenleri bir tarafa bırakacak olsak bile Lord Soth büyüü olmadan da çetin bir rakiptir. Evet Yarımelf, bana dönünce teşekkür et."

"Ben mi?" dedi Tanis hayretle. "Ama iki yıldır hiç kılıç kullanmadım!" Aniden kuşkulananarak Dalamar'a dikkatle baktı. "Neden ben?"

Dalamar'ın tebessümü yayıldı. Çekik gözleri neşeyle pırıldadı. "Bunu şövalyelerden birine ver yarımelf. Bırak onlardan biri taksın. O zaman anlarsın. Unutma...karanlıklardan geldi. Kendisinden olanı tanır."

"Bekle!" Kara elfin gitmeye hazırlandığını fark eden Tanis Dalamar'ın kara cüppeli kolunu kavradı.

"Bir dakika daha. Haberler olduğunu söylemiştin..."

"Seni ilgilendirmez."

"Anlat."

Dalamar duraksadı, alıkonulduğu için huzursuzlukla kaşları kalkmıştı. Tanis, genç elfin kolunun gerildiğini hissetti. Aniden Tanis, kara elfin korktuğunu fark etti. Ama daha bu düşünceler aklından geçerken Dalamar'ın yeniden kendisine hakim olduğunu fark etti. Yakışıklı yüzünün ifadesi sakinleşti, hatta ifadesizleşti.

"Rahibe Lady Crysania ölümcül bir yara almış. Ama Raistlin'i korumayı başarmış. Raistlin yaralı değil ve Kraliçe'yi bulmaya gitmiş. Karanlıklar Majestesi öyle söyledi bana."

Tanis boğazının kasıldığını hissetti. "Peki ya Crysania?" dedi sertçe. "Onu öyle ölüme mi terk etmiş?"

"Tabii ki." Dalamar bu soru karşısında biraz şaşırılmış görünüyordu. "Kız artık işine yaramaz ki." Bileğindeki bileziğe bakan Tanis, içinden bunu kara elfin parlak dişlerine fırlatmak

istedi. Ama tam zamanında hiddetlenme lüksü dahi olmadığını hatırladı. Ne kadar delice, çarpık bir durumdu bu böyle! Alâkasız bir şekilde Elistan'ın Kule'ye giderek, başbüyücüyü rahatlatması geldi aklına... Topukları üzerinde dönen Tanis hiddetle ve koca adımlarla ayrıldı. Ama bileziği elinde sıkı sıkı tutuyordu.

"Büyü, bileziği koluna takınca işlemeye başlar," diye yüzüp geldi Dalamar'ın yumuşak sesi, Tanis'in hiddet pusu içinden. Kara elfin güldüğüne yemin edebilirdi.

"Ne var Tanis?" diye sordu Lord Gunthar yanmelf savaş odasına girerken. "Sevgili dostum, ölü gibi beyazsın..."

"Bir şey yok. Kö...kötü bir haber aldım. Bir şeyim kalmaz." Tanis derin bir nefes alarak şövalyelere baktı. "Siz de pek iyi görünmüyorsunuz."

"Yine mi kadeh kaldırıyoruz?" dedi Sir Markham, brendi kadehini kaldırarak.

Lord Gunthar ona sertçe, kınayarak baktı; genç şövalye içkisini gayet rahatça bir yudumda dikerken bu bakışı görmezliğe geldi.

"Hisar görüldü. Dağları geçmiş. şafakta burada olur."

Tanis başıyla onayladı. "Ben de öyle tahmin etmiştim." Sakalını kaşıdıktan sonra, yorgun argın gözlerini ovuşturdu. Brendi şişesine bir bakış attıktan sonra başını salladı. Hayır, büyük bir ihtimalle içerse hemen uyurdu.

"Elindeki ne öyle?" diye sordu Gunthar, bileziği almak için elini uzatarak. "şans getiren bir çeşit elf tılsımı mı?"

"Ben olsam dokunmazdım..." diye başladı Tanis.

"Lanet olasıca!" Gunthar'ın nefesi kesilir gibi oldu, elini geri çekti. Bilezik yere, el dokuması uzun tüylü halıya düştü. şövalye elini acıyla sallıyordu.

Eğilen Tanis bileziği aldı. Gunthar onu, gözlerine inanamayarak izliyordu. Sir Markham kahkalar atmamak için kendisini zor tutuyordu.

"Bunu bize büyücü Dalamar getirdi. Yüksek Büyücülük Kulesi'nden," dedi Tanis, Lord Gunthar'ın çatık kaşlarını görmezliğe gelerek. "Takanı, büyüünün etkisinden koruyor birisine Lord Soth'a yaklaşma şansı tanıyacak tek şey."

"Birisine!" diye tekrarladı Gunthar. Eline baktı. Bileziğe değdiği yerler yanmıştı. "Sadece bu da değil, kalbimi durduracak gibi bir de şok dalgası gönderdi tüm vücuduma! Cehennem adına, kim böyle bir şeyi takabilir?"

"Ben, örneğin takabiliyorum," diye cevapladı Tanis.

Karanlıklardan geldi. Kendisinden olanı tanır. "şövalyeler ve Paladine'a edilmiş kutsal yeminlerle bir ilgisi var," diye mırıldandı kızardığını hissederek.

"Göm şunu!" diye hırladı Lord Gunthar. "Kara Cüppelilerden gelecek yardıma ihtiyacımız yok!" "Bana, bulabildiğimiz bütün yardımları kabul etmemiz gerekir gibi geliyor lordum' diye atıldı Tanis. "İnsana ne kadar tuhaf gelirse gelsin, aynı tarafta olduğumuzu hatırlatmak isterim size!

Evet, Sir Markham, şehri savunma planınız nedir?"

Lord Gunthar'ın kızgın bakışlarını görmemezliğe gelerek bileziği kesesine atan Tanis, bu ani hitapla biraz sasırsa da verdiği raporla imdadına yetişen Sir Markham'a baktı.

Solamniya şövalyeleri Yüce Rahip Kulesi'nden yola çıkmışlardı. Palanthas'a varmaları günler alırdı. İyi ejderhaları uyarmaları için haberciler yollamıştı ama onların da Palanthas'a zamanında gelme şansları pek yok gibiydi.

şehir de alarma geğmişti. Kısa ve özlü bir konuşmayla Lord Amothus hemşehrilerine neyle karşı karşıya olduklarını anlatmıştı. Hiç panik yaşanmamıştı; bu Gunthar'ın inanmakta güçlük çektiği bir şey olmuştu. Gerçi zenginlerin birkaçı gemi kaptanlarına onları götürmeleri için rüşvet teklif etmişti fakat kaptanlar böyle meşum görünüşlü fırtına bulutlan tehditi altında denize açılmayı reddetmişti. Eski şehir'in kapıları açıldı. şehirden kaçmak ve kırlara gitme riskini göze almak isteyenlerin gitmelerine tabii ki izin verilmişti. Bu riski pek göze alan olmadı. Palanthas'ta en azından şehir surları ve şövalyeler onları korumayı vaad ediyordu.

Tanis şahsen, eğer şehir sakinleri gerçekten neyle karşı karşıya olduklarını bilseler, her şeyi göze alırlardı, diye düşünüyordu. Öte yandan kadınlar zengin giysilerini bir kenara bırakıp, yangınları

söndürmek için mümkün olan bütün kaplan suyla doldurmaya başlamıştı. Yeni şehir'de oturanlar (yani surlarla korunmuyor olanlar) surları kalan bu az zamanda mümkün olduğunca kuvvetlendirilen Eski şehir'e alınmıştı. Çocuklar şarap 'mahzenlerine ve sığınaklara saklanmıştı. Tüccarlar dükkanlarını açarak gerekli malzemeleri dağıtmışlardı. Silah satıcıları silahlarını dağıtmış, demirciler gecenin geç saatlerinde ateşlerini kızgın tutarak kılıçları, kalkanları ve zırhları onarmışlardı.

Şehre bakan Tanis evlerin çoğunda ışık gördü tecrübelerinden bildiği kadarıyla hazırlanması mümkün olmayan bir sabaha hazırlanıyordu.

İçini çekip Laurana'ya yazdığı mektubu düşünerek acı bir karar verdi. Ama bunun tartışmalara neden olacağını biliyordu işin temelini bilmesi gerekiyordu. Aniden dönerek Markham'ın sözünü kesti. "Sence nasıl saldırmayı düşünüyorlardır?" diye sordu Lord Gunthar'a.

"Bence çok basit." Gunthar bıyıklarını çekiştiriyordu. "Kalaman'da yaptıklarını yapacaklar. Hisar'ı mümkün olduğu kadar yaklaştıracaklar. Kalaman'da çok fazla yaklaştıramamışlardı. Ejderhalar onları yaklaştırmıyordu. Fakat" omzunu silkti "bizim onlar kadar ejderhamız yok. Hisar surların üzerine gelince ejderanlar atlayacak, şehri içeriden almaya çalışacak. Kötü ejderhalar saldıracak..." "Ve Lord Soth kapıdan içeri girecek," diye bitirdi Tanis.

"Şövalyelerin en azından zamanında gelip Lord Soth'un bizim cesetlerimizi ele geçirmesini engellemesi gerekir," dedi Sir Markham, kadehini bir kez daha boşaltarak.

"Kitiara da," diye düşündü Tanis, "Yüksek Büyücülük Kulesi'ne gitmeye çalışacak. Dalamar hiçbir canlının Shoikan Korusu'ndan geçemeyeceğini söylüyor ama söylediğine göre Kit'de Raistlin'in verdiği bir tılsım varmış. Gitmeden önce, kendisine yardım edeceğini düşünerek Soth'u bekleyebilir."

"Eğer amacı Kule ise," dedi Gunthar, eğer'in üzerine basa basa. Raistlin masalına hâlâ pek inanmadığı belliydi. "Bence savaştan yararlanarak ejderhasını surların üzerinden uçurarak, Kule'ye

mümkün olduğu kadar yakın bir yere indirecek. Belki onu durdurması için Koru'nun etrafına şövalyeler yerleştirebiliriz..." "Yeterince yaklaşamazlar," diye sözünü kesti Sir Markham ve biraz geciktikten sonra ekledi, lordum. Koru, kendisine birkaç mil yaklaşan herkesin sinirleri üzerinde büyük bir etki bırakır."

"Ayrıca, şövalyelere Soth'un lejyonlarıyla uğraşırken ihtiyaç duyacağız," dedi Tanis. Derin bir nefes aldı. "...Benim bir planım var, söylememe izin verilirse, anlatmak isterim." "Elbette Yarımelf."

"Kit'in Kule'ye ulaşmasını sağlayacak bir kargaşa yaratmak için Hisar'ın yukarıdan saldıracağını, Lord Soth'un da ön kapıdan gireceğini düşünüyorsunuz. Tamam mı?" Gunthar başıyla onayladı.

"Bundan sonra, ne kadar bronz ejderha varsa hepsine şövalyeleri bindirelim. Ben Fireflash'i alayım. Bilezik beni Soth'a karşı koruyacağı için, ben onun peşine düşeceğim. Şövalyelerin kalanı, Soth'un peşindekilerle uğraşırlar. Zaten Soth'la aramda halletmem gereken özel bir mesele vardı" diye ekledi Tanis, Gunthar'm daha şimdiden başını hayır anlamında salladığını görerek.

"Kesinlikle olmaz. Son savaşta çok büyük başarıların oldu ama sen eğitilmiş değilsin! Bir Solamniya şövalyesine karşı koymak..."

"Ölü bir Solamniya Şövalyesi bile olsa!" diye söze atıldı Sir Markham, sarhoş kıkırdamasıyla.

Gunthar'm bıyıkları hiddetle titredi ama kendisine hakim oldu ve soğuk bir edayla devam etti, "Soth gibi bir eğitim almış, eğitilmiş bir şövalyeye karşı koymaya çalışırsan bileziğin olsun, olmasındüşersin."

"Öte yandan, bilezik olmadığında lordum, iyi bir silahşor olmanın pek bir anlamı olmuyor," diye dikkat çekti Sir Marham, bir brendi daha içerek. "Parmağını uzatıp 'öl' diyen bir arkadaşın hatırı sayılır bir üstünlüğü oluyor."

"Lütfen efendim," diye araya girdi Tanis, "eğitimimin sınırlı olduğunu kabul ediyorum ama kılıç kuşandığım yılların toplamı sizinkini geçer lordum, neredeyse yarı yarıya üstelik. Bende elf kanı var..."

"Elf kanın Cehenneme gitsin," diye mırıldandı Gunthar, üssünü hiç kaale almadan başka bir brendi şişesini havaya kaldıran Sir Markham'a kızgın kızgın bakarak.

"Eğer mecbur kalırsam rütbemin imtiyazını kullarım lordum," dedi Tanis sakin bir edayla.

Gunthar'm yüzü kızardı. "Kahrolasınca, o sadece bir şeref payesiydi!"

Tanis gülümsedi. "Emir'de böyle bir ayırım yok. Şeref payesi için verilmiş olsun veya olmasın ben bir Gül Şövalyesiyim ve yaşım yüzün çok üzerinde lordum... bu da beni kıdemli yapıyor." Sir Markham gülüyordu. "Tanrılar adına Gunthar, ona ölmesi için izin ver. Zaten Cehennem adına, ne fark edecek ki?"

"Sarhoş oldu," diye mırıldandı Gunthar, Sir Markham'a sert sert bakarak.

"Daha genç," diye cevap verdi Tanis. "Evet lordum?"

Lord Gunthar'm gözlerinde hiddet şimşekleri çaktı. Yarımelfe hiddetle bakarken diline kadar sert azarlama sözcükleri geldi. Ama bu sözler hiç söylenmedi. Gunthar, Soth ile yüzleşen kişinin sihirli bileziği olsun, olmasın kendisini mutlak bir ölüme attığını gayet iyi biliyordu. İlk başta Tanis'in bunu anlayamayacak kadar saf veya gözüpek olduğunu düşünmüştü. Yarımelfin kara, gölgeli gözlerine bakınca bir kez daha onu yanlış değerlendirdiğini anladı.

Sözlerini kaba bir öksürükle yutan Lord Gunthar Sir Markham'ı işaret etti. "Bak bakalım onu ayılabilecek misin Yarımelf. Sonra da hazırlansan fena olmayacak. Ben Şövalyeleri hazır edeceğim, beklesinler."

"Teşekkür ederim lordum," diye mırıldandı Tanis.

"Tanrılar yardımcın olsun," diye ekledi Gunthar, alçak, boğuk bir sesle. Tanis'in elini tuttuktan sonra dönüp odadan çıktı.

Tanis, elindeki boş brendi şişesini hoşnutsuzluk belirten bir tebessümle seyreden Sir Markham'a doğru baktı. Görünmeye çalıştığı kadar sarhoş değil, diye karar verdi Tanis. Ya da, eğer isterse ayılabilir.

Genç şövalyeye arkasını dönen yarımelf, pencereye doğru yürüdü. Dışarıya bakıp, şafağı bekledi.

Laurana, biricik eşim, bir hafta önce ayrıldığımızda bu ayrılığın çok çok uzun bir zaman için olabileceği hiç aklımıza gelmemişti.

Hayatımızın büyük bir bölümünü ayrı geçirmek zorunda kalmıştık. Fakat itiraf etmeliyim ki şu anda ayrı olduğumuza üzülemiyorum bile. Senin emniyette olduğunu bilmek beni rahatlatıyor, gerçi eğer Raistlin amacına ulaşırsa Krynn üzerinde emniyetli bir yer kalacağını da zannetmiyorum.

Dürüst olmalıyım, canımın içi. Hiçbirimizin hayatta kalabileceğini sanmıyorum. Hiç korkmadan yüzleşiyorum ölümle bunu rahat rahat söyleyebilirim. Ama bu acı bir öfke duymadığım anlamına gelmiyor. Son savaşta, kahramanlık yapmayı göze alabilirdim. Hiçbir şeyim, kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Ama şimdi yaşamak istediğim kadar hiçbir zaman istememişimdir. Bulmuş olduğumuz neşe ve mutluluğu kıskanan bir cimri gibiyim, bunlardan vazgeçmek istemiyorum. Planladıklarımızı, gelmesini umut ettiğimiz çocuklarımızı düşünüyorum. Seni düşünüyorum sevgilim ve ölümümün yaratacağı üzüntüyü; içimdeki hüznün ve hiddet yüzünden ağlarken, yazdıklarımı bile okuyamıyorum. Bunun sana olduğu kadar bana da teselli getirmesini diliyorum sadece: Bu bizim son ayrılığımız olacak. Dünya bir daha bizi ayıramayacak. Seni bekleyeceğim Laurana, zamanın öldüğü o diyarda. Ve bir akşam, o sonsuz bahar diyarında, o sonsuz alacakaranlıkta yola bakacağım ve senin bana doğru geldiğini göreceğim. Seni rahatça görebiliyorum sevgilim. Kavuşan güneşin son ışınları altın saçlarında parlıyor, gözlerin ise benim de içimi dolduran aşkla ışıldıyor.

Bana geleceksin.

Sana sarılacağım.

Gözlerimizi kapatıp sonsuz rüyamızı görmeye başlayacağız.

Kapı nöbetçisi Eski Şehir m nöbet odasının karanlık gölgeleri içine oturmuştu. Cesaretlerini toplamak için konuşan diğer nöbetçilerin dışarıdan gelen, heyecan ve korkuyla gerginleşmiş seslerini duyabiliyordu. Dışarıda yirmi kadar nöbetçi olması gerektiğini düşündü yaşlı nöbetçi. Akşam nöbetleri ikiye çıkartılmıştı; nöbetini devredenler evlerine geri dönmektense buldukları yerde kalmaya karar vermişlerdi. Solamniya Şövalyelerinin tepesindeki surları sürekli adımlayışlarını duyabiliyordu. Üzerinde, zaman zaman ejderhaların kanatlarını çırparken çıkarttıkları sesleri, kimi zaman da ejderhaların aralarında kendi gizemli lisanlarındaki konuşmalarını duyabiliyordu. Nasıl insanlar yerde nöbet

tutuyorsa, bunlar da havada nöbet tutan, Lord Gunthar'ın, Yüce Rahip Kulesi'nden getirmiş olduğu bronz ejderhalardı. Etrafında bir sürü ses duyuyordu... yaklaşmış olan kıyametin seslerini...

Kapı nöbetçisinin aklında bu düşünceler vardı, tabii ki o bu şekilde kelimelere dökmemişti düşüncelerini...ne 'yaklaşmış' ne de 'kıyamet' onun lûgatında pek geçmezdi. Kelimeleri bilmeseydi, bunları biliyordu. Kapı nöbetçisi yaşlı bir paralı askerdi, böyle geceleri çok görmüştü. Bir zamanlar, sabah olunca neler yapacağını atıp tutan, aynı dışarıdakiler gibi genç bir adamdı. İlk savaşında o kadar korkmuştu ki, hâlâ o günden hiçbir şey hatırlayamıyordu.

Ama o ilk günden sonra çok savaşlar olmuştu. Korkuya alışmıştı. Korku, kılıcı gibi insanın bir parçası oluyordu. Yaklaşmakta olan bu savaş hakkında düşünmek de onun için diğerlerinden pek fark değildi. Sabah olacaktı ve eğer insanın şansı yaver giderse, akşam da olacaktı.

Mızrakların ani takırtısı ve genel bir heyecan, yaşlı nöbetçiye felsefi düşüncelerinden kopardı.

Homurdansa bile yine de o eski heyecanı hissetmiş ve başını nöbet odasından dışarı çıkartmıştı. "Bir şey duydum!" diyordu genç bir nöbetçi nefes nefese koşarak yaklaşırken. "O...orada! Zırh takırtılarının sesiydi sanki, koca bir ordunun zırhı."

Diğer muhafızlar karanlığa doğru bakıyordu. Solamniya Şövalyeleri bile volta atmayı kesmiş, Yeni Şehirden, Eski'sine uzanan geniş yola bakıyorlardı surlardan. Surlarda yanmakta olan meşalelere yenileri eklendi. Aşağıyı parlak bir ışık halkası şeklinde aydınlatmışlardı. Fakat ışık altı metre kadar sonra bitiyor, gerisindeki karanlığı daha da koyulaştırıyordu. Yaşlı nöbetçi de artık sesleri duyuyordu ama paniğe kapılmadı. Karanlık ve korkunun, tek bir adamın bile koca bir alay gibi duyulmasına neden olabileceğini bilecek kadar kıdemliydi.

Nöbetçi odasından sert adımlarla çıkarak ellerini salladı, hırlar gibi ekledi, "Yerlerinize geri dönün!"

Genç nöbetçiler söylenerek yerlerine geri döndüler ama silahlarını hazır etmişlerdi. Yaşlı nöbetçi, eli kılıcının kabzasında heyecansızca caddenin ortasında durup bekledi.

Gerçekten de ışığa çıka çıka bir tümen ejderan deĞil de bir adam (ki adam iki adam iriliğinde sayılırdı) ile bir kender çıktı. Gelenler meşale ışığından gözleri kamaşınca durdular. Yaşlı nöbetçi onları şöyle bir tarttı. İri yarı adam pelerin giymiyordu ama nöbetçinin gördüğü kadarıyla meşale ışığı, eğer gri bir çeşit çamurla kaplı ve sanki bir yangından çıkmış gibi orası burası kararmış olmasa, parıl parıl parlayabilecek bir zırhtan yansiyordu. Kender de aynı cins çamurla kaplıydı, gerçi kenderin çamuru parlak mavi pantolonundan çıkartmak için bir çaba sarfetmiş olduğu belliydi, iri yarı adam yürürken aksıyordu; üstelik hem o, hem de kender kısa bir süre önce bir çatışmaya katılmış gibi duruyorlardı.

Tuhaf, diye düşündü nöbetçi. Henüz hiç çatışma olmamıştı, en azından kulağına gelen bir çatışma olmamıştı.

"Her ikisi de iyi müşteri," diye mırıldandı yaşlı nöbetçi, durumu kavramak için etrafa bakman koca adamın elinin kaygısızca kılıcının kabzasında durduğunu fark ederek. Kender etrafa bildik kender merakıyla bakmıyordu. Öte yandan kapı nöbetçisi kenderin kollarında kocaman, deri kaplı bir kitap taşıdığını görünce biraz hayrete düşmüştü. "Burada ne işiniz var, söyleyin," dedi kapı nöbetçisi, önlerinde durmak için ilerleyerek. "Ben Tasslehoff Burrfoot," dedi kender, kitapla kısa süreli bir cebelleşmeden sonra minik elini kurtabilmişti. Elini nöbetçiye uzattı. "Bu da arkadaşım Caramon. Nereli olduğumuza gelince, biz Sol..."

"İşimiz nerede olduğumuza bağlı," dedi Caramon denilen adam arkadaşça, ama yüzündeki ciddi ifade kapı nöbetçisinin duraklamasına neden olmuştu.

"Yani nerede olduğunuzu bilmiyor musunuz?" diye sordu nöbetçi kuşkuyla.

"Ülkenin bu tarafından deĞiliz," diye cevap verdi koca adam soğuk bir edayla. "Haritamızı

kaybettik. Şehrin ışıklarını görünce, doğal olarak bu tarafa doğru geldik."

Ya, ben de Lord Amothus'um, diye düşündü nöbetçi.

"Palanthas'tasınız."

Koca adam arkasına baktıktan sonra ancak omzuna gelen nöbetçiye baktı. "O halde o arkamızdaki

Yeni Şehir olmalı. İnsanlar nerede? Şehri baştan başa geçtik. Kimseden iz bile yoktu." "Alarma geçtik." Başıyla kısa bir hareket yaptı. "Herkes surların içine alındı. Sanırım şu anda bunları bilmeniz yeter. Şimdi, burada işiniz ne? Üstelik nasıl oluyor da neler olup bittiğini bilmiyorsunuz? Herhalde söylentiler ülkenin her tarafına yayılmıştır şimdiye dek." Koca adam elini tıraşsız çenesinde gezdirdi; yüzünde kederli bir tebessüm belirdi. "İnsan bir şişe cüce içkisi içince, neredeyse herşey uçup gidiyor. Öyle değil mi komutan?"

"Öyle," diye hırladı nöbetçi. Ama bu herifin gözlerinin keskin, berrak, belirli bir amaçla dolu olduğu ve katı bir kararlılık içerdiği de doğrudu. O gözlere doğrudan bakan nöbetçi başını salladı. Bu gözleri daha önce de görmüştü: Kendi ölümüne giden, herşeyi bilen, hem Tanrılar, hem de kendiyile barışmış olan bir adamın gözleri.

"Bizi içeri alacak mısınız?" diye sordu koca adam. "Göründüğü kadarıyla, birkaç savaşçı daha sizin için fena olmayacak."

"Senin cüssesindeki bir adamı kullanabiliriz," diye cevap verdi nöbetçi. Kendere kaşlarını çatarak baktı. "Ama korkarım onu burada akbaba yemi olarak bırakacağız."

"Bir savaşçıyım!" diye karşı çıktı kender içerleyerek. "Caramon'un hayatını bile kurtarmıştım bir kere!" Yüzü aydınlandı. "Nasıl olduğunu dinlemek ister misiniz? Çok harika bir hikayedir. Büyülü bir kaledeydik. Arkadaşımı öldürdükten sonra Raistlin götürmüştü beni o... Neyse bunu boşverelim. Ne demiştim, kara cüceler vardı ve Caramon'a saldırıp duruyorlardı, onun da ayağı kaymıştı ve..."

"Kapıyı açın!" diye bağırdı yaşlı nöbetçi.

"Haydi gel Tas," dedi koca adam.

"Ama en güzel kısmına daha yeni gelmişim!"

"Ha, bu arada" koca adam, eliyle ağzını kapatıp kenderi büyük bir beceriyle susturarak "bana tarihi söyleyebilir misiniz?" dedi.

"Üçüncü gün, Beşinci ay, 356," dedi nöbetçi. "Şey, belki bir rahibin ayağına bakmasını istersin." "Rahipler," diye mırıldandı koca adam kendi kendine. "Öyle ya unuttum. Artık rahipler var. Teşekkür ederim," diye seslendi kenderle birlikte kapılardan geçerlerken. Kapı nöbetçisi kendisini koca adamın elinden kurtaran kenderin sesinin yeniden viyakladığını duyabiliyordu.

"Pof! Gerçekten de yıkanman icap ediyor Caramon. Ben öĞĞĞ! Uf aĞzım çamur dolmuş! Şimdi, ne diyordum? Hikâyemi bitirmeme izin vermeliydin! Senin kana basarak kaydıĞın yere gelmiştim ve..."

Başını sallayan kapı nöbetçisi ikisinin peşinden baktı. "Bu işin içinde bir iş var," diye mırıldandı koca kapılar yeniden kapanırken, "bir kender bile daha iyi bir hikâye uyduramazdı herhalde."

"Ne diyor Caramon?" Tas parmak uçlarında durmuş, koca adamın kolundan öteye bakmaya çalışıyordu.

"Şşşışş" diye fısıldadı Caramon huzursuzca. "Okuyorum." Kolunu salladı. "Bırak." Koca adam Astinus'dan almış oldukları Tarihçe'nin sayfalarını aceleyle karıştırıyordu. Ama artık sayfalan çevirmeyi bırakmış, bir tanesini dikkatle inceliyordu.

İçini çeken Tas sonuç olarak kitabı taşıyan oydu! surlara dayanarak etrafına bakındı. Palanthaslıların geceyi aydınlatmak için kullandıkları alevli mangallardan birinin altında duruyorlardı. ŞafaĞın atmak üzere olduğunu tahmin ediyordu kender. Fırtına bulutları güneş ışığını kesiyordu ve şehir, kasvetli gri bir renge bulanmaya başlamıştı. Limandan soĞuk bir sis kıvrılarak yükseliyor, caddelerden dönerek dolanıyordu.

Pencerelerin çoĞunda ışık olmasına rağmen şehirde çok az insan vardı; şehir ahalisine evlerinde kalmaları, orduya mensup deĞillerse sokaĞa çıkmamaları gerektiĞi söylenmişti. Fakat Tas, yüzlerini camlara yapıştırmış ortalığı seyredip bekleyen kadınları görebiliyordu. Arada sırada, elindeki silahı sıkı sıkı tutan bir adam yanlarından koşarak geçiyor, şehrin kapısına doğru ilerliyordu. Bir keresinde, tam Tas'ın önündeki evlerden birinin kapısı açıldı. Elinde bir kılıçla bir adam çıktı dışarı. Arkasından gözleri yaşlı bir kadın izliyordu. Eğilen adam nazikçe önce kadını sonra da kadının kucağındaki minik çocuĞu öptü. Sonra hemen sırtını dönerek sokaktan hızla uzaklaşmaya başladı. Tas'ın yanından geçerken, kender adamın yanaklarından süzülen gözyaşlarını gördü.

"Yo, hayır!" diye mırıldandı Caramon.

"Ne? Ne?" diye seslendi Tas sıçrayarak, Caramon'un okumakta olduğu sayfayı görmeye çalışıyordu.

"Şunu bir dinle: 'Üçüncüğünün sabahı, uçan hisar, eşliĞindeki mavi ve siyah ejderhalarla Palanthas'm tepesinde belirir. Hisarın havada belirmesiyle Eski Şehir'in kapılarına, bir çok savaşa katılmış kıdemli bir savaşçının bile korkuyla bembeyaz kesilerek başını çevirmesine neden olan bir hayalet gelir.

" 'Çünkü burada, sanki gecenin karanlıĞından yaratılmış gibi, gözleri ve ayakları alevden bir kabusa binmiş olan Kara Gül Şövalyesi Lord Soth belirir. Hiç karşılık görmeden şehir kapılarına sürer bineĞini; nöbetçiler önünden dehşet içinde kaçıır.

" 'Ve burada durur.

' "Palanthas Lordu," diye seslenir şövalye, ölüm diyarından gelen yankılı bir sesle, "şehrini Lord Kitiara'ya teslim et. Ona Yüksek Büyücülük Kulesi'nin anahtarlarını ver, kendisini Palanthas'm hükümdarı ilan et ki o da sizin barış içinde yaşamanıza izin versin. O takdirde şehriniz yok olmaktan kurtulacaktır."

" 'Lord Amothus surlardaki yerini alarak aşağıdaki ölüm şövalyesine bakar. Yanmdakilerin çoĞu korkularıyla o kadar sarsılmışlardır ki bakamazlar bile. Fakat kendisi de bir ölü kadar soluk görünen lord tüm haşmetiyle dimdik durur; sözleri cesaretini kaybetmiş olanların cesaretlerini geri getirir.

' "Şu mesajı Ejderha Yüceefendisi'ne götür. Palanthas yüzlerce yıldır huzur ve güzellikler içinde yaşadı. Ama özgürlüĞümüzü satarak huzur veya güzellik alacak deĞiliz."

"O halde hayatlarınız pahasına alın!" diye haykırır Lord Soth. Görünüşe göre lejyonları havadan peydahlanıverir... gözleri ve ayakları alevden atlara binen on üç iskelet savaşçı ardında yerlerini alırlar. Onların da arkasında dikenli ejderhaların çektiĞi, insan kemiĞinden savaş arabalarında duran bansheeler Tanrıların Soth'a hizmet etmeĞe mahkum ettikleri elf kadınların ruhları ortaya çıkar. Bunlar ellerinde buzdan kılıçlar tutmaktadır, sadece bu kadınların uluyuşları duymak bile ölüm demektir.

"Yalnızca üzerine giydiĞi zincirli çelik eldiven nedeniyle görülebilen elini kaldıran Lord Soth şehrin kapalı duran, yolunu kapatan kapısını işaret eder. Tek bir büyü sözü söyler ve o sözle seyretmekte olan herkesin üzerine korkunç bir soĞuk iner, kanları bir yana ruhlarını dondurur. Kapının demiri buz tutarak beyazlaşmaya başlar, sonra buza dönüşür ve derken Soth'dan gelen başka bir sözle buzdan kapı paramparça olur.

"Soth'un eli iner. Lejyonları peşinde, kırık kapıdan içeri saldırır. "Kapının diğeri yanında onu bekleyen (ejderhaca ismi Khirsah olan) bronz ejderha Fireflash üzerine binmiş Mızrak Kahramanı Tanis Yarımelf bulunmaktadır. Rakibini hemen fark eden ölüm şövalyesi, büyü söz "Öl!" komutuyla onu hemen öldürmeye yeltenir. Büyüye karşı dirençli gümüş bir bilezik ile korunmakta olan Tanis Yarımelf bu büyüden etkilenmez. Fakat onu bu ilk saldırıda savunan bilezik, daha fazla koruyamaz..." "

'Daha fazla koruyamaz' mı!' diye haykırdı Tas, Caramon'un okumasını bölerek. "Ne demek şimdi bu?"

"Sus!" diye tısladı Caramon ve devam etti. "...koruyamaz. Büyüye karşı bir koruması olmayan, üzerine bindiği bronz ejderhanın Soth'un emriyle ölmesi, Tanis Yarımelf'i ölüm şövalyesiyle yerde dövüşmeye mecbur bırakır. Lord Soth, çok çok uzun bir süre önce yargıyla sınırlanmayı reddetmiş olduğu halde Solamniye Şövalyeleri tarafından konulmuş olan Dövüş Kanunları hâlâ kendisini bağladığından, bu kanunlara göre rakibiyle karşılaşmak için bineğinden iner. Tanis Yarımelf büyük bir cesaretle dövüşür fakat Lord Soth'un dengi değildir. Ölümcül bir yara alarak, ölüm şövalyesinin kılıcı göğsüne saplı olarak düşer..." "

"Hayır!" Tas'ın nefesi kesilir. "Hayır! Tanis'in ölmesine izin veremeyiz!" Tas uzanarak Caramon'un kolunu çekiştirir. "Haydi gidelim! Hâlâ vakit var! Onu bulup uyarabiliriz..." "

"Yapamam Tas," dedi Caramon sessizce. "Kule'ye gitmem gerek. Raistlin'in varlığının bana yaklaştığını hissedebiliyorum. Zamanım yok Tas."

"Böyle diyor olamazsın! Tanis'in ölmesine izin veremeyiz!" diye fısıldadı Tas, gözleri faltaşı gibi açık Caramon'a bakarak.

"Hayır Tas, veremeyiz," dedi Caramon, kendere ciddiyetle bakarak. "Onu, sen kurtaracaksın." Düşünce kelimenin tek anlamıyla Tasslehoff'un nefesini kesti. Yeniden konuşabilecek şekilde sesine kavuştuğunda, bir viyaklamadan başka bir şey çıkmadı ağzından. "Ben mi? Ama Caramon ben bir savaşçı değilim ki! A, tamam nöbetçiye öyle dediğimi biliyorum..." "

"Tasslehoff Burrfoot," dedi Caramon sertçe, "Tanrıların bütün bu meşeliyi, sırf seni eğlendirmek için hazırlamış olmaları mümkündür. Mümkün...ama ben olsam kuşku duyardım. Bu dünyanın bir parçasıyız ve onun için sorumluluk yüklenmek

zorundayız. Şimdi bunu anlayabiliyorum. Çok net anlıyorum." İçini çekti; bir an için yüzü o kadar ciddi, o kadar hüzünlüydü ki Tas, boğazına bir şeylerin takıldığını hissetti.

"Ben dünyanın bir parçası olduğumu biliyorum Caramon," dedi Tas üzüntüyle, "ve elimden gelen sorumluluğu da seve seve üstlenirim. Ama ben dünyanın o kadar kısa bir parçasıyım ki bilmem anlatabildim mi. Lord Soth ise o kadar uzunboylu ve çirkin bir parçası..ve..."

Önce bir tane, ardından bir tane daha borozan öttü. Hem Tas, hem Caramon susup, boruların sesi solup gidinceye dek dinlediler. "Buydu, değil mi?" dedi Tas yavaşça.

"Evet," diye cevap verdi Caramon. "Acele etsen iyi olacak." Kitabını kapatıp, Tas'ın terk edilmiş Yeni Şehir'den "tedarik" etmeyi becerdiği eski bir heybeye dikkatlice yerleştirdi. Kender kendisi için de, Caramon'un bilmesine gerek duymadığı birkaç ilginç şey yanı sıra birkaç yeni kese de tedarik etmeyi becermişti. Derken koca adam elini uzatarak Tas'ın kafasındaki acıip tepe saçını geriye doğru okşadı.

"Hoşçakal Tas. Teşekkür ederim."

"Ama Caramon!" diye bakakaldı Tas koca savaşçıya, aniden kendisini çok yalnız ve kafası karışmış hissederek. "Se...sen nerede olacaksın?"

Caramon önce gökyüzüne, Yüksek Büyücülük Kulesi'nin yükseldiği yere, fırtına bulutları arasındaki kara yırtığa baktı. Kule'nin üst pencerelerinde laboratuvar ve Kapı'nın olduğu yerdeki pencerelerde ışık vardı.

Tas onun bakışlarını izleyerek Kule'ye baktı. Fırtına bulutlarının kuleye doğru indiğini, ürkütücü şimşeklerin kulenin etrafında oynadığını, kuleyle oynadığını gördü. Shoikan Korusu'na bir kez yakından nasıl bakmış olduğunu hatırladı...

"Ah Caramon!" diye haykırdı, koca adamın kolunu yakalayarak.

"Caramorvyapma... bekle..."

"Hoşçakal Tas' dedi Caramon, üzerine yapışmış kenderi katiyetle üzerinden ayırarak. "Bunu yapmam şart. Eğer yapmazsam neler olacağını biliyorsun. Ayrıca sen de ne yapman gerektiğini biliyorsun. Şimdi acele et. Hisar kapıların üzerine gelmiştir bile." Ama, Caramon..." diye uludu Tas.

"Tas, bunu yapmalısın!" diye bağırdı Caramon, hiddetli sesi boş sokaklarda yankılanıyordu.

"Tanis'e yardım bile etmeden, ölmesine izin mi vereceksin?"

Tas geri çekildi. Daha önce Caramon'u hiç böylesi hiddetli görmemişti, en azından kendisine bu denli kızdığını görmemişti. Birlikte yaşadıkları bütün maceralarda Caramon ona hiç bağırmamıştı. "Hayır Caramon," dedi yumuşakbaşlılıkla.

"Sadece...ne yapabileceğimden emin değilim..." "Aklına bir şeyler gelir," diye mırıldandı Caramon, kaşlarını çatarak. "Her zaman aklına bir şeyler gelir." Arkasını dönüp, kendisini kederle izleyen Tas'ı bırakıp yürüyerek ayrıldı.

"Ho...hoşçakal Caramon," diye seslendi Tas, ayrılmakta olan suretin peşinden. "Se...seni yarı yolda bırakmayacağım."

Koca adam döndü. Konuştuğunda sesi Tas'ın kulağına komik gelmişti, sanki boğuluyormuş gibi çıkıyordu. "Bırakmayacağımı biliyorum Tas, ne olursa olsun." Elini sallayarak yeniden sokaktan aşağı doğru yürümeye devam etti.

Uzakta, Tas, Shoikan Korusu'nun kara gölgelerini görüyordu; hiçbir günün aydınlatamayacağı gölgeleri, Kule'nin muhafızlarının dolandığı gölgeleri.

Tas bir an için durup Caramon karanlıkta kayboluncaya kadar peşinden seyretti. Doğrusunu söylemek gerekirse Caramon'un aniden fikrini değiştirip dönmesini ve şöyle bağırmasını ummuştu: "Bekle Tas! Ben de seninle Tanis'i kurtarmaya geleceğim!" Ama yapmadı.

"Böylece her şey bana kaldı," dedi Tas içini çekerek. "Üstelik bana bağırdı da!" Biraz burnunu çekerek döndü ve aksi yönde, kapıya doğru yürümeye başladı. İçi kabarmış, üzerinde bir ağırlık hissetmesine neden olmuştu. Tanis'i ölüm şövalyesinden nasıl kurtaracağı konusunda hiçbir fikri yoktu; üstelik bu konuda düşündükçe de Caramon'un ona bu sorumluluğu yüklemesi daha bir akla aykırı geliyordu.

"Yine de Caramon'un hayatını kurtarmıştım," diye mırıldandı Tas. "Belki de fark etmeye başlamıştır..."

Aniden durup, sokağın ortasında taş kesildi.

"Caramon benden kurtuldu!" diye haykırdı. "Taslefoo Burfoot, Flint'in de sık sık söylemiş olduğu gibi sende kapı kulpu kadar

beyin var. Benden kurtuldu! Oraya, ölmeye gidiyor! Tanis'i kurtarmam için beni yollaması bir bahaneydi sadece!" Çılgına dönen mutsuz Tas sokağın bir yanına, bir diğer yanına baktı. "Şimdi ne yapacağım?" diye mırıldandı.

Caramon'a doğru bir adım attı. Sonra borazanların yeniden çaldığını duydu; bu kez tiz, acılı bir tehlike tınısı vardı. Ve bu seslerin üzerinde, emirler veren bir ses duyduğunu düşündü...Tanis'in sesini.

"Ama eğer Caramon'a gidersem, Tanis ölecek!" Tas durdu. Yarı yarıya dönerek Tanis'e doğru bir adım attı. Sonra yeniden durdu, tepe saçını kararsızlıktan tam bir vida gibi döndürmüştü. Kender bütün hayatı boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemişi kendisini.

"Her ikisinin de bana ihtiyacı var!" diye feryat etti ıstırapla. "Nasıl bir seçim yapacağım?"

Derken..."Biliyorum!" Çatık kaşlarını indirdi. "Tamam!"

Rahat bir nefes alan Tas dönerek kapıya doğru yoluna devam etti ama bu kez koşuyordu.

"Tanis'i kurtaracağım," dedi soluk soluğa, kestirmeden gitmek için dar bir sokağa saparken,

"sonra da dönüp Caramon'u kurtarırım. Tanis bana yardımcı bile olabilir."

Dar sokaktan geçerken, kedileri ürkütüp dört bir yana saçan Tas huzursuzlukla kaşlarını çattı.

"Acaba, böylece kaç kahraman kurtarmış olacağım," dedi kendi kendine burnunu çekerek.

"Doğrusunu söylemek gerekirse artık canıma tak etmeye başladılar."

Tam nöbet değişimi için borazanlar öterken uçan hisar Palanthas semalarında görüldü. Harabe halindeki yüksek kuleler ve mazgallı siperler, yüksek surlar, ejderan askerle dolu aydınlık pencereler: Kaynamakta olan büyü bulutlardan temeli üzerinde yükselen hisar, aşağı doğru inerken tüm çıplaklığıyla görülebiliyordu.

Eski Şehir'in surları erkeklerle dolmuştu... kasabanın erkekleri, şövalyeler ve paralı askerler. Kimse tek kelime dahi etmiyordu. Hepsi silahlarını tutmuşlar kasvetli bir sessizlikle yukarıya doğru bakıyorlardı.

Ama, sonuç olarak, hisarın görülmesiyle söylenmiş olan bir ya da birkaç kelime ye*k deĞildi.

"Ah!" dedi Tas dehşetle nefes nefese ellerini sıkmış, bu görüntüyü huşuyla seyrederken. "Ne kadar mükemmel deĞil mi! Uçan hisarların ne kadar muhteşem ve görkemli olduğunu unutmuşum! Birinin üzerine çıkmak için her şeyi, her şeyi verirdim." Sonra, içini; çekerek kendini şöyle bir topladı. "Ama şimdi Burrfoot," dedi kendi kendine sertçe, Flint sesiyle. "Yapman gereken işler var. Hem de şimdi" etrafına bakındı "kapı şu tarafta. Hisar da burada. İşte Lord Amothus da gidiyor... Ay, ne kadar korkunç görünüyor! Daha iyi görünen ölümler görmüştüm. Ama nerede... Ah!" Ciddi görünümlü bir alay belirerek, caddeden Tas'a doğru ilerlemeye başladı; bunlar, atlarını yedeklemiş bir grup yaya Solamniye Şövalyesiydi. En ufak bir coşku yoktu, konuşmuyorlardı bile.

Her adamın yüzü ciddi ve gergindi; her adam büyük bir ihtimalle ölümüne gittiğini biliyordu. Başlarındaki adam, etrafındaki şövalyelerin traşlı, bıyıklı yüzleriyle büyük bir tezat oluşturan sakallı bir yüze sahipti. Gül Şövalyelerinin zırhını giyse de bunu diĞer şövalyelerin huzuruyla taşıymıyordu.

"Tanis metal zırhtan hep nefret etmiştir," dedi Tas, arkadaşının yaklaşışını seyrederken. "Şimdi de Solamniya Şövalyelerinin zırhını giymek zorunda kalmış. Sturm görseydi ne düşünürdü acaba! Keşke şu anda Sturm de burada olsaydı!" Tas'ın alt dudağı titremeye başladı. Durduramadan burnundan bir gözyaşı süzüldü. "Keşke cesur ve akıllı olan herkes şu anda burada olsaydı!" Şövalyeler kapıya yaklaşınca Tanis durarak onlara döndü, alçak sesle emirler vermeye başladı. Tepelerinden ejderha kanatlarının gıcırdayan sesleri geliyordu. Başını kaldıran Tas halkalar çizerek, diĞer bronz ejderhaların oluşturduğu bir gruba başkanlık eden Khirsah'ı gördü. Hisar da oradaydı, gitgide surlara daha çok yaklaşıyor, durmadan alçalıyordu.

"Sturm burada deĞil. Caramon burada deĞil. Kimse burada deĞil Burrfoot," diye mırıldandı Tas, kararlılıkla gözlerini silerken. "Bir kez daha tek başına kaldın. Şimdi, ne yapacağım ben?" Kenderin aklından çılgın düşünceler geçip duruyordu: Tanis'e kılıç çekmekten ("Ciddiyim Tanis, ellerini havaya kaldır!"), başına sert bir taşla vurmaya kadar ("İıı, şey Tanis, miĞferini bir dakikalığına

çıkartabilir misin?"). Tas gerçeği bile söylemeyi düşünecek kadar çaresiz hissediyordu kendisini ("Yani Tanis önce zamanda geriye gittik, sonra da ileriye ve Caramon bu kitabı dünyanın sonu gelirken Astinus'tan aldı; son bölümde senin nasıl öldüğünü anlatıyor ve...") Tas aniden Tanis'in sağ kolunu kaldırdığını gördü. Gümüş bir şimşek çaktı. "Tamam işte," dedi Tas, derin bir iç çekerek. "Ne yapacağımı biliyorum, en iyi yaptığım şeyi yapacağım..."

"Ne olursa olsun Lord Soth'u bana bırakın," dedi Tanis, etrafındaki şövalyelere ciddiyetle bakarak. "Bu konuda Emir ve Kurallar adına yemin etmenizi istiyorum." "Tanis, lordum..." diye başladı Sir Markham.

"Hayır, bu konuda tartışmayacağım Şövalye. Büyülü bir korumanı olmazsa ona karşı hiçbir şansınız olmaz. Her birinize, onun lejyonu ile çarpışmak için ihtiyaç var. Şimdi ya bu yemini edersiniz ya da size cepheden çekilme emri veririm. Yemin edin!" Kapalı kapı ardından derin, boş bir ses konuşarak Palanthas'ı teslim olmaya davet etti. Şövalyeler, bu insandıışı ses karşısında bütün bedenlerinde bir korkunun dolaştığını hissederek birbirlerine baktılar. Sadece, koca yaratıklar bronz, gümüş, mavis ve siyahıyla tepelerinde halkalar çizip birbirlerini nefretle süzerken, savaş çağrısını bekleyen bu ejderhaların kanatlarının gıcirtısıyla bozulan bir anlık bir sessizlik oldu. Khirsah havada, binicisine yakın bir yerde asılı duruyor, bir emirle aşağıya inmeye hazır bekliyordu.

Derken Lord Amothus'un ölüm şövalyesine cevap veren sesini duydular, nazik ve gergindi ama taşıdığı amaçla güçlüydü. "Şu mesajı Ejderha Yüceefendisi'ne götür. Palanthas yüzlerce yıldır huzur ve güzellik içinde yaşadı. Ama özgürlüğümüzü satarak huzur veya güzellik alacak değiliz."

"Emir ve Kurallar adına," dedi Sir Markham yavaşça, "yemin ederim."

"Yemin ederim," diye geldi diğer şövalyelerin tepkileri onun ardından birbiri ardısıra.

"Teşekkür ederim," dedi Tanis, önünde duran bütün genç adamlara teker teker bakıp, bir çoğunun kısa bir süre sonra hayatta olmayacağını düşünerek... Kendisinin de... Hiddetlenerek başını salladı.

"Fireflash..." Tam ejderhasını çağırarak için söyleyeceği sözler dilinin ucuna gelmişti ki şövalyelerin arka sıralarında bir kargaşanın çıktığını duydu.

"Uf! Ayağımın üzerinden çekil, seni koca ahmak seni!"

Bir at kişnedi. Tanis bir şövalyenin küfrettiğini, ardından da tiz bir sesin masumane cevap verdiğini duydu, "Şey, bu benim suçum değil! Senin atın beni çiğnedi! Flint bu aptal hayvanlar konusunda haklıymış..."

Bir çatışmayı hisseden ve zaten binicilerinin gerginlikleriyle etkilenmiş olan diğer atlar da burunlarından sinirli sinirli hava üflemeye başladılar. Birisi sıradan çıktı, binicisi yularını çekmek zorunda kaldı.

"Şu atları denetim altına alın!" diye seslendi Tanis, gergin bir halde. "Neler oluyor..." "Bırakın geçeyim! Yolumdan çekilin. Ne? Bu hançer senin mi? Düşürmüşsün demek ki..."

Kapının ardında Tanis ölüm şövalyesinin sesini duyuyordu. "Bunu yaşamlarınızla ödeyeceksiniz!" Sıranın önünden ise başka bir ses duydu.

"Tanis, benim, Tasslehoff!"

Yarımelfin içine bir gariplik çöktü. O anda, hangi sesin kendisini daha çok ürpertmiş olduğunu anlayamadı.

Fakat ne düşünecek, ne de hayret edecek vakit vardı. Omzu üzerinden bakan Tanis kapının buza dönüştüğünü gördü; parçalandığını gördü...

"Tanis!" Bir şey kolunu tutmuştu. "Ah Tanis!" Tas ona yapıştı.

"Tanis! Hemen gelip Caramon'u kurtarman gerek! Shoikan Korusu'na gidiyor!"

Caramon mu? Caramon öldü! idi Tanis'in ilk düşüncesi. Ama Tas da ölmüştü. Neler oluyordu?

Korkudan deliriyor muyum acaba?

Birisi bağırdı. Rüyadaymış gibi etrafına bakan Tanis miğferlerinin altından, şövalyelerin yüzlerinin bembeyaz kesildiğini görünce Lord Soth ile lejyonunun kapılardan geçmekte olduğunu anladı.

"At bin!" diye seslendi, kendisini inatla tutunmuş olan kenderden kurtarmak için çılgınlar gibi uğraşarak. "Tas! Zamanı değil.

Buradan git lanet olasınca!" "Caramon ölecek!" diye feryat etti Tas.

"Onu kurtarmalısın Tanis!" "Caramon... zaten... öldü!" diye hırladı Tanis.

Khirsah yanına inmiş, savaş çığlığı atıyordu. Hem iyi, hem kötü diğer ejderhalar hiddetle çığlıklar atarak, pençelerini birbirlerine doğru uzatarak uçuyorlardı. Bir anda savaş başladı. Hava şimşek ışığı ve asit kokusuyla doldu. Yukarıdan, uçan hisardan borazanlar öttü. Zevkle hisardan aşığıya atlamaya başlayan, atlarken de düşmelerini engellemek için kanatlarını açan ejderanlar sevinç çığlıkları atıyordu.

Tensiz bedeninden ölümün soğuğu dört bir yana yayılan Lord Soth gittikçe yaklaşıyordu. Fakat ne denli uğraşırsa uğraşsın Tanis, Tas'tan kurtulamıyordu. Sonunda kendi kendine küfreden yarımelf kıvranmakta olan kenderi yakaladı. Tas'ı belinden tutan Tanis o kadar hiddetliydi ki, gerçekten de neredeyse boğulacak gibi oldu ve kenderi yakınlardaki bir sokağa fırlattı.

"Ve orada kal!" diye gürledi.

"Tanis!" diye yalvardı Tas. "Oraya gidemezsin! Öleceksin. Biliyorum!"

Tas'a son kez hiddetle bakan Tanis topukları üzerinde dönerek koştu. "Fireflash!" diye bağırdı. Ejderha üzerine doğru alçalarak, caddede yanına indi.

"Tanis!" diye bağırdı Tas tüm tizliğiyle. "Bilezik olmazsa Lord Soth ile dövüşemezsin!"

Bilezik! Tanis bileğine baktı. Bilezik yoktu! Dönerek kendere doğru atıldı. Fakat çok geç kalmıştı. Tasslehoff caddeden aşığıya koşmaya başlamış, sanki canını kurtarmak içinmiş gibi arkasına bakmadan kaçıyordu. (Tanis'in hiddetli yüzüne bir bakan Tas, belki de gerçekten canını kurtarmış olduğunu düşündü.)

"Tanis!" diye bağırdı Sir Markham.

Tanis döndü. Lord Soth kabusu üzerine binmiş, Palanthas şehrinin parçalanmış kapısı içinde duruyordu. Alevli gözleri Tanis'inkiyle karşılaşp, yarımelfin bakışlarını hapsedti. Tanis yürüyen ölüyü sarmalayan korkuyla ruhunun dahi büzüştüğünü hissetti.

Ne yapabilirdi? Bilezik yoktu. Bileziksiz hiç şansı olamazdı. Hiçbir şansı! Tanrılara şükürler olsun, diye düşündü Tanis o saniyenin binde birinde, Tanrılara şükürler olsun ki, şerefle ölmek için kendimi bağlamış bir şövalye değilim.

"Kaçın!" diye emretti, neredeyse konuşamayacak kadar kaskatı kesilmiş dudakları arasından. "Kaçın! Bunlara karşı

yapabileceğiniz hiçbir şey yok! Yemininizi unutmayın! Geri çekilin! Hayatınızı canlılarla dövüşmek için saklayın..."

Daha o konuşurken önüne bir ejderan indi, korkunç sürüngen yüzü, kana duyduğu açlıkla çarpılmıştı. Yaratığı kılıçlamaması, yaratığın öldüğünde taş kesilip kendisini öldüren kılıcı kıştırdığını son anda hatırlayan Tanis yaratığın yüzüne kılıcının kabzasıyla vurup midesine bir tekme indirdi; sonra da yaratık yere yuvarlanırken üzerinden atlayıp geçti.

Ardında atların dehşetle çığlık attığını, ayaklarını yere vurduğunu duyabiliyordu. Şövalyelerin son emrine itaat etmiş olduklarını umdu ama dönüp bakacak kadar dahi vakti yoktu. Tas'ı ve tılsımlı bileziği ele geçirebilirse hâlâ bir şansları olabilirdi...

"Kendere!" diye bağırdı ejderhaya, caddeden aşağıya kaçmakta olan, ayağı çabuk minik sureti işaret ederek.

Khirsah anladı ve hemen havalandı; geniş caddeden Tas'ı izlerken kanatlarının uçları binaları sıyrıyor, taşları ve tuğlaları yere deviriyordu.

Tanis ejderhanın ardından koştu. Etrafına bakmadı bile.

Bakmasına gerek yoktu. Acı içindeki haykırışlar ve çığlıklardan neler olup bittiğini duyabiliyordu.

O sabah Palanthas sokaklarında ölüm kol geziyordu. Lord Soth tarafından kumanda edilen hayalet ordusu kapılardan buz gibi bir rüzgâr misali geçerek önüne çıkan her şeyi kuruttu.

Tanis ejderhaya yetiştiğinde Khirsah Tas'ı dişleri arasına almıştı bile. Kenderi mavi pantolonunun poposundan tutan ejderha en deneyimli zindan muhafızları gibi silkeliyordu onu. Tas'ın yeni toparlamış olduğu kesecikleri açılarak yüzüklerden, kaşıklardan, peçete tutacaklarından yarım dilim peynire kadar her şey caddeye minik bir sağnak halinde yağmaya başladı. Ama gümüş bilezik yoktu.

"Nerede o Tas?" diye sordu Tanis hiddetle, kenderi kendisi tutup silkelemek için yanıp tutuşarak. "H...hiç b...b...bir... z...z...zaman... b...b...bulamaya...c...c...çaksın," diye cevapladı kender, takırdayan dişleri arasından.

"İndir onu aşağıya," diye bildirdi Tanis ejderhaya. "Fireflash, nöbet tut."

Uçan hisar şehir surları üzerinde durmuş, büyü kullanıcıları ve kara rahipleri saldıran gümüş ve bronz ejderhalarla bir çatışmaya girmişti. Gözleri kör eden şişekler ve yayılan dumandan görmek zor oluyordu ama Tanis hisardan ayrılan mavi bir ejderhayı görür gibi olduğuna emindi. Kitiara, diye düşündü; ama onun için endişelenecek zamanı yoktu. Khirsah Tas'ı bıraktı (neredeyse kafa üstü düşüyordu) ve kanatlarını yayarak düşmanın yıgıldığı ve şehri savunan askerlerin k ramanca onları durdurmaya çalıştığı şehrin güney kısmına çak şekilde döndü.

Tanis gelip minik suçluya baktı; o da ayağa kalkarken kahr manca onun bakışlarına karşılık veriyordu.

"Tasslehoff," dedi Tanis, sesi bastırmaya çalıştığı bir hiddetle tit riyordu, "bu kez çok ileri gittin. Bu muzipliğin yüzlerce masum in sanın hayatına mal olmuş olabilir. Bana bileziği ver Tas ve sunuda bil, şu andan itibaren arkadaşlığımız bitiyor!"

Kuşbeyinlice bir mazaret veya sümüklü bir özür bekleyen yarımelf Tas'ın kendisine soluk bir yüzle, titreyen dudaklarla ve sükunet içinde bir ciddiyetle bakmasına hazırlıklı değildi. "Açıklaması çok zor Tanis ve gerçekten de vaktim yok. Ama senin Lord Soth ile dövüşmen hiçbir şeyi değiştirmeyecekti." Yarımelfe ciddiyetle baktı. "Bana inanmalısın Tanis. Doğruyu söylüyorum. Hiçbir şey fark ettirmeyecekti. Ölecek olan bütün o insanlar yinede ölecekti; üstelik sen de ölecektin ve daha da kötüsü bütün dünya ölecekti. Ama ölmedin, belki dünya da ölmez. Şimdi," dedi Tas keselerini çekiştirip, üstünü başını düzelterek, "Caramon'u kurtarmamız gerek."

Tanis Tas'a bakakaldı; sonra yorgun bir halde ellerini başına götürüp ısınmış, çelik miğferini çekip çıkarttı. Neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Tamam Tas," yorgun bir edayla." na

Caramon'dan söz et. Hayatta mı? Nerede?"

Tas'ın yüzü endişeyle gerginleşti. "Mesele de bu Tanis. Hayat olmayabilir. En azından fazla vakti kalmamış olabilir. Shoikan K rusu'na girmeye çalışacak!" "Koru mu!" Tanis endişelenmiş görünüyordu. "Bu imkansız;

"Biliyorum!" Tas sinirli sinirli tepe saçıyla oynadı. "Fakat F lin'i durdurmak için Yüksek Büyücülük Kulesi'ne girmeye çal çak..."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Tanis. Miğferini caddeye fırlattı.
"Ya da en azından anlamaya başlıyorum. Haydi gidelim."

Tas'ın yüzü aydınlandı. "Geliyor musun? Bana inanıyor mu Ah Tanis! O kadar mutluyum ki! Caramon'a göz kulak olma; ışık ne büyük bir sorumluluk tahmin bile edemezsin!" diye bağırdı, hevesle işaret ederek.

"Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı Yarımelf Khirsah, kanatlarını sallayarak, gözleri yukarıda devam eden çatışmalara kayıyordu hevesle.

"Koruya giremezsen, yok."

Khirsah başını salladı. "Üzgünüm Yarımelf. Ejderhalar dahi o lanetli ormana giremez. Sana iyi şanslar dilerim ama arkadaşını canlı bulabileceğini umma."

Kanatlarını çırpıp ejderha havaya doğru sıçrayıp, hareketin olduğu yere doğru süzüldü. Başını içi karararak sallayan Tanis hızlı adımlarla caddeden aşağıya doğru atıldı; Tasslehoff ona ayak uydurabilmek için koşmak zorunda kalmıştı.

"Belki Caramon oraya kadar gidememiştir," dedi Tas umutla. "Son kez Flint'le birlikte geldiğimizde ben de gidememiştim. Üstelik kenderler hiçbir şeyden korkmazlar!" "Raistlin'i durdurmaya mı çalışıyor demiştin?" Tas başıyla onayladı.

"Oraya kadar gider," diye tahmin yürüttü Tanis hüznle.

Shoikan Korusu'na yaklaşmak dahi Caramon'un bütün sinirlerini allak bullak etmiş, cesaretini emip bitirmişti. Buna rağmen, bu noktaya kadar yaklaşabilen, kendisine geçiş için bir tılsım verilmemiş tek ölümlüydü. Artık o kara, sessiz ağaçlar önünde durmuş, titriyor, terliyor ve bir adım daha atabilmek için kendisini zorluyordu.

"Ölümüm orada," diye mırıldandı, kuru dudaklarını yalayarak.

"Ama bu neyi değiştirir ki? Daha önce de, yüzlerce kere ölümle karşılaşmıştım!" Kılıcının kabzasını kavrayan Caramon bir adım daha attı ileri doğru.

"Hayır, ölmeyeceğim!" diye bağırdı ormana. "Ölemem. Bana bağlı olan çok fazla şey var. Ayrıca ağaçlar... ağaçlar tarafından da durdurulacak değilim!" Diğer adımını da attı.

"Bundan çok daha karanlık yerlerden geçtim," meydan okurcasına konuşmaya devam ediyordu. "Vayreth Ormam'ndan geçtim ben. Krynn üzerinde, gezegen ölürken dolaştım. Dünyanın sonunu

gördüm. Hayır," diye devam etti kararlılıkla. "Bu orman beni yenebilecek bir dehşet içeriyor olamaz."

Bu sözle birlikte Caramon ilerleyerek, Shoikan Korusu'na adım attı. Anında bitimsiz bir karanlık içine daldı. Sanki yeniden Kule'ye dönmüştü, Cysania'nın büyüünün onu kör ettiği zamana. Ama bu kez tek başınaydı. Her yanını bir panik sardı. O karanlık içinde bir yaşam vardı! Yaşam değil de yaşayan bir ölüm olan korkunç kutsal olmayan bir yaşam... Caramon'un kasları zayıfladı. Elleri ve dizleri üzerine düşüp, dehşetten hıçkırıp titremeye başladı.

"Bizimsin!" diye fısıldadı yumuşak, tıslayan bir ses. "Kanın, sıcaklığın, yaşamın! Bizim! Bizim! Yaklaş. Bize o tatlı kanını, sıcak tenini getir. Biz üşüyoruz, üşüyoruz, üşüyoruz, tahammül dışı bir soğuk bu. Daha da yaklaş, daha da yaklaş."

Dehşet Caramon'un her yanını kaplamıştı. Dönüp kaçsa kurtulabilecekti... "Ama hayır," tıslayan, boğucu karanlıkta boğulacak gibi oldu, "Raistlin'i durdurmalıyım! Yoluma... devam... etmeliyim." Hayatında ilk kez Caramon kendi derinliklerine inerek, ikizinin amacına ulaşmak için, narinliğini, acısını ve hatta ölümü bile yenmek için kullandığı o aynı yılmaz iradeyi buldu. Dişlerini sıktı; ayakta duramasa da ilerlemeye kararlı olan Caramon elleri ve dizleri üzerinde toprak üzerinde emekledi. Bu yiğitçe bir çabaydı ama fazla ileriye gidemedi. Karanlığa bakarak, etsiz bir elin yerden çıkıp uzanışını felç edici bir hayranlıkla seyretti. Bir mermer kadar soğuk ve pürüzsüz parmaklar onun elini kavrayarak yere çekmeye başladı. Çaresizlik içinde kendisini kurtarmaya çalıştı fakat diğer el ona sıkı sıkı sarılmış, tırnakları etini yırtmaya başlamıştı. Aşağıya doğru emildiğini hissetti. Kulaklarına tıslama halinde sesler geliyor, kemiğin dudakları tenine yapıştıyordu. Soğuk kalbini dondurdu. "Başaramadım..."

"Caramon," dedi endişeli bir ses.

Caramon kıpırdadı.

"Caramon?" Sonra, "Tanış, o kendine geliyor!"

"Tanrılara şükürler olsun!"

Caramon gözlerini açtı. Bakışlarını kaldırdığında, kendisini rahat bir nefes almayla karışık bir akli karışıklık, bir hayret ve bir takdirle seyretmekte olan sakallı yarımelfe baktı.

"Tanis!" Hâlâ dehşetten hissizleşmiş olduğundan dermansız bir halde oturan Caramon arkadaşının güçlü kollarını tutup, içi rahatlayarak hıçkırıklar içinde yarımelfe sarıldı.

"Dostum!" dedi Tanis; daha sonra kendi gözyaşlarıyla boğulacak gibi olarak başka bir şey söyleyemedi.

"İyi misin Caramon?" diye sordu Tas, yaklaşarak.

Koca adam titrek bir nefes aldı. "Evet," dedi, başını titreyen elleri arasına alarak. "Galiba iyiyim."

"Bu, bugüne kadar bir adamın yaptığına tanık olduğum en cesurca hareketti," dedi Tanis ciddiyetle, Caramon'a bakmak için topukları üzerinde arkaya doğru kaykılarak. "En cesurca... ve en aptalca."

Caramon kızardı. "Evet," diye mırıldandı, "eh, sen beni tanırsın."

"Tanırdım," dedi Tanis sakalanı kaşıyarak. Bakışları koca adamın mükemmel fiziğine, bronz tenine, sakin ve kararlı yüz ifadesine takıldı. "Lanet olsun Caramon! Bir ay önce leş gibi sarhoş bir halde ayaklarımın dibine yığılmıştın! Karnın yerlere sarkıyordu! Şimdi ise..."

"Aradan yıllar geçti Tanis," dedi Caramon, Tas'ın yardımıyla yavaşça ayağa kalkarak. "Bütün söyleyebileceğim bu. Fakat ne oldu? O korkunç yerden nasıl çıktım?" Arkasına bakan Caramon ağaçların gölgesini caddenin ta öte ucunda görünce, titremekten kendini alamadı.

"Seni ben buldum," dedi Tanis, ayağa kalkarak. "Onlar o şeylerseni ağağıya çekiyorlardı. Orada kolayca bir mezar bulabilirdin dostum."

"Sen nasıl girdin içeri?"

"Bununla," dedi Tanis gülümseyip gümüş bir bileziği göstererek.

"Bu seni içeri soktu mu? O halde belki..."

"Hayır Caramon," dedi Tanis, bir yandan son derece masum duran Tas'a yan yan bakarak bileziği kemerindeki yerine yeniden sokarak. "Tılsımı ancak beni o lanetli ormanın kenarına sokacak kadar güçlüydü. Gücünün azaldığını hissettim..."

Caramon'un hevesli yüz ifadesi soldu. "Ben de bizim tılsımlı aletimizi denedim," dedi Tas'a bakarak. "O da çalışmıyor.

Çalışmasını da pek beklememiştim. Bizi Wayreth Ormanı'ndan bile geçirememişti. Ama denemem şarttı. A...aletin biçim değiştirmesini bile sağlayamadım! Neredeyse elimde paramparça

olacaktı o yüzden bıraktım." Bir an için sessiz kaldıktan sonra çaresizlikten titreyen bir sesle patladı, "Tanis, Kule'ye ulaşmam şart!" Ellerini yumruk yaptı. "Nasıl olduğunu açıklayamam ama geleceği gördüm Tanis! Kapı'ya giderek Raistlin'i durdurmalıyım. Durdurabilecek tek kişi benim!"

Hayret içinde kalan Tanis, sakinleştirmek için koca adamın omzuna elini koydu. "Tas da söyledi bunu, yani söyledi sayılır. Fakat Caramon, Dalamar orada...ve... zaten Tanrılar adına Kapı'dan nasıl geçebilirsin ki?"

"Tanis," dedi Caramon; arkasına o kadar ciddi ve kafi bir ifadeyle bakıyordu ki yarımelf hayretle gözlerini kırıştırdı, "anlaman mümkün değil ve açıklayacak vakit yok. Fakat bana inanmak zorundasın. Kuleye girmem şart!"

"Haklısın," dedi Tanis, Caramon'a meraklı bir hayretle bakarak, "anlamıyorum. Ama elimden gelirse sana yardım edeceğim, tabii bu mümkünse."

Caramon ağır ağır nefes aldı, başı düştü, omuzlan çöktü.

"Teşekkür ederim dostum," dedi sadece.

"Bütün bu süreçte o kadar yalnızdım ki. Eğer Tas olmasaydı..."

Kendere baktı fakat Tas onu dinlemiyordu. Bütün dikkati hâlâ şehir surları üzerinde asılı duran uçan hisara çevrilmişti.

Çatışmalar havada ejderhalar arasında hisarın etrafında ve şehrin güney kesiminde yükselen dumanlardan, çılgınlardan ve haykırışlardan, silahların takırtılarından, atların nal seslerinden de anlaşıldığı üzere aşağıda yerde devam ediyordu.

"Eminim o hisarı, biri Kule'ye doğru uçurabilir," dedi Tas, hisara ilgiyle bakarak. "Vuuup! Tam Koru'nun tepesinden. Sonuç olarak onun büyüü de kötü, Koru'nun büyüü de kötü ve çok da büyük, hisar büyük, Koru değil. Onu durdurmak için çok fazla miktarda büyüye ihtiyaç duyulacaktır ve..."

"Tas!"

Kender dönünce Caramon ile Tanis'in kendisine bakmakta olduğunu gördü. "Ne?" diye haykırdı telaşla. "Ben yapmadım! Benim suçum değil..."

"Oraya bir tırmanabilirsek!" diye baktı Tanis hisara.

"Büyülü alet!" diye haykırdı Caramon heyecanla, zırhının altına giydiği gömleğinin iç cebine uzanıp aleti çıkarırken. "Bu bizi oraya götürür!"

"Bizi nereye götürür?" diye sordu Tasslehoff aniden nelerin olup bittiğini fark ederek. "Bizi oraya mı..." Tanis'in bakışlarını izledi"götürecek? Oraya mı!" Kenderin gözleri yıldızlar kadar parladı. "Gerçekten mi? Gerçekten mi? Uçan hisara! Bu harikulade bir şey! Ben hazırım. Hadi gidelim!" Bakışları Caramon'un tuttuğu büyülü alete takıldı. "Ama o sadece iki kişilik Caramon. Tanis nasıl çıkacak?"

Caramon huzursuzca boğazını temizledi, kenelerin anladığı aniyüzünden belli oldu.

"Yo hayır!" diye uludu Tas. "Hayır!"

"Üzgünüm Tas," dedi Caramon; titreyen elleriyle aceleyle minik, belirsiz pandantifi parlak, taşlarla işlemeli bir asaya çevirirken, "ama o şeyin içine girebilmek için zorlu bir dövüşü göze almamız gerekecek..."

"Beni almalısın Caramon!" diye haykırdı Tas. "Benim fikrimdi! Ben de dövüşürüm!" Uğraşıp kemerinden minik bıçağını çıkarttı.

"Senin hayatını kurtardım! Tanis'in hayatını kurtardım!"

Caramon'un yüzünden bu konuda inatçılık edeceğini anlayan Tas, Tanis'e dönerek yalvarırcasına ona sarıldı. "Beni de yanınıza alın! Belki alet üç kişiyle çalışır. Ya da belki iki kişi ve bir kenderle çalışır. Ben çok kısa boyluyum. Belki beni fark etmez! Lütfen!"

"Hayır Tas," dedi Yarımelf kesinlikle. Kendi zorla kendinden ayıran Tanis ilerleyerek Caramon'un yanında durdu. Parmağını uyarırcasına kaldırarak ikaz etti...bu Tas'ın çok iyi bildiği bir bakıştı.

"Bu kez söylediğimi de kast ediyorum!"

Tas, o kadar mahsun bir ifadeyle kalakaldı ki Caramon'un içi parçalandı. "Tas," dedi yavaşça akli başından gitmiş kenderin yanına doz çökerek, "eğer başarısız olursak neler olacağını sen gördün! Tanis'e ihtiyacım var... onun gücüne, kılıcına. Anlıyorsun, değil mi?"

Tas tebessüm etmeye çalıştı ama alt dudağı titriyordu. "Evet Caramon, anlıyorum. Özür dilerim." "Üstelik sonuç olarak bu senin fikrindi," diye ekledi Caramon ağır başlılıkla, ayağa kalkarken. Düşünceleri kenderi biraz rahatlatır gibi görünse de, yarımelfin güvenini arttırmaya pek yaramamıştı. "Nedense," diye mırıldandı Tanis, "bu beni endişendirdi." Kenderin yüzündeki ifade de öyleydi. "Tas" Tanis, Caramon yeniden yanındaki yerini

alırken en sert ifadesini takındı "emniyetli bir yer bulup orada duracağına ve başını belaya sokmayacağına dair bana söz ver! Söz veriyor musun?"

Tas'ın yüzü içindeki fırtınaları yansıtıyordu; dudağını ısırды, kaşlarını çattı, tepe saçını kafa tasına kadar burktu. Sonra anidengözleri faltaşı gibi açıldı. Gülümsedi, saçını bıraktı, saçı sırtına düştü. "Tabii ki söz veriyorum Tanis," dedi yarımelfin inlemesine neden olan büyük bir masumiyet ifadesiyle.

Ama artık bu konuda elden gelen bir şey yoktu. Caramon büyü 199 lü sözleri söylemeye başlamış, aleti işletiyordu. Büyünün dönen pusu içinde yok olmadan önce Tanis'in gördüğü son şey, tek ayak üzerinde durmuş, bir bacağını diğerine sürterken mutlu bir tebessümle elini sallayan kenderdi.

ireflash!" dedi Tasslehoff kendi kendine Tanis ile Caramon gözden kaybolur kaybolmaz. Dönen kender, çatışmaların en yakın yaşanmakta olduğu şehrin güney ucuna doğru koşmaya başladı. "Çünkü," diye fikir yürütüyordu, "büyük bir ihtimalle ejderhaların savaşları o tarafta oluyordur."

İşte tam o sırada Tas, planının talihsiz aksaklığını fark ediverdi. "Tüh be!" diye mırıldandı durup, hırsla birbirlerine hırlayan, pençeleyen, ısırان, ateşten nefeslerini birbirleri üzerine salan ejderhalarla dolu gökyüzüne bakarken. "Şimdi, bu kargaşa içinde onu nasıl bulacağım?" Öfkeyle derin bir nefes alan kender ardından hemen boğulur gibi olarak öksürmeye başladı. Etrafına bakınca havanın aşırı derecede dumanlı olduğunu ve biraz önce fırtına bulutlan altında şafakla grileşen gökyüzünün şimdi alevli bir parlaklıkla aydınlandığını fark etti.

Palanthas yanıyordu.

"Pek emniyetli bir yer sayılmaz," diye mırıldandı Tas. "Tanis emniyetli bir yer bulmamı söylemişti. Bildiğim en emniyetli yer onun ve Caramon'un ki ile aynı; onlar da o hisara çıkmışlardır artık ve muhtemelen başlarını bitmeyen bir belaya sokmuşlardır, ben ise

200 burada, bu yanan, talan edilen, yağmalanan kasabada kısıp kaldım." Kender şöyle iyice bir düşündü. "Buldum!" dedi aniden. "Fizban'a dua edeceğim! Birkaç kez işe yaramıştı; şey, yaradıydı herhalde. Ama en azından bir zararı olmaz."

Caddeden bir ejderan devriyesinin geldiğini gören ve rahatsız edilmek istemeyen Tas yakınlardaki bir dar sokağa dalarak, çöp yığının ardına büzüşerek, bakışlarını göğe çevirdi. "Fizban," dedi ciddiyetle, "bu son artık! Eğer bundan kurtulamazsak annemin dediği gibi gümüşü kuyuya atıp, tavukların yanına taşınabiliriz gerçi tam olarak annemin neyi kastettiğini de anlamış değilim ama yine de insanın kulağına berbat geliyor. Tanis ile Caramon'un yanında olmalıyım. Bilirsin, ben olmazsam bir şeyi halledemezler. Bunu yapmak için de bir ejderhaya ihtiyacım var. Şimdi, bu o kadar da fazla bir istek sayılmaz. Çok daha fazla şeyler dileyebilirdim...yani ayrıntıyı atlayıp hop diye beni oraya götürmen gibi. Ama bunları istemedim. Sadece tek bir ejderha. O kadar." Tas bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Bitkinlikle derin bir nefes alan Tas inatla gözlerini göğe çevirerek biraz daha bekledi.

Hâlâ bir şey yoktu.

Tas, içini çekti. "Tamam, kabul ediyorum. Hisar'a uçmak uğruna keselerimden birinin hatta belki ikisinin bile içindekileri vermeye razıyım. Gerçekten, doğru söylüyorum. En azından doğrunun bir kısmı. Üstelik sana şapkanı buluveren hep ben oluyordum..." Bu yüce gönüllü davranışı karşısında bile beliren bir ejderha olmamıştı.

Sonun Tas vaz geçti. Ejderan devriyenin geçmiş olduğunu fark ederek çöp yığının ardından kalkarak, dar sokaktan yeniden caddeye çıktı.

"Eh," diye mırıldandı, "galiba çok meşgulsün Fizban ve..."

Tam o anda, Tas'ın ayağının altında zemin yükseldi, hava taş, tuğla ve döküntüyle doldu, gökgürültüsü gibi bir ses kenderin kulaklarını sağır etti ve sonra...sessizlik geldi.

Kendini yerden kaldırarak pantolonundaki tozları silkeleyen Tas duman ve moloz arasından bakarak neler olduğunu anlamaya çalıştı. Bir an için, Tarsis'teki gibi üzerine bir bina düşmüş olabileceğini düşündü. Fakat sonra durumun böyle olmadığını gördü.

Bronz bir ejderha caddenin ortasında sırt üstü yatıyordu. Bedeni kanlar içinde kalmış, binalar üzerine gerilmiş kanatları birkaç

tanesini yıkmış, kuyruğu ise birkaç tanesinin üzerinde duruyordu. Gözleri kapalıydı, yanları yanmıştı; sanki nefes de almıyordu. "Benim istediğim," dedi Tas huzursuzca, ejderhayı seyrederek, "bu değildi!"

Ama tam o anda ejderha kıpırdadı. Gözlerinden biri kırpışarak açıldı ve dönen başı arasından kenderi tanıyarak baktı.

"Fireflash!" yaralı ejderhanın gözüne bakabilmek için koca bacaklarından birinden yukarı doğru koşan Tas'ın nefesi tıkanır gibi oldu. "Ben de seni arıyordum! Çok...çok kötü mü yaralandın?" Genç ejderha tam cevap vermeye yelleniyordu ki karanlık bir gölge her ikisinin de üzerini örttü. Kihrash'ın gözleri faltaşı gibi açıldı, hafifçe bir hırladıktan sonra boşu boşuna başını kaldırmaya çalıştı ama bu onu aşan bir gayretti. Başını kaldıran Tas iri bir siyah ejderhanın kendilerine doğru inişe geçmiş olduğunu gördü, belli ki niyeti kurbanının işini bitirmektir.

"Yok efendim yapamazsın!" diye mırıldandı Tas. "Bu benim bronzum! Fizban yolladı onu bana. İyi de, bir ejderhayla nasıl savaşılır?"

Huma'nın hikayeleri geldi kenderin aklına ama ejderhamızrağı ve hatta bir kılıcı bile olmadığı için bunlar pek ona yardımcı olmuyordu. Minik bıçağını çeken kender umutla bıçağına baktıktan sonra başını sallayarak, yeniden kemerine geri soktu. Eh, elinden geleni yapmaya çalışmalıydı en azından.

"Fireflash," diye talimat verdi ejderhaya, yaratığın kocaman, pullu karnına çıkarken. "Orada sessizce yat sen, tamam mı? Evet, düşmanıyla savaşarak şerefli bir şekilde ölmek falan filan onları biliyorum. Solamniya Şövalyesi olan bir arkadaşım vardı. Ama şu anda şerefli olmayı göze alamayız. Şu anda hayatta olan iki dostum daha var ama bana yardım etmezsen hayatta kalamayabilirler. Ayrıca bu sabah senin hayatını bir kere kurtardım, gerçi şu anda bu pek belli olmuyor olabilir ama, yine de bana borçlusun."

Khirsah anlayıp Tas'ın talimatına mı uyuyordu yoksa gerçekten bayılmış mıydı Tas emin olamadı. Her neyse, en azından bu konuda enşilenmesine gerek kalmadı. Ejderhanın karnında durarak bir işe yarayacak bir şeyler bulmak umuduyla keselerini karıştırırken eline Tanis'in bileziği geçti. "İnsan bilezik konusunda bu kadar dikkatsiz olacağını ummazdım," diye mırıldandı Tas,

kendi kendine bileziği takarken. "Caramon'la uğraşırken dūřürmūř olmalı. İyi ki ben almışım. Őimdi..." Kolunu kaldırarak tam tepelerinde dōnen, koca ağzını ağmış, öldürücü asidini kurbanı üzerine boşaltmaya hazırlanan siyah ejderhaya işaret etti. "Dur bakalım!" diye bağırdı kender. "Bu ejderha leři bana ait. Ben buldum. Őey..o beni buldu aslında. Neredeyse pestilimi çıkartıyordu. O yüzden toz ol ve o pis nefesle mundar etme!" Aklı karışan siyah ejderha duraksayarak aşağıya bakmaya başladı. Zaman zaman ejderanlara ve goblinlere bazı armağanlar verirdi ama hatırlayabildiği kadarıyla bir kendere hiç vermemişti. O da dövüşte yaralanmıştı; kan kaybından ve burnuna yediği bir darbeden dolayı başı biraz dōnüyordu ama içinden bir ses bu iřte bir terslik olduğunu söyledi. Daha önce kōtū bir kenderle karşılaşmış olup olmadığını hatırlayamadı. Ama her Őeyin bir ilki olduğunu da kabul etmiyor değildi. Bu kenderin kolunda kuşkusuz ki kara tılsımlı bir bilezik vardı, bileziğin bűyüsüne engel olduğunu hissedebiliyordu.

"Sanction'da şu günlerde bir ejderha dişi kaça gidiyor biliyor musun sen?" diye bağırdı kender.

"Pençeler cabası. Sadece tek bir pençeye otuz elik parça ödeyen bir bűyücü tanıyorum." Siyah ejderha kaşlarını çattı. Bu salakça bir konuşmaydı. Canı yanıyordu ve kızgındı. Bu can sıkıcı kenderi de dūřmanıyla birlikte yok etmeye karar veren diři ejderha ağzını ağmıştı ki...arkadan gelen başka bir bronz ejderhanın saldırısına uğradı. Hiddetle ığlık atan siyah ejderha peşindeki bronzdan canını kurtarmak için sıvışıp, havada mesafe kazanmak için havayı tırmalarken avını unuttu bile.

Kocaman rahat bir nefes alan Tas Khirsah'ın karnına oturdu.

"Artık gidiyoruz demiştim," diye mırıldandı kender, gümüş bileziği çıkartıp yeniden kesesine koyarken. Altındaki ejderhanın kıpırdayıp derin bir nefes aldığını hissetti. Ejderhanın pullu böğründen kayan Tas yere atladı.

"Fireflash? Çok...çok kōtū mü yaralandın?" İnsan bir ejderhayı nasıl tedavi edebilirdi ki? "Gi...gidip bir rahip bulabilirim, gerçi herhalde řu anda, her yanda bu savaş yaşanırken hepsi çok meşguldür..."

"Hayır kender," dedi Khirsah derin bir sesle, "buna gerek yok." Gözlerini açan ejderha koca başını salladıktan sonra etrafa

bakmak için boynunu yılan gibi kıvırdı. "Benim hayatımı kurtardın," dedi Cendere akli karışmış bir halde bakarak. "İki kere," diye dikkat çekti Tas neşeyle. "İlki, bu sabah Lord Soth'a karşıydı. Dostum Caramon'da sen onu bilmezsin gelecekte neler olduğunu anlatan bir kitap var...ya da gelecekte neler olmayacağını anlatan bir kitap, artık deĞıştirdiĞimize göre. Her neyse sen Tanis'le birlikte Lord Soth ile dövüşecek ve her ikiniz de ölecektiniz eĞer ben bileziĞi çalmasaydım; yani artık deĞilsiniz. Yani ölü deĞilsiniz."

"Gerçekten de." Yana doğru dönen Khirşah kayışmsı koca kanatlarından birini dumanlı havaya doğru uzatarak dikkatle inceledi. Hâlâ kesikler vardı ve kanama devam ediyordu ama kanadı parçalanmamıştı. Tas büyülenmiş gibi seyrederken aynı şekilde diĞer kanadını da inceledi.

"Bir ejderha olmak hoşuma giderdi her halde," dedi içini çekerek.

"Tabii." Khirşah yavaşça bronz bedenini döndürerek pençeli ayakları üzerinde durdu; önce kuyruğunu yıkmış olduğu binaların içinden çekip çıkarttı. "Biz Tanrıların seçilmişleriyiz. Bizim ömrümüz o kadar uzundur ki ciflerin ömürleri bile bize bir mumun yanıp sönmeye gibi gelir; insanlar ile siz kenderlerin ömürleri ise bizim için kayan birer yıldız gibidir. Nefesimiz ölümdür, büyümüş o kadar güçlüdür ki sadece en ulu büyücüler bizimle boy ölçüşebilir."

"Biliyorum," dedi Tasslehoff sabırsızlığını gizlemeye çalışarak.

"Her şeyin çalıştığına emin misin?" Khirşah gülmek için kendisini zor tuttu. "Evet Tasslehoff Burrfoot," diye cevap verdi ejderha ciddiyetle kanatlarını esneterek, "her şey... çalışıyor, senin deyişinle." Başını salladı. "Kendimi biraz halsiz hissediyorum o kadar. Ve benim hayatımı kurtarmış olduğuna göre ben..." "İki kere."

"İki kere," diye düzeltti ejderha, "benim de senin bir dileğini yerine getirmem gerek. Benden ne diliyorsun?"

"Beni hisara götür!" dedi Tas, ejderhanın sırtına tırmanmak için hazırlanarak. Khirşah'ın dişlerinden birine geçmiş olan gömleğinin yakasından havaya kaldırıldığını hissetti aniden.

"Taşıyiverdiğin için sağol. Gerçi kendi başıma da yapabiliirdim..." Ama ejderha onu sırtına yerleştirmemişti. Tas kendisini Khirşah ile burun buruna buldu.

"Bu son derece tehlikeli olur hatta ölüm tehlikesi var senin için kender," dedi Khirsah şerçte. "Buna izin veremem. Seni şu anda Yüce Rahip Kulesi'nde bulunan Solamniya Şövalyelerinin olduğu yere götüreyim..."

"Yüce Rahip Kulesi'ne gittim!" diye uludu Tas. "Benim uçan hisara gitmem gerekiyor! Yani, şey, yani... Tanis Yarımelf! Onu tanıyor musun? Şu anda o orada ve u... beni burada onun için önemli bir bilgi toplamam için bıraktı ve" Tas aceleyle sözünü tamamladı"ben de bilgiyi aldım ve ona ulaştırmam gerek."

"Bilgiyi bana var," dedi Khirsah. "Ben ona taşıyım."

"Y...yo, yo, bu m bir işe yaramaz," diye kekeledi Tas açıkça. "Bu... bu ıns kenderdilinde! Ve ve Ortak Lisana m çevrilemez. Sen kenderdili bilmezsin değil mi Fireflash?"

"Tabii bilirim," diyecekti ejderha. Fakat Tasslehoff un umut dolu gözlerine bakan Khirsah homurdandı. "Tabii ki bilmem" dedi küçümseyerek. Kendi yavaşça ve dikkatle sırtına, kanatları arasına yerleştirdi. "Eğer dileğin buysa, seni Tanis Yarımelf'e götüreceğim. Üzerimizde binicilerimiz olmadan savaştığımız için ejderha eyeri yok, o yüzden yeleme sıkı sıkı tutun." "Tamam Fireflash," diye bağırdı Tas neşeyle, keselerini etrafına yerleştirip ejderhanın bronz yelesini iki minik eliyle kavrayarak. Aniden aklına bir şey geldi. "Baksana Fireflash," diye seslendi, "yukarıda baş aşağı yuvarlanmak veya doğrudan yere dalmak gibimaceracı ruhlu bir şeyler yapmazsın, değil mi? Çünkü bunlar çok eğlendirici de olsa kayışlarla bağlı olmadığım için benim için oldukça rahatsızlık verici olabilir..."

"Hayır," diye cevap verdi Khirsah gülümseyerek. "Savaşa geri dönebilmek için seni elimden geldiğince hızlı götüreceğim."

"Sen hazırsan ben de hazırım!" diye bağırdı Tas, bronz ejderha havaya sıçrarken Khirsah'ın böğürlerini topuklayarak. Hava akımlarını yakalayan ejderha gökyüzüne yükselerek Palanthas şehri üzerinden süzüldü.

Pek hoş bir gezinti olmamıştı. Aşağıya bakan Tas nefesini tuttu. Neredeyse Yeni Şehir'in her yanı alevler içersindeydi. Boşaltılmış olduğu için ejderanlar hiç bir mukavemete maruz kalmadan şehirde kol gezerek etrafı yağmalıyor ve yakıyorlardı. İyi ejderhalar, mavi ve siyah ejderhaların Tarsis'te olduğu gibi Eski

Şehir'i tamamen yakıp yıkmalarını engellemişti; insanlar da kanlarının son damlasına kadar şehri ejderanlara karşı koruyordu. Fakat Lord Soth'un saldırısının faturası ağır olmuştu. Tas, yukarıdan bakınca şövalyelerin cesetleriyle atlarının caddeler boyunca, yaramaz bir çocuğun teneke askerlerini eliyle dağıtmış olduğu gibi, dört bir yana saçılmış olduklarını gördü. O seyrederken Soth'un hiç engelle karşılaşmadan atım sürmeye devam ettiğini, askerlerinin önlerine çıkan her canlıyı kırıp geçtiğini, bansheelerin korkunç feryatlarının ölenlerin haykırışlarını bastırıldığını görebiliyordu. Tas zorla yutkundu. "Vah vah," diye fısıldadı, "galiba bu benim suçum! Tam olarak emin olamıyorum sonuç olarak. Caramon kitabı biraz daha okumamıştı! Ben de öyle varsaydım. Hayır," diye cevapladı kendi kendisini Tas katiyetle, "eğer Tanis'i kurtarmasaydım, Caramon Orman'da ölecekti. Elimden geleni yaptım, bu öyle karmaşık bir şey ki bu konuda bir daha düşünmeyeceğim." Aklını dağıtmak için ve aşağıda gerçekleşmekte olan korkunç şeylerden almak için gökyüzünde neler olup bittiğini görebilmek amacıyla etrafına bakıp, dumanın arasından görmeye çalıştı. Arkalarında bir hareket gözüne çarpınca, iri bir mavi ejderhanın Shoikan Korusu yakınlarındaki caddelerden birinden yükselmekte olduğunu gördü. "Kitiara'nın ejderhası!" diye mırıldandı, o muhteşem, tehlikeli Skie'yı tanıyarak. Fakat ejderhanın bir binicisi yoktu, Kitiara etrafta görünmüyordu.

"Fireflash!" diye seslendi Tas uyararak, onları fark eden ve yönünü değiştirip onlara doğru hızlanan mavi ejderhayı seyredebilmek için olduğu yerde dönmüştü.

"Farkındayım," dedi Khirsah soğuk bir ses tonuyla Skie'a bakarak. "Endişelenme, gitmek istediğin yere yaklaştık. Seni bıraktıktan sonra kender, düşmanımla ilgilenmek için döneceğim."

Dönen Tas gerçekten de uçan hisara çok yaklaşmış olduklarını gördü. Kitiara ve mavi ejderhanın düşünceleri anında aklından uçup gitti. Hisar yakından, aşağıdan görüldüğünden de harikaydı. Altında sallanan o muazzam, çentikli kayaları görebiliyordu bunlar bir zamanlar hisarın üzerine inşa edilmiş olduğu kayalardı. Etrafında tılsımlı bulutlar kayıyor, onu yüzdürüyor, kuleleri arasında ise şimşekler cızırdayıp, patlıyordu. Hisarı inceleyen Tas, hisarın yanlarından bir yılan gibi yukarı doğru ilerleyen devasa

çatlaklar gördü; bu, binayı yerkürenin kemiklerinden söküp alırken meydana gelmiş yapısal bir hasardı. Hisarın üç yüksek kulesindeki pencerelerden ve önündeki açık asma kapısından ışık süzülüyordu ama Tas içeride bir hayat olduğuna dair başka bir işaret görmedi. Ama içeride yaşamın her türlüşünü bulabileceğinden emindi!

"Nereye gitmek istersin?" diye sordu Khirsah, sesinde bir sabırsızlık tınısı vardı.

"Hiç fark etmez, sağolasın," diye cevap verdi Tas kibarca, ejderhanın çatışmaya dönmek için acele ettiğini anlayarak.

"Ana girişin çok akıllıca olduğunu zannetmem," dedi ejderha ani bir sapışla. Sertçe hisarın kıyısından öbür yana dolandı. "Seni arkaya götüreceğim."

Tas, yine "sağol," diyebilirdi ama ejderhanın halka çizmesi her ikisini de havada yan yatırmış, midesi beklenmedik bir nedenle alaşığı olurken kalbi ta boğazına çıkmıştı. Sonra Khirsah düzelerek alçalmaya başladı ve terkedilmiş bir avluya indi. Bir an için içindeki organların yerlerine yerleşmesini bekleyen Tas ejderhanın sırtından aşığıya zor kaydı ve nezaket kurallarını hiçe sayarak gölgelik bir yere koştu.

Bir kez sağlam toprağa (eh sağlam toprak sayılabilirdi) basınca kender hemen kendisini daha iyi hissetmeye başladı.

"Hoşçakal Fireflash!" diye seslendi minik elini sallayarak.

"Teşekkür ederim! İyi şanslar!"

Ama bronz ejderha onu duyduysa bile cevap vermemişti. Khirsah hızla yükseliyor, havada mesafe kazanıyordu. Arkasından hızla Skie yaklaşıyor, kızıl gözleri nefretle parlıyordu. Omuzların silkip hafifçe bir iç çeken Tas onları kendi savaşlarına bıraktı. Dönerek, etrafını incelemeye başladı. Hisarın arkasında bulunan yarım bir avludaydı, belli ki avlunun kalan kısmı, hisar yerden sökülüp çıkartıldığında yerde kalmıştı. Kenardaki kırılmış kaldırım taşlarına oldukça fazla yaklaşmış olduğunu fark eden Tas aceleyle hisarın duvarlarına doğru seyirtti. Sessizce hareket ediyor, kenderlerin doğuştan sahip oldukları bilinçaltındaki usta hırsızlık hüneryiyle gölgelerden çıkıyordu.

Duraksayarak etrafına bakındı. Avluya açılan bir arka kapı vardı; vardı ama kocaman, ahşap bir kapıydı ve demirlerle sürgülenmişti. Aslında Tas'ın parmaklarının seyirmesine neden olan son derece

ilginç bir kilidi de olsa kender içini çekerek, kapının diğeri tarafında aynı derecede ilginç bir nöbetçinin de bulunuyor olabileceğini düşündü. Pencereden süzülse daha iyi olacaktı ve tam tepesinde ışıkların süzüldüğü bir pencere vardı.

Tepesinde çok yukarlarda bir yerde.

"Tüh be!" diye mırıldandı Tas. Pencere en azından yerden iki metre yukarıdaydı. Etrafına bakman Tas parçalanmış bir kaya parçası buldu; bunu itip yuvarlayarak pencerenin altına kadar getirdi. Kayaya tırmanan Tas ihtiyatla içeri baktı. Kafaları patlamış iki ejderan yerde taşlaşmış yatıyordu. Başka bir ejderan da, başı tamamen bedeninden ayrılmış bir halde yakınlarda yatıyordu. Cesetlerin dışında odada ne başka biri vardı, ne de başka bir şey. Bir ayağının parmak uçlarında duran Tas başını içeri sokarak dinledi. Çok uzakta olmayan bir yerlerden birbirine çarpan metal sesleri, kaba bağırtılar, haykırıışlar duydu ve bir kez de muazzam bir kükreme işitti.

"Caramon!" dedi Tas. Pencereden tırmanıp girerek yere atladı; atladıktan sonra hisarın hâlâ yerli yerinde olduğunu ve bir yerlere gitmediğini hissettiğinde pek memnun oldu. Bir kez daha dinleyince o tanıdık kükremenin daha da güçlendiğini, Tanis'in küfürlerine karıştığını duydu. "Aferin onlara," dedi Tas, memnuniyetle başını sallayıp odada ilerlerken. "Beni bekliyorlar." Bomboş taş duvarları olan bir koridora çıkan Tas üzerine çeki düzen vermek için bir an duraksadı. Çatışma sesleri tepesinden geliyordu. Meşalelerle aydınlatılmış koridora göz atan Tas bir merdiven görerek o tarafa yöneldi. Bir tedbir olarak da minik bıçağını çekti ama kimseyle karşılaşmadı.

Koridor boştu, tıpkı dar, dik merdivenler gibi.

"Hm," diye mırıldandı Tas, "şu anda şehre nazaran çok daha emniyetli bir yer olduğu kesin. Bunu Tanis'e söylemeyi unutmamalıyım. Dedim de aklıma geldi acaba Caramon ile nerededirler ve ben oraya nasıl giderim?"

Neredeyse on dakika boyunca dimdik merdivenleri tırmanan Tas durup, meşalelerle aydınlatılmış karanlığa doğru baktı. Hisar kulelerinin iç ve dış duvarları arasına sıkışmış dar bir merdivenden tırmanmakta olduğunu fark etti. Hâlâ çatışmanın tüm hiddetiyle devam ettiğini duyabiliyordu o anda Tanis ile Caramon, onun bulunduğu seviyede, duvarın diğer yanındaydı

sanki fakat onlara ulaşabilecek bir yol bulamıyordu. Bunalan ve bacakları yorulan Tas düşünmek için durdu. Ya aşağıya inebilirim ya da başka bir yol deneyebilirim, diye düşündü, ya da yoluna devam ederim. Aşağıya inmek daha kolay olmasına rağmen büyük bir ihtimalle daha kalabalık olurdu. Üstelik yukarıda bir yerlerde mutlaka bir kapı olmalıydı, yoksa neden böyle bir merdiven yapsınlardı ki?

Bu şekilde mantık yürütmek Tas'm daha çok işine geldiği için çatışma sesleri artık yukarıdan değil aşağıdan gelmeye başlamış olsa bile yoluna devam etmeye karar verdi. Tam bu merdivenleri çarpık bir mizah anlayışı olan sarhoş bir cücenin inşa etmiş olabileceğini düşünüyordu ki aniden tepeye vararak kapıyı buldu. "Aaa, bir kilit!" dedi ellerini ovuşturarak. Uzun zamandır bir kilit açma şansı olmamıştı, paslanmaktan korkmaya başlamıştı. Tecrübeli gözlerle kilidi inceleyen kender ihtiyatla ve hafifçe elini kapının kulpuna koydu. Ne yazık ki, onu büyük bir hayal kırıklığında bırakan kapı, kolaycacık açılıverdi.

"Eh ne yapalım," dedi içini çekerek, "zaten çilingir aletlerim de yanımda değildi." Kapıyı dikkatle iterek, kapının dışına baktı. Önünde tahta bir parmaklıktan başka bir şey yoktu. Tas kapıyı biraz da iterek dışarıya bir adım atınca kendisini kulenin içini dolanan dar bir balkonda buldu. Çatışma sesleri artık daha net duyuluyor, taşlardan yankılanıyordu. Balkonun ahşap zemini üzerinden hızla ilerleyen Tas parmaklıkların kenarından aşağıya bakarak odunların vurulduğu, kılıçların şangırdadığı, bağırış çığırışın geldiği yere doğru baktı.

"Huu Tanis. Huu Caramon!" diye seslendi heyecanla. "Bu zımbırtının nasıl uçurulduğunu anlayamadınız mı daha?" Eğilip baktığı balkondan birkaç kat aşağıda başka bir balkona sıkışmış olan Tanis ile Caramon, kulenin diğer tarafında canlarını kurtarmak için dövüşüyorlardı. Ejderan ve goblinlerden küçük bir ordu altlarındaki merdivene yığılmıştı.

İki savaşçı, merdivenlerin başına kadar sürükledikleri koca bir tahta sırayı kendilerine siper etmişlerdi. Arkalarında bir kapı vardı ama Tas'a öyle gelmişti ki, kapıya doğru kaçmaya çalışmışsalar da, daha kapıya varamadan durdurulmuşlardı.

Elleri dirseklerine kadar yeşil kana bulanmış olan Caramon balkon korkuluğundan çıkarttığı bir kalasla düşmanlarının kafasını

patlatıyordu, bedenleri taşa dönen bu yaratıklarla dövüşürken kılıçtan daha etkili bir silahtı bu kalas. Tanis'in kılıcı çentik çentik olmuştu o da kılıcını bir sopa gibi kullanıyordu kollarında zincir zırhın yarılmış olduğu yerlerdeki birkaç kesikten kan akıyordu; ayrıca göğüs zırhında da iri bir vuruk vardı. Tas, Tanis'in o ilk hiddetli bakışından kıpırdıyamayacak durumda olduklarını anladı. Ejderanlar sırayı yollarından çekip atacak veya üzerinden atlayacak kadar sıraya yaklaşmıyordu. Fakat Caramon ile Tanis bir adım çekilseler, üzerinden atlayıp geçeceklerdi.

"Tanis! Caramon!" diye bağırdı Tas. "Yukardayım!"

Her iki adam da kenderin sesini duyunca hayretle etrafına bakındı. Sonra Tanis'in koluna yapışan Caramon işaret etti.

"Tasslehoff!" diye seslendi Caramon, gümbürtülü sesi kulenin iç bölümünde patlamıştı. "Tas! Arkamızdaki şu kapı! Kilitli!

Çıkamıyoruz!"

"Hemen geliyorum!" diye seslendi Tas heyecanla, parmaklığa tırmanıp, olayların göbeğine atlamaya hazırlanarak.

"Hayır!" diye bağırdı Tanis. "Diğer taraftan aç! Öbür taraftan!" Deliler gibi işaret ediyordu. "Haa," dedi Tas hayal kırıklığıyla.

"Tabii, hiç önemli değil." Yeniden balkona inip tam kapıya doğru ilerlemek için dönüyordu ki Tanis ile Caramon'un altındaki merdivenlerdeki ejderanların dövüşmekten vazgeçtiğini gördü; belli ki dikkatlerini bir şey çekmişti. Sert bir emir sesi duyuldu; ejderanlar birbirlerini itip kakmaya başladılar; sırtmaya başladıkları için dişleri de görünmeye başlamıştı. Savaşın durmasıyla şaşırان Tanis ile Caramon, Tas parmaklıklardan sarkmış olanları seyrederken sıranın üzerinden bakmayı göze aldılar.

Üzeri sırri rünlerle süslü kara cüppe giymiş bir ejderan merdivenlerden çıkıyordu. Pençeli ellerinde bir asa vardı, saldıran bir yılan şeklinde oyulmuş bir asa.

Bir Bozak büyük kullanıcısı! Tas'ın mide boşluğunda, neredeyse ejderhayla yere indikleri zaman olduğu gibi bir ağırlık hissi olmuştu. Ejderan savaşçılar silahlarını kınlarına koyuyorlar, belli ki çatışmanın bittiğini düşünüyorlardı. Büyücü hızla, basitçe halledecekti meseleyi.

Tas, Tanis'in elini kemerine götürdüğünü gördü... ve eli boş kaldı. Tanis'in yüzünün bembeyaz kesildiği sakalının altından belli

oluyordu. Kemerinin başka bir yerini daha yokladı. Orada da bir şey yoktu. Yarımelf deliler gibi yerleri araştırdı.

"Biliyor musun," dedi Tas kendi kendine, "büyüye dayanıklı o bilezik şimdi işe yarardı işte. Belki de onu arıyordur. Sanırım kaybettiğini fark etmemiş." Kesesine uzanan kender gümüş bileziğı çekip çıkarttı.

"Burada Tanis! Endişelenmene gerek yok! Düşürmüştün ama ben buldum!" diye bağırdı Tas, bileziyi sallayarak.

Yarımelf kaşlarını çatarak bakışlarını kaldırdı; kaşlarını öyle bir çatmıştı ki Tas aceleyle bileziğı ona fırlattı. Tanis'in ona teşekkür edip etmiyeceğini biraz bekledikten sonra (etmemişti) kender içini çekti.

"Bir dakikaya kadar oradayım!" diye bağırdı. Dönerek kapıdan çıktığı gibi merdivenlerden indi. "Pek minnettar görünmediğine kuşku yok," diye burun büktü Tas, aceleyle ilerlerken. "Hiç o eski, eğence düşünüy Tanis'e benzemiyor. Sanırım bir kahraman olmak ona yaramadı."

Ardından, duvarlar sesi boşsa da sert büyü sözlerini ve birkaç patlamayı duyabildi. Ejderanların sesleri hiddetli ve hayal kırıklığı yüklü haykırışlar halinde yükseldi.

"O bilezik biraz dayanmalarım sağlar," diye mırıldandı Tas, "ama çok sürmez. Şimdi, onlara varabilmek için kulenin diğer tarafına nasıl ulaşabilirim? Galiba ta aşığıya kadar inmekten başka çarem yok."

Merdivenlerden aşığıya koşarak inen Tas yeniden zemin katına vardı, hisara girmiş olduğu odayı geçerek sonunda onun koştuğı koridora dik aç yapan başka bir koridora vardı. Bu koridorun kulenin diğer tarafına, Tanis ile Caramon'un sıkışıp kaldıkları yere gitmesini diledi.

Başka bir patlama sesi duydu; bu kez bütün kule sallandı. Tas hızım arttırdı. Sağa doğru keskin bir dönüş yapan kender hızla köşeyi döndü.

Güm! Pof! diye yere yuvarlanan bodur ve kara bir şeye çarptı. Çarpışma Tas'ın altını üstüne getirmişti. Kokusundan bir çöp çuvalına çarptığı izlenimi edinen kender kıpırdamadan yattı. Biraz sarsılmış da olsa yine de tökezlenerek ayağı kalkmayı başardı, minik bıçağını eline alarak kendisini ayağı kalkmayı başarmış bu kısa boylu, kara yaratığı karşı korumaya hazırlandı.

Elini alınca koyan yaratık "Uff," dedi acılı bir tonda. Sonra dermansız bir halde etrafına bakınca önünde amansız ve kararlı duran Tas'ı gördü. Meşale ışığı kenderin bıçağından yansıdı. O, "uff" sesi bir "AHHHH" a dönüştü. Leş kokulu yaratık inleyerek bayıldı kaldı.

"Lağım cücesi!" dedi Tas burnunu tiksintiyle buruşturarak. Bıçağını kınına sokup, ayrılmaya başladı. Sonra durdu. "Ama biliyor musun," dedi kendi kendisiyle konuşarak, "bu işime yarayabilir."

Eğilen Tas lağım cücesini paçavralarından kavradığı gibi salladı. "Huu, uyan!"

Kesik kesik içini çeken lağım cücesi gözlerini açtı. Üzerine eğilmiş sert yüzlü kenderi gören lağım cücesi kül gibi olarak gözlerini yumdu ve baygın numarası yapmaya çalıştı. Tas, çuvalı yeniden sarstı.

Titrek bir iç çekişle lağım cücesi tek bir gözünü açtı ve yine Tas'ı olduğu yerde gördü.

Yapılabilecek tek bir şey kalmıştı. Ölü numarası yapmak. Bu (lağım cüceleri arasında) nefeslerini tutup hemen ölü gibi sertleşerek yapabildikleri bir şeydi.

"Haydi," dedi Tas huzursuzca lağım cücesini sarsarak. "Yardıma ihtiyacım var."

"Sen git," dedi lağım cücesi derinden gelen, hayaletvarimsi bir sesle. "Ben ölü." "Daha ölmedin," dedi Tas çıkartabildiği en korkunç sesiyle, "ama bana yardım etmezsen öleceksin!" Bıçağını kaldırdı.

Yutkunan lağım cücesi derhal doğrulup oturdu ve aklı karışmış bir halde başını kaşdı. Sonra Tas'ı görerek, kendere sarıldı. "Sen iyi et! Ben, ölümden dön! Sen ne ulu, ne güçlü rahip!"

"Hayır, değilim!" diye kesti sözünü Tas, bu tepkiden oldukça hayrete düşerek. "Şimdi, bırak beni."

Yo, keseme takıldın. Öyle değil..."

Biraz sonra kendisini lağım cücesinden ayırmayı başardı. Yaratığı çekip ayağa kaldıran Tas ona sertçe baktı. "Kulenin öbür tarafına geçmeye çalışıyorum. Doğru yoldan mı gidiyorum?"

Lağım cücesi koridor boyunca düşünceli düşünceli baktıktan sonra Tas'a döndü. "Bu, doğru taraf," dedi sonunda, Tas'ın gitmekte olduğu yönü göstererek.

"Güzel!" Tas yemden yola koyuldu.

"Ne kulesi?" diye mırıldandı lağım cücesi, başını kaşıyarak. Tas durdu. Dönerek lağım cücesine hiddetle baktı, eli bıçağına doğru kayıyordu.

"Ben ulu rahiple git," diye önerdi lağım cücesi aceleyle. "Ben rehber."

"Bu kötü bir fikir olmayabilir," diye düşündü kender. Lağım cücesinin pis elini tutan Tas onu da yanı sıra sürüklemeye başladı. Kısa bir süre sonra yukarıya çıkan başka bir merdiven buldular. Çatışma sesleri artık daha da güçlüydü; bu lağım cücesinin gözlerinin faltaşı gibi açılmasına neden olmuştu.

Elini kurtarmaya çalıştı. "Ben bir kere öldü," diye bağırdı lağım cücesi, kendini deliler gibi kurtarmaya çalışarak. "İki kere öldün mü, bir kutuya koyup, büyük deliğe atıyolar. Ben bunu sevmez." Bu ilginç bir kavram gibi gelse de Tas'ın izah edecek vakti yok. Lağım cücesini sıkı sıkı tutan kender merdivenlerden yukarı doğru çekti; duvarın diğer tarafındaki çatışma sesleri her geçen an biraz daha fazlalaşıyordu. Kule'nin diğer tarafındaki gibi, dik merdivenler bir kapıyla bitti. Kapının ardından gelen gümbürtüleri patırtıları, küfreden Caramon'u duyabiliyorlardı. Tas kapının kulpunu tuttu. Kapı o taraftan da kilitliydi. Kender gülümseyerek yine ellerini ovuşturdu.

"Güzel yapılmış bir kapı olduğuna kuşku yok," dedi kapıyı inceleyerek. Aşağı eğilerek anahtar deliğinden baktı. "Buradayım!" diye seslendi.

"Kapıyı" boğuk bazı sesler "aç!" diye geldi Caramon'un patlayan böğürtüsü.

"Elimden geleni yapıyorum!" diye bağırdı Tas, biraz rahatsız olarak. "Aletlerim yanımda yok biliyorsun. Eh, bir şeyler yapmaya çalışacağım. Sen! Olduğun yerde kal!" Yeniden merdivenlere doğru süzölmekte olan lağım cücesini yakaladı. Bıçağını çıkartarak, tehdit edercesine tuttu. Lağım cücesi olduğu yere yığılıverdi.

"Ben kal!" diye zırladı, yere kapanarak.

Kapıya geri dönen Tas bıçağının ucunu kilide soktu ve dikkatle çevirmeye başladı. Tam kilidin açılmaya başladığını hissetmeye başlamıştı ki bir şey kapıya doğru çarptı. Bıçak kilitten fırladı çıktı.

"Bana yardımcı olmuyorsunuz!" diye bağırdı kapıdan. Uzun bir iç geçiren Tas bıçağı yeniden kilide soktu.

Lağım cücesi emekleyerek yaklaştı, yerden Tas'a bakıyordu. "Sen çok biliyor. Ben düşünüyör, sen ulu bir rahip değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı Tas, yaptığı işe odaklanmaya çalışırken.

"Bıçak kapı açmaz," dedi lağım cücesi son derece küçümseyerek. "Anahtar aç."

"Ben de kapıları anahtarların açtığını biliyorum," dedi Tas bunalmış bir halde bakınarak, "ama bir anahtarım yo... Onu bana ver!"

Tas hiddetle lağım cücesinin elinde tuttuğu anahtarı kaptı. Anahtarı kapının kilidine sokunca kilidin tıkladığını duydu ve kapıyı çektiği gibi açtı. Tanis, tam kenderin üzerine yuvarlandı; Caramon onun ardından koşuyordu. Koca adam, kapıdan içeri doğru girmekte olan bir ejderan kılıcını kırarak ağır kapıyı kapattı. Sırtını kapıya dayayıp, ağır ağır soluyarak Tas'a baktı. "Kilitle!" diyebilirdi nefes nefese.

Tas çabucak yeniden anahtarı kilit içersinde çevirdi. Kapının gerisinden bağırışlar, patırtılar, parçalanmış ahşap sesleri geliyordu.

"Sanırım kapı bir süre dayanır," dedi Tanis kapıyı inceleyerek.

"Ama çok uzun sürmez," dedi Caramon asık bir yüzle. "Özellikle de oradaki o Bozak büyücüyle.

Haydi."

"Nereye?" diye sordu Tanis, yüzündeki teri silerek. Elindeki bir basit yara ve kollarındaki bir çok kesik kanıyordu ama bunun dışında yaralanmamış gibi duruyordu. Caramon da kan revan içindeydi ama kanların çoğu yeşil renkteydi, o yüzden Tas bunların düşman kanı olduğunu biliyordu. "Bu şeyi uçuran aletin nerede olduğunu hâlâ bulamadık!"

"Eminim o biliyordur," dedi Tas, lağım cücesini işaret ederek. "O yüzden onu yanımda getirdim," diye ekledi kender, yaptığından pek bir gurur duyarak.

Korkunç bir çatırtı koştı. Kapı titredi.

"En azından buradan çıkalım," diye mırıldandı Tanis. "Senin adın ne?" diye sordu lağım cücesine, merdivenlerden hızla inerlerken.

"Rounce," dedi lağım cücesi, Tanis'i kuşkulu gözlerle süzerek. "Pekala Rounce," dedi Tanis, soluklanmak için gölgeli bir merdiven sahanlığında durarak, "hisarı uçuran aletin bulunduğu odayı göster bize."

"Rüzgâr Kumandanı'nın Koltuğu," diye ekledi Caramon, lağım cücesine sert sert bakarak. "Goblinlerden birinin böyle söylediğini duyduk."

"O sır!" dedi Rounce ciddiyetle. "Ben söylemez! Ben söz yaptı!" Caramon öyle bir hırladı ki Rounce'ın ölü gibi bembeyaz kesildiği, yüzünün kirinin altından bile belli oluyordu; lağım cücesinin yeniden bayılacağından korkan Tas aceleyle araya girdi. "Pöh! Eminim bilmiyordur!" dedi Tas, Caramon'a göz kırparak. "Bal gibi ben biliyor!" dedi Rounce kendini beğenmişçe. "Ve sen ben söyle diye numara yapıyor.

Ben senin aptalca numarana düşmez ki."

Tas içini çekerek duvara yaslandı. Caramon yeniden hırladı fakat biraz sinen lağım cücesi yine de ona cesur bir küstahlıkla bakmaya devam ediyordu. "Kudurmuş domuzlar bile benden sırrı söyletmez!" diye beyan etti Rounce, kollarını yağ kaplı, yemek artıkları bulaşmış göğsünde kavuşturarak.

Yukarıdan bir şey parçalanmış gibi bir çatırdı ve ejderan sesleri geldi.

"Şey, Rounce," diye mırıldandı Tanis güven telkin edip, lağım cücesinin yanına çömelerek, "tam olarak, ne söylememen gerekiyor?"

Rounce kurnaz bir ifade takındı. "Ben, Rüzgâr Kumandanı'nın Koltuğu'nun orda kulenin en tepesi olduğunu söylememek. Bu, ben hiç söylememeli!" Tanis'e kaşlarını çatarak bakan lağım cücesi yumruk yaptığı minik elini kaldırdı. "Ve sen beni söyletemez!" Rüzgâr Kumandanı Koltuğu'nun bulunmadığı odaya çıkan koridora vardılar (bütün yol boyunca "Bu, gizli yere çıkan merdiven değil," deyip durarak onlara rehberlik eden Rounce'u izleyerek tabii ki). Etrafın haddinden fazla sakin olduğunu düşünerek kapıdan dikkatle girdiler. Haklıydılar da.

Bozak büyükullamacısının izlediği yirmi kadar ejderan üzerlerine çullandı.

"Arkama geçin!" dedi Tanis kılıcını çekerek. "Bilezik hâlâ bende..." Tas'ın da yanlarında olduğunu hatırlayarak, "sanırım," ı da

ekledikten sonra, aceleyle kolunu kontrol etti. Bilezik hâlâ yerinde duruyordu.

"Tanis," dedi Caramon, kılıcını çekmiş, Bozak'tan bir talimat bekledikleri için tereddüt eden ejderanlar karşısında yavaş yavaş gerilemişti, "zamanımız azalıyor! Biliyorum! Bunu hissedebiliyorum! Yüksek Büyücülük Kulesi'ne gitmeliyim! Birisi oraya çıkıp, bu şeyi uçurmak zorunda!"

"Sadece bir kişi bu kadar fazla sayıda ejderam geri tutamaz!" diye cevap verdi Tanis. "O zaman da geriye Rüzgâr Kumandam'ı harekete geçirebilecek biri kalmıyor..." Sözcükler dudaklarında donup kaldı. Caramon'a baktı. "Yo, ciddi olamazsın..."

"Başka çaremiz yok," diye hırıldadı Caramon, büyü sözleri havaya dolarken. Tasslehoff'a baktı. "Hayır," diye başladı Tanis, "kesinlikle olmaz..." "Başka yolu yok!" diye ısrar etti Caramon. Tanis içini çekti, başını salladı.

Her ikisini de izlemekte olan kender gözlerini kırptırıyor. Sonra aniden anladı. "Ah Caramon!" dedi nefes nefese, ellerini kavuşturarak; neredeyse bıçağıyla kendisini yaralayacaktı.

"Ah Tanis! Kule! Pişman olmayacaksınız! Rounce, yardımına ihtiyacım olacak." Lağım cücesinin kolundan yakalayan Tas, Rounce'ın işaret ederek, "Bu merdiven sizi gizli yer götürmez!" diye iddia ettiği döner "Dur bekle! Rounce! Beni bırakma!" diye bağırdı Tas. "Bak, gelip bana yardım et! Bunu birlikte uçururuz!"

"Ben!" Rounce'un nefesi kesilir gibi oldu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Koca büyücü patron gibi mi uçmak!"

"Evet Rounce! Haydi, gel tırman, omuzlarımda dur ve..."

Rounce'un yüzünde bir merak ifadesi belirdi. "Ben," dedi heyecanla soluk soluğa, "koca büyücü patron gibi uçacak!"

"Evet Rounce evet," dedi Tas sabırsızca, "şimdi acele et, et de koca büyücü patrona yakalanmayalım."

"Ben acele et," dedi Rounce, paltforma tırmanıp oradan da Tas'ın omzuna çıkararak, "Ben acele et.

Ben hep uçurmak isteri..."

"Dur, bileklerini tutayım. Şimdi, uf! Saçımı bırak! Çekiyorsun! Seni düşürecek deĞilim. AyaĞa kalk. AyaĞa kalk Rounce. Yavaşça ayaĞa kalk. Bir şey olmayacak. Bak, bileklerini tuttum. Düşmene mani olurum. Hayır! Hayır! Dengede durman..."

Kender ile lağım cücesi bir yumak halinde yere yuvarlandı. "Tas!" Caramon'un uyarıcı sesi merdivenlerden yukarı yükseldi. "Bir dakika! Neredeyse becerdim!" diye seslendi Tas, Rounce'u tutup ayağa kaldırdıktan sonra tutup sallayarak. "Şimdi, denge, denge!"

"Denge, denge," diye mırıldandı Rounce, dişleri birbirine çarparken.

Tas bir kez daha siyah kristal dairelerdeki yerini aldı ve Rounce bir kez daha omuzlarına çıktı. Bu kez lağım cücesi, bir iki kez sallanıp bir gerginlik yaşadıkdan sonra ayakta kalmayı başardı. Tas rahat bir nefes aldı. Pis ellerini uzatan Rounce birkaç yanlış girişimden sonra bunları siyah kristal küreler üzerine ihtiyatla koydu.

Derhal tavandaki halkadan aşığıya doğru ışıktan bir perde inerek Tas ile lağım cücesi etrafında parlak bir duvar oluşturdu. Tavanda rünler oluşarak kızıl ve menekşe renklerinde parlamaya başladı. Ve insanın içini eriten bir silkinmeyle birlikte uçan hisar hareket etmeye başladı.

Bu silkinmeyle Rüzgâr Kumandanı Koltuğu'na çıkan merdivenlerin altındaki koridorda bulunan ejderanlar ile büyük kullanıcısını yere yuvarladı. Tanis de savrulurken sırtı duvara çarptı ve Caramon onun üzerine yapıştı.

Çığlıklar atıp lanetler okuyan Bozak büyücüsü ayağa kalkmaya çalıştı. Koridoru doldurmuş olan kendi adamlarını çiğneyen ve Tanis ile Caramon'u tamamen görmemezliğe gelen ejderan, Rüzgâr Kumandanı odasına doğru koştu. "Durdur onu!" diye hırladı Caramon, hisar batmakta olan bir gemi gibi bir yana doğru yatarken iterek kendisini uzak tutmaya çalışıyordu.

"Elimden geleni yapacağım" diye soludu hırıltıyla, çünkü soluksuz kalmıştı, "fakat sanırım bu bileziğin gücü bitmek üzere."

Bozak'a doğru atıldı fakat hisar aniden tam ters yöne doğru yatmıştı. Tanis ıskalayarak yere yuvarlandı. Bütün dikkatini hisarı çalan hırsızları yakalamaya vermiş olan Bozak düşe kalka merdivenlere doğru ilerliyordu. Hançerini çeken Caramon, hançeri Bozak'ın sırtına fırlattı. Fakat hançer kara cüppeler etrafındaki büyü ve görünmez bir engele çarparak hiç bir zarar vermeden yere düştü.

Bozak Rüzgâr Kumandanı odasına çıkan döner merdivenlerin başına ulaştığında diğerejderanlar yeniden ayağa kalkmaya başlamışlar ve Tanis de tam bir kez daha Bozak'a yaklaşmıştı ki, hisar havaya doğru sıçradı. Bozak sırtüstü Tanis'in üzerine düştü; ejderanlar dört bir yana uçtu ve ayakta kalmayı zar zor başaran Caramon Bozak büyücünün üzerine atladı.

Kulenin aniden kendi ekseni etrafında dönmesi büyücünün konsantrasyonunu bozmuştu. Bozak'ın koruma büyüsü düştü. Ejderan pençe şeklindeki elleriyle deliler gibi boğuşmaya çalışıyordu ama yarattığı Tanis'in üzerinden çeken Caramon, tam büyücü başka bir şeyler mırıldanmaya başladığında kılıcını Bozak'a soktu.

Ejderanın bedeni anında korkunç bir sarı birikintiye dönüşerek bütün bölmeye dolan kötü, zehirli bir duman saldı.

"Kaç!" diye bağırdı Tanis, açık bir pencereye doğru tökezlenerek; bir yandan da öksürüyordu.

Dışarı uzanarak temiz havayı ciğerlerine çektikten sonra yine soluksuz kalır gibi oldu. "Tas!" diye bağırdı, "yanlış tarafa gidiyoruz! Ben kuzeybatı demiştim!"

Kenderin tiz sesini duydu yukardan, "Kuzeybatıyı düşün Rounce! Kuzeybatı."

"Rounce mu?" diye mırıldandı Caramon bir yandan öksürürken bir yandan da ani bir telaşla Tanis'e bakarak.

"Nasıl ben iki yön aynı anda düşünsün?" diye sordu bir ses.

Kuzeye mi gitmek istiyorsun, batıya mı? Karar ver."

"Kuzeybatı!" diye bağırdı Tas. "O tek bir yö... Aman boşver. Bak Rounce, sen kuzeyi düşün, ben batıyı düşünürüm. Belki bu bir işe yarar.

Gözlerini kapatan Caramon umutsuzlukla içini çekerek, duvara yaslandı.

"Tanis," dedi, "En iyisi sen..."

"Vakit yok," diye cevap verdi Tanis sertçe, elinde kılıcıyla. "Bağ geliyorlar."

Fakat liderlerinin ölümüyle akılları karışan ve hisarlarına neler olduğunu hiçbir şekilde anlayamayan ejderanlar sorarcasına birbirlerine ve düşmanlarına bakıyorlardı. Tam o anda uçan hisar bir kez daha yön değiştirerek kuzeybatıya doğru yönledi ve aynı zamanda altı metre kadar da irtifa kaybetti.

Döner, birbiri üzerinden atlayan, itişip kakışan, kayıp düşen ejderanlar koridordan koşarak, geldikleri gizli yoldan gözden kayboldular.

"Sonunda doğru tarafa gidiyoruz," diye belirtti Tanis, pencereden dışarı bakarak. Ona katılan Caramon Yüksek Büyücülük Kulesi'nin gitgide yaklaştığını gördü.

"Güzel! Bakalım neler oluyor," diye mırıldandı Caramon, merdivenleri çıkmak için doğrularak.

"Yo, dur bekle" Tanis onu durdurdu "Belli ki Tas göremiyor. Onu bizim yönlendirmemiz gerek.

Ayrıca o ejderanlar her an geri dönebilir."

"Sanırım haklısın," dedi Caramon, merdivenlerden yukarıya kuşkuyla bakarak.

"Birkaç dakika içersinde orada oluruz," dedi Tanis, pencere pervezına bitap bir halde dayanarak.

"Ama sanırım neler olup bittiğini anlatmana yetecek kadar zamanımız var."

"İnanması zor," dedi Tanis yavaşça, yeniden pencereden dışarı bakarak, "Raistlin bile olsa." "Biliyorum," dedi Caramon, sesinde bir hüznün vardı. "Ben de inanmak istemedim, uzun bir süre üstelik. Fakat onu Kapı'nın önünde görüp de Crysania'ya yaptıklarını anlatışını duyduktan sonra artık kötülüğün ruhunu kemirip bitirdiğini anladım."

"Haklısın, onu durdurmalısın," dedi Tanis, uzanıp koca adamın ellerini tutarak. "Fakat Caramon bunun anlamı onun ardından Cehenneme mi gitmen olacak? Dalamar Kule'de, Kapı önünde nöbette. Mutlaka ikiniz bir olunca onun girmesine engel olursunuz. Senin Kapı'dan geçmene gerek kalmaz..." "Hayır Tanis," dedi Caramon başını sallayarak. "Unutma! Dalarnar ilk seferinde Raistlin'i durduramamıştı. Kara elfe bir şey olmuş olması gerek yapması gerekeni yapmasına engel olan bir şey." Sırtındaki torbaya uzanan Caramon deri kaplı Tarihçe'yi çıkarttı.

"Belki oraya bütün bunlara engel olabilecek zamanda gidebiliriz," diye fikir yürüttü Tanis, anlatılmış olan bir gelecek hakkında konuşmak ona garip gelmişti.

İşaretlediği sayfayı açan Caramon sayfayı aceleyle taradıktan sonra derin bir nefes alırken, bir ıslık sesi çıkartmıştı.

"Ne var?" diye sordu Tanis görmek için eğilerek. Caramon aceleyle kitabı kapattı.

"Ona bir Şey oluyormuş doğrusu," diye mırıldandı koca adam, Tanis'le göz gÖze gelmemeye çalışarak. "Kitiara onu öldürüyor." O, Yüksek Büyücülük Kulesi'nin laboratuvarında tek başına oturuyordu. Kule'nin canlı ve ölü muhafızları kapının yanındaki yerlerinde durmuşlar bekliyorlar... izliyorlardı.

Dalamar Kule penceresinden Palanthas Şehrinin yandığını görebiliyordu. Kara elf savaşın ilerleyiŐini Kule'nin tepesindeki yerinden rahatlıkla seyretmiŐti. Lord Soth'un kapıdan geçişini, Şövalyelerin dağılıp düŐüŐünü, ejderanların uçanhisardan aşağıya süzölüŐlerini hep görmüştü. Bütün bu süre zarfında yukarıda ejderhalar savaŐmıŐtı; ejderha kanı aşağıdaki Şehrin caddelerine yağmur gibi yağıyordu.

Yükselmekte olan duman görüş açısını kapatmadan önce gördüğü son Şey uçan hisarın bulunduğu yöne doğru harekete geçmesi idi; hisar yavaşça, düzensizce hareket ediyordu; hatta bir kere sanki fikrini değiştirip dağlara doğru gider gibi bile olmuştu. Aklı karışan Dalamar bir süre bunu seyrederek, neye alâmet olduğunu merak etti. Acaba Kitiara Kule'ye bu yolla mı gelmeyi planlıyordu? Kara elfin içini anlık bir korku doldurdu. Hisar Shoikan Korusu'nun üzerinden uçabilir miydi? Evet, diye fark etti, uçabilir! Elleri kasıldı. Neden bu olasılığı daha önce fark etmemişti? Görüş açısını iyice kapatmaya başlayan dumana lanetler ederek pencereden dışarı bakmaya devam etti. O seyrederken hisar yine yön değiştirdi, gökyüzünde evinin yolunu arayan bir sarhoş gibi yalpalayıp duruyordu.

Bir kez daha Kule'ye doğru yönlenmiŐti ama kaplumbağa hızıyla. Neler oluyordu? Acaba kullanan kişi yaralanmış mıydı? Görmeye çalışarak hisara doğru baktı. Derken kalın, kara duman pencerelere kadar ulaşarak hisarı tamamen gözlerden sakladı. Yanmakta olan zift ve kenevir kokusu çok keskindi. Ambar, diye düşündü Dalamar. Tam küfrederek pencereden ayrılıyordu ki karşısında bulunan binadan yani Paladine'in Tapmak'ından gelen, bir alevin kısaca parlayıp geçmesi dikkatim çekti. Parlaklığın arttığını dumanın arasından bile görebiliyor; beyaz gürz ve sopa kullanan, düŐmanlarını katlettikçe Paladine'a yakaran cüppeli rahipleri aklında canlandırabiliyordu.

Dalamar üzeri şişeler, kavanozlar ve ibrikler dolu masaya doğru, yani odanın diğer tarafına geçerken başını sallayıp neşesizce gülümsedi. Masanın üzerindeki bir yana itip büyükitaplarına, tomarlara ve büyü araç gereçlerine yer açtı. Yüzüncü kere baktı bunlara, her şeyin hazır olduğundan emin olduktan sonra işine devam etti; Fistantilus'un gece mavisii ciltli ve Raistlin'in kendi kara ciltli büyükitaplarının bulunduğu rafların yanından hızla geçti.

Laboratuvarın kapısına varan Dalamar kapıyı açarak gerisindeki karanlığa tek bir söz söyledi. Anında önünde bir çift göz parladı; hayaletimsi beden sanki rüzgârla dalgalanıyormuş gibi bir görünüp, bir kayboluyordu.

"Muhafızların Kule'nin tepesine gelmesini istiyorum," diye talimat verdi Dalamar.

"Nereye, çırak?"

Dalamar düşündü. "Kapıya, Ölüm Yolu'na açılan kapıya. Onları oraya dik."

Gözler, söyleneni kabul ettiklerini belirtircesine kısaca bir açılıp kapandıktan sonra yok oldular. Dalamar laboratuvara geri dönerek kapıyı arkalarından kapattı. Sonra tereddüt ederek durdu. Kapıya bir büyü yapabilir, herkesin girmesini engelleyebilirdi. Bu, Raistlin'in laboratuvarda, en ufak bir müdahalenin bile korkunç sonuçlar verebileceği hassas büyü deneyleri yaparken her zaman yaptığı bir işlemdi. Yanlış bir anda alınmış bir nefes dahi Kule'yi bile yok edebilecek büyü güçlerinin serbest kalmasına neden olabilirdi. Dalamar duraksadı, narin parmakları kapıda, sözler dilinin ucundaydı.

Sonra, yok, diye düşündü. Yardıma ihtiyacım olabilir. Büyüleri kaldıramazsam muhafızlar yardım etmek için içeri girebilmeli. Odayı tekrar geçerek, en çok sevdiği, rahat bir koltuğa oturdu tuttuğu nöbetin yorgunluğunu azaltmak için kendi odasından getirdiği bir koltuktan bu. Büyüleri kaldıramazsam. Koltuğun yumuşak, kadife minderlerine gömülen Dalamar ölüm ve ölmek üzerine düşünmeye başladı. Bakışları Kapı'ya kaydı. Her zamanki gibi görünüyordu. İçeri doğru bakan, her biri başka bir renk olan ejderha başları: Beşinin de ağzı, Karanlık Kraliçe'lerine duydukları takdir karşısında beş sessiz haykırıyla açılmıştı. Her zamanki gibi görünüyordu. Başları karanlık ve donuktu, Kapı'mn

içindeki boşluk boştu, deĞişmiyordu. Yoksa deĞişiyor muydu? Dalamar gözlerini kırıştırdı. Belki de hayal gücünden kaynaklanmıştı bu ama sanki başların üzerindeki gözler belli belirsiz parlamaya başlamıştı.

Kara elfin boĞazı kasılır gibi oldu, avuç içleri terliyordu; ellerini cüppesine sildi. Ölüm, ölmek. İş oraya mı varacaktı? Parmakları siyah kumaşa işlenmiş gümüş rünler üzerinden geçti, bazı büyülü saldırıları durduracak veya yok edecek rünler üzerinden yani. Ellerine baktı, parmaklarında tatlı bir yeşili olan bir şifa yüzüğü parlı · yordu. Bu güçlü bir büyü aracıydı. Fakat gücü sadece bir kez kullanılabilirdi.

Dalamar, Raistlin'in, bir yaranın gerçekten ölümcül bir yara olup olmadığını, derhal iyileştirmek icap edip etmediğini, şifa aletinin gücünün saklanması gerekip gerekmediğini anlamamanın yollarını anlattığı derslerini aklından aceleyle bir geçirdi.

Kara elf ürperdi. Shalafi'sinin, acının deĞişik derecelerini soĞuk kanlılıkla anlatan sesini duyar gibi olmuştu. Anatomisinin deĞişik bölümlerini tarayarak önemli bölümleri işaret eden, içten gelen garip hararetle yanan o parmakları hissedebiliyordu. Gayri ihtiyari Dalamar'ın eli göĞüne, Raistlin'in teninde yakmış olduğu, ebediyen kanayan ve irinlenen beş deliğin olduğu yere gitti. Aynı anda Raistlin'in gözleri aklında alevlendi: Ayna gibi, altın rengi, düz, öldürücü.

Dalamar olduğu yere büzüştü. Güçlü büyüler var etrafımda, koruyor beni, dedi kendi kendine. Sanat'da da hünerliyim; onun kadar hünerli olmasam da Shalafi o Kapı'dan yaralı, zayıf, ölmek üzereyken girecek! Onu yok etmek kolay olacak! Dalamar'ın elleri kasıldı. O halde neden korkudan boĞulacak gibi oluyorum, diye sordu.

Tek bir kez, gümüş bir çingirak çaldı. İrkilen Dalamar oturduğu koltuktan kalktı; aklında hayalini kurduğu korkunun yerini, gerçek bir şeyden duyduğu korku aldı. Ve bu elle tutulur, gözle görülür korku karşısında Dalamar'ın bedeni gerginleşti, kanı damarlarından buz gibi akmaya başladı, aklındaki karanlık gölgeler yok oluverdi. Yeniden denetimini ele almıştı.

Gümüş çingirak davetsiz bir misafir demektir. Birisi Shoikan Korusu'ndan geçmiş ve Kule'nin girişine varmıştı. Normal şartlarda Dalamar, davetsiz misafirle bizzat ilgilenmek için tek bir büyü

sözüyle anında laboratuvarından ayrılırdı. Fakat Kapı'dan ayrılmayı göze alamıyordu. Yeniden Kapı'ya bakan kara elf yavaşça kendi kendine başını salladı. Hayır, hayal gücü deĞildi, ejderha başlarının gözleri parlıyordu. Hatta Kapı'nın içindeki boşluğun hareket edip deĞiştini, sanki yüzeyinden bir dalgalanmanın gelip geçtiğini görmüştü.

Hayır, ayrılmayı göze alamazdı. Muhafızlara güvenmeliydi. Odanın kapısına doğru yürüyerek eğilip dinledi. Aşağıdan belli belirsiz bazı sesleri duyar gibi olmuştu, boğuk bir haykırış ve çeliğin tangirtisi. Sonra sessizlikten başka bir şey duyulmaz oldu. Nefesini tutarak bekledi kara elf, sadece kendi kalp atışlarını duyuyordu. Başka bir şey yoktu.

Dalamar içini çekti. Belli ki nöbetçiler duruma el koymuştu. Kapıdan ayrılarak, pencereden bakmak için odayı geçti ama bir şey göremedi. Duman, sis kadar yoğunlaşmıştı. Uzaktan gelen bir gökgürültüsü duydu; ya da belki de bir patlamaydı bu. Aşağıdaki kimdi acaba? diye düşünmekte olduğunu fark etti. Belki de bir ejderandı? Daha çok öldürmeye, daha çok yağmalaya hevesli. İçlerinden biri içeri girmiş olabilirdi...

Önemli olduğundan deĞil ya işte, dedi kendi kendine soğukkanlılıkla. Her şey olup bittikten sonra aşağıya iner ceseti incelerdi...

"Dalamar!"

Dalamar'ın midesi ağzına geldi; bu sesle birlikte içinde hem bir korku, hem de bir ümit kabardı. "Dikkatli ol, dikkatli ol dostum," diye fısıldadı kendi kendine. "Kardeşine ihanet etti. Sana ihanet etti. Ona güvenme."

Yine de laboratuvarın kapısına doğru ilerlerken ellerinin titremekte olduğunu fark etti.

"Dalamar!" Kadının sesi yine acı ve dehşetle titremekteydi. Kapıda boğuk bir gümbürtü sesi duyuldu, kapıdan aşağıya doğru kaymakta olan bir bedeninin sesi. "Dalamar," diye seslendi kadın yine, cılızca.

Dalamar'ın eli kapının kulpundaydı. Ardında ejderhalarının gözleri kırmızı, beyaz, mavi, yeşil ve siyah renklerde parlıyordu.

"Dalamar," diye mırıldandı Kitiara baygınca, "Sa...sana yardım... etmeye geldim." Dalamar yavaşça laboratuvarın kapısını açtı.

Kitiara yerde, ayaklarının dibinde yatıyordu. Kadını görünce Dalamar derin bir nefes aldı. Bir zamanlar üzerinde bir zırh var idiyse bile, merhametsiz eller tarafından bedeninden sökölüp çıkartılmıştı. Kadının tenindeki tırnak izlerini görebiliyordu. Zırhının altına giymiş olduğu siyah, sıkı giysi neredeyse lime lime olmuş, yanık tenini ve beyaz göğüslerini gözler önüne seriyordu. Bacağındaki korkunç bir yaradan kan sızıyordu; deri çizmeleri paramparça olmuştu. Yine de kadın ona keskin gözlerle bakmıştı, korkmayan gözlerle. Elinde Raistlin'in ona, onu Koru'dan koruması için vermiş olduğu gecemücevherini tutuyordu. "Yeterince güçlü olduğum söylenebilir," diye fısıldadı, dudakları Dalamar'm kanını kaynatan bir tebessümle çarpılmıştı. Kadın kollarını kaldırdı. "Sana geldim. Ayağa kalkmama yardım et!" Uzanan Dalamar Kitiara'yı ayağa kaldırdı. Kit, ona yaslandı. Dalamar kadının bedeninin titrediğini hissederek, kanında ne gibi bir zehrin işlediğini bilerek başını salladı. Kadına sarılıp, laboratuvara kadar ona destek olarak götürdü; sonra da arkalarından kapıyı kapattı.

Kadının ağırlığı artmaya, gözleri kaymaya başlamıştı. "Ah Dalamar," diye mırıldandı; kara elf Kit'in bayılmak üzere olduğunu anladı. Ejderha Yüceefendisi'ne tamamen sarıldı. Kadın başını onun göğsüne dayayarak, minnettarlıkla derin bir nefes aldı.

Kara elf, kadının saçının kokusunu duyuyordu, parfüm ve çelik karışımı o garip kokuyu.

Kollarında tuttuğu bedeni titriyordu. Kadına daha sıkı sarıldı. Gözlerini açarak kara elfin gözlerine baktı. "Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum," diye fısıldadı. Elleri yanına kaydı...

Çok geç gördü Dalamar kahverengi gözlerin pırıldadığını. Çok geç gördü o tebessümün iyice çarpıldığını. Çok geç hissetti kadının elinin sert bir harekette bulunduğunu ve bıçağın bedenine girdiğinde yarattığı o ani acıyı. "Eh, başardık," diye seslendi Caramon, Shoikan Korusu'nun kara ağaçlarının tepesinden süzölmekte olan uçan hisarın ufalanan avulusundan aşağıya bakarak.

"Evet, en azından buraya kadar," diye mırıldandı Tanis.

Bulunduğu yerden, lanetli ormanın çok üzerinden bile sanki muhafızlar onları o anda bile aşağıya çekebileceklermiş gibi

onlara uzanan nefret ve kan tutkularının dalgalarını hissedebiliyordu. Titreyen Tanis bakışlarını gittikçe yaklaşarak büyüyen Yüksek Büyücülük Kulesi'nin tepesine çevirdi. "Yeterince yaklaşabilirsek," diye seslendi Caramon'a kulaklardaki rüzgârın uğultusundan, "kulenin tepesini çevreleyen şu yürüyüş yoluna atlayabiliriz."

"Ölüm Yolu," diye cevapladı Caramon kasvetle.

"Ne?"

"Ölüm Yolu!" diye yaklaştı Caramon kıyıda, aşağıdaki karanlık ağaçların siyah bir okyanusun dalgaları gibi altlarında hareket edişini kollarken. "Kule'yi lanetlerken kötü büyücü orada durmuş Öyle anlatmıştı Raistlin bana. Oradan aşağıya atlamış."

"Ne hoş, ne neşeli bir yer," diye mırıldandı Tanis kendi kendine, yola sıkıntıyla bakarak.

Etraflarında dumanlar dönüyor, ağaçları gözden saklıyorlardı.

Yarımelf şehirde neler olup bittiğini düşünmemeye çalışıyordu.

Paladine Tapınak'ının alevler içinde olduğu gözüne takılmıştı bile.

"Tabii bir de," diye bağırdı Tanis, Caramon'un omzunu tutarak, birlikte hisarın avlusunun kenarında dururlarken, "Tasslehoff'un bu şeyi gidip kuleye çarpma ihtimali de var!" "Buraya kadar geldik," dedi Caramon yavaşça. "Tanrılar bizimle."

Tanis gözlerini kırıştırdı, doğru duyup duymadığını merak ederek. "Hiç de eski neşeli Caramon'un sözlerine benzemiyor," dedi sırtarak.

"O Caramon öldü Tanis," diye cevap verdi Caramon kesinlikle, gözlerini yaklaşmakta olan Kule'den ayırmadan.

Tanis'in tebessümü yumuşadı, içini çekti. Aklına, sakar elini Caramon'un omzuna koyarak "Özür dilerim," demekten başka bir şey gelmedi. Caramon ona baktı; gözleri parlak ve berraktı. "Hayır Tanis," dedi. "ParSalian beni zamanda geri yollarken, beni 'Bir ruhu kurtarmaya, ne fazla, ne eksik bir ruhu kurtarmaya' yolladığını söylemişti." Caramon hüzünle gülümsedi. "Ben bununla, Raistlin'in ruhunu kastettiğini zannetmiştim. Şimdi öyle olmadığını anladım. Benim ruhumu kastetmiş." Koca adamın bedeni gerildi. "Haydi," dedi, aniden konuyu değiştirerek. "Aşağıya atlayabilecek kadar yaklaştık."

Altlarında belirmiş olan, bütün Kule'yi dolanan balkon, dönmekte olan dumanın arasından zar zor görülebiliyordu. Aşağıya bakan

Tanis midesinin büzüştüğünü hissetti. İmkansız olduğunu bilmesine rağmen ona sanki kendisi kıpırdamadan durduğu halde, Kule'nin kendisi altında yalpalıyormuş gibi geliyordu. Yaklaştıkça Kule gözlerine çok büyük görünmeye başlamıştı. Sanki şimdi bir vallen ağacından, bir çocuğun oyuncak kalesinin tepesine atlamaya hazırlanıyor gibi gelmişti ona.

Daha da kötüsü hisar Kule'ye yaklaşmaya devam ediyordu. Kulenin tepesindeki kara minarelerin kan kırmızısı uçları, hisar bir ileri bir geri, bir yukarı bir aşağı salınırken, dans edip duruyordu.

"Atla!" diye bağırdı Caramon, kendisini boşluğa bırakarak Bir duman girdabı Tanis'in yanından geçerek onu kör etti. Hisar hareket etmeye devam ediyordu. Aniden önünde devasa kara kayadan bir sütun yükseldi. Ya atlayacak, ya da ezilecekti. Tanis deliler gibi atlarken tepesindeki o korkunç ezilme ve sürtünme sesini , duydu. Boşluğa düşüyordu; etrafındaki dumanlar dönüyordu; derken ayaklarının altındaki Ölüm Yolu'nun taşlarına düşmek için hazırlanmasına bir anlık bir süresi kalıvermişti. Yere güm diye büyük bir sarsıntıyla inince bedenindeki bütün kemikler sarsılarak onu afallamış bir halde soluksuz bırakmıştı. Etrafına taşlar yuvarlanırken karın üstü yuvarlanıp başını eleriyle korumak ancak son anda aklına gelmişti.

Caramon ayağa kalkmış kükrüyordu. "Kuzey! Kuzeye gidin!"

Tanis, üzerindeki hisardan tiz bir sesin çok çok uzaktan bağırdığım duyar gibi olmuştu, "Kuzey!

Kuzey! Kuzey! Doğru kuzeye yönelmeliyiz!"

Sürtünme ve ezilme sesi kesildi. Başını ihtiyatla kaldıran Tanis dalgalanan dumanın arasından uçan hisarın yeni yolunda biraz yalpalayarak yavaşça sürüklendiğini, doğruca Lord Amothus'un sarayına yollandığını gördü.

"Sen iyi misin?" diye sordu Caramon, Tanis'in ayağa kalkmasına yardım ederken.

"Evet," dedi yarımelf sersem gibi. Ağzındaki kanı sildi. "Dilimi ısırđım. Of, çok ağrıyor!" "Tek iniş buradan," dedi Caramon, Ölüm Yolu'nda önden giderken. Kale'nin kara taşına oyulmuş kemerli bir kapıya geldiler. Küçük bir tahta kapı kapalı ve sürgülü duruyordu.

"Büyük bir ihtimalle muhafızlar vardır," diye dikkat çekti Tanis, Caramon geri çekilmiş, koca cüssesiyle kapıya yüklenmeye hazırlanırken.

"Evet," diye homurdandı koca adam. Kısa bir mesafe koştuktan sonra ileri doğru atılarak kapıya çarptı. Kapı titreyerek çatırdadı, demir sürgülerinin etrafında tahtalar parçalandı ama kapı dayandı. Omzunu ovalayan Caramon yeniden geriledi. Kapıyı şöyle bir süzerek bütün gücünü ve gayretini kapı için toplayarak bir kez daha kapıya yüklendi. Bu kez, çatırtılı bir patlamayla kırılan kapı, Caramonla birlikte açıldı.

Aceleyle içeri girip duman dolu karanlığa bakan Tanis Caramon'u, tahta parçacıklarının arasında yerde buldu. Tam yarı yolda elini arkadaşına uzatıyordu ki yarı yolda dona kaldı.

"Cehennem adına!" diye küfretti, nefesi boğazına takılırken.

Caramon aceleyle ayağa kalktı. "Evet," dedi dikkatle. "Daha önce de bunlarla karşılaşmıştım." Gövdesiz bir çift göz, ürkütücü, soğuk bir ışıkla parlayarak, önlerinde havada yüzüyordu. "Sana dokunmalarına izin verme," diye uyardı Caramon alçak sesle. "Bedenindeki yaşamı emip kuruturlar."

Gözler biraz daha yaklaştı.

Caramon aceleyle Tanis'in önüne geçerek gözlerle yüzleşti. "Ben Caramon Majere,

Fistandantilus'un kardeşi," dedi yavaşça. "Beni tanırıyorsunuz, daha önce görmüştünüz, çok eskiden bir zamanlar."

Gözler durakladı, Tanis gözlerin ürperten dikkatli bakışlarını hissedebiliyordu. Yavaşça kolunu kaldırdı. Muhafızın gözlerinin soğuk ışığı gümüş bilezikten yansıdı.

"Ben efendiniz Dalamar'ın bir dostuyum," dedi, sesine hakim olmaya çalışarak. "Bana bu bileziği verdi." Tanis aniden kolunda dokunmuş bir temas hissetti. Ağrı doğrudan kalbine saplanmış gibi olduğundan nefesi kesildi. Sendeledi, neredeyse düşecekti.

Caramon onu yakaladı. "Bilezik gitti!" dedi Tanis sıktığı dişleri arasından.

"Dalamar!" diye bağırdı Caramon, sesi buldukları yerde patlamış, yankılanıyordu. "Dalamar! Ben, Caramon! Raistlin'in kardeşi! Kapı'ya ulaşmalıyım! Onu durdurabilirim! Muhafızları çağır Dalamar!"

"Belki de çok geç kalmışsınızdır," dedi Tanis, kendisine bakmakta olan soluk gözlere bakarak. "Belki de Kit bizden önce gelmiştir. Belki de o ölmüştür..." "O halde biz de ölürüz," dedi Caramon yavaşça.

Lanet olsun sana Kitiara!" Dalamar acıdan konuşamayacak hale gelmişti. Geri geri sendeleyerek elini böğrüne bastırınca kendi kanının ılık ılık aktığını hissetti.

Kitiara'nın yüzünde bir gurur tebessümü bile yoktu. Daha çok bir korku ifadesi vardı çünkü öldürmesi gereken darbesinin ıskaladığını görmüştü. Neden? diye sordu kendi kendisine hiddetle. Yüzlerce adamı bu şekilde öldürmüştü! Neden şimdi ıskaladı? Bıçağını elinden bırakarak kılıcını çekerek aynı anda saldırdı.

Kılıç Kit'in hamle gücüyle ıslık çaldı fakat sert bir duvara çarptı. Metal, Dalamar'ın etrafına örmüş olduğu büyülü kalkanla çarpışınca kıvılcıklar çıktı; felç edici bir şok kılıçtan kabzasına, oradan da kadının koluna doğru yayıldı. Kılıç Kit'in hissizleşmiş elinden düştü. Kolunu tutan, hayretler içinde kalmış Kitiara dizleri üzerine çöktü.

Dalamar, yarasının şokunu atlatabilmişti. Yapmış olduğu savunma büyüsü refleks olarak yapılan bir şey, yıllar süren bir eğitimin sonucuydu. Bu konuda düşünmesine bile gerek yoktu. Ama şimdi yerde önünde duran, bir yandan sağ elini esneterek yeniden hissine kavuşmasını sağlamaya çalışırken öte yandan sol eliyle kılıcına uzanan kadına vahşice bakıyordu.

Savaş yeni başlamıştı.

Kitiara bir kedi gibi kıvrılarak ayağa kalktı; gözleri savaş hidde ti ve dövüşürken kadına hakim olan neredeyse cinsellikle dolu bir arzuyla yanıyordu. Dalamar o ifadeyi daha önce birinin gözünde görmüştü: Kendi büyüsüne kapılıp gittiği zamanlarda, Raistlin'in gözlerinde de olurdu bu ifade. Kara elf boğazına düğümlenen bir şeyi yutmaya çalışırcasına yutkunduktan sonra acı ve korkuyu aklından uzaklaştırmaya çalışıp sadece büyülerine konsantre olmaya gayret gösterdi. "Kendini bana öldürtme Kitiara," dedi, her an güçlendiğini hissederek vakit kazanmaya çalışıyordu. Bu gücü muhafaza etmeliydi! Kitiara'yı kardeşinin ellerinde ölmesi için durdurması ona pek bir fayda sağlamazdı.

İlk aklına gelen şey muhafızları çağırmak olmuştu. Ama bunu aklından uzaklaştırdı. Kadın onlardan bir kez kurtulabilmişti, büyük bir ihtimalle gecemücevherini kullanarak. Ejderha Yüceefendisi'nin önünde gerileyen Dalamar fark ettirmeden büyü aletlerinin bulunduğu taş masaya doğru ilerledi. Gözünün ucuyla altın bir nesnenin, sihirli bir değneğin parlamasını yakaladı. Zamanlamasının son derece titiz olması gerekiyordu çünkü sihirli değneği Kit'e karşı kullanabilmesi için büyü kalkanını kaldırması gerekiyordu. Ayrıca Kitiara'nın gözlerinden, kadının bunu bildiğini fark etti. O da, kara elfin kalkanı indirmesini bekleyerek zamanını kolluyordu.

"Kandırıldın Kitiara," dedi Dalamar yavaşça, kadının dikkatini dağıtmayı umarak.

"Senin tarafından!" diye alay etti Kit. Çok kollu gümüş bir şamdan alarak Dalamar'a doğru fırlattı. Şamdan hiç zarar vermeden büyü kalkanından geri dönerek ayaklarının dibine düştü. Halıdan bir duman kıvrımı yükseldi fakat minik yangın, eriyen mum içinde boğularak hemen söndü.

"Lord Soth tarafından," dedi Dalamar.

"Hah!" Kitiara cam bir sürahiyi büyü kalkanına atarak güldü. Sürahi binlerce parlak kıymığa dönüşerek parçalandı. Bunu başka bir şamdan izledi. Kitiara daha önce de büyü kullanıcılarıyla çarpışmıştı. Onları nasıl yeneceğini biliyordu. Yolladıkları bir zarar vermek için değil, sadece büyücüyü zayıflatmak, kalan gücünü kalkanı korumak için harcamasını sağlamak, kalkanı indirmeden önce onu iyice düşünmek zorunda bırakmak içindi.

"Palanthas'ı neden silahlanmış buldun sanıyorsun?" diye devam etti Dalamar gerileyip, taş masaya daha da yaklaşarak. "Bunu bekliyor muydun? Soth bana senin planlarını anlattı! Kardeşine yardım etmek için Palanthas'a saldıracağını söyledi bana! 'Raistlin peşinde Karanlık Kraliçe ile birlikte Kapı'dan geçtiğinde, Kitiara onu candan bir kardeş gibi karşılayacak!'"

Kitiara duraksadı, kılıcı bir milim kadar indi. "Sana bunu Soth mu söyledi?"

"Evet," dedi Dalamar, kadının tereddütünü ve akıl karışıklığını hissedince içi rahatlamıştı. Yarasının acısı sanki azalmıştı.

Yarasına bir bakmayı göze aldı. Cüppesi yarasına yapışmış, bir nevi kaba bir sargı görevi görmüştü. Kanama neredeyse durmuştu.

"Neden?" Kitiara kaşlarından birini alayla kaldırdı. "Lord Soth, neden beni sana satsın kara elf?" "Çünkü seni istiyor Kitiara," dedi Dalamar yavaşça. "Seni, sana sahip olabilecek tek şekilde istiyor..." Soğuk bir dehşet kıymığı Kitiara'nın ruhunun derinliklerini deşmişti. Soth'un o boş sesindeki garip tınıyı hatırlayıvermişti. Palanthas'a saldırması gerektiğini kendisine salık verenin o olduğunu hatırladı. Öfkesi azalmaya başlayan Kitiara ürperdi, üşüyerek titremeye başladı. Kolları ve bacaklarındaki uzun çizikleri görerek, onları yapan buz gibi pençeleri bir kez daha hissederek, buruklukla yaralarının zehirli olduğunu fark etti. Lord Soth. Düşünemiyordu. Başını dönerek baktığında Dalamar'ın tebessüm ettiğini gördü.

Hiddetlenerek, hislerini gizlemek, kendisine hakim olabilmek için adama sırtını döndü. Bir gözünü ondan ayırmayan Dalamar taş masaya biraz daha yaklaştı, bakışları ihtiyacı olan o deñmekteydi.

Kitiara'nın omuzları çöktü, başı eğildi. Kılıcı sağ elinde mecalsizce tutuyor, kılıcın ucunu sol eliyle düzeltiyor, ciddi bir yara almış numarası yapıyordu. Bütün bu süre zarfında hissizleşmiş kılıç tutan koluna gücün yeniden geldiğini hissedebiliyordu. Bıraksın kara elf kazandığını düşünsün. Saldırdığında onu duyurum. Söylediği ilk büyülü sözde onu ikiye biçeceğim! Eli kılıcın kabzasını sıkı sıkı kavradı.

Kulaklarını dört açan Kit hiçbir şey duyamadı. Sadece kara cüppenin yumuşak hışırtısı ve kara elfin nefesinin acıyla kesilmesi vardı. Acaba Lord Soth ile ilgili söyledikleri doğru mu, diye merak etti. Eğer öyle olsa bile, bir önemi var mıydı? Kitiara bu düşünceyi biraz da eğlenceli bulmuştu. Erkekler onu elde etmek için çok daha fazlasını yapmıştı. Hâlâ hürdü. Lord Soth ile sonra ilgilenirdi. Dalamar'ın Raistlin hakkında söyledikleri daha çok ilgisini çekmişti. Acaba kazanabilir miydi?

Karanlık Kraliçe'yi bu düzleme getirecek miydi? Bu düşünce Kitiara'yı sarsmıştı; hem sarsmış, hem de korkutmuştu. "Bir zamanlar senin işine yaramıştım değil mi Kara Majeste?" diye fısıldadı Kit. "Bir zamanlar; senin aynanın bu tarafında zayıf ve sadece bir gölge olduğun zamanlarda. Ama sen güçlenince, benim için bu dünyada bir yer olacak mı? Hiç olmayacak! Çünkü benden

hem nefret edip, hem de korkuyorsun; nasıl ben de hem korkup, hem de nefret ediyorsam.

"Benim sümüklü kardeşime gelince, onu burada bekleyen biri olacak: Dalamar! Sen hem bedenini, hem ruhunla Shalafi'ne aitsin. Kapı'dan geçince onu engelleyecek değil, ona yardım etmeye niyetli olan sensin! Hayır sevgili aşkım. Sana güvenmiyorum! Güvenmeye cesaret edemiyorum!" Dalamar Kitiara'nın titrediğini, bedenindeki yaraların morumsu bir maviliğe dönüştüğünü gördü. Belli ki zayıflıyordu. Soth'dan bahsettiğinde kadının yüzünün solduğunu görmüştü, gözleri bir an için korkuyla açılmıştı. İhanete uğradığını anladığına şüphe yoktu. Şüphe yoktu ki artık büyük ahmaklığını da fark etmişti. Artık bir faydası olacağından değil ya işte. Kara elf, Kit'e güvenmiyordu, ona güvenmeye cüret edemiyordu...

Dalamar'ın eli yılan gibi geriye doğru uzandı. Değneği tutarak havaya kaldırdı, aynı anda kendisini koruyan sihirli kalkanı delen büyü sözleri söylüyordu. Tam o anda savrulurcasına arkasını döndü. Her iki eliyle birden kavradığı kılıcını bütün gücüyle kullandı. Darbe Dalamar'ın başını gövdesinden ayırabilirdi, eğer ki değneği kullanmak için bedenini oynatmamış olsaydı. O haliyle bile kılıç, sağ omzunun arka kısmına denk gelerek etini kesti, kürek kemiğini parçalayarak kolunu koparttı. Kara elf çılgın atarak elindeki değneği düşürdü ama önce büyülü gücünü harekete geçirmişti. Bir şimşek çatallandı; cızırdayarak patlayan şimşek Kitiara'nın göğsüne isabet ederek kıvranan bedenini geriye savurdu, yere çaldı.

Dalamar acıyla sersemlemiş bir halde masanın üzerine yığıldı. Kolundan kanlar, ritmik olarak boşalıyordu. Donmuş gibi bunları seyretti, bir an için hiçbir şey anlamadan; sonra Raistlin'in anatomi derslerini hatırladı. Akmakta olan kalbinden gelen kandı. Birkaç dakika içinde ölebilirdi. Şifa halkası sağ elinde, yaralı kulundaydı. Sol eliyle uzanarak taşı tuttu ve büyüye harekete geçiren basit sözcüğü söyledi. Sonra bayıldı; bedeni yerde kendi kanından oluşmuş gölcüğün içine düştü. "Dalamar!" Bir ses ismini söylemişti.

Kara elf mahmur bir halde kıpırdandı. Bedenini bir ağrı kapladı. inleyerek, yeniden karanlığa gömülmeye çalıştı. Fakat ses bir daha

seslendi. Hatıralar canladı, hatıralarla birlikte içine bir korku doldu.

Korku aklını başına getirdi. Doğrulup oturmaya çalıştı fakat acı her yanını parçalıyor, neredeyse yeniden bayılmasına neden oluyordu. Kırılmış kemiklerin uçlarının bir araya gelirken çıkarttığı kütürtüyü duyuyordu; sağ kolu ve eli cansız bir halde yanından sallanıyordu. Halka kanamayı durdurmuştu.

Yaşayacaktı ama Shalafi'simn elinde ölmek için mi? "Dalamar!" diye bağırdı ses yine. "Ben Caramon'um!"

Dalamar rahatlayarak inledi. Başını kaldırarak bu büyük bir çaba gerektiren bir hareketti Kapı'ya baktı. Ejderhanın gözleri daha da parlaklaşmış, parlaklık sanki boynuna doğru yayılmaya başlamıştı. Boşlukta bir kıpırtı olduğu artık kesindi. Sıcak rüzgârı yanaklarında hissedebiliyordu; ya da belki de bedenindeki ateşten kaynaklanıyordu bu.

Odanın ötesindeki gölgeli bir köşeden bir hışırtı sesi duyunca başka bir korku dalgası Dalamar'ı sardı. Hayır! Kadının hayatta olması mümkün değildi! Acı karşısında dişlerini sıkarak başını çevirdi. Ejderhanın gözlerinden yayılan parlaklığı yansıtan zırhlı bedeni görebiliyordu. Gölgeler içinde kıpırdamadan yatıyordu Kit. Yanık tenin pis kokusunu alabiliyordu. Fakat o ses...

Dalamar halsiz bir halde gözlerini yumdu. Karanlık, başı içinde dönüp duruyor, onu da aşıya çekmekle tehdit ediyordu adeta. Henüz dinlenemezdi! Acıyla savaşarak kendine gelmek için tüm gücünü zorladı ve Caramon'un neden gelmediğini merak etti. Yeniden seslenişini duyabiliyordu. Sorun neydi acaba? Derken Dalamar hatırladı muhafızlar! Tabii ki onları geçmesi mümkün değildi!

"Muhafızlar sözlerimi duyup itaat edin," diye başladı Dalamar, bütün düşüncesi ve gücüyle konsantre olarak ve Caramon'un Kule'nin korkunç koruyucularını geçip odaya girmesine yardımcı olacak sözleri mırıldandı.

Dalamar'ın arkasında ejderhanın başı daha da parlamaya başlarken önünde, gölgeler içindeki köşede bir el, kan içinde kalmış kemerine uzanarak, can havliyle bir hançerin sapım kavramıştı. "Caramon," dedi Tanis yavaşça, kendisini takip eden gözleri izleyerek, "ayrılabiliriz. Yeniden merdivenler çıktı. Belki başka bir yol vardır..."

"Başka yol yok. Ben ayrılmıyorum," dedi Caramon inatla.
"Tanrılar adına Caramon! Bu lanet olasıca şeylerle dövüşemezsin!"
"Dalamar!" diye seslendi yeniden Caramon, çaresizlik içinde. "Dalamar, ben..." Parlayan gözler sanki üflenivermiş gibi yok oluverdiler.
"Gittiler!" dedi Caramon, sabırsızca ileri atılarak. Fakat Tanis onu yakaladı. "Bir numara..."
"Hayır." Caramon onu da çekti. "Görünmeseler bile onları hissedebilirsin. Ve ben artık onları hissedemiyorum. Sen hissedebiliyor musun?" "Ben bir şeyler hissediyorum!" diye mırıldandı Tanis.
"Ama hissettiğin onlar değil, bizimle ilgilenmiyorlar!" dedi Caramon, koşarak Kule'nin tepesindeki döner merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştı. Merdivenlerin altında başka bir kapı açıldı. Burada Caramon, binanın ana bölümüne dikkatle bakarak duraksadı. içersi karanlıktı, sanki ışık daha yaratılmamışcasına karanlık. Meşaleler sönmüştü. Hiçbir pencere Kule'nin dışındaki dumanla örtülü ışığın içeri süzülmesine izin vermiyordu. Tanis'in gözünde aniden bu karanlığa adım atıp sonsuza kadar yok olmak, her kayaya, her taşın sinmiş bu kötülük tarafından yutulmak belirivermişti. Yanında, Caramon'un nefesinin hızlandığını duydu, koca adamın bedeninin kasıldığını hissetti.
"Caramon... Orada ne var?"
"Orada hiçbir şey yok. Sadece dibe kadar uzun bir düşüş. Kule'nin ortası boştur. Duvarın dibinden dönen merdivenler vardı, odalar merdivenlere açılır. Ben şu anda dar bir çıkıntıda duruyorum olmalıyım, eğer doğru hatırlıyorsam. Laboratuvar buradan iki kat aşağıda." Caramon'un sesi kesildi. "Devam etmek zorundayız! Zaman kaybediyoruz! Gittikçe yaklaşıyor!" Tanis'e yapışan Caramon soğukkanlılıkla devam etti. "Haydi. Duvardan ayrılma yeter. Merdiven laboratuvara iner..." "Bu kahrolasıca karanlıkta tek bir yanlış adım atsak, sevgili kardeşinin ne halt ettiği artık umurumuzda olmayacak!" dedi Tanis. Fakat sözlerinin boşuna olduğunu biliyordu. Boğucu ve sonsuz bir gecedeymiş gibi körleşse de, Caramon'un yüzünün kararlılıkla sertleştiğini görür gibi oluyordu. Koca adamın, duvarı yoklayıp yönünü bulmaya çalışarak ayaklarını sürüyerek ileri doğru bir adım attığını duydu. İçini çeken Tanis, onu izlemeye hazırlandı...

Derken gözler geri gelmiş, ona bakmaya başlamıştı. Tanis kılıcına uzandı bu salakça, boşuna bir hareketti. Fakat gözler ona bakmaya devam etmekle yetindi ve bir ses konuştu. "Gelin. Bu taraftan." Karanlıktan bir el sallandı. "Göremiyoruz, lanet olsun!" diye hırladı Tanis. Sonra o heba olmuş elin tuttuğu hayaletimsi bir ışık belirdi. Tanis ürperdi. Aslında karanlığı tercih ederdi. Fakat bir şey söylemedi çünkü Caramon aceleyle ilerliyor, dönen merdivenlerden aşağıya doğru koşuyordu. Aşağı varınca gözler, el ve ışık durdu. Önlerinde açık bir kapı, kapının da ardında bir oda vardı. Odanın içinde parlak bir ışık yanıyor, ışık koridora süzülüyordu. Caramon ileri atıldı; Tanis onu takip ederken, bir an duraksayarak o korkunç gözler izleyemesinler diye kapıyı ardından kapattı. Sonra dönüp durdu, odaya bakınca aniden nerede olduğunu anladı: Raistlin'in laboratuvarındaydı. Sırtını iyice kapıya yaslamış olan Tanis uyuşmuş bir halde, hızla gidip yerdeki kan gölü içine yığılmış suretin yanında diz çöken Caramon'u izledi. Dalamar olduğunu fark etti Tanis bu yığın, kara cüppesini görerek. Ama ne bir tepki verebiliyor, ne de kıpırdıyabiliyordu. Kapının dışındaki kötülük boğucuydu, tozlu, yüzyıllar yaşındaydı. Fakat buradaki kötülük canlıydı; nefes alıyor, zonkuyor, nabız gibi atıyordu. Soğuğu, raflardaki gece mavisi kaplı büyükitaplarından akıyor; sıcak kum saati rünlerle işaretlenmiş, yanında duran yeni bir takım siyah kaplı büyükitabından yükseliyordu. Dehşet dolu gözlerle ibriklere bakınca, ıstırap içindeki gözlerin kendisine bakmakta olduğunu gördü. Baharat, küf, mantar, gül kokulan ve nereden geliyorsa yanmış bir ten kokusu onu boğacak gibi oldu. Sonra bakışları bir köşeden yayılan parlak bir ışığa takıldı kaldı. Işık çok güzel de olsa korku ve dehşet yüklüydü; belli belirsiz olarak ona Karanlık Kraliçe ile karşılaşmalarını hatırlatıyordu. Büyülenmiş gibi ışığa bakakaldı. O güne kadar görmüş olduğu tüm renklerin dönerek tek bir renge dönüşmesi gibi bir şeydi. Fakat dehşet içinde, hayranlıkla bakışlarını çevirmeden seyrederken ışıklardan birinin ayrılarak belirginleştiğini, beş başlı bir ejderha halini aldığını gördü.

Bir kapı aralıĞı! diye fark etti Tanis aniden. Ejderhanın beş başı altın bir kaideden yükseliyor, boyunları bir oval şekil oluşturuyordu. Her biri içeri doğru uzanmış, ağızları donmuş bir çıĞlıkla açılmıştı. Tanis, oval içinde bulunan o ötelerindeki boşluĞa baktı. Orada hiçbir şey yoktu ama o hiçbir şey kıpırdıyordu. Her şey boş ve canlıydı. Aniden, içgüdüsel olarak kapının nereye açıldığını anladı ve bu bilgi onu ürpertti.

"Kapı," dedi Caramon, Tanis'in soluk yüzünü ve takılmış bakışlarını görerek. "Gel buraya, bana yardım et."

"Oraya mı gireceksin?" diye fısıldadı Tanis deli gibi, koca adamın sakinliĞi karşısında hayrete düşerek. Odadan ilerleyerek arkadaşının yanında durdu. "Caramon ahmaklaşma!"

"Başka seçeneĞim yok Tanis," dedi Caramon, yüzünde o kararlılığını sükunetle belirginleştiren yeni ifadeyle. Tanis tam tartışmaya başlayacakken Caramon ona sırtını dönerek, yeniden yaralı kara elfe baktı.

"Neler olacağını gördüm!" diye hatırlattı Tanis'e.

Sözlerini yutarken boĞulacak gibi olan Tanis, Dalamar'ın yanında diz çöktü. Kara elf doğru olmayı başararak, yan oturur bir pozisyona geçti, böylece artık Kapı'ya dönebilmişti. Yeniden bayılır gibi olmuştu fakat onların sesleri gözlerinin aniden açılmasına neden olmuştu. "Caramon!" Nefesi kesilir gibi olarak, titreyen elini uzattı. "Durdurman lazım..."

"Biliyorum Dalamar," dedi Caramon kibarca. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ama senin yardımına ihtiyacım var! Anlat ba

Dalamar'ın gözleri kırpışarak kapandı, teni kül rengiydi. Tanis uzanarak, genç elfin boynundaki nabzı kontrol etti. Tam büyücüye deĞmişti ki bir çınlama sesi duyuldu. Bir şey kolunu sıyrarak zırhına çarptı ve geri sıçrayarak bir takırtıyla yere düştü. Bakışlarını yere indiren Tanis kan içinde kalmış bir hançer gördü. Şaşkınlıkla arkasını döndü, elinde kılıcıyla savrulurcasına ayaĞa kalktı.

"Kitiara!" diye fısıldadı Dalamar, başıyla güçsüz bir hareket yaparak.

Laboratuvarın gölgeleri içine dikkatle bakan Tanis köşedeki bedeni gördü.

"Tabii ya," diye mırıldandı Caramon. "Onu, böyle öldürmüş."
Hançeri eline aldı. "Bu kez Tanis, onu sen engelledin."
Fakat Tanis duymuyordu bile. Kılıcını kınına sokan elf,
umursamadan kırık camlara basıp, ayaklarının altında yuvarlanan
gümüş şamdanı tekmeleyip ilerledi.

Kitiara yüzü koyun yatıyordu; yanağı kanlı zemindeydi, kara
saçları gözlerine girmişti. Belli ki savurduğu hançer son gücünü
de alıp gitmişti. Ona yaklaşan, duyguları büyük bir kargaşa içinde
olan Tanis, Kit'in öldüğünü düşünüyordu.

Fakat bir kardeşi karanlıklardan geçiren ve diğerini aydınlığa
ulaştıran o yılmaz irade hâlâ kadının içinde yanıyordu.

Kit ayak seslerini duydu... düşmanı...

Eli, zayıf bir hareketle kılıcına davrandı. Hızla kararan gözleriyle
bakmak için başını kaldırdı.

"Tanis?" Kit akli karışarak, hayret içersinde yarımelfe bakakaldı.
Neredeydi? Flotsam'de mi? Yeniden bir araya mı gelmişlerdi? Tabii
ya! Ona geri dönmüştü! Gülümseyerek, elini ona doğru kaldırdı.
Midesi kasılan Tanis nefesini tuttu. Kadın kıpırdadıkça, Tanis
gövdesindeki kararmış delikleri gördü. Kit'in etleri yanmıştı,
altındaki beyaz kemikleri görebiliyordu. Korkunç bir görüntüydü;
midesi bulanık, eskiden canlanıp gelen anılarla dolan Tanis başını
çevirmek zorunda kalmıştı.

"Tanis!" diye seslendi kadın, çatlak bir sesle. "Bana gel."

Yüreği merhametle dolan Tanis Kit'i kucaklamak için diz çöktü.

Kit onun yüzüne bakınca... kendi ölümünü onun gözlerinde
gördü. Bir korku her yanını sarstı. Ayağı kalkmaya çalıştı.

Fakat bu çaba ona çok fazla gelmişti. Olduğu yere yığıldı.

"Yara...landım," diye fısıldadı hiddetle. "Ne kadar...kötü?" Elini
yarasına götürüp ellemeye başladı. Pelerinine asılıp çıkartan
Tanis, Kitiara'nın parçalanmış bedenini sarmaya başladı.

"Kıpırdama Kit," dedi nazikçe. "İyileşeceksin."

"Sen lanet olasıca bir yalancısın!" diye haykırdı kadın; elleri
yumruk olmuş bilmesede ölüm döşesindeki Elistan'ın sözlerini
tekrarlıyordu. "Beni o öldürdü! O rezil elf!" İğrenç bir tebessümle
gülümsedi. Tanis ürperdi. "Ama onu mıhladım! Artık Raistlin'e
yardım edemez. Karanlıklar Kraliçesi onu katledecek, hepsini
katledecek!"

İnleyen Kit acıyla kıvranarak Tanis'e sıkı sıkı yapıştı. Tanis de ona sıkı sıkı sarılmıştı. Ağırısı biraz rahatlayınca Kit, Tanis'e baktı. "Seni zayıf şey," diye fısıldadı biraz buruk bir azar, biraz da buruk bir pişmanlık sayılabilecek bir tonda, "dünya bizim olabilirdi, senin ve benim."

"Ben dünyaya sahibim Kitiara," dedi Tanis yavaşça, kalbi tiksinti ve hüznle parçalanmıştı. Öfkeyle salladı başını Kit ve tam bir şey daha söyleyecek gibiydi ki gözleri fal taşı gibi açıldı ve odanın öte yanındaki bir şeye takılıp kaldı.

"Yo!" diye bağırdı dehşet içinde; öyle ki hiçbir işkence, hiç bir eziyet ondan böyle bir çığlık kopartamazdı. "Yo!" Korkup, Tanis'e doğru büzüşen Kit, boğulur gibi çıkan bir sesle deliler misali fısıldadı. "Beni almasına izin verme! Tanis hayır! Onu uzaklaştır! Seni hep sevdim yarımelf! Seni... her zaman... sevdim..."

Sesi, nefes gibi çıkan bir fısıltıya dönüştü.

Tanis telaşlanarak bakışlarını kaldırdı. Fakat kapıda kimse yoktu. Kimse durmuyordu. Acaba

Dalamar'ı mı kasetmişti? "Kim? Kitiara! Anlayamadım..."

Ama Kit onu duymadı. Kulakları sonsuza dek ölümlü seslere tikkanmıştı. Artık duyduğu tek ses sonsuza dek daima duyacağı sestti.

Tanis kollarındaki bedeninin gevşediğini hissetti. Siyah, kıvrırcık saçları eliyle geriye doğru okşayarak, yüzünde ölümün ruhuna getirdiği huzurun bir izini aradı. Fakat kadının yüzünde dehşetin bir ifadesi vardı...kahverengi gözleri dehşet içinde bir noktaya dikilmişti; o çekici, çarpık tebessümü gitmiş, yüzü ekşmişti.

Tanis, bakışlarını Caramon'a kaldırdı. Yüzü solgun ve asık olan koca adam başını salladı. Tanis, Kitiara'nın cesedini yavaşça yeniden yere bıraktı. Eğilerek soğuk alnından öpmeye yeltendi fakat; bunu yapamayacağını fark etti. Cesedin yüzündeki ifade çok sert, çok korkunçtu.

Peleriniyle Kitiara'nın yüzünü örten Tanis bir an için karanlıkta, kadının cesedi yanında diz çökerek durdu. Sonra Caramon'un ayak sesini duydu, kolunda elini hissetti.

"Tanis..."

"Bir şeyim yok," dedi yarımelf hırçınlıkla, ayağa kalkarak. Fakat aklından kadının ölürken yaptığı yakarış gitmiyordu... "Onu uzaklaştır!"

İyi ki yanımdasın Tanis," dedi Caramon.

Kapı'nın önünde durmuş dikkatle bakıyor, Kapı içindeki boşluktaki bütün kıpırdanmaları, bütün dalgalanmaları izliyordu. Yanında, sandalyesine minderlerle desteklenmiş bir halde oturan Dalamar vardı; kara elfin yüzü soluk, acıyla asılmış, kolu da kaba bir kol askısına alınmıştı. Tanis sabırsızca volta atıp duruyordu. Ejderha başlan artık o kadar büyük bir parlaklıkla yanıyordu ki, doğrudan bakmak insanın gözünü ağrıttıyordu. "Caramon," diye başladı Tanis, "lütfen..."

Caramon, aynı ciddi ve sakin ifadeyle ona baktı.

Tanis'in aklı karışmıştı. Bir taşla nasıl tartışabilirdi insan? İçini çekti. "Tamam. Ama oraya nasıl gireceksin?" diye sordu aniden. Caramon gülümsedi. Tanis'in ne demek üzere olduğunu biliyordu ve bunu söylememiş olduğu için ona minnettar oldu.

Kapı'ya sertçe bir bakış attıktan sonra Tanis açıklığı işaret etti.

"Bana daha önce söylemiş olduğuna göre Raistlin'in Fistandantilus olup, kendisiyle gelmesi ve Lady Crysania'yı tuzağa düşürmesi için senelerce çalışması gerekmişti ve öyle olmasına rağmen bunu anca becerebildi!" Tanis, bakışlarını Dalamar'a kaydırды. "Sen Kapı'dan geçebilir misin kara elf?"

Dalamar başını salladı. "Hayır. Senin de söylemiş olduğun gibi o eşikten geçmek için çok büyük güce sahip olmak gerekir. Benim öyle bir gücüm yok; büyük bir ihtimalle hiç de olmayacak. Fakat bana öyle ters ters bakma Yarımelf. Zamanımızı boşa harcamıyoruz. Eminim, nasıl girileceğini bilmeseydi Caramon böyle bir şeyi göze almazdı." Dalamar koca savaşıya dikkatle baktı. "Çünkü ya o girecek, ya da bizim sonumuz gelecek."

"Raistlin Cehennem'de Karanlık Kraliçe ve yaltakçılarıyla dövüşürken," dedi Caramon, sesi sabit ve duygusuzdu, "bütün dikkatini istisnasız onlara vermek zorunda. Bu doğru değil mi Dalamar?" "Kesinlikle." Kara elf titreyerek, kara cüppesini sağlam eliyle üzerine iyice çekti. "Tek bir nefes, tek bir seyirme... onu yutmak için lime lime yaparlar." Caramon başıyla onayladı.

Nasıl bu kadar sakin olabiliyor? diye merak etti Tanis. Ve içinden bir ses ona cevap verdi: Bu kaderini bilen ve kabullenen birinin sükuneti.

"Astinus'un kitabında," diye devam etti Caramon, "Raistlin'in bütün büyüünü Kraliçe ile savaşa yönelteceğinden, çatışma

başlamadan önce kaçış yolunu açık tutmak için Kapı'yı açmış olduğu yazılı. O yüzden Kapı'ya vardıĢında, bu dünyaya dönmesi için Kapı'yı hazır bulacaktı." "Büyük bir ihtimalle, çatışma sonunda Kapı'yı açamayacak kadar zayıf düşeceğini de biliyordu," diye mırıldandı Dalamar. "Gücünün doruĢunda olması gerekiyor. Evet, haklısın. Kapıyı açacak, hem de pek yakında. Kapı'yı açtıĢında da geçecek güce ve cesarete sahip herkes sınırı aşabilir." Kara elf gözlerini yumarak, baĢırmamak için dudağını ısırđı. Acısını azaltmak için bir iksir almayı reddetmişti. "Eğer sen başarılı olamazsan," demişti Caramon'a, "son umudumuz, benim." Son umudumuz, diye düşündü Tanis, bir kara elf. Bu delilik! Bunlar oluyor olamaz. Taş masaya dayanarak başını elleri arasına aldı. Tanrılar adına, çok yorgundu! Her yanı sızlıyordu, yaralan yanıyor ve batıyordu. Zırhının göğüs levhasını çıkartmıştı bu parça ona boynuna asılmış bir mezar taşı gibi ağır geliyordu. Ama bedeni ne kadar acı çekerse çeksin, ruhu daha çok acı içersindeydi. Hatıralar, Kule'nin muhafızları gibi etrafında uçuşuyor, soğuk elleriyle ona dokunmak için uzanıyorlardı. Caramon, sırtı dönük Flint'in tabağından yemek çalıyordu. Raistlin Rotsam'deki çocuklar için hoş ve harika görüntüler yaratıyordu. Kitiara gülüyor, boynuna sarılıyor, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Tanis'in kalbi burkuldu, bu acı gözlerini yaşlarla doldurdu. Hayır! Her şey yan; lıştı!

Her halde bu şekilde bitmezdi!

Bulanıklaşmış gözlerinde bir kitap belirdi: taş masa üzerinde duran Caramon'un kitabı; Astinus'un son kitabı. Yoksa her şey o şekilde mi bir son bulacaktı? O sırada Caramon'un kendisine endişeyle baktığını fark etti. Hiddetle yüzünü gözünü silip içini çekerek doğruldu.

Ama hayaller onunla kalarak yakınlarında bekleşmeye devam etti. Yakınlarında... ve bir köşede pelerini altında yatan yanmış, kırık dökük cesedin yakınlarında.

İnsan, yarımelf ve kara elf, hep birlikte Kapı'yı sessizce izliyorlardı. şömine rafında duran bir su saati zamanı tutuyor, damlalar birer birer, kalp atışları kadar muntazam aralıklarla damlıyordu. Odadaki gerginlik her an kopacakmış gibi artmış, laboratuvarda korkunç bir öfkeyle her yanı kamçılıyordu adeta.

Dalamar elfçe bir şeyler mırıldanmaya başladı. Tanis, kara elfin sayıklıyor olmasından korkarak ona sertçe baktı. Büyücünün yüzü solgundu, kadavra gibiydi, derin, mor gölgelerle halkalanmış gözleri göz çukurlarına iyice kaçmıştı. Bakışları hiç kaymıyor, gözleri sürekli olarak dönen boşluğa doğru bakıyordu.

Caramon'un o sakin hali bile geçer gibi olmuştu. Koca ellerini gerginlikle bir yumruk yapıyor, bir açıyordu; ter bütün bedenini kaplamış, ejderhanın beş başından çıkan ışıkla parlıyordu. Gayri ihtiyari titremeye başladı. Kollarındaki kaslar düzensiz olarak seyiriyor, kasılıyordu. Derken Tanis, garip bir hissin her yanına yayıldığını hissetti. Hava durgun, aşırı durgundu. Kule'nin dışındaki şehirde tüm şiddetiyle devam eden çatışmaların sesleri farkına bile varmadan bir yandan duymaya devam ettiği o sesler aniden kesilivermişti. Kulenin içinde de sesler susmuştu.

Dalamar'ın mırıldandığı sözler, dudaklarında donup kaldı. Koridordaki karanlık, odadaki kötülük kadar, yoğun ve boğucu bir sessizlik üzerlerini örtmüştü.

Su saatinin damla sesleri daha da yükseldi, arttı; her damla sanki Tanis'in kemiklerini sarsıyordu. Dalamar'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, eli seyirdi, kara cüppesini eklem yerleri bembeyaz kesilmiş eliyle sıkı sıkı tuttu.

Tanis Caramon'a biraz daha yaklaşıyordu ki koca adamın da kendisine yönelmiş olduğunu fark etti.

İkisi de aynı anda konuştular. "Caramon..."

"Tanis..."

Caramon çaresizlikle Tanis'in koluna yapıştı. "Hatırım için Tika'ya göz kulak olursun değil mi?"

"Caramon, oraya tek başına girmene izin veremem!" Tanis onu sıkı sıkı tuttu. "Ben de geleceğim..." "Hayır Tanis." Caramon'un sesi kat'i çıkmıştı. "Eğer ben başarılı olamazsam, Dalamar'ın sana ihtiyacı olacaktır. Tika'ya veda ettiğimi söyle ve ona olanları anlatmaya çalış Tanis. Onu çok sevdiğimi söyle, onu o kadar çok seviyorum ki..." Sesi kesildi. Devam edemedi. Tanis ona sıkı sıkı sarılmıştı.

"Ona ne söylemem gerektiğini biliyorum Caramon," dedi, kendi veda mektubunu hatırlayarak. Caramon başını salladı, gözlerindeki yaşları silerek derin, titrek bir nefes aldı. "Tas'a da benim için veda et. Be...ben onun hiçbir zaman tam olarak

anladığını zannetmiyorum. Pek anlayamadı." Kendisini zorlayarak gülümseyebildi. "Tabii önce onu uçan kaleden çıkartman gerekecek." "Sanırım o her şeyi biliyor Caramon," dedi Tanis yavaşça.

Ejderhanın başlarından tiz bir ses çıkmaya başlamıştı; sanki çok uzaktan gelen zayıf bir çığlık sesi. Caramon gerildi.

Çığlıklar gitgide arttı, yaklaştı, daha da tizleşti. Kapı rengarenk bir ışıkla yandı, ejderhanın her başı pırıl pırıl parladı.

"Hazır ol," diye ikaz etti Dalamar, sesi çatlamıştı.

"Hoşçakal Tanis." Caramon elini uzattı, çok gergindi

"Hoşçakal Caramon."

Arkadaşını bırakan Tanis geriye doğru bir adım attı.

Boşluk aralandı. Kapı açıldı.

Tanis Kapı'dan içeri doğru baktı... Kapı'dan içeri baktığını biliyordu çünkü bakışlarını çevirememişti. Ama hiçbir zaman tam olarak ne gördüğünü hatırlayamayacaktı. Yıllar sonra bile bunun rüyasını gördü. Rüyasını gördüğünü biliyordu çünkü gecenin bir yansı kan ter içinde kalmış uyanıyordu. Ama gördüğü görüntü hep aklından uçup gidiyor, hiçbir zaman ayık kafasıyla bu görüntüyü yakalayamıyordu. Bundan sonra saatlerce karanlığa bakıp, titreyerek olduğu yerde yatıyordu.

Ama bunlar daha sonra olacaktı. O anda bütün bildiği Caramon'u durdurması gerektiği idi! Kıpırdamıyordu. Bağıramıyordu.

Olduğu yere mihlanmış, dehşetten donup kalmıştı; son, sakın bir bakışla dönüp, altın platforma tırmanan Caramon'u seyretti.

Ejderhalar ikaz edercesine, zaferle, nefretle çığlık attılar... Tanış farkında değildi. Bedeninden sökülüp çıkan kendi çığlığı bu tiz, kulakları sağır edici ses içinde kaybolup gitmişti.

Rengarenk bir ışığın gözleri kör eden, dönen, patlayan bir dalgası görüldü.

Sonra karanlık oldu.

Caramon gitmişti.

"Paladine yanında olsun," diye fısıldamıştı ki Tanis, Dalamar'm soğuk sesinin yankılandığını duydu, huzursuzca, "Kraliçem Takhisis yanından ayrılmasın."

"Onu görüyorum," dedi Dalamar bir an sonra. Kapı'ya dikkatle bakarak, daha iyi görebilmek için olduğu yerde doğrularak ayağa kalktı. Heyecanıyla unuttuğu yarası nedeniyle nefesi acıyla kesilir

gibi olmuştu. Lanetler okuyarak yeniden sandalyesine oturdu, soluk yüzü ter içinde kalmıştı. Tanis huzursuzca attığı voltadan vazgeçmiş, gelip Dalamar'm yanında durmuştu. "Bak," dedi kara elf, nefesi sıkıldığı dişleri arasından geliyordu.

Kapı'ya ilk baktığı zaman yaşadığı şokun üzerinde bıraktığı etkiyi hâlâ hissettiği için Kapı'ya gönülsüzce baktı Tanis. İlk başta yanan bir göğün altında uzanan kasvetli ve çıplak bir manzaradan başka bir şey görememişti. Derken parlak bir zırhtan yansıyan kırmızı renkli bir ışık gördü. Kapı'nın önünde sayılabilecek bir yerde duran, elinde kılıcıyla, sırtını onlara dönmüş bekleyen küçük bir suret gördü...

"Nasıl kapatacak?" diye sordu Tanis, keder sesini boğsa da konuşmaya çalışarak.

"Kapatamayacak," diye cevap verdi Dalamar.

Tanis telaşla ona baktı. "O halde kraliçenin girişine ne engel olacak?"

"Önünden başka biri geçmezse, Kraliçe Kapı'dan geçemez yarımelf," diye cevap verdi Dalamar, biraz sinirlice. "Yoksa, şimdiye kadar çoktan girerdi. Raistlin Kapı'yı açık tutuyor. Eğer Raistlin Kapı'dan geçerse, kraliçe de onu izler. Raistlin'in ölümüyle Kapı kapanacak."

"Yani Caramon onu... kardeşini öldürmek zorunda kalacak, öyle mi?" "Evet."

"Ve o da ölmek zorunda kalacak," diye mırıldandı Tanis.

"Dua et de ölsün!" Dalamar dudaklarını yaladı. Ağrısı başını döndürüyor, midesini bulandırıyor. "Çünkü o da Kapı'dan geçemez. Karanlık Kraliçe'nin elinden ölmek çok yavaş ve çok nahoş da olsa, inan bana yarımelf, bu yaşamdan çok daha iyidir!" "Bunu biliyordu..."

"Evet, biliyordu. Ama dünya kurtulmuş olacak Yarımelf," diye dikkat çekti Dalamar, alay edercesine. Koltuğuna gömülerek Kapı'yı seyretmeye devam etti; eliyle rünlerle kaplı kara cüppesini bir kırıştırıyor, bir düzeltiyordu.

"Hayır, dünyayı değil, tek bir ruhu kurtaracak," diye buruklukla cevap vermeye başlamıştı ki ardından, laboratuvar kapısının gıcırdadığını duydu.

Dalamar'ın bakışları anında o yöne kaydı. Gözleri parlayan kara elfin eli beline sokmuş olduğu bir büyü rulosuna gitti.

"Kimse giremez," dedi yavaşça, sesi duyarak dönüp bakan Tanis'e. "Muhafızlar..." "Onu durduramaz," dedi Tanis, bir an için yüzü Kitiara'nın ölü yüzünde donmuş korkuyu yansıtmıştı.

Dalamar suratsızca gülümseyerek yeniden sandalyesine gömüldü. Dönüp bakmasına gerek yoktu.

Ölümün ürpertisi odaya kötü bir sis gibi dolmuştu.

"Girin Lord Soth," dedi Dalamar. "Ben de sizi bekliyordum."

Caramon, göz kapaklarından bile sızıp geçen o göz kamaştırıcı ışıkla kör olmuştu. Etrafını bir karanlık sarmış ve gözlerini tekrar açtığı anda bir an için hiçbir şey göremeyince Yüksek Büyücülük Kulesi'nde kaybolup kör olduğu zamanları hatırlayarak paniğe kapılmıştı.

Fakat zamanla karanlık kalktı ve gözleri etrafındaki o ürkünç ışığa alıştı. Etraf, Tasslehoff'un ona anlatmış olduğu gibi sanki güneş yeni kavuşmuşcasına garip, pembemtrak bir parlaklıkla yanıyordu. Manzara da aynı kenderin tarif ettiği gibiydi: Engin, boş bir gök altında uzanan sonsuz bir arazi. Baktığı her yanda, her yönde gök ile yer aynı renkti.

Tek bir yer hariç. Başını çeviren Caramon, artık arkasında kalmış olan Kapı'ya baktı. Kapı, çıplak toprak içinde rengarenk bir yama gibiydi. Ejderhanın beş başından oluşan ovalle çerçevelenmiş olan Kapı'nın yakınında olduğunu bilse de Caramon'a Kapı uzakta ve küçük görünüyordu. Sanki duvara asılmış bir resim gibi görünmüştü Caramon'un gözüne. Tanis ve Dalamar'ı bütün netliğiyle görebilmesine rağmen, onların hareket etmediğini fark etti. Bu halleriyle durdurulmuş zaman içinde kısıp kalmış, boyalı varlıklarını hiçliğe bakarak geçirmeye zorlanmış, çizilmiş iki resim de olabilirlerdi.

Kati bir niyetle onlara sırtını dönen, içi cız ederek onların da onu, kendisinin onları gördüğü gibi görüp göremediklerini merak eden Caramon, kılıcım kınından sıyrıp ayaklarını kıpır kıpır olan zemine sıkı sıkı basarak ikizini beklemeye başladı.

Caramon'un Raistlin ile yapacakları bir dövüşte kendisinin öleceğinden hiçbir, hem de hiçbir şüphesi yoktu. Zayıflamış olmasına rağmen Raistlin'in büyüü yine de güçlü olacaktı. Ayrıca Caramon elinden geldiği takdirde Raistlin'in hiçbir zaman kendisini tamamen açıkta bırakmayacağını bilecek kadar da iyi

tanıyordu kardeşini. Her zaman için geriye bıraktığı bir tılsım olurdu ya da en azından bileğinde gizlediği minik bir hançeri. Ama ölsem bile amacıma ulaşmış olacağım, diye düşündü Caramon sükunetle. Güçlüyüm, sağlıklıyım ve o zayıf, narin bedene tek bir kılıç darbesi yeterli olacaktır. Kardeşinin büyüsunü, yıllar önce Yüksek Büyücülük Kulesi'nde yok ettiği gibi onu yok etmeden bu kadarını yapabileceğini biliyordu...

Gözyaşları batıyor, boğazından ağağıya doğru süzülüyordu. Göz yaşlarını yuttu; aklını korku ve hüzünden uzaklaştırmak için başka şeyler düşünmeye zorladı kendisini.

Lady Crysania.

Zavallı kadın. Caramon için çaktı. Onun adına, çabuk ölmüş olmasını temenni etti... hiçbir şey anlamadan...

Caramon gözlerini kırpıştırarak önüne baktı. Neler oluyordu? Daha önce pembemtrak, parlak ufukta bir şey yokken, şimdi bir nesne duruyordu. Pembe gök önünde simsiyah duruyordu; sanki kağıttan kesilmiş gibi yassı görünüyordu. Aklına Tas'ın sözleri geldi. Ama gördüğünün ne olduğunu anladı...bu tahta bir direkti. Eski günlerde... cadıları bağlayıp yaktıkları cinsten! Hatıralar aklına uçtu. Raistlin'in bu direğe bağlanmış olduğunu gözünde canlandırabiliyordu; şarlatan bir rahibin foyasını meydana çıkartarak, kurtarmaya çalıştığı insanlar tarafından yakılmak istenirken, kendisini kurtarmaya çalışan kardeşinin, ayaklarının dibine odunların yığıldığını görebiliyordu adeta. O insanlar, onu 'cadı' zannetmişlerdi.

"Srurm'le tam zamanında yetişmiştik," diye mırıldandı Caramon, şövalyenin güneş altında şimşekler çakan kılıcını hatırlayarak; kılıcından yansıyan ışık dahi o batıl inançlı köylülerin gerilemesine neden olmuştu.

Sanki kendiliğinden yaklaşıyor gibi görünen direğe daha dikkatle bakan Caramon, direğin dibinde yatan bir suret gördü. Raistlin miydi bu? Direk durmadan kayarak yaklaşıyordu...ya da acaba o mu direğe doğru yürüyordu? Caramon başını yine çevirdi. Kapı daha da uzaklaşmıştı ama hâlâ görebiliyordu.

Savrulup gitmekten korkarak kendi kendini durdurmaya çalıştı ve hemen de durdurdu. Sonra, yeniden kenderin sesini duydu. Bir yere gitmek istediğinde bütün yapman gereken, orayı düşünmek.

İstediyin bir şeyi elde etmen için gereken tek şey onu düşünmen, ama dikkat etmelisin çünkü Cehennem gördüğün şeyleri çarpıtıp deyişirebiliyor.

Tahta direğe bakan Caramon kendini onun yanında düşününce hemen direğin yanında durur buldu kendisini. Bir kez daha dönüp Kapı tarafına doğru bakınca, Kapı'yı gök ile yer arasında minyatür bir resim gibi gördü. İstediyi an geri dönebileceğini düşünüp rahatlayan Caramon, direğin altında yatan surete doğru aceleyle ilerledi.

İlk başta gözüne, yerde yatanın üzerinde siyah cüppe var gibi görününce midesi ağzına geldi. Ama şimdi, parlak zemin üzerinde kara bir silüet olduğunu görüyordu. Üzerindeki cüppe ise beyazdı. O zaman anladı.

Tabii ya, onu düşünüyordu.

"Crysanıa," dedi.

Kız gözlerini açarak, başını onun sesinin olduğu yere doğru çevirdi ama gözleri ona bakmıyordu.

Bakışları onu aşır geçiyordu; o zaman kızın kör olduğunu anladı.

"Raistlin?" diye fısıldadı Crysanıa; sesinde o kadar fazla bir umut ve özlem vardı ki, Caramon bu umudu yerine getirebilmek için her şeyi, hatta hayatını bile seve seve feda edebilirdi. Fakat başını sallayıp diz çökerek, kızın elini eline aldı. "Ben Caramon'um Lady Crysanıa." Kız görmeyen gözlerini Caramon'un sesine doğru çevirdi, adamın elini kendi elleriyle zayıfça da olsa sıkı sıkı tuttu. Akli karışmış olarak ona doğru baktı. "Caramon? Neredeyiz?" "Ben Kapı'dan girdim Crysanıa," dedi Caramon.

Kız içini çekerek gözlerini kapadı. "Demek ki sen de burada, Cehennem'de bizimle birliktesin..." "Evet."

"Bir ahmakmışım Caramon," diye mırıldandı kız, "ama ahmaklığımın bedelini ödüyorum. Keşke... keşke bilebilseydim... Benden başka... herkes... herkes zarar gördü mü? Ya o?" Son söz, neredeyse duyulmamıştı.

"Hanımefendi..." Caramon ne cevap vereceğini bilemedi.

Ama Crysanıa onu susturdu. Adamın sesindeki hüznü duymuştu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken gözlerini, eliyle de ağzını kapattı. "Tabii ya. Anlıyorum!" diye fısıldadı. "O yüzden geldin. Üzgünüm Caramon. Çok üzgünüm!"

Crysanıa ağlamaya başladı. Onu iyice kendine doğru çeken Caramon, kck bir ocuk gibi kollarında sallayıp teselli etmeye çalıştı. O zaman kızın ölmekte olduğunu anladı. Kızı kucağında tutarken yaşamının kızıdan çekilmekte olduğunu hissedebiliyordu. Fakat onu neyin yaralamış olduğunu, ne tür yaralardan muzdarip olduğunu hayal bile edemiyordu, çünkü teninde hiç bir iz yoktu.

"zlecek bir Şey yok hanımım," dedi Caramon, kızın kül rengi yüzüne dökülmüş gr, parlak saçlarını geriye doğru okşayarak. "Sen onu sevdin. Eğer senin ahmaklığın bu ise, ben de aynı ahmaklığı yaptım o halde ve bunu seve seve ödemeye razıyım." "Ah bu keşke doğru olsaydı!" Kız inledi. "Fakat beni buraya getiren gururumdur, hırsımdır." "yle miydi Crysanıa?" diye sordu Caramon. "Eğer yleyse neden Paladine Kralrahıp'in taleplerini yerine getireceğine senin dualarına cevap verdi ve Kapı'yı senin için açtı? Eğer gerçekten senin kalbinde olanları görmeseydi neden sana böyle bir Şey bahşetsindi ki?"

"Paladine bana sırtını çevirdi!" diye haykırdı kız. Madalyonunu eline alarak boynundan çekip çıkartmaya çalıştı. Ama çok zayıftı. Eli madalyonun üzerinde kapanıp orada kaldı. Kız bunu yaparken yüzüne bir huzur doldu. "Hayır," dedi, yavaşça kendi kendine konuşarak, "o burada. Bana sarılıyor. Onu o kadar kesin hatlarla görebiliyorum ki..."

Ayağa kalkan Caramon kızını kucağına aldı. Kızın başını Caramon'un omzuna yaslandı, adamın kucağında rahatlamıştı. "Kapıya dönüyoruz," dedi kızı.

Kız bir cevap vermedi, sadece tebessüm etmekle yetindi.

Caramon'u duymuş muydu, yoksa başka bir sesi mi dinliyordu?

Uzakta rengarenk bir mveher gibi parlayan Kapı'ya dönen Caramon kendisini orada hayal etti ve hızla ileri hareket etti.

Aniden Caramon'un etrafındaki hava ayrıldı, çatırdadı.

Gökyüzünden bir Şimşek bir bıçak gibi indi yere; o ana kadar hiç görmediği bir Őimřektir bu. Binlerce mor, cızılıtlı dalı yere çarptı ve bir an için onu parmaklıkları ölüm olan, görülmeye değer bir hapishane içinde kapattı. Yaşadığı Çoktan felç olan Caramon hareket edemedi. Şimşek yok olduktan sonra bile, olduğu yere sinerek beklemeye devam etti, sanki bu patlayan gök gürültüsü onu sonsuza kadar sağır etmişti.

Ama artık sadece sessizlik, sessizlik vardı; bir de çok uzaklarda acı dolu, insanın yüreğini parçalayan bir ığlık.

Crysanianın gözleri açıldı. "Raistlin," dedi. Eli madalyonunu iyice kavradı.

"Evet," diye cevap verdi Caramon.

Gözyaşları kızın yanaklarından süzöldü. Crysanian gözlerini yumarak Caramon'a sıkı sıkı sarıldı. Caramon, Kapı'ya doğru hareket etmeye devam ediyordu; artık daha yavaş yolculuk ediyordu; aklına huzur kaçırıcı, rahatsız edici bir şey gelmişti. Belli ki Lady Crysanian ölüyordu. Boynundaki nabız, Caramon'un parmakları altında yavru bir kuşun kalbi gibi iyice zayıflamış, pırpır eder gibiydi. Ama kız ölmemişti, henüz ölmemişti. Belki de, onu Kapı'dan yeniden geçirebilirse yaşardı.

Ama kızı, kendisi de geçmeden, Kapı'dan geçirebilir miydi acaba? Saygıdeğer Rahibeyi kucağında tutan Caramon Kapı'ya gittikçe yaklaşıyordu. Daha doğrusu Kapı ona yaklaşıyor, ebatları büyüyor, ejderhanın başları ona parlak gözleriyle bakıyor, ağızları onu yutmak ve yakalamak için açılıyordu.

Hâlâ Kapı'dan içersini, Tanis ve Dalamar'ı görebiliyordu: Biri ayaktaıdı, diğeri oturuyordu; ikisi de kıpırdamıyordu, ikisi de zaman içinde donmuştu. Ona yardım edebilirler miydi? Crysanian'ı alabilirler miydi?

"Tanis!" diye seslendi. "Dalamar!"

Ama içlerinden onu duyan var idiyse bile, onun haykırışlarına tepki veren olmadı.

Nazikçe Lady Crysanian'ı yere, Kapı'nın önünde, kıpırdanıp duran zemine indirdi. O anda Caramon bunun umutsuz bir şey olduğunu anlamıştı. Başından beri biliyordu aslında. Kızı geri götürebilirdi ve o zaman kız yaşardı. Fakat bunun anlamı Raistlin'in de yaşayıp, peşinden Kraliçe'yi sürükleyerek kaçması ve dünya ile halkının sonunu hazırlaması anlamına geliyordu.

O da o garip zemine çöktü. Crysanian'ın yanına oturarak kızın elini tuttu. En azından kızın burada yanında olduğuna memnundu. Kendini o kadar yalnız hissetmiyordu. Kızın elinin teması insanı rahatlatıyordu. Ah bir de kızı kurtarabilseydi...

"Raistlin'e ne yapacaksın Caramon?" diye sordu Crysanian yavaşça, bir süre sonra.

"Onun Cehennem'den çıkmasına engel olacağım," diye cevap verdi Caramon, sesi tekdüze ve ifadesizdi.

Kız anlayışla başını salladı; sıkı sıkı adamın elini tutuyor, görmeyen gözlerle ona bakıyordu. "Seni öldürecek öyle değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi Caramon sebatla. "Ama o da ölmeden olmayacak bu."

Bir acı nöbeti Crysaina'nın yüzünü kasti. Caramon'un eline asıldı. "Seni bekleyeceğim!" Boğulur gibi olmuştu, sesi zayıflıyordu. "Seni bekleyeceğim. Her şey bittikten sonra benim rehberim olacaksın, ben göremiyorum ya. Beni Paladine'a götüreceksin. Beni karanlıktan alıp götüreceksin." Kızın gözleri kapandı. Başı, sanki bir yastığa yaslamrcasına yavaşça geriye kaydı. Ama eli hâlâ Caramon'un elindeydi. Göğsü her nefes alıp verişinde inip çıkıyordu. Caramon parmaklarını kızın boynuna koydu, kızın yaşamı parmaklarının altında atıyordu.

Kendini ölüme mahkum etmeye hazırdı, kardeşini de ölüme mahkum etmeye hazırdı. Her şey o kadar basit görünüyordu ki! Ama...kızı da mahkum edebilir miydi?...

Belki hâlâ vakti vardı... belki kızı Kapı'dan taşıyıp, geri dönebilirlerse...

Umutla dolan Caramon ayağa kalktı ve Crysania'yı yeniden kucağına almaya başladı. O sırada gözünün ucuna bir hareket takıldı.

Dönünce Raistlin'i gördü.

Gir içeri Kara Gül Şövalyesi," diye yineledi Dalamar.

Alevden gözler, elini kılıcına götüren Tanis'e baktı. Aynı anda ince parmaklar Tanis'in koluna değerek irkilmesine neden oldu.

"Karışma Tanis," dedi Dalamar yavaşça. "Biz onun umurunda değiliz. O buraya tek bir şey için geldi."

Kıpırdaşan, alevli bakış Tanis'i yalayıp geçti. Mum ışığı, ateşten kararmış çoktan toprak olmuş kendi kanının lekelerinin altında kalsa da hâlâ Solamniya Şövalyeleri'nin sembolü olan Gül suretinin belli belirsiz hatlarını taşıyan kadim, eski moda, süslü zırhı üzerinde parlıyordu. Hiç ses çıkarmayan çizmeli ayaklar odayı geçti. Kavuniçi gözler, aradığı şeyi gölgeli bir köşede buldu: Tanis'in pelerini altında yatan yığın.

Uzaklaştırım onu! dediğini duydu Tanis, Kitiara'nın çılgınlaşmış sesinin. Ben hep seni sevmiştim Yarımelf!

Lord Soth cesetin yanında durarak diz çöktü. Fakat sanki görünmeyen bir güç ona engel oluyormuş gibi bir türlü cesede dokunamıyordu. Ayağa kalkarak döndü; kavuniçi gözleri, taktığı miğferin boş karanlığı içinden alevleniyordu.

"Onu bana bırak Tanis Yarımelf," dedi o boş ses. "Senin aşkın onu bu düzleme bağlıyor. Ondan vazgeç."

Tanis kılıcını kavrayarak ileri bir adım attı.

"Seni öldürür Tanis," diye uyardı Dalamar. "Gözünü kırpmadan kıyar sana. Bırak, Kit onunla gitsin. Sonuç olarak bence aramızda Kit'i tam manasıyla bir tek o anlayabilmişti."

Kavuniçi gözler alevlendi. "Onu anlamak mı? Onu takdir ettim! Aynı benim gibi o da yönetmek için doğmuştu, fethetmek onun kaderiydi! Ama o benden daha güçlüydü! Onu zincirlemeye çalışan aşkı bir kenara atabiliyordu o. Kader ona bir oyun oynamamış olsaydı şu anda tüm Ansalon'u yönetebilirdi!"

Bu boş ses odada yankılanarak Tanis'i ihtirası ve nefretiyle hayret içersinde bırakmıştı.

"Ama işte oraya kısıp kalmıştı!" Zincirli zırhtan eldiven giyen eli yumruk oldu. "Kafese kapatılmış bir hayvan gibi Sanction'a hapsolmuş, kazanamayacağı bir savaşın planlarını yapıyordu. Cesareti ve kararlılığı azalmaya başlamıştı. Hatta kara elf, bir aşka kendisini köle gibi zincirlemeyecek kadar her şeye göz yummuştu! Hayatının mum gibi eriyip gitmesindense dövüşerek ölmeyi tercih etti."

"Hayır!" diye mırıldandı Tanis, kılıcını sıkıca kavrayarak. "Hayır..." Dalamar'ın parmakları bileğini kavradı. "Seni hiç sevmemi Tanis," dedi soğuk bir edayla. "Seni de hepimizi, hatta onu bile kullandığı gibi kullandı." Kara elf Soth'a doğru bakmıştı. Tanis tam konuşacak gibi oldu ama Dalamar onun sözünü kesti. "Seni sonuna kadar kullandı Yarımelf. Şimdi bile, yaşam ötesinden uzanarak, hâlâ onu kurtarabileceğini umuyor."

Tanis hâlâ tereddüt ediyordu. Aklında Kit'in dehşet dolu yüzü alev alevdi. Görüntü yandı, alevler yükseldi...

Tanis'in bütün görüş açısını alevler kapladı. Alevlere bakınca, bir zamanlar mağrur ve soylu olan bir kalenin artık kararmış, ufalanmakta, alevlere doğru yıkılmakta olduğunu gördü. Güzel,

narin bir elf kızı gördü, kollarında küçük bir çocukla birlikte alevlerin içine düşüyordu. Koşuşturan, alevlere düşerek ölen savaşçılar gördü. Ve alevlerin içinden Soth'un sesini duydu. "Sende yaşam var Yarımelf. Yaşaman için birçok nedenin var. Yaşayanlar arasında sana muhtaç olanlar var. Biliyorum, çünkü şu an senin olanlar bir zamanlar benimdi. Ben bunların kıymetini bilmedim, ışıktansa karanlıkta yaşamayı seçtim. Beni mi izleyeceksin? Her şeyi, çok önce gecenin yollarında yürümeyi seçmiş birisi için yabana mı atacaksın?"

Ben dünyaya sahibim, Tanis kendi sesini duymuştu. Laurana'nın yüzü ona gülümsedi. Gözlerini yumdu... Laurana'nın yüzü; güzel, bilgelik dolu, sevecen yüzü. Altın rengi saçlarında, berrak elf gözlerinde ışıklar parlıyordu. Tüm saflığıyla, tüm parlaklığıyla öyle bir parlıyordu ki ışık, Tanis artık pelerinin altındaki soğuk yüzü hayalinde canlandıramıyordu bile.

Tanis yavaşça elini kılıcından çekti.

Lord Soth döndü. Diz çökerek, artık kanla şırl sıklam olmuş pelerine sarılı cesedi görülmeyen kollarına alıp kaldırdı. Bir büyü sözü söyledi. Tanis, aniden ölü şövalyenin ayaklan dibinde kara bir uçurumun açıldığını gördü. İnsanın ruhunu titreten bir soğuk odayı süpürüp geçti; bu akım, sanki sert bir rüzgârla karşılaşmış gibi Tanis'in başını çevirmesine neden olmuştu.

Tekrar baktığında gölgeli köşenin boşalmış olduğunu gördü.

"Gittiler." Dalamar elini Tanis'in bileğinden çekti. "Caramon da gitti."

"Gitti mi?" Bedenini buz gibi bir ter kaplayan Tanis titreyerek, sallanarak dönüp bir kez daha Kapı'ya baktı. Yanar gibi görünen manzara boştu.

Boş bir ses yankılandı. Her şeyi, çok önce gecenin yollarında yürümeyi seçmiş birisi için yabana mı atacaksın?

Mumun, meşalenin ve çürüyen tahtanın ışığını bırak bir yana, Ve duy yükselen kanına yakalanmış Gecenin dönüşünü.

Geceyarısı ne kadar sakın aşkım, Kuzgunların uçtuğu yerdeki rüzgârlar ne sıcak, Hani o değişen mehtabın aşkım, Kararan gözlerinde solduğu yerde.

Kalbin ne kadar yükses sesle çağırıyor aşkım, Karanlık göğsüne ne kadar yakın, Ölmekte olan bileğinden çekilen, aşkım, Nehirler ne kadar da heyecanlı.

Ve aşkım narin tenin nasıl da gizliyor ısıyı, Tuz kadar saf, ölüm kadar tatlı, Ve karanlıkta nefesinin kızıl ateşine Kızıl ay binmiş gidiyor.

Önünde Kapı.

Arkasında, Kraliçe. Arkasında acı, ıstırap...

Önünde...zafer.

Ayakta duramayacak kadar zayıf düştüğünden Büyücülük Asası'na dayanan Raistlin, Kapı'mn görüntüsünü zihninden hiç çıkartmıyordu. Sanki miller boyunca bu Kapı'ya ulaşmak için yürümüş, tökezlenmiş, emeklemiştir. Artık yaklaşmıştı. Kapı'mn parladığını görebiliyordu; o güzel renkleri, yaşamın renklerini...çimlerin yeşilini, göğün mavisini, bulutların beyazını, gecenin siyahını, kanın kırmızısını...

Kan. Kan içinde kalan, kendi kanıyla sırlıklam olmuş ellerine baktı. Yaraları sayılamayacak kadar çoktu. Topuzlar vurmuş, kılıçlar kesmiş, şimşekler yakmış, ateşler kavurmuştu onu; hepsi de Karanlık Majesteleri'ne hizmet eden kara rahipler, kara büyücüler, korkunç hayaletleri ve iblis orduları üzerine saldırmıştı. Kara cüppesi kan içinde, lime lime olmuş bir halde her yanından sarkıyordu. Bir nefes almıyordu ki onu acıyla kıvrandırmamasın. Çok önce kan kusmaktan vazgeçmişti. Öksürse de, ayakta kalamayıp dizleri üzerine çökmek zorunda kalacak kadar öksürüp öğürse de, çıkan bir şey yoktu. İçinde hiçbir şey kalmamıştı.

Ve bütün bunlara dayanmıştı.

Sevinç damarlarından büyük bir heyecanla akıyordu. Dayanmıştı hayatta kalmıştı. Yaşıyordu...kıl payıyla. Ama hayatta kalmıştı. Kraliçe'nin hiddeti ardından pathıyordu. Yerin ve göğün bu öfkeyle nabız gibi attığını hissedebiliyordu. En iyi hizmetkârlarını alt etmişti, artık Raistlin'e kafa tutacak kimsesi kalmamıştı.

Kendinden başka kimse.

Kumsaati şeklindeki görüş açısında Kapı rengarenk parlıyordu. Gitgide yaklaştı Kapı'ya. Ardından da hiddetin dikkatsiz, umursamaz yaptığı Kraliçe. Artık Cehennem'den kaçabilirdi, Kraliçe onu durduramazdı. Üzerinden bir gölge geçerek onu ürpertti. Başını kaldırıp bakınca dev gibi bir elin gökyüzünü kararttığını, elin tırnaklarının kan kırmızısıyla parladığını gördü. Gülümseyen Raistlin yoluna devam etti. Bu bir gölgeden başka bir

şey deĞildi. Üzerine gölge salan el boşu boşuna ona uzanmaya çalıştı. O, Kapı'ya çok yaklaşmıştı; onu durdurması için yordakçılarına güvenen Kraliçe ise çok uzaktaydı. Kapı'nın eşiĞinden geçtiĞinde Kraliçe'nin eli onun lime lime olmuş kara cüppesinin ucundan tutacaktı ve o zaman kalan son gücüyle Raistlin onu Kapı'dan çekecekti.

Ondan sonra, kendi düzleminde bilin bakalım kim daha güçlü olacaktı?

Raistlin öksürdü; ama bir yandan öksürürken, bir yandan sancısı onu paramparça ederken gülümsedi...daha doĞrusu sırttı; kan içindeki ince dudaklarıyla bir sırtıştı bu. Hiç kuşkusuz yoktu.

Hiç kuşkusuz.

Bir eliyle göĞsünü, diĞeriyle de Büyücülük Asası'nı tutan Raistlin dikkatle kalan ömrünü hesaplıyor, aldığı her acılı nefese, paraları üzerine titreyen bir cimri gibi önem vererek ilerliyordu. Gelecek dövüş muhteşem olacaktı. Şimdi kendi adına savaşması için kendi askerlerini çağırma sırası ondaydı. Tanrılar onun yakarışına cevap vereceklerdi, çünkü Kraliçe'nin dünyada tüm kudreti ve ihtişamıyla boy göstermesi göklerin gazabını üzerine çekecekti. Aylar düşecek, gezegenler yörüngelerini deĞiştirecek, yıldızlar yollarından şaşacaktı. Bütün unsurlar rüzgâr, hava, su, ateş onun dediğini yapacak, emrine girecekti.

Şimdi de önünde Kapı'daki ejderha kafaları, onu durduracak güçte olmadıklarını bilmenin aciz hiddetiyle çıĞlıklar atıyorlardı. Tek bir nefes, tek bir yorgun kalp atışı, tek bir adım daha...

Kukuletalı başını kaldırdı ve durdu.

AĞrılarının dumani, ölümün kan ve gölgesiyle örtüldüĞünden daha önce görmediĞi bir suret elinde parlak bir kılıçla önünde, Kapının önünde duruyordu. Surete bakan Raistlin bir an için hiçbir şey anlamadan bakakaldı. Sonra, paramparça olmuş bedenini bir neşe kapladı. "Caramon!"

Titreyen elini uzattı. Ne biçim bir mucizeydi bu anlayamamıştı. Ama işte ikizi buradaydı, sanki hep burada onu beklermiş gibi, onun yanında dövüşmek için beklermiş gibi...

"Caramon!" dedi Raistlin nefes nefese. "Yardım et bana kardeşim!" Yorgunluk üzerine çökmeye, acılar da onu kendinden geçirmeye başlamıştı. Düşünme, konsantre olma kabiliyetini hızla yitiriyordu. Büyüsü artık bedeninde civa gibi pırıldamıyordu, sanki

yaralarındaki kan gibi ağır ağır ve pıhtılaşmış gibi hareket ediyordu.

"Caramon, gel yanıma. Tek başıma yürüyemiyorum..."

Ama Caramon kıpırdamadı. Orada durmuş elinde kılıcıyla, sevgi, hüznün derin ve yakan bir hüznle ona bakıyordu. Acı bulutunu kesip Raistlin'in çıplak, boş ruhunu gözler önüne seren bir hüznle. Ve o anda anladı Raistlin. İkizinin neden burada olduğunu anladı. "Yolumu tikiyorsun kardeşim," dedi Raistlin soğuk bir edayla.

"Biliyorum."

"O halde, bana yardım etmeyeceksen yana çekil!" Raistlin'in kurumuş boğazından gelen sesi hiddetle çatlamıştı.

"Hayır."

"Seni ahmak! Öleceksin!" Bu yumuşak, ölümcül tonda çıkan bir fısıltıydı.

Caramon derin bir nefes aldı. "Evet," dedi kesinlikle, "ve bu kez, sen de öleceksin."

Üzerlerindeki gök karardı. Etraflarına gölgeler doluştu, sanki ışık yavaş yavaş emiliyormuş gibi. Işık karardıkça hava da söğüdü fakat Raistlin arkasından gelen engin ve alevli bir ısıyı, Kraliçe'sinin hiddetini hissedebiliyordu.

Korku karnını buruyor, hiddet midelerini büzüyordu. Büyü sözleri kabardı; aynı ağzındaki kan tadındaydılar. Bunları kardeşine savurmaya başladı ama boğulur gibi olmuş, öksürmeye başlamış, dizleri üzerine çökmüştü. Ama sözler hâlâ oradaydı, büyü onun emrindeydi. Uzun zaman önce Yüksek Büyücülük Kulesinde ikizinin yanan hayalini görmüş olduğu gibi ikisinin alevler içinde kaldığını görebilirdi. Ah bir, bir nefesine hakim olabilse...

Sancısı geçti. Büyü sözleri beyninde kaynıyordu. Başını kaldırdı; yüzünde korkunç bir ters bakışla elini kaldırdı...

Caramon elinde kılıcıyla önünde duruyor, gözünde bir acıma ifadesiyle ona bakıyordu. Acıma! Bu bakış Raistlin'e yüzlerce kılıç darbesi gibi inmişti. Evet, ikizi ölecekti ama yüzünde o ifadeyle değil!

Asasına dayanan Raistlin ayağa kalktı. Elini kaldırarak, kardeşi onun altın gözlerinden yansıyan sonunu görsün diye kara kukuletasını geri itti.

"Demek ki bana acıyorsun Caramon," diye tısladı. "Sen, seni kuş beyinli homurtulu ayı. Sen benim elde etmiş olduğum gücü, üstesinden geldiğim acıyı, kazandığım zaferleri anlayabilecek kapasitede bile değilsin. Sen nasıl olur da bana acımaya cüret edersin? Seni öldürmeden çünkü seni öldürürüm kardeşim dünyaya bir Tanrı olmak için döneceğimi bilmeni istiyorum!"

"Biliyorum Raistlin," diye cevap verdi Caramon, kesin bir tavırla. Gözlerindeki acıma duygusu gitmemiş, daha da derinleşmişti. "Ve o yüzden sana acıyorum. Çünkü ben geleceği gördüm. Sonucu biliyorum."

Raistlin, bir numara olmasından kuşkulananarak kardeşine bakakaldı. Tepesinde kızıl renkli gök daha da kararıyordu ama uzanmış olan el duraksamıştı. Kraliçe'nin tereddüt ettiğini hissedebiliyordu büyücü. Kraliçe de Caramon'un varlığını öğrenmişti. Raistlin Kraliçe'nin kafasının karıştığını, korkusunu hissetti. Caramon'un, onu durdurmak için yaratılmış olan bir görüntüden ibaret olduğu düşüncesi aniden kafasından uçup gitti. Raistlin kardeşine doğru bir adım daha attı.

"Geleceği mi gördün? Nasıl?"

"Sen Kapı'dan geçtiğinde büyülü alan, zaman aletini etkisi altına alarak Tas ile beni geleceğe attı."

Raistlin kardeşini gözleriyle sanki yutacak gibi olmuştu. "Ve? Ne olacak?"

"Sen kazanacaksın," dedi Caramon öylece. "Kazanan sen olacaksın; sadece Karanlıklar Kraliçesi'ni değil ama bütün Tanrıları yeneceksin. Gökyüzünde sadece senin takım yıldızın parlayacak...bir süre için..."

"Bir süre için mi?" Raistlin'in gözleri kısıldı. "Anlat bana! Neler oluyor? Kim tehdit ediyor beni? Kim beni yerimden ediyor?"

"Sen," diye cevap verdi Caramon, sesi hüzün yüklüdü. "Sen ölü bir dünyada hüküm sürüyorsun Raistlin...gri küllerle, için için yanan harabelerle, şişmiş cesetlerle dolu bir dünyada. O alemde tek başına kalıyorsun Raistlin. Yaratmaya çalışıyorsun ama içinde yararlanabileceğin hiçbir şey kalmıyor o yüzden sonunda patlayıp ölünceye kadar yıldızların yaşamını emiyorsun. Ondan sonra ne etrafında, ne de içinde bir şey kalmıyor."

"Hayır!" diye hırladı Raistlin. "Yalan söylüyorsun! Lanet olsun sana! Yalan söylüyorsun!" Büyücülük Asası'nı fırlatıp atan Raistlin

ileriye atıldı; pençe gibi uzattığı elleriyle kardeşini yakaladı. Şaşırarak Caramon kılıcını kaldırdı ama Raistlin'den gelen tek bir sesle kılıç elinden kıpır kıpır kıpırdanan zemine düştü. Koca adamın, ikizinin kollarını kavrayan kolları sarsılmaya başladı. Beni ikiye ayırabilir, diye düşündü Raistlin, küçümseyerek. Ama ayırmayacak. Zayıf. Tereddüt ediyor. Kaybetti. Ve ben gerçeği öğreneceğim!

Uzanan Raistlin kan kaplı, yanan elini kardeşinin alınına bastırıyor ve Caramon'un hayalindeki görüntüleri kendi aklına aktarıyor. Ve Raistlin görüyor.

Dünyanın iskeletini, ağaçların gövdelerini, gri çamuru ve külü, ateşten kararmış kayaları, yükselen dumanı, ölümlerin çürüyen bedenlerini görüyor...

Etrafındaki ve içindeki boşlukla, soğuk hiçlik içinde asılı kalmış halini görüyor. Bu görüntü onu ezdi, sıkıştırdı. Onu kemirdi, yiyip bitirdi. Kendi kendine dönerek çaresizlikle bir gıda aradı bir damla kan, bir parça acı. Ama hiçbir şey yoktu. Orada hiçbir şey olamazdı bir daha. Ve o, içine doğru kıvrılmaya devam edecek ve her seferinde hiçbir şey... hiçbir şey... hiçbir şey bulamayacaktı. Raistlin'in başı önüne düştü, eli kardeşinin alınından kayarak acıyla kasıldı. Bütün bunların olacağını biliyordu, bu paramparça olmuş bedeninin en son zerresine kadar bunu biliyordu. Biliyordu çünkü boşluk belirmişti bile. Çok uzun zamandır, çok uzun zamandır bu boşluk içini doldurmaya başlamıştı. Yo, daha onu tam olarak henüz yutmamıştı. Fakat dövüşen, tek başına kalmış, boş ve karanlık bir köşeye büzüşmüş ruhunu gözünde canlandırabiliyordu.

Acı bir haykırıyla Raistlin kardeşini iterek kendinden uzaklaştırdı. Etrafına bakındı. Gölge daha da koyulaşmıştı. Kraliçesi artık tereddüt etmiyordu. Kraliçe gücünü topluyordu. Raistlin, düşünmeye çalışarak, içindeki hiddeti bulmaya çalışarak, büyüünün yanan alevini canladırılmaya çalışarak bakışlarını indirdi... Fakat bu bile ölüyordu. Korkunun etkisinde kalan Raistlin kaçmaya çalıştı ama çok halsizdi. Bir adım atayım derken tökezlenerek elleri ve dizleri üzerine düştü. Korku onu sarsıyordu. Elini uzatarak yardım aradı...

Bir ses, bir inilti, bir ağlama sesi duydu. Elleri beyaz bir bezi kavramıştı; sıcak bir ten hissetti! "Bupu," diye fısıldadı Raistlin,

çaresizlik içersinde onu tutmaya çalışarak. "Bupu, beni hatırlamıyor musun? Bir zamanlar bana bir kitap vermiştin. Bir kitap ve bir zümrüt." Keselerinden birini bularak içinden parlak, pırıltılı yeşil bir taş çıkarttı. "İşte Bupu. Bak, 'o güzel taş.' Al bunu, sakla!

Seni koruyacaktır!"

Bupu uzandı ama daha uzanırken parmakları ölümle katılaştı.

"Hayır!" diye haykırdı Raistlin ve Caramon'un elini kolunda hissetti.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdı Caramon kabaca, ikizini tutup geriye fırlatırken. "Zaten ona yeterince zarar vermedin mi?"

Caramon bir kez daha kılıcını eline almıştı. Kılıcın parlak ışığı Raistlin'in gözlerini acıtıyordu. Kılıcın ışığında Raistlin Bupu'yu değil de Crysania'yı gördü; teni kararmış ve su toplayarak kabarcık kabarcık olmuştu; gözleri onu görmeden, ona doğru bakıyordu.

Boş...boş. içinde hiçbir şey yok muydu? Evet... Bir şey vardı. Bir şey, çok fazla değil ama bir şey vardı. Elini uzatarak

Crysania'nın su toplamış tenine değdi. "Ölmemiş, henüz ölmemiş," dedi. "Hayır, henüz ölmedi," diye cevap verdi

Caramon, kılıcını kaldırarak. "Bırak onu! Bırak da en azından huzur içersinde ölsün!" "Eğer onu Kapı'dan geçirirsen yaşar."

"Evet, yaşar," dedi Caramon iğleneyici bir tonda, "ama sen de yaşarsın değil mi Raistlin? Ben onu

Kapı'dan geçirirsem, sen de arkamızdan geleceksin..."

"Götür onu."

"Hayır!" Caramon başını salladı. Gözlerinde gözyaşları parlasa da yüzü hüznün ve ıstırapla solmuştu; kılıcını hazır ederek kardeşine doğru bir adım attı.

Raistlin elini kaldırdı. Caramon kıpırdıyamadı, kılıcı sıcak, değişken havada asılı kaldı.

"Onu götür; bunu da yanına al."

Uzanan Raistlin, yanında duran Büyücülük Asası'nı kavradı.

Asanın kristalinden çıkan ışık, derinleşmekte olan karanlık içinde tüm gücü ve parlaklığıyla ışıdayarak, büyüğü aydınlığını her üçü üzerine düşürdü. Asayı kaldıran Raistlin bunu kardeşine uzattı.

Kaşları çatılan Caramon tereddüt etti.

"Al!" diye atıldı Raistlin, gücünün azalmakta olduğunu hissederek. Öksürdü."Al onu!" diye fısıldadı, nefes almaya çalışarak. "Hem asayı, hem kızı alarak Kapı'dan geçir. Asayı, Kapı'yı arkanızdan kapatmak için kullan."

Caramon, hiçbir şey anlayamadan ona bakakaldı; sonra gözleri kısıldı.

"Hayır, yalan söylemiyorum," diye hırladı Raistlin. "Sana daha önce yalan söyledim ama şimdi söylemiyorum. Dene. Ve gör. Bak, seni büyüünün etkisinden kurtarıyorum. Başka bir büyü yapamam. Eğer yalan söylüyorsam beni öldür. Seni durdurmaya gücüm olmayacak." Caramon'un kılıcını tuttuğu kolu serbest kalmıştı. Kolunu hareket ettirebiliyordu. Hâlâ elinde kılıcı, gözleri kardeşinin üzerinde tereddüt ederek diğer elini uzattı. Parmakları asaya değince korkuyla, ışığın sönmelerini ve onları gittikçe artan, buz gibi karanlıkta bırakmasını bekleyerek kristaldeki ışığa baktı.

Ama ışık dalgalanmadı bile. Caramon'un eli, kardeşinin eliyle birlikte asayı kavardı. Işık tüm parlaklığıyla akıyor, yırtılmış, kan içinde kalmış kara cüppeye, donuklaşmış, çamurla kaplanmış zırha parlaklığını yayıyordu.

Raistlin asayı bıraktı. Yavaşça, neredeyse düşecek gibi olarak sarsakça ayağa kalktı, kendini toparladı, hiç destek almadan, tek başına ayakta durdu. Caramon'un elindeki asa parlamaya devam ediyordu.

"Acele et," dedi Raistlin soğuk bir edayla, "Kraliçe'nin sizi takip etmesini engelineceğim. Ama gücüm çok dayanmaz."

Caramon önce bir an için ona, sonra hâlâ tüm parlaklığıyla ışıldayan asaya baktı. Sonunda derin, titrek bir nefes alarak kılıcını kınına soktu.

"Sana... ne olacak?" diye sordu sertçe, Crysania'yı kucaklamak için diz çökerken.

Hem akim, hem bedenin işkence görecektir. Her günün sonunda acıdan öleceksin. Her gecenin sonunda da ben seni yeniden dirilteceğim. Uyuyamayacaksın, gelecek günün korkusuyla titreyerek uyanık yatacaksın. Sabah, göreceğin ilk şey benim yüzüm olacak. Sözler Raistlin'in beyninde bir yılan gibi kıvrılıyordu. Ardından bunaltıcı, alaycı kahkahaları duyabiliyordu.

"Git Caramon," dedi. "Geliyor."

Crysanianın başı, Caramon'un geniş göğsüne yaslanmıştı. Kızın kara saçları yüzüne düşmüştü; eliyle Paladine'in madalyonunun sıkı sıkı tutuyordu. Raistlin ona bakarken ateşin tahribatının yavaş yavaş geçtiğini, yüzünde leke bile bırakmadığını; tatlı, barış dolu bir huzurla yumuşadığını gördü. Raistlin'in bakışları kardeşininkine çevrilince Caramon'un yüzünde her zamanki aptal ifadeyi gördü: O akli karışmış, şaşkınca incinmişlik ifadesini.

"Seni koca ahmak! Bana ne olacağından sana ne?" diye hırladı Rasitlin. "Çık dışarı!"

Caramon'un yüzündeki ifade değişti, ya da belki değişmedi. Belki yüzündeki ifade hep böyleydi. Raistlin'in gücü büyük bir hızla azalıyordu, gözleri karardı. Fakat Caramon'un gözlerinde, anlayışlı bir ifade görür gibi olmuştu...

"Elveda... kardeşim," dedi Caramon.

Crysanianı kucaklayıp, Büyücülük Asasını bir eliyle tutan Caramon döndü ve yürüyerek uzaklaştı. Asanın ışığı etrafında ışıktan bir daire oluşturuyor, aynı Kristalmil Gölünün sakin suları üzerinde parlayan Solinari'nin ışığı gibi karanlık içinde gümüşten bir halka halinde parlıyordu. Gümüş ışınlar ejderhaların başlarına saplanarak onları dondurup gümüşe dönüştürdü; çılgınlığını susturdu.

Caramon Kapı'dan içeri adımını attı. Onu ruhuyla seyreden Raistlin renklerin ve yaşamın bulanık görüntüsünü yakalayarak, çökük yanaklarına ılık bir fısıltının değer gibi olduğunu hissetti. Arkasında alaycı kahkahaların, sert, tıslayan, lıkırdıyan bir nefese döndüğünü duydu. Pullu devasa bir kuyruğun yılan gibi süzülmesini, kanat tendonlarının gıcırdadığını duyabiliyordu. Ardından beş adet baş işkence ve dehşet sözleri fısıldıyordu. Raistlin yerinden kıpırdamadan durarak Kapı'ya baktı. Tanis'in Caramon'a yardım etmek için koştuğunu, Crysanianı kucakladığını gördü. Gözyaşları Raistlin'in gözlerini bulanıklaştırdı. O da peşlerinden gitmek istiyordu! Tanis'in onun eline düşmesini istiyordu! Crysanianı kucaklamak istiyordu... İleri doğru bir adım attı.

Caramon'un ona doğru döndüğünü gördü, elinde asa vardı.

Caramon Kapı'ya baktı, ikizine baktı, ikizinin arkasındakilere baktı. Raistlin kardeşinin gözlerinin korkuyla açıldığını gördü.

Raistlin, onun gördüğünün ne olduğunu anlamak için geri dönmek zorunda değildi. Takhisis arkasından sinsice yaklaşıyordu. İĞrenç sürüngen bedenin etrafına yaydığı, cüppesini kıpırdatan soğukluğu hissetebiliyordu. Takhisis'in arkasında olduğunu hissetmişti ama Kraliçe'nin düşünceleri ona yönelmemişti. Kraliçe dünyaya açılan yolunun açık durduğunu görmüştü...

"Kapat şunu!" diye bağırdı Raistlin.

Bir alev topu Raistlin'in tenini yaktı. Bir pençe onu sırtından vurdu. Tökezlenerek dizleri üzerine düştü. Ama gözlerini Kapı'dan hiç ayırmadı ve Caramon'u gördü; yüzü ıstırapla dolan ikizi ileri, ona doğru bir adım atmıştı!

"Kapat şunu ahmak herif!" diye viyakladı Raistlin, yumruklarını sıkarak. "Beni rahat bırak! Artık sana ihtiyacım yok! Sana ihtiyacım yok!"

Derken ışık kayboldu. Kapı güm diye kapandı ve karanlık üzerine sınırsız, azgın bir hiddetle çöktü. Pençeler tenini yırttı, dişler kaslarını parçaladı, kemiklerini kırdı. Göğsünden kan boşaldı ama canını da alıp gitmedi.

Raistlin çığlık attı ve çığlık atacak, atmaya da devam edecekti, sonsuza dek...

Bir şey dokundu... bir el... Bu el onu nazikçe sarsarken o da ele sıkı sıkı tutundu. Bir ses geldi, "Raist! uyan! Sadece bir rüyaydı. Korkma. Onların seni incitmelerine izin vermem! Bak, seyret... Seni güldüreceğim.

Ejderhanın onu saran kıvrımları gerginleşerek nefesini kesti. Parlak siyah dişler canlı organlarını yedi, kalbini yuttu. Bedenini parçalayarak ruhunu aradılar.

Güçlü bir kol sarılıp, onu sıkı sıkı tuttu. Bir el kalktı gümüş bir ışıkla parlayan ve gece içinde çocuksu resimler yaptı ve belli belirsiz duyulan ses fısıldadı, "Bak Raist, tavşancıklar..." Raistlin gülümsedi, artık korkmuyordu. Caramon da oradaydı.

Acı azaldı. Rüyadan kurtulmuştu. Uzaktan buruk bir hayal kırıklığı ve hiddetle yükselen bir uluma sesi duydu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece kendisini yorgun hissediyordu, çok çok yorgun...

Başını kardeşinin koluna yaslayan Raistlin gözlerini yumarak karanlık, rüyasız, sonsuz bir uykuya daldı.

Bu saatindeki su damlaları, sessiz laboraruvarda yankılanarak acımasızca sürekli akışına devam etti. Gerginlikten yanan gözlerle Kapı'ya bakıp duran Tanis'e sanki damlalar birer birer gergin sinirlerine düşüyormuş gibi geliyordu.

Gözlerini ovuşturarak, üzüntüyle bir oflama sesi çıkartarak Kapı'ya sırtını döndü ve pencereden dışarı bakmak için yürüdü. Akşamüstü olduğunu görünce çok hayret etti. Yaşadıklarından sonra, baharın gelip geçtiğini, yazın yaşanıp bitmiş olduğunu ve güzün çöktüğünü görse, bu kadar şaşırmasdı.

Artık pencerenin yanından kesif bir duman geçmiyordu. Beslendikleri şeyleri yiyip bitiren yangınlar artık ölüyordu. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Görünürlerde ne iyi, ne kötü ejderhalar yoktu. Dinledi. Aşağıdaki şehirden hiç ses gelmiyordu. Hâlâ şehrin üzerinde, Shoikan Korusu'nun daha da karartmış olduğu bir sis, duman asılı duruyor, fırtına bulutları kıpırdamıyordu.

Uyuşmuş bir halde çatışmaların geçmiş olduğunu fark etti. Bitmişti. Ve kazandık. Zafer. Boş, berbat bir zafer.

Uçanhisar aniden görüntü alanına girdi. Fırtına bulutlarının altına inen hisar, nereden edinmişse rüzgârda dalgalanan parlak mavi bir sancak edinmiş, yan yatmış bir halde mutlu mesut ilerliyordu. Tanis daha dikkatle bakınca sadece sancağı değil, sancağın tutturulmuş olduğu, şimdi kaymış bir halde hisarın kulelerinin birine takılmış zarif minareyi de tanıdığını fark etti.

Başını sallayan yanmelf gülümsemekten kendini alamadı. Sancak ve minare bir zamanlar Lord Amothus'un sarayının bir parçasıydı. Pencereye yaslanan Tanis, kendisine bir bronz ejderhayı şeref muhafızı olarak edinmiş olan hisarı izlemeye devam etti. İçindeki kasvetin, sıkıntının ve korkunun gevşediğini, bedenindeki gerginliğin azaldığını hissetti. Dünyada veya ardındaki düzlemlerde ne olursa olsun bazı şeyler ki bunların arasında kenderler de vardı hiç değişmiyordu.

Tanis uçan kalenin sallana sallana körfezin üzerine uçuşunu seyretti ama hisarın aniden bir takla atıp havada baş aşağı durduğunu görünce hayret içinde kaldı.

"Tas neler yapıyor?" diye mırıldandı.

Sonra anladı. Hisar, bir tuzluk misali bir aşağı, bir yukarı hızla sallanmaya başladı. Pencerele ve kapılardan kayış kanatlı suretler

dökülmeye başladı. Bir yukarı, bir aşağı; bir yukarı, bir aşağı sallandı hisar ve daha çok siyah suret döküldü. Tanis sırttı. Tas, muhafızları temizliyordu! Sonra, artık suya dökülen başka ejderan kalmayınca hisar yeniden düzelerek yoluna devam etti... sonra, mavi sancağı rüzgârda neşeyle dalganır ve o neşeyle hoplar zıplarken aniden talihsiz bir dalışla okyanusun sularına gömüldü! Tanis'in nefesi tıkanır gibi oldu ama hemen ardından hisarın yine çıktığını gördü; hisar sudan mavi sancaklı bir yunus gibi fırlamış ve bir kez daha gökyüzüne yükselmiş sular artık bütün deliklerden akıyordu ve fırtına bulutlan içinde kaybolmuştu. Başını sallayarak gülümseyen Tanis döndüğünde Dalamar'ın başıyla Kapı'yı işaret ettiğini gördü.

"İşte orada. Caramon yerine geri döndü."

Yanmelf aceleyle odadan ilerleyerek bir kez daha Kapı'nın önünde durdu.

Caramon'u görebiliyordu: Hâlâ parlak zırhları içinde minik bir suret. Bu kez kucağında birini taşıyordu.

"Raistlin mi o?" diye sordu Tanis, aklı karışarak.

"Lady Crysania," diye cevap verdi Dalamar.

"Belki de hâlâ hayattadır!"

"Eğer hayatta olmasaydı onun için daha iyi olurdu," dedi Dalamar soğuk bir edayla. Burukluk sesini ve yüz ifadesini daha da sertleştirmişti. "Hepimiz için daha iyi olurdu! Şimdi Caramon'un zor bir karar vermesi icap edecek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kızı, Kapı'dan geçirirse onu kurtabileceği kaçınılmaz olarak aklına gelecektir. Bu da bizi ya kardeşinin, ya da Kraliçe'nin, ya da her ikisinin birden insafına bırakmak anlamına gelir." Tanis hiç sesini çıkartmadan izlemeye başladı. Kollarında beyaz cüppeli kadın suretiyle Caramon Kapı'ya gitgide yaklaşıyordu.

"Onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Dalamar, beklenmedik şekilde. "Nasıl bir karara varır? En son gördüğümde ayyaşın tekiydi ama belli ki yaşadıkları onu değiştirmiş."

"Bilmiyorum," dedi Tanis aklı karışarak; Dalamar'dan çok kendi kendisiyle konuşuyordu. "Benim tanıdığım Caramon yarım bir adamdı, diğer yarısı kardeşine aitti. Şimdi farklı. Artık değişmiş." Tanis sakalanı kaşıyarak kaşlarını çattı. "Zavallı adam. Bilmiyorum..."

"Ah, görünüşe göre onun yerine bir karar veren olmuş," dedi Dalamar, sesinde korkuyla karışık bir rahatlama tınısı vardı. Kapı'ya bakan Tanis Raistlin'i gördü. İkizler arasındaki son karşılaşmaya tanık oldu. Tanis kimseye bu karşılaşmadan söz etmedi. Görmüş olduğu görüntü ve duyduğu sözler hafızasına silinmemecesine kazılmış olduğu halde, bunlar hakkında konuşamadığını fark etmişti. Bunları seslendirmek sanki bunları alçaltmak, onların o korkunç dehşetini, o korkunç güzelliğini almak demektir. Fakat keyifsiz veya mutsuz olduğu zamanların çoğunda o gece karanlığında kalmış ruhun verdiği o son armağını hatırlayarak gözlerini yumacak ve Tanrılara bahsettikleri bu şey için şükür edecekti.

Caramon Lady Crysania'yı Kapı'dan geçirdi. Yardım etmek için ona koşturan Tanis Crysania'yı kucağına alarak ışığı hâlâ pırl pırl olan büyücülük esasını taşıyan koca adama hayretle baktı. "Onu yanından ayırma Tanis" dedi Caramon, "benim Kapı'yı kapatmam lâzım."

Dalamar'ın "Çok çabuk kapat!" diye nefes çekişini duydu Tanis. Kara elfin Kapı'ya dehşetle baktığını gördü. "Kapat şunu!" diye bağırdı kara elf.

Crysania'yı kucaklayan Tanis kıza bakınca, ölmekte olduğunu fark etti. Kızın nefesi teklemiş, teni kül rengine dönmüş, dudakları morarmıştı. Ama kızı güvenli bir yere götürmekten başka onun için elinden gelen bir şey yoktu.

Güvenli bir yer! Tanis etrafına bakınca bakışları, odanın gölgeli bir köşesinde ölü yatan başka bir kadına kaydılar. Burası Kapı'dan en uzak köşeydi. Crysania orada emniyette olurdu en az diğer yerler kadar emniyette diye düşündü hüznüyle. Kızı yere yatırıp elinden geldiğince rahat ettirmeye çalışarak aceleyle boşluktaki açıklığa döndü.

Gözlerinin önündekiler karşısında büyülenmiş gibi olan Tanis duraksadı.

Kapı'yı bir kötülük gölgesi doldürmüştü; Kapı'yı oluşturan metal ejderha başları zaferle uluyordu. Kapı'nın gerisindeki canlı ejderhaların başları, başbüyücü pençelerine düşünce kurbanlarının bedeni üzerinde kıvrılıp duruyorlardı.

"Yo! Raistlin!" Caramon'un yüzü ıstırapla çarpılmıştı. Kapı'ya doğru bir adım attı.

"Dur!" diye çığlık attı Dalamar hiddetle. "Durdur onu Yarımelf! Gerekirse öldür! Kapı'yı kapat!" Onlar taş kesilmiş dehşet içinde seyrederken bir kadın eli açıklığa doğru atıldı; el bir ejderha pençesine dönüştü; tırnakların ucu kıpkırmızıydı, pençeler kan içinde kalmıştı. Kapı'dan Kraliçe'nin eli gitgide daha da yakına geliyor, bir kez daha girebilmeyi denemek için bu dünyaya açılan Kapı'yı açık tutmayı planlıyordu.

"Caramon!" diye haykırdı Tanis, ileri atlayarak. Ama elinden ne gelebilirdi ki? Koca adamı yenecek güce sahip değildi. Kardeşine dönecek, diye düşündü Tanis ıstırapla. Kardeşinin ölmesine izin vermeyecek...

Hayır, dedi yarımelfin içinden bir ses. Böyle yapmayacak... ve dünyanın kurtuluşu da buna bağlı olacak.

Caramon durdu ve o kan içindeki elin gücüne karşı koydu.

Uzanmış olan ejderha pençeleri yaklaşmıştı ve onların ardında içleri gülen, muzaffer, sadist gözler ışıldıyordu. Caramon, Büyücülük Asası'nı kaldırdı.

Hiçbir şey olmadı!

Oval şekilli Kapı'nın ejderha başları, Kraliçelerinin dünyaya girişini selamlamak için havayı böğürtüleriyle yırttılar.

Derken gölgeli bir suret belirerek Caramon'un yanında durdu.

Kara cüppeler giymiş, ak saçları omuzlarına dökülen Raistlin altın tenli elini kaldırarak uzandı ve Büyücülük Asa'sını, ikizinin elinin yanından tuttu.

Asa saf, gümüş rengi bir ışıkla parladı.

Kapı'nın içinden gelen rengarenk ışık döndü, hayatta kalmaya çalıştı ama gümüş ışık, alacakaranlıkta yanan akşam yıldızının sarsılmaz parlaklığıyla parladı.

Kapı kapandı.

Metalik ejderha başlan çığlıklarını o kadar aniden kestiler ki sessizlik orada bulunanların kulaklarında çınladı. Kapı'nın içersinde hiçbir şey yoktu; ne bir kıpırtı, ne bir hareketsizlik, ne bir karanlık, ne bir ışık. Sadece hiçlik vardı.

Caramon Kapı'nın yanında elinde Büyücülük Asası'yla tek başına duruyordu. Kristalin ışığı bir an için tüm parlaklığıyla yanmaya devam etti.

Sonra ışığı kırptı.

Sonra öldü.

Oda karanlıkla dolmuştu; tatlı, gözleri kör eden ışıktan sonra insanın gözlerini rahatlatan bir karanlıkla. Ve karanlık içinden fısıltılı bir ses geldi. "Elveda kardeşim."

Kalanthaslı Astinus Büyük Kütüphane'deki çalışma odasında oturmuş, daha Tanrıların Krynn'e ilk baktıkları günden, kitabın ebediyen kapanacağı son gününe kadar olanları yazdığı tarihçesine, belirgin, siyah darbelerle yazıyordu. Astinus etrafındaki kaosun farkına bile varmadan yazıyordu; ya da aslında da öyle görünüyordu kaosun onu fark etmemesi için kaosu zorluyordu.

Tarihçe'de Astinus'un "İkizlerin Sınavı" (fakat geri kalan herkesin "Palanthas Muharebesi") dediği olayların üzerinden yalnızca iki gün geçmişti. Şehir harabe halindeydi. Ayakta kalan yegâne iki bina Yüksek Büyücülük Kulesi ile Büyük Kütüphaneydi; üstelik Kütüphane de nasibini almadan kurtulamamıştı.

Hâlâ ayakta kalabiliyor olması bile daha çok Aestheticlerin kahramanlıklarından kaynaklanmıştı. Söylenenlere göre bir ejderanın pençesini kutsal kitaplardan birine uzatma cüretine tanık olunca kahramanlık damarı kabaran Tombul Bertrem'in öncülüğündeki Aestheticler düşmana öyle bir coşkuyla, vahşice, kendi hayatlarını hiçe sayarak saldırmışlardı ki ancak bir iki sürüngen yaratık kaçabilmişti.

Fakat Palanthas'ın geri kalanı gibi Aestheticler zaferleri için ağır bir bedel ödemişti. Tarikat mensuplarının bir çoğu savaş sırasında hayatlarını yitirmişti. Kardeşleri bunların arkasından yaslarını tutmuşlar; bu kişilerin küllerine, korumak için hayatlarını feda ettikleri kitaplar arasında dinlenme aynalığı tanımışlardı. Yiğit Bertrem ölmemişti. Sadece biraz yaralanmıştı; kendi isminin de Palanthaslı diğer kahramanların isimlerinin yanına, büyük kitaplardan birine yazılışını görmüştü. Bertrem için yaşamın kendisine sunabileceği daha büyük bir ödül olamazdı. Raftaki o kitabı gizlice yerinden alıp, o sayfayı açıp, kendi şerefine ışığında gözleri kamaşmadan, yanından geçmiyordu.

Palanthas şehri artık hatıralarda ve Astinus'un kitaplarındaki birkaç kelime tasvirlerde kalan bir şehirden başka bir şey değildi. Artık saray gibi konakların bir zamanlar buldukları

yerlerin varlığı kararmış, kömürleşmiş taş yığınlarından anlaşılıyordu. Kaliteli şarap ve bira fıçılarının, pamukların ve tahılların, Krynn'in dört bir yanından gelen harika malların toplandığı zengin depolar bir yığın kül olmuştu. Yanmış gemi enkazları, küle batmış limanlarda yüzüyordu.

Tüccarlar dükkanlarının yıkıntısı arasında eşeleniyor, ellerinden geleni kurtarmaya çalışıyordu.

Aile fertleri birbirlerine sarılarak harabe halindeki evlerine bakıp en azından canların. kurtarabildikleri için Tanrılara şükrediyorlardı.

Çünkü kurtulamayan çok kişi vardı. Lord Soth ile dehşet saçan lejyonuna karşı umutsuzca bir çatışmaya giren Solamniya Şövalyeleri'nden neredeyse kimse kalmamıştı. İlk düşenlerden biri, rüzgâr gibi saldıran Sir Markham olmuştu. Tanis'e verdiği söze sadık kalan şövalye Lord Soth ile dövüşmemiş ama onun yerine şövalyeleri bir araya getirerek hepsini Soth'un iskelet savaşçılara karşı sürmüştü. Birçok yara almasına rağmen kahramanca dövüşmeye devam etmiş, sonunda kendisi ölüp de atından düşünceye dek, kanlar içinde kalmış, bitap düşmüş adamlarını zaman zaman düşmanlarına karşı sürmüştü.

Şövalyelerin cesurlukları sayesinde, aksi takdirde söylenene göre liderleri kucağında kefenlere sarılmış bir cesetle ortaya çıkar çıkmaz gizemli bir şekilde ortadan yok oluveren ölmeyenlerin buz gibi kılıçlarıyla yok olacak olan Palanthas'da çok kişi hayatta kalmıştı.

Arkalarından birer kahraman gibi yaslar tutulan Solamniya Şövalyeleri arkadaşları tarafından Yüce Rahip Kulesi'ne götürülmüştü. Burada naaşları, Mızrak Kahramanı Sturm Brightblade'in naaşının olduğu yere yatırılmıştı.

Şövalyeler Yüce Rahip Kulesi'nde Savaş'tan beri hiç rahatsız edilmemiş olan mezarlığı açınca, Sturm'un naaşının zamandan hiç etkilenip bozulmamış olduğunu görüp hayretler içinde kalmışlardı. Bu mucize göğsünde parlayan bir çeşit elf mücevherine atfedilmişti. Sevdikleri dostlarının ölümü nedeniyle mezara büyük bir yasla girenlerin hepsi sürekli pırıldayan mücevhere bakarak, o acılı anlarında dahi bir huzur duydular. Tek yas tutanlar şövalyeler değildi. Palanthas'da sıradan birçok vatandaş da hayatlarını kaybetmişti. Şehirlerini ve ailelerini

savunan adamlar, evlerini ve çocuklarını koruyan kadınlar da ölmüştü. Palanthas ahalisi ölümlerini yüzyıllardır sürdürdükleri adetleri uyarınca yakarak, sevdiklerinin küllerini denize döktüler; burada külleri sevgili şehirlerinin küllerine karıştı. Astinus tüm bunlar olurken hepsini kaydetti. Yazmaya devam etmişti; böyle olduğunu haber vermişti Aestheticler korkuyla karışık bir merakla hatta Bertrem, efendisinin çalışma odasına girmeye cüret eden bir ejderam tek elini kullanıp kısa sopasıyla döverek öldürürken bile. Bütün o patırtı, gümbürtü, hışırtı sesleri arasında sonunda Bertrem'in ışığı kestiyini fark edinceye kadar yazmaya devam etmişti Astinus.

Başını kaldırarak kaşlarını çatı.

Düşman karşısında bir an bile yüzü solmayan Bertrem'in yüzü ölü gibi kül rengine döndü ve derhal geri çekilerek yeniden güneşin kitabın sayfasına düşmesini sağladı.

Astinus yazmaya devam etti. "Eee?" dedi.

"Caramon Majere ve bir... bir kender sizi görmeye geldi Usta." Eğer Bertrem, Cehennem'den bir iblisin Astinus'u görmek için geldiğini söylemiş olsaydı sesinde "kender" dediği zamanki kadar bile bir dehşet olmazdı.

"Onları içeri yolla," diye cevap verdi Astinus.

"Onları mı Usta?" diye hayretle tekrarlamaktan alamadı kendisini.

Astinus bakışlarını kaldırdı, alını kırmıştı. "Ejderanlar işitme duyuna bir zarar vermedi değil mi

Bertrem? Yani başına örneğin, bir darbe almadın değil mi?"

"Ha...hayır Usta." Kızaran Bertrem aceleyle geri geri odadan çıktı; çıkarken de yine cüppesine takılmıştı.

"Caramon Majere ve...ve Tassle..hof...foot B...burr...foof," diye beyan etti bocalamış olan

Bertrem biraz sonra.

"Tasslehoff Burrfoot," dedi kender minik elini, bu eli ciddiyetle sıkarak Astinus'a uzatırken. "Siz de Palanthaslı Astinus'sunuz," diye devam etti Tas, tepe saçı heyecanla sıçrarken. "Sizinle daha önce karşılaşmıştım ama siz hatırlamıyorsunuz çünkü henüz bunu yaşamadık. Ya da, daha doğrusu, düşününce, o günler hiç gelmeyecek, öyle değil mi Caramon?"

"Doğru," diye cevap verdi koca adam. Astinus bakışlarını Caramon'a çevirdi ve ona dikkatle baktı. "İkizine hiç

benzemiyorsun," dedi Astinus soğuk bir edayla, "ama Raistlin onda hem ruhen, hem de bedenen yaralar bırakan bir sürü sınavdan geçmişti. Yine de gözlerinde ondan bir şeyler var..." Tarihçinin aklı karıştı; kaşlarını çattı. Anlamıyordu; üstelik Krynn yüzünde onun anlamadığı hiçbir şey olmazdı. Sonuç olarak hiddetlendi.

Astinus nadiren sinirlenirdi. Onun huzursuz olması bile Aestheticler arasında bir dehşet dalgası yaratırdı. Şimdi ise hiddetliydi. Aklaşan kaşları dik dik oldu, dudakları kasıldı ve gözlerinde öyle bir ifade vardı ki kenderin o anda ihtiyacı olan bir şeyi dışardaki holde bırakıp bırakmamış olduğunu düşünmesine neden olarak etrafına bakınmasına sebep olmuştu.

"Nedir bu?" diye sordu tarihçi elini kitabına vurup, kaleminin sıçramasına, mürekkebinin dökülmesine ve koridorda beklemekte olan Bertrem'in de sandaletlerinin mücadele ettiğince kaçmasına neden olarak.

"Sende bir gizem var Caramon Majere; ama benden hiçbir şey gizli olamaz! Ben Krynn'in yüzünde olup biten herşeyi bilirim. Her canlı varlığın düşüncelerini bilirim ben! Hareketlerini görürüm! Gönüllerindeki arzuları okurum! Ama senin gözlerini okuyamıyorum!"

"Tas anlattı ya," dedi Caramon soğukkanlılıkla. Sırtındaki bir çantaya uzanan koca adam büyük, deri kaplı bir cilt çıkartarak bunu tarihçinin önündeki masaya dikkatle bıraktı.

"Bu benim kitaplarımdan biri!" dedi Astinus kitaba bakarak; kaşları daha da çatılmıştı. Sesi o kadar yükseldi ki, sonunda bağırmaya başlamıştı. "Nereden geldi bu? Kitaplarımdan hiç biri benim bilgim olmadan buradan ayrılmaz! Bertrem..."

"Tarihine bak."

Astinus bir an için hiddetle Caramon'a baktıktan sonra öfkeli bakışlarını kitaba çevirdi. Cildin üzerindeki tarihe baktı ve yine Bertrem'e bağırmaya hazırlandı. Fakat sesi boğazına takıldı. Gözleri açılarak tarihe baktı. Sandalyesine çökerek kitap üzerindeki bakışlarını Caramon'a kaldırdı; sonra tekrar kitaba baktı.

"Gözlerinde geleceği görüyorum!"

"Kitaptaki geleceği," dedi Caramon, kitaba ciddi bir edayla bakarak.

"Oradaydık!" dedi Tas, heyecanla zıplayarak. "Dinlemek ister misiniz? Dünyanın en harika öyküsü. Şimdi Solace'a dönmüştük ama hiç de Solace'a benzemiyordu. Aslında ben ay olduğunu düşünmüştüm çünkü büyülü aleti kullandığımız sırada aklıma ay gelmişti ve..."

"Sus Tas," dedi Caramon nazikçe. Ayağa kalkarak elini kenderin omzuna koydu ve sessizce odadan ayrıldı. Kesin bir tarzda kapıdan dışarıya sürülmüş olan Tas arkasına baktı. "Hoşçakal!" diye seslendi elini sallayarak. "Sizi yine görmek çok hoştu, şey aslında daha öncesinde, yani daha sonra, aman işte her neyse." Fakat Astinus ne duyuyor, ne de görüyordu. Astinus'un Caramon Majere'den kitabı aldığı gün tüm Palanthas tarihinde kitaplara bir girişten başka bir şey yazılmayan tek gün olmuştu:

Bugün, yukarıdaki gibi Saatsonrası 14 'e yükselirken Caramon Majere bana Krynn Tarihçelerinden 2000 cildi getirdi. Bu benim tarafımdan yazılmış, benim hiç yazmayacağım bir cilt.

Elistan'm cenazesi, Palanthas halkına, aynı zamanda sevgili şehirlerinin de cenazesi gibi gelmişti. Tören Elistan'm ricası gereği gün doğarken yapıldı; Palanthas'taki herkes genç, ihtiyar, zengin, fakir herkes cenaze törenine katıldı. Hareket edebilecek durumda olan yaralılar evlerinden taşınmışlar, ot şilteleri Tapınak'ın, bir zamanlar güzelliğine doyulmayan ama artık yanmış, kararmış çimleri üzerine serilmişti.

Bunların arasında Dalamar da vardı. Kara elf çimler üzerinden, kömür gibi yanmış toz ağaçlarının altındaki yere Tanis ve Caramon tarafından taşınırken kimseden bir mırıltı bile yükselmedi. Çünkü söylentilere göre büyükullanıcısının genç çırağı Kara Hanım'a Kitiara böyle tanınıyordu karşı savaşmış, onu yenmiş ve böylelikle de kadının kuvvetlerinin sonunu hazırlamıştı. Elistan Tapınak'ma gömülmek istemişti fakat bu artık mümkün değildi: Tapınak artık içi kül olmuş mermer bir kabuktan başka bir şey değildi. Lord Amothus kendi aile mezarlığını önerdiyse de Crysiana reddetmişti. Elistan'ın inancını Pax Tharkas'taki köle madenlerinde bulduğunu hatırlayan artık Tapınak'ın başına geçmiş olan Saygıdeğer Kızkardeş, Elistan'ın Tapınak'ın altında daha önceleri depo olarak kullanılan yeraltı mağaralarından birine yatırılması kararı aldı.

Kimisi şaşkınlık içinde kalsa da kimse Crysania'nın emirlerini sorgulamadı bile. Mağaralar temizlenip takdis edildi ve Tapınak'ın kalıntılarından mermer bir tabut yapıldı. Ve bundan sonra, kilisenin gelecek şaşaalı günlerinde dahi bütün rahipler, zamanla Krynn üzerindeki en kutsal yerlerden biri sayılan bu mütevazi yerde ebedi uykularına yatırılıyordu.

İnsanlar sessizlik içinde çimler üzerine yerleştiler. Ne ölümü, ne de savaşın hüznünü bilmeyen ama bir tek, güneşin doğduğunu, bu parlak sabahta hayatta olduklarını bilen kuşlar havayı şarkılarıyla doldurdular. Güneşin ışınları hafifçe dağlara vurarak gecenin karanlığını uzaklaştırıyor, yürekleri hüznüyle ağırlaşmış olanların gönüllerini hafifletiyordu.

Elistan'a övgü sunmak için tek bir kişi ayağa kalktı, geri kalan herkese bu işi onun yapması uygun gelmişti. Sadece (Elistan'ın vasiyeti üzerine) artık onun yerini alıp Tapınak'ın başına geçeceğinden değil, aynı zamanda Palanthas ahalisinin, kayıpları ve acılarını en iyi onun temsil ettiğini düşündüğünden öyle olmuştu.

Söylendiğine göre o sabah, Tanis Yarımelf onu Yüksek Büyücülük Kulesi'nden rahiplerin yaralanmış ve ölmekte olanlar arasında çalıştıkları Büyük Kütüphane'nin basamaklarına getirdiğinden beri Crysania yatağından ilk kez kalkmıştı. Crysania da ölüm döşeğindeydi. Fakat kızın inancı ve rahiplerin duası onu yeniden hayata döndürmüştü. Ama ne yaparlarsa yapsınlar, gözlerini tedavi edememişlerdi.

Crysania o sabah, herkesin önüne çıkarak bir daha hiç göremeyeceği güneşe doğrudan baktı. Güneşin ışınları, derin, ebedi bir merhamet ve inançla daha da güzelleşmiş yüzünü çevreleyen siyah saçları üzerinde parlıyordu.

"Ben karanlıkta dururken," dedi Crysania, sesi tüm tatlılığı ve saflığıyla çalıklarının sesleri arasından yükselirken, "ışığın sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum, yüzümün güneşe dönük olduğunu biliyorum. Artık güneşe bakabiliyorum çünkü gözlerim sonst kadar karanlıkla örtüldü. Fakat gözleri görenler uzun süre güne bakarlarsa gözlerini kaybederler; aynı uzun süre karanlıktı yaşayanların zamanla kendi gözlerini kaybedecek oldukları gibi.

"Bunu Elistan öğretilmişti; yani ölümsüzlerin ne sırf güneşte, sırf gölgede yaşayacaklarını ama her ikisinde birden yaşamalar gerektiğini. Eğer yanlış kullanılırsa her ikisi de tehlikelidir; he ikisinin de kazançları vardır. Kan, karanlık ve ateş sınavlarını ve dik de geldik..." Sesi tam bu noktada titreyerek kesildi. Yakınında bulunanlar yanaklarında gözyaşları gördü. Fakat devam ettiğinde sesi güçlü çıkıyordu. Gözyaşları güneşte pırlıladı. "Bu sınavlardar Huma'mn kendi sınavlarından geçtiği şekilde geçip geldik; büyük bir kayıpla, büyük bir feragatla fakat aynı zamanda ruhumuz parladığı ve belki de bizim gökyüzündeki yıldızlar arasında parlayacağımız bilgisiyle güçlenerek.

"Çünkü kimimiz kendilerine siyah ayı rehber olarak gecenin yollarında yürümeyi seçerken, kimimiz günün yollarını tercih eder; her iki yolun çetin, taşlı izleri de bir dostun eliyle, sesiyle daha kolaylaşabilir. Sevgi ve ilgi hepimize bahşedilmiştir...bu Tanrıların tüm ırklara bahşettiği en büyük armağandır.

"Güzel şehrimizi alevler yuttu." Sesi yumuşadı. "Sevdiğimiz çok kişiyi kaybettik; belki şu anda yaşam tahammülü zor bir yük gibi bindi omuzlarımıza. Ama elinizi uzatın, eliniz, size uzanan başka birinin eline geçecektir ve birlikte devam etmek için ihtiyacınız olan gücü ve umudu bulacaksınız."

Törenlerin bitiminde rahipler Elistan'ın naaşım istirahat edeceği son yere taşıdıktan sonra Caramon ile Tas, Lady Crysania'yı aradı. Onu, ona rehberlik yapan genç bir kadın rahibenin koluna girmiş bir halde rahiplerin arasında buldular.

"Sizinle konuşmak isteyen iki kişi var Saygıdeğer Kızkardeş," dedi genç rahip.

Lady Crysania elini uzatarak döndü. "Gelin size dokunayım," dedi Crysania. "Ben Caramon," dedi koca adam sakil bir edayla, "ve..." "Ben," dedi Tas uysal, alçak bir sesle.

"Veda etmeye geldiniz." Lady Crysania gülümsedi.

"Evet. Bugün ayrılıyorruz," dedi Caramon, kızın elini elleri arasına alarak.

"Doğrudan yurdunuz Solace'a mı gidiyorsunuz?"

"Hayır, henüz...değil," dedi Caramon alçak sesle. "Tanis ile birlikte Solanthas'a döneceğiz. Sonra, ben...ben biraz daha kendime

geldikten sonra Solace'a dönmek için büyülü aleti kullanacağım." Crysania Caramon'un elini iyice sıkarak, onu kendine doğru çekti.

"Raistlin huzur içinde Caramon," dedi yavaşça. "Ya sen?"

"Ben de öyleyim hanımım," dedi Caramon; sesi sert ve kararlıydı.

"Huzur içersindeyim. sonunda." İçini çekti. "Sadece Tanis'le biraz konuşup yaşamıma bir düzen vermek, işlerimi ayarlamak istiyorum. Ayrıca," diye ekledi kızarıp, utangaç bir gülümsemeye, "bir evin nasıl inşa edildiğini de öğrenmem gerek! Kendi evimi yaparken genellikle kütük gibi sarhoş oluyordum ve ne yapmış olduğum hakkında en ufak bir fikrim bile yok."

Caramon kıza baktı; adamın delip geçen bakışlarını görmese bile farkına varan Crysania gülümseyince solgun teni belli belirsiz pembeleşti. Bu kez o tebessümü ve tebessüm etrafına düşen gözyaşlarını gören Caramon kıza sarıldı. "Çok üzgünüm. Senin için buna bir çare bulmak..." "Hayır Caramon," dedi Crysania yavaşça. "Çünkü artık görebiliyorum. Loralon'un söz vermiş olduğu gibi tüm açıklığıyla görüyorum." Caramon'un elini öperek yanına yasladı. "Hoşçakal Caramon. Paladine yanında olsun." Tasslehoff burnunu çekti.

"Hoşçakal Crysania...yani Saygıdeğer Kızkardeş," dedi Tas kısık sesle, aniden kendisini yalnız ve kısa boylu hissederek. "He...her şeyi birbirine kattığım için özür dilerim..."

Ama Lady Crysania onun sözünü böldü. Caramon'a arkasını dönerek Tas'ın tepe saçını okşadı. "Çoğumuz hem ışıktayız, hem gölgede yürürüz Tasslehoff," dedi, "ama bu dünyada bir yandan yürüyüp bir yandan da hem gün, hem de geceyi aydınlatacak ışıkların yanında taşımak için seçilen çok az kişi vardır."

"Gerçekten mi? Öyle bir ışığı oradan oraya taşıyarak çok yoruluyor olmalı, değil mi? Bu bir çeşit meşale mi? Mum olamaz. Mum olsaydı eriyip her yana akar, ayakbaşılarına damlardı sonra baksana acaba ben öyle biriyle karşılaşabilir miyim?" diye sordu Tas ilgiyle.

"Sen öyle birisin," diye cevap verdi Lady Crysania. "Ayrıca mumunun eriyip ayakbaşılarına akmasından da endişelenmene gerek yok. Hoşçakal Tasslehoff Burrfoot. Senin için Paladine'in takdisini istememe gerek yok, çünkü ikinizin çok yakın, iyi birer dost olduğunuzu biliyorum..."

"Ee," diye sordu Caramon aniden Tas ile birlikte kalabalık içinden geçerken. "Ne yapacağını karar verdin mi artık? Uçan bir kalen var, Lord Amothus onu sana verdi. Krynn üzerinde istediğin yere gidebilirsin. Hatta belki istersen bir aya bile gidebilirsin."

"Ha o mu." Lady Crysania ile konuşmasından sonra biraz şaşkınlık içinde olan Tas, Caramon'un ima ettiği şeyi hatırlayınca biraz huzursuz olmuş gibiydi. "Artık hisarım yok. Bir kez içinde dolanıp inceledikten sonra çok büyük ve can sıkıcı gelmeye başlamıştı.

Ayrıca aya da gitmiyor. Denedim. Biliyor muydun," dedi Caramon'a gözleri fal taşı gibi açılarak, "çok yükselince burnun kanamaya başlıyor. Ayrıca inanılmayacak derecede soğuk ve rahatsız. Sonra ay benim tahmin ettiğimden de çok uzakta. Şimdi, eğer büyülü aletim olsaydı..." Göz ucuyla Caramon'a baktı.

"Hayır," dedi Caramon sertçe. "Kesinlikle olmaz. Bu aleti ParSalian'a geri vereceğiz."

"Ben götürebilirim," diye teklif etti Tas yardımseverlikle. "O zaman Gnimsh'in onu tamir etmesini ve benim büyüyü bozmamı açıklamak için fırsat bulurum, sonra... Hayır mı?" Derin bir iç çekti. "Sanırım hayır. Eh, zaten ben de Tanis ve sana takılmaya karar vermiştim, yani eğer beni kabul ederseniz?" Biraz özlemle Caramon'a baktı.

Cevap olarak Caramon uzanıp, keselerindeki birkaç ilginç ve belirsiz değere sahip nesnenin ezilmesine neden olarak ona sarıldı.

"Bu arada," diye ekledi Caramon, biraz daha düşündükten sonra, "uçan hisarı ne yaptın?" "Ha" Tas umursamazca elini salladı "Rounce'a verdim." "Lağım cücesine mi!" diye durdu Caramon dehşetle.

"Tek başına uçuramaz ki!" diye ikna etti Tas onu. "Gerçi," diye ekledi bir anlık derin bir düşünceden sonra, "yardım alacak birkaç lağım cücesi bulursa uçurabilir de. Bunu hiç düşünmemiştim..." Caramon homurdandı. "Nerede?"

"Onun için kaleyi güzel bir yere indirmiştim. Çok güzel bir yere. Uçtuğumuz şehrin oldukça zengin bir bölgesiydi. Rounce çok sevmeye başlamıştı...hisarı yani şehri değil. Her neyse, zaten bana çok yardımcı falan olmuştu o yüzden hisarı isteyip istemediğini sordum; o da istediğini söyleyince ben de hisarı o boş yere indirdim.

"Baya bir olay yarattı," diye ekledi Tas memnuniyetle. "Benim hisarı indirdiğim yerin yanındaki tepede bulunan koca bir şatodan bir adam koşup geldi, oranın kendi mülkü olduğunu, oraya bir hisar düşürmeye ne hakkımız olduğuna dair bağırp çağırıp yaygara etti. Ben de hisarın adamın bütün arazisini kaplamadığım ve yardımlaşmayla ilgili bir şeyler söyledim, dinleseydi çok da işine yarardı eminim ama o dinlemedi bile. Derken Rounce nasıl bütün Burp klanı ya da onun gibi bir şey işte oraya getireceğini, hep birlikte hisarda yaşamaya başlayacaklarını söyleyince adam bir çeşit kriz geçirdi; adamı alıp götürdüler ve kısa bir süre sonra bütün kasaba oraya geldi. Bir süre için gerçekten çok heyecanlıydı ama sonunda can sıkıcı olmaya başladı. Fireflash'in gelmesi iyi oldu.

Beni geri getirdi."

"Bana bunların hiçbirini anlatmamıştın!" dedi Caramon kaşlarını çatıp kendere, kızgın görünmeye çalışarak bakarken.

"Sa... sanırım aklımdan uçup geçmiş," diye geveledi Tas. "Bu günlerde düşünmem gereken çok şey var, biliyorsun ya."

"Biliyorum Tas," dedi Caramon. "Senin için endişeleniyorum. Dün başka bir kenderle konuştuğunu gördüm. Yurduna dönebileceğini biliyorsun değil mi? Bir zamanlar bunu, Kendermore'a geri dönmeyi düşündüğünü söylemiştin bana."

Tas'ın yüzü olağanüstü ciddi bir ifadeye büründü. Caramon'un elini tutarak ona yaklaştı ve ciddi bir ifadeyle koca adama baktı.

"Hayır Caramon," dedi yavaşça. "Bu aynı şey değil. Ben...ben artık diğer kenderlerle konuşmıyorum." Başını sallayınca tepe saçı sağa sola sallandı. "Fizban'ı anlatmaya çalıştım onlara; ve şapkasını ve Flint'i ve ağacı ve... Raistlin ile zavallı Gnimsh'i." Tas yutkunarak cebinden bir mendil çıkartıp gözlerini sildi.

"Anlayamıyorlar. Yani... şey... hiç umursamıyorlar. Bir şeyi umursamak zor, öyle değil mi Caramon? Bazen insanın canını yakıyor." "Evet Tas," dedi Caramon yavaşça. Gölge bir koruluğa girmişlerdi. Tanis bahar dalları sabah güneşinde altın rengi parlayan uzun, zarif bir toz ağacının altında durmuş onları bekliyordu. "Genellikle yakar. Ama insanın içinin boş olmasındansa acıtması daha iyi."

Onlara doğru yürüyen Tanis bir kolunu Caramon'un geniş omzuna, diğerine de Tas'a doladı.

"Hazır mısınız?" diye sordu.

"Hazırız," diye cevap verdi Caramon.

"Güzel. Atlar burada. Atla gideriz diye düşündüm. Arabayı da kullanabilirdik ama dürüst olmak gerekirse o lanet olasıca şeyin içine tıklmaktan hiç hoşlanmıyorum. Hiç kabul etmese de, Laurana da öyle. Yılın bu zamanında kırlar çok güzel olur. Acele etmeden yolculuk edip zevkine varırız." "Sen Solanthas'da yaşıyorsun değil mi Tanis?" diye sordu Tas, atlarına atlayıp kararmış, harabe halini almış caddelerden atlarını sürerlerken. Cenazeden ayrılıp, hayatlarının kalan kırıntılarını bir araya toplamak için geri dönen insanlar, kender gittikten uzun süre sonra bile sokaklarda yankılanan neşeli sesini duydular.

"Bir zamanlar Solanthas'a gitmiştim. Orada inanılmayacak kadar iyi bir hapisane var. Bugüne kadar gördüğüm en güzellerinden biri. Tabii ki oraya, bir yanlış anlaşılma sonucu yollanmıştım. Tamamen bir kaza sonucu benim keselerimden birinin içine yuvarlanmış olan gümüş bir çaydanlık nedeniyle..."

Dalamar, dolanarak Yüksek Büyücülük Kulesi'nin tepesine çıkan dik merdivenleri tırmandı. Büyüyle kendisini oradan oraya götüvereceğine merdivenleri tırmanıyordu çünkü o gece önünde uzun bir yol vardı. Elistan'ın rahipleri onun yaralarını iyileştirmiş de olsalar hâlâ halsizdi ve gücünü zayıflatmaya niyeti yoktu.

Daha sonra siyah ay gökyüzüne yükselince havaya karışıp Wayreth'teki Yüksek Büyücülük Kulesi'ne gidip orada Büyücüler Meclisi'ne katılacaktı: Bu çağda toplanan en önemli meclisti bu. ParSalian, Meclis başkanlığından ayrılıyordu. Ardılı seçilecekti. Büyük bir ihtimalle Kızıl Cüppeli Justarius olacaktı bu. Bu, Dalamar'ın pek umurunda değildi. Henüz yeni başbüyücü olacak kadar güçlenmemiş olduğunu biliyordu. En azından şimdilik. Ama içinde, Kara Cüppe Tarikatı'nın da başının yeniden seçileceğine dair bir his vardı. Dalamar gülümsedi. Onun kim olacağından hiç şüphesi yoktu.

Ayrılmak için bütün hazırlıklarını tamamladı. Gardiyanlara talimat verdi: Hiçkimse ölü veya diri hiç kimse o yokken Kule'ye alınmayacaktı. Böyle bir şey olacağından değil ya, işte.

Pahanthas'ın geri kalanını yutan alevlerden zarar görmeyen Shoikan Korusu kendi amansız nöbetini tutuyordu zaten. Fakat

Kule'nin uzun zamandır yaşadığı o karanlık yalnızlığı yakında sona erecekti. Dalamar'ın emriyle Kule'nin birkaç odası temizlenerek yeniden cilalanmıştı. Kendisine birkaç çırak getirmeyi planlıyordu...tabii ki Kara Cüppeli ama eğer uygun bir iki kişi bulabilirse Kızıl Cüppelilerden de getirebilirdi. Öğrenmiş olduğu hünerleri, bilgileri başkalarına aktarmak için can atıyordu. Ayrıca kendi kendine itiraf ediyordu ki birkaç kişinin dostluğunu da arıyordu.

Ama önce yapması gereken bir şey vardı.

Laboratuvara giren kara elf eşikte duraksadı. O kaderin tayin edildiği son gün Caramon onu dışarı taşıdığından beri bu odaya hiç dönmemişti. Şimdi, gece vaktiydi. Oda karanlıktı. Bir sözle mumlar alev alarak odayı yumuşak bir ışıkla ısıttılar.

Şamdanı eline alan Dalamar odayı dolanarak bazı nesnelere rulo halinde kağıtlar, tılsımlı bir değnek, birkaç yüzük seçerek, tek bir emir sözüyle aşağıda bulunan kendi çalışma odasına yolluyordu. Kitiara'nın ölmüş olduğu karanlık köşenin yanından geçti. Kadının kanı hâlâ yerdeydi. Odanın bu köşesi soğuk, buz gibiydi; Dalamar orada fazla oyalanmadı. Üzeri ibriklerle ve şişelerle dolu taş masanın yanından geçti; gözler hâlâ yakarırcasına ona bakıyordu. Tek bir sözle gözlerin kapanmasını sağladı, üstelik ebediyen. Sonunda Kapı'ya ulaştı. Ebediyen boşluğa bakan Ejderhanın beş başı hâlâ Karanlık Kraliçeleri'ne şükranlarını sessizce, donmuş bir halde haykırıyordu. Karanlık, cansız metal başlardan tek parlayan şey Dalamar'ın mumlarının yansımasıydı. Kapı'nın içine baktı. Bir şey yoktu. Uzun bir süre Dalamar Kapı'ya baktı. Sonra elini uzatarak tavandan sarkan altın, ipek karışımı bir ipe asıldı. Kalın bir perde inerek Kapı'yı ağır, mor bir kadifeyle örttü. Arkasını dönen Dalamar laboratuvarın en arkasında duran kitap raflarını gördü. Mum ışığı, sıra sıra gece mavisi deriyle ciltlenmiş, gümüş rünerle süslenmiş kitaplar üzerine düştü. Kitaplardan birine dokunmak için elini uzatan Dalamar bütün bu kitapların içten gelen bir ısıyla yanarak neredeyse garip bir canlılık içerdikleri hissini verdiklerini fark etti.

Raistlin'in büyük kitapları artık onundu.

Dalamar bütün kitaplara dikkatle baktı. Hepsi kendine ait harikalar barındırıyordu, kendine ait gizemleri, kendi gücünü. Kara elf, raflar boyunca yürüdü. Rafların sonuna, kapının yanına

varınca şamdanı, büyük taş masanın üzerine yolladı. Eli kapının kulpundayken bakışları son bir nesneye gitti.

Karanlık köşede duvara dayanmış Büyücülük Asası duruyordu. Bir an için Dalamar'ın nefesi kesilir gibi oldu; sanki asanın tepesin deki kirstalden o günden beri soğuk ve kararık duran kristalden bir ışık çıkmıştı. Fakat sonra içi rahatlayarak bunun sadece mum ışığının yansıması olduğunu gördü. Tek bir sözle alevi söndürerek odayı karanlığa boğdu.

Asanın durduğu köşeye dikkatle baktı. Gece içinde kaybolmuştu, pırıldayan ışıktan iz bile yoktu. Derin bir nefes alıp salan Dalamar yürüyerek laboratuvarından çıktı. Kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Güçlü rünlerin işlenmiş olduğu tahta bir kutuya uzanarak gümüş bir anahtar çıkarttı ve bunu süslü bir kilide soktu; kilit yeniydi ve Krynn üzerindeki hiçbir anahtarcı tarafından yapılmamıştı. Büyü sözleri fısıldayan Dalamar anahtarı kilit içersinde çevirdi. Kilit tıkladı. Bir tık sesi daha yankılandı. Ölümçül tuzak kurulmuştu. Dönen Dalamar muhafızlardan birini çağırdı. Bedensiz gözler onun emriyle hemen havada yüzmeye başlandı.

"Bu anahtarı al," dedi Dalamar, "ve ebediyen bunları yanından ayırma. Bunları kimseye bana bile verme. Şu andan itibaren senin işin bu kapıyı korumak. Hiç kimse girmeyecek. Deneyenlerin ölümü tez olsun."

Muhafızın gözleri rızayla kapandı. Dalamar merdivenlere giderken, kapının içinde kalan gözlerin yeniden açıldığını, geceye soğuk ışıltılarıyla baktığını gördü.

Kendinden memnun olan kara elf kendi kendine başını sallayarak yoluna gitti.

Yuvaya dönüş lum, güm, güm.

Tika Waylan Majere yatağında dimdik doğruldu.

Güm güm atan kalbinin sesi arasından duymaya çalışarak dinledi; onu derin uykusundan uyandıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Hiç.

Rüya mı görmüştü acaba? Yüzüne düşen darmadağın kızıllık buklelerini geri iten Tika uykulu gözlerle pencereden dışarı baktı. Sabahın erken saatleriydi. Güneş daha doğmamıştı ama gecenin derin gölgeleri çekiliyor, şafaktan önceki yarı aydınlık havada gökyüzünü berrak ve masmavi haliyle gözler önüne seriyordu.

Kuşlar uyanmış, yuva sakinleri korolarını oluşturarak kendi aralarında neşeyle ıslıklar çalıp çekişmeye başlamıştı. Ama Solace'da daha kimse yerinden kıpırdamazdı. Hatta gece bekçisi bile bahar sabahının ılık, nazik etkisine boyun eğerek bu saatte başı önüne düşmüş bir halde mutluluk içersinde uyuyor olurdu. Herhalde rüya görüyordum, diye düşündü Tika sıkıntıyla. Acaba yalnız uyumaya alışabilecek miyim? En ufak bir tıkırtıda bile uyanıveriyorum. Yeniden yatağa uzanarak örtüsünü çekip uyumaya çalıştı. Gözlerini sıkı sıkı yuman Tika, Caramon yanındaymış gibi yaptı. Güya Caramon'un yanında yatıyordu, başını koca göğsüne dayamış, nefes sesini, kalp atışını duyuyordu: sıcaklığım, güvenini... Tika uykulu uykulu, "Bu sadece kötü bir rüya Tika...sabah her şey geçecek..." diye mırıldanırken Caramon Tika'nın omzunu okşadı.

Güm, güm, gümgümgüm.

Tika'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Rüya görmüyordu! Ses ya da her ne idiye tepesinden bir yerlerden geliyordu! Biri veya bir şey vardı yukarıda... vallenağacının tepesinde!

Yatak örtülerini bir yana atıp, savaş zamanındaki maceralarındaki gibi sessizce hareket eden Tika yatağının ayak ucundan sabahlığını alarak giymeye çalışarak (bu arada sinirleri gergin olduğundan kollarını karıştırmıştı) odadan çıktı.

Güm, güm, güm.

Dudaklarını kararlılıkla sıktı. Orada, yeni evinde biri vardı.

Caramon'un onun için vallenağacında yaptığı evde. Ne yapıyorlardı? Bir şey mi çalışıyorlardı? Caramon'un aletleri oradaydı...

Tika neredeyse gülecekti ama ağzından hıçkırık sesleri çıktı.

Caramon'un aletleri: Ne zaman bir çiviye vurmaya kalksa tepesi uçup giden oynak çekici; dişlerinin çoğu eksik olduğu için gülen bir lağım cücesine benzeyen testeresi, tereyağını bile düzeltemeyen bir planya. Ama bunlar Tika için kıymetliydi. O da bu aletleri, Caramon'un bıraktığı yerde saklayacaktı.

Güm, güm, güm.

Minik evinin holüne çıkan Tika tam elini kapının kulpuna atmıştı ki durdu.

"Silah," diye mırıldandı. Aceleyle etrafına bakarak gözüne ilk takılan şeyi eline aldı: Ağır demir tava. Tavayı sapından sıkı sıkı

tutan Tika ön kapıyı yavaşça açarak usulca dışarı süzüldü. Güneş ışınları dağların tepelerini yeni aydınlatmaya başlamış, kar kaplı zirvelerini, bulutsuz berrak, mavi bir göğe karşı altın renginde belirginleştirmişti. Çimen, minik pırlantalar gibi çiy damlaları ile parlıyordu. Sabah havası tatlı, canladırıcı ve saftı.

Vallenağaçlarının yeni parlak yaprakları güneşin dokunup onları uyandırışıyla hışırdıyor, gülüyordu. Bu sabah o kadar taze, o kadar net, o kadar parlaktı ki sanki Tanrıların yaptıkları işe bakıp gülümsedikleri o ilk günün, ilk sabahıydı.

Ama Tika'nın aklında ne Tanrılar, ne sabahlar, ne de ayaklarını buz gibi yapan çiy damlaları vardı. Bir eliyle tavayı sıkı sıkı tutup arkasına gizleyen Tika, vallenağacının güçlü dalları arasına tünemiş yarım eve çıkan el merdiveninin basamaklarını sessizce tırmandı. Tepeye varmadan durarak, çıkacağı yerin kenarından bir göz gezdirdi.

İşte! Orada biri vardı! Tika, gölgeli bir köşeye çömelmiş olan suretin ana hatlarını belli belirsiz görüyordu. Sessizce hareket etmeye devam edip kendisini yukarı çeken Tika tahta zeminde ilerlerken, tavayı sıkı sıkı tuttu. Davetsiz misafire doğru yerde emeklerken, birinin kıkırdayışını engellemeye çalıştığını duyar gibi olmuştu.

Önce tereddüt eden Tika sonra kararlılıkla yoluna devam etti. Sadece hayal ediyorum, dedi kendi kendine, pelerinli surete yaklaştıkça. Artık açık açık görebiliyordu. Bu bir adamdı, bir insan; üstelik kaslı kollarından ve adaleli omuzlarından adamın Tika'nın gördüğü en iri adamlardan biri olduğuna da kuşku yoktu! Adam elleri ve dizleri üzerinde, sırtı Tika'ya dönük olarak duruyordu; Tika adamın elini kaldırdığını gördü. Caramon'un çekicini tutmuştu!

Ne hakla Caramon'un eşyalarını elleyebilirdi! Eh, ister büyük, ister küçük olsun; insan bir kez yere devrildi mi hepsi birdi bu adamların.

Tika tavayı kaldırdı...

"Caramon! Dikkat et!" diye haykırdı tiz bir ses.

Koca adam ayağa kalkarak döndü.

Tava tangırdayarak yere düştü. Çekiçle bir avuç çivi de.

Minnettar bir hıçkırıkla Tika kocasına sarıldı.

"Harika olmadı mı Tika? Eminim çok şaşırmışsındır, değil mi! Şaşırdın mı Tika? Söylesene eğer ben seni durdurmasaydım hakka tten Caramon'un kafasına vuracak mıydın? Seyretmesi çok ilginç olurdu herhalde ama Caramon'a pek yaramayacağı kesin. Baksana o ejderanın... hani Gilthanas'ı dövmeğe hazırlanan ejderanın kafasına tavayla vurduğün günü hatırlıyor musun? Tika?... Caramon?"

Tas her iki dostuna da baktı. Tek bir söz söylemiyorlardı. Tek bir söz duymuyorlardı da. Öylece orada birbirlerine sarılmış duruyorlardı. Kender gözlerinin nemlenir gibi olduğunu hissetti. "Eh," dedi yutkunup gülümseyerek, "ben aşağıya inip sizi oturma odasında bekleyeyim bari." Merdivenden aşağıya kayan Tas kendisine kol kanat germiş vallen ağacının altındaki derli toplu küçük eve girdi. İçeri girer girmez bir mendil alarak burnunu sildikten sonra büyük bir neşeye eşyaları incelemeye başladı. "Görünüşe göre," dedi kendi kendine eline aldığı yepyeni bir kurabiye kavanozunu o kadar uzun süre incelemiştir ki ne yaptığının farkına bile varmadan kavanozu (kurabiyeleriyle birlikte) kesesine atıvermişti ama sorsanız kavanozu rafına geri koyduğuna yemin edebilirdi... "Tika ile Caramon orada epey bir oyalanacaklar, belki de bütün sabahı orada geçirirler. Galiba eşyalarımı gözden geçirmenin tam zamanı."

Yere bağıdaş kuran kender mutluluk içinde keselerini tersyüz ederek içindekileri halının üzerine döktü. Kurabiyelerden birkaçını ne yaptığının farkına bile varmadan yerken Tas'ın gözleri önce, Tanis'in ona vermiş olduğu yeni haritalara gitti mağrurca. Bir bir haritaları açarak minik parmağıyla maceralarında izlemiş olduğu yolların üzerinden geçti.

"Seyahat etmek çok hoştu," dedi bir süre sonra, "ama eve geri dönmek çok daha hoş oluyor. Burada Tika ve Caramon ile kalacağım. Bir aile olacağız. Caramon, yeni evinde bana bir oda vereceğini söyledi...A, bu da ne?" Haritaya dikkatle baktı. "Merilon mu? Merilon diye bir şehir hatırlamıyorum. Acaba nasıl bir yer..." "Hayır!" diye karşılık verdi kendi kendine Tas. "Artık macera bitti Burrfoot. Şu halinle bile Flint'e anlatacak dünya kadar hikâyen var. Yerleşip toplumun saygın bir ferdi olacaksın. Belki Yüksek Şerif bile olursun."

Haritayı rulo yaparak (bir yandan da aklında Yüksek Şeriflikle ilgili güzel hayaller koşturuyordu), bunları (hafifçe hüzünlü bir ifadeyle) kılıfına yerleştirdi. Sonra, haritalara sırtını çevrerek hazinesini karıştırmaya başladı.

"Beyaz bir tavuk tüyü, bir zümrüt, ölü bir fare...ıĖĖ, bunu da nereden buldum? Sarmaşık dallan şeklinde oyulmuş bir yüzük, minik altın bir ejderha bu çok komik, çünkü bunu keseme koyduğumu kesinlikle hatırlamıyorum. Bir parça kırık mavi kristal, bir ejderha dişi, beyaz bir gül yaprağı, bir çocuğun yıpranmış pelüş tavşanı ve...ay, şuraya bak. Gnimsh'in mekanik asansör planları ve... bu da ne? Bir kitap! İnsanları hayrete düşürüp eğlendirmek için Elçabukluğu Teknikleri! Bak şimdi, ne kadar ilginç değil mi? Eminim bu çok işe yarayacak ve, o, yo" Tas huzursuzca kaşlarını çattı "bak Tanis'in şu şeytani bileziği burada yine. Ben etrafında olup da arkasından her şeyi toplamasam nasıl bir şeyleri kaybetmeden duracak bilemiyorum. Çok dikkatsiz. Laurana ona nasıl katlanıyor hayret."

Keseye baktı. "Sanırım hepsi bu." İcini çekti. "Eh, gerçekten çok ilginçti, genellikle gerçekten harikaydı. Birkaç tane ejderhayla karşılaştım. Bir hisarla birlikte uçtum. Kendimi bir sığana çevirdim. Bir ejderha küresi kırdım.

Paladine ile yakın, samimi dost olduk.

"Hüzünlü zamanlar da olmadı değil," dedi kendi kendine yavaşça.

"Ama artık bana hüzünlü bile gelmiyorlar. Sadece tam şuramda komik bir sızı bırakıyorlar."Elini kalbinin üzerine koydu.

"Maceracılığı çok özleyeceğim. Ama artık birlikte maceraya atılacak insan kalmadı. Hepsi yerleştiler; yaşamları parlak ve hoş." Minik eliyle son bir kesenin pürüzsüz düğmesini yokladı.

"Söylemiş olduğum gibi benim de yerleşmemin zamanı geldi; üstelik Yüksek Şeriflik son derece de heyecan verici olacaktır ve..."

"Dur bakayım...bu da ne? Tam dibinde..." Minik bir nesne çıkardı; neredeyse kaybolmuş, kesenin bir köşeciğine gizlenmişti. Nesneyi elinde tutup hayretle bakan Tas derin ve titrek bir iç çekti.

"Caramon bunu nasıl kaybetti? Öyle de dikkat ediyordu ki. Ama son zamanlarda aklında çok şey vardı. Gidip bunu ona geri vereyim. Büyük bir ihtimalle koyduğu yeri bulamadığı için çok endişelenmiştir. Sonuç olarak ParSalian ne der sonra..."

Elindeki sade, süssüz pandantifi inceleyen Tas diğer elinin (maceraperestlikten vazgeçtiği için belli ki kendi kendine hareket eden diğer elinin) arkasına kayarak harita kılıfını kavradığını fark etmedi.

"Şu yerin adı neydi? Merilon mu?"

Konuşan da el olmuştu herhalde. Maceraperestlikten vaz geçenin Tas olmadığına şüphe yoktu. Harita kılıfı, keselerden birine girdi; Tas'ın diğer hazineleriyle birlikte; eli tüm bunları aceleyle toplayıp kesenin içine tıkiyordu.

Eli, Tas'ın keselerini de topladı, sırtına attı, beline astı, birini de yepyeni kırmızı pantolonunun cebine soktu.

El, sade, süssüz pandantifi her yanı taşlarla süslü gerçekten çok güzel ve son derece büyülu görünüşlü bir asaya çevirdi.

"İşin bitince," dedi Tas eline ciddiyetle, "aleti yukarı çıkartıp Caramon'a vereceğiz..." "Tas nerede?" diye mırıldandı Tika, Caramon'un o sıcacık, rahat kollan arasından.

Yanağını karısının başına yaslayan Caramon kızıl bukleleri öperek Tika'ya daha da sıkı sarıldı.

"Bilmiyorum. Eve indi sanırım."

"Farkında mısın," dedi Tika, daha da yanaşarak, "evde tek bir kaşığımız kalmayacak."

Caramon gülümsedi. Karısının çenesini tutarak başını kaldırdı, dudaklarından öptü... Bir saat sonra birlikte bitmemiş evin tahta zemini üzerinde yürüyorlar, Caramon yapmayı planladığı değişiklikleri gelişmeleri anlatıyordu. "Bebeğin odasını buraya yapacağım," dedi, "bizim yatakodasının yanına; burası da daha büyük çocukların kalacağı oda olacak. Yok, iki oda olacak sanırım, biri kızlar, biri oğlanlar için." Tika'nın pempeleşen yanaklarını görmemezliğe geldi. "Ve mutfak, Tas'ın odası, misafir odası Tanis ile Laurana ziyarete gelecek ve..." Caramon'un sesi kesildi.

Evin, bitirmiş olduğu tek odasına geldi...büyücünün işaretinin kapının üzerindeki bir levhaya kazınmış olduğu odaya.

Gülen yüzü aniden solup ciddileşen Tika kocasına baktı.

Uzanan Caramon yavaşça levhayı indirdi. Uzun bir süre sessizce levhaya baktıktan sonra gülümseyerek bunu Tika'ya uzattı.

"Bunu benim için saklarsın, deĞil mi canım?" diye sordu yavaşça ve nazikçe.

Kadın ona hayretle baktı; titreyen elleri levhanın muntazam kenarları üzerinde yürüyor, üzerine kazılmış kadim sembolü hissediyordu.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın Caramon?" diye sordu kadın.

"Günün birinde, "dedi Caramon, karısına sıkı sıkı sarılırken.

"Günün birinde," diye tekrarlardı. Sonra kızıl bukleleri öperek ayaĞa kalktı ve uyanıp uyanmadıkları, yaşamın başlayıp başlamadığını anlamak için şehre baktı.

VallenaĞaçların sık yaprakları arasında Han'ın üçgen biçimindeki damını görebiliyordu. Artık sesleri; mahmur, gülen, birbirini azarlayan sesleri duyabiliyordu. Vadiyi yumuşak bir pusla doldurup havaya yükselen ateşteki yemeklerin kokusunu alabiliyordu.

Karısına sıkı sıkı sarılıp, onun sevginin de kendisini sarmaladığını hisseden, karısına duyduğu aşkın önünde parladığını, Solinari'nin ışığından daha saf, daha beyaz parladığını...ya da büyülü bir asanın tepesindeki kristalden daha parlak olduğunu gördü... Derin derin çekti içini Caramon memnuniyetle. "Önemi yok zaten," diye mırıldandı. "Artık evdeyim..."

DÜĞÜN ŞARKISI

(nakarat)

Fakat seninle birlikte yanan ovalardan, toprağın karanlığından geçerek onayladık; dünyayı ve halkını, onları doğuran gökleri, aramızda geçen nefesleri, durduğumuz bu yeni evi, ve kadın ile erkek arasındaki yeminle daha da büyüyen şeyleri.